

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 5: Đêm Xuống

Contents

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 5: Đêm Xuống	6
1. Chương 1	6
2. Chương 2	7
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	26
26. Chương 26	27
27. Chương 27	28
28. Chương 28	29
29. Chương 29	30
30. Chương 30	31
31. Chương 31	32
32. Chương 32	32
33. Chương 33	33
34. Chương 34	34
35. Chương 35	35
36. Chương 36	36
37. Chương 37	37
38. Chương 38	37
39. Chương 39	38
40. Chương 40	39
41. Chương 41	40

42. Chương 42	41
43. Chương 43	42
44. Chương 44	42
45. Chương 45	43
46. Chương 46	44
47. Chương 47	45
48. Chương 48	46
49. Chương 49	47
50. Chương 50	48
51. Chương 51	49
52. Chương 52	50
53. Chương 53	51
54. Chương 54	51
55. Chương 55	52
56. Chương 56	53
57. Chương 57	54
58. Chương 58	55
59. Chương 59	56
60. Chương 60	56
61. Chương 61	57
62. Chương 62	58
63. Chương 63	59
64. Chương 64	60
65. Chương 65	61
66. Chương 66	62
67. Chương 67	63
68. Chương 68	63
69. Chương 69	64
70. Chương 70	65
71. Chương 71	66
72. Chương 72	67
73. Chương 73	68
74. Chương 74	69
75. Chương 75	70
76. Chương 76	70
77. Chương 77	71
78. Chương 78	72
79. Chương 79	73
80. Chương 80	74
81. Chương 81	75
82. Chương 82	76
83. Chương 83	77
84. Chương 84	78
85. Chương 85	78
86. Chương 86	79
87. Chương 87	80
88. Chương 88	81
89. Chương 89	82
90. Chương 90	83
91. Chương 91	84
92. Chương 92	85
93. Chương 93	85
94. Chương 94	87
95. Chương 95	87

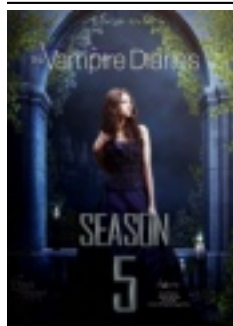
96. Chương 96	88
97. Chương 97	89
98. Chương 98	90
99. Chương 99	91
100. Chương 100	92
101. Chương 101	93
102. Chương 102	94
103. Chương 103	95
104. Chương 104	95
105. Chương 105	96
106. Chương 106	97
107. Chương 107	98
108. Chương 108	99
109. Chương 109	99
110. Chương 110	100
111. Chương 111	101
112. Chương 112	102
113. Chương 113	103
114. Chương 114	104
115. Chương 115	105
116. Chương 116	105
117. Chương 117	106
118. Chương 118	107
119. Chương 119	108
120. Chương 120	109
121. Chương 121	110
122. Chương 122	111
123. Chương 123	112
124. Chương 124	112
125. Chương 125	113
126. Chương 126	114
127. Chương 127	115
128. Chương 128	116
129. Chương 129	117
130. Chương 130	118
131. Chương 131	119
132. Chương 132	119
133. Chương 133	120
134. Chương 134	121
135. Chương 135	122
136. Chương 136	123
137. Chương 137	124
138. Chương 138	125
139. Chương 139	126
140. Chương 140	127
141. Chương 141	128
142. Chương 142	128
143. Chương 143	129
144. Chương 144	130
145. Chương 145	131
146. Chương 146	132
147. Chương 147	133
148. Chương 148	133
149. Chương 149	134

150. Chương 150	135
151. Chương 151	136
152. Chương 152	137
153. Chương 153	137
154. Chương 154	138
155. Chương 156	139
156. Chương 157	140
157. Chương 158	141
158. Chương 159	142
159. Chương 160	143
160. Chương 161	143
161. Chương 162	144
162. Chương 163	145
163. Chương 164	146
164. Chương 165	147
165. Chương 166	148
166. Chương 167	148
167. Chương 168	149
168. Chương 169	150
169. Chương 170	151
170. Chương 171	152
171. Chương 172	153
172. Chương 173	153
173. Chương 174	154
174. Chương 175	155
175. Chương 176	156
176. Chương 177	157
177. Chương 178	157
178. Chương 179	158
179. Chương 180	159
180. Chương 181	160
181. Chương 182	161
182. Chương 183	162
183. Chương 184	163
184. Chương 185	164
185. Chương 186	164
186. Chương 187	165
187. Chương 188	166
188. Chương 189	167
189. Chương 190	168
190. Chương 191	169
191. Chương 192	169
192. Chương 193	170
193. Chương 194	171
194. Chương 195	172
195. Chương 196	173
196. Chương 197	174
197. Chương 198	175
198. Chương 199	175
199. Chương 200	176
200. Chương 201	177
201. Chương 202	178
202. Chương 203	179
203. Chương 204	180

204. Chương 205	181
205. Chương 206	181
206. Chương 207	182
207. Chương 208	183
208. Chương 209	184
209. Chương 210	185
210. Chương 211	186
211. Chương 212	187
212. Chương 213	188
213. Chương 214	189
214. Chương 215	189
215. Chương 216	190
216. Chương 217	191
217. Chương 218	192
218. Chương 219	193
219. Chương 220	194
220. Chương 221	195
221. Chương 222	195
222. Chương 223	196
223. Chương 224	197
224. Chương 225	198
225. Chương 226	199
226. Chương 227	200
227. Chương 228	200
228. Chương 229	201
229. Chương 230	202
230. Chương 231	203
231. Chương 232	204
232. Chương 233	205
233. Chương 234	206
234. Chương 235	207
235. Chương 236	208
236. Chương 237	209
237. Chương 238	209
238. Chương 239	210
239. Chương 240	211
240. Chương 241	212
241. Chương 242	213
242. Chương 243	214
243. Chương 244	215
244. Chương 245	215
245. Chương 246	216
246. Chương 247	217
247. Chương 248	218
248. Chương 249	219
249. Chương 250	220
250. Chương 251	221
251. Chương 252	221
252. Chương 253	222
253. Chương 254	223
254. Chương 255	224
255. Chương 256	225
256. Chương 257	226
257. Chương 258	227

258. Chương 259	228
259. Chương 260	229
260. Chương 261	230
261. Chương 262	230
262. Chương 263	231

Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 5: Đêm Xuống

Giới thiệu

Thông Tin Ebook: Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 1: Thức Tỉnh Nhật Ký Ma Cà Rồng Tập 2: Cuộc Chiến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-5-dem-xuong>

1. Chương 1

Lời giới thiệu:

Vol 4 kết thúc với sự hồi sinh của Elena nhờ sự giúp đỡ của các linh hồn và chỉ có Stefan và bạn cô biết cô đã hồi sinh. Elena đã chết một lần khi là con người, trở thành vampire nhờ Damon, rồi với thân phận vampire mà cùng chết với Katherine. Sau khi hồi sinh với tâm trí như 1 đứa bé và kí ức mơ hồ, liệu số phận Elena cùng mối quan hệ tay bà S-E-D sẽ ra sao, mời các bạn theo dõi tiếp vol 5: Nightfall.

Mở đầu

Stefan?

Elena lại làm hỏng. Cô không thể khiến từ ngữ trong suy nghĩ bật ra ngoài theo cách mà cô muốn. “Stefan”, anh đã dành, đang tựa vào khuỷu tay và đang nhìn cô bằng cặp mắt luôn làm cô quên mất cô đang cố nói điều gì. Cặp mắt anh xanh và tỏa sáng như lá cây mùa xuân trong ánh nắng mặt trời. “Stefan”, anh lặp lại “Em có thể nói được không?, tình yêu của anh”.

Elena nhìn lại anh một cách tập trung. Anh quá đẹp, dường như có thể làm tan vỡ trái tim của cô, với màu da tái, như một tác phẩm điêu khắc và mái tóc đen lòa xòa tự nhiên trước trán. Cô muốn đặt vào trong từ ngữ tất cả cảm xúc đang dâng tràn dưới cái lưỡi ngọt ngào và trí óc bướng bỉnh của mình. Có quá nhiều thứ cô muốn hỏi anh... và nói với anh. Nhưng âm thanh không thể bật ra ngay. Tất cả rồi bởi trên lưỡi cô. Cô không thể gửi tới anh thậm chí là bằng tâm linh – tất cả đến với cô như những mảnh vụn của nhiều, thật nhiều bức tranh.

Sau tất cả, đây chỉ mới là ngày thứ bảy trong cuộc sống mới của cô.

Stefan nói với cô rằng khi lần đầu tiên cô tỉnh dậy, lần đầu tiên trở lại từ thế giới bên kia sau khi chết giống một ma cà rồng, cô sẽ có thể đi lại, nói chuyện và làm những điều mà cô dường như đã quên. Anh

không biết tại sao cô có thể quên , anh chưa từng biết ai có thể quay trở lại từ cái chết ,kể cả ma cà rồng – mà Elena đã từng là , nhưng giờ thì không còn là thế nữa.

Stefan cũng nói với cô một cách hào hứng rằng cô đang học mọi thứ mỗi ngày giống như một ngọn lửa hoang dại .Những cảm nhận mới , những từ ngữ mới ập tới.Mặc dù đôi khi giao tiếp trở nên không dễ dàng , Stefan chắc chắn rằng cô sẽ trở lại là cô vào một ngày không xa.Và rồi cô sẽ lại được là một cô gái tuổi teen bình thường như cô từng là.Cô sẽ không là một người lớn với tâm trí của một đứa trẻ con ; những linh hồn muốn cô trưởng thành , thấu hiểu thế giới với cặp mắt tinh khiết – cặp mắt của một đứa trẻ.

Elena thì nghĩ rằng các linh hồn có chút gì đó không công bằng.Sẽ thế nào nếu Stefan tìm được một ai đó trong lúc chờ đợi cô– một người biết đi , biết nói và cả biết viết chẳng hạn?Elena cảm thấy lo lắng về điều đó.

Đó là lí do tại sao ,một vài tối trước ,Stefan tỉnh dậy để tìm cô khi cô đã rời khỏi giường.Anh tìm thấy cô trong phòng tắm,chăm chú và lo lắng nhìn vào một tờ báo,cố gắng nhận ra một vài chữ cái mà cô biết là cô đã từng biết.Mảnh giấy báo lấm chàm vệt nước mắt của cô.Những con chữ loằng ngoằng giờ đây không gọi lên cho cô ý nghĩa nào.

“Nhưng tại sao , tình yêu của anh?Em sẽ sớm lại biết đọc thôi mà.Tại sao em phải vội như vậy?”.

2. Chương 2

Nhưng đó là trước khi anh nhìn thấy những mẩu bút chì ,bị gãy vỡ vì dùng sức quá mạnh và những mảnh khăn giấy được trải ra cẩn thận.Cô đã dùng những thứ đó để cố gắng bắt chước những con chữ.Có khi nếu cô có thể viết giống bao người khác , Stefan sẽ thôi cái việc ngủ ở trên ghế và sẽ ôm cô ngủ trên chiếc giường lớn.Anh sẽ không tìm một ai đó lớn hơn cô , thông minh hơn cô . Anh sẽ biết là cô đã trưởng thành rồi đấy chứ .

Cô cảm nhận được Stefan đã hiểu hết mọi việc, và rồi cô thấy những giọt nước mắt của anh.Anh đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ để bản thân phải khóc dù có chuyện gì xảy ra.Nhưng giờ đây , anh phải quay lưng lại phía cô để thở chậm và sâu lại cho những điều dường như đã xảy đến từ rất lâu.

Và rồi anh nhắc bóng cô lên ,đưa cô về chiếc giường trong phòng anh,nhìn vào mắt cô và nói : “Elena ,nói cho anh em muốn anh phải làm gì .Kể cả khi điều đó là bất khả thi , anh nhất định sẽ làm được .Anh hứa.Hãy nói cho anh biết”.

Tất cả mọi từ ngữ mà cô muốn nghĩ về anh vẫn nén lại trong cô.Đôi mắt cô ướt đẫm , Stefan gạt nhẹ những giọt lệ với những ngón tay như thể anh sẽ làm hỏng một bức tranh vô giá nếu chạm vào quá mạnh.

Và rồi Elena ngẩng mặt lên , nhắm chặt đôi mắt và chum chím đôi môi .Cô muốn một nụ hôn,nhưng...

“Giờ em chỉ là một cô bé” Stefan khỏ não “Làm sao anh có thể làm mấy điều đó với em được”.

Đã từng có một thứ ngôn ngữ riêng giữa họ, trong cuộc sống trước đây của cô mà Elena vẫn còn nhớ.Cô vỗ vào cổ mình , ngáy nơi mà da mềm nhất : một lần , hai lần , ba lần.

Điều đó có nghĩa là cô đang cảm thấy rất không thoải mái,sâu tận bên trong.Nó giống như là cổ họng cô bị lấp đầy,như là cô muốn...

Stefan rên rỉ :

“Anh không thể...”

Tap, tap, tap...

“Em chưa trở lại là con người cũ của em , chưa phải bây giờ...”

Tap, tap, tap...

“Hãy nghe lời anh , em yêu...”

TAP! TAP! TAP! Cô nhìn đắm đắm vào anh với đôi mắt cầu khẩn. Giá như cô có thể nói, cô sẽ nói với anh: làm ơn, hãy nghe em – em không hoàn toàn ngu dốt đâu. Làm ơn, hãy lắng nghe những điều em không thể nói được với anh.

“Em làm anh đau. Em thực sự đang làm anh đau” Stefan nói, như cam tâm chịu thua “Anh...nếu anh có thể lấy đi một chút...”

Và rồi đột ngột, những ngón tay Stefan trở nên lạnh giá và chắc chắn, anh di chuyển đầu cô, nâng nó lên, khiến nó hơi nghiêng đi, và rồi cô cảm thấy vết cắn, điều chứng tỏ sự tồn tại của cô hơn bất kì điều gì, rằng cô đang sống và không còn là một linh hồn, không một phút nào nữa.

Và rồi cô mới chắc chắn rằng Stefan vẫn yêu cô chứ không ai khác, và cô có thể nói với Stefan những điều cô muốn. Nhưng có lẽ cô sẽ nói những điều đó với vài tiếng rên – không phải vì đau – mà vì những ngôi sao và vệt sáng đang lung linh rơi xuống bên cô. Và Stefan mới đang là người đang không thể nghĩ bất cứ điều gì về cô trong lúc này. Stefan mới là người bất thành linh trở nên câm lặng.

3. Chương 3

Elena thấy giờ mới là sự công bằng. Sau tất cả, anh ấy đã ôm cô đêm nay và điều đó luôn làm cô thấy hạnh phúc.

Chương 1

Damon Salvatore nằm dài trên không, lưng tựa vào một cành cửa...ai mà biết được cái cây này nó tên là gì? Ai thèm quan tâm cơ chứ? Cái cây cao, và nó cho phép anh nhìn lên vào phòng ngủ nhà Caroline Forbes, và nó thực sự là một cái “đệm lưng” tốt. Anh duỗi dài người trên cái cành – cây - tiện - nghi - của - mình, tay gối sau đầu, một chân đóng đũa trong khoảng không cách mặt đất 30 feet. Anh cảm thấy thoải mái như một con mèo, mắt nửa nhắm nửa mở để quan sát.

Anh đang chờ đợi cái thời khắc “ma thuật”: 4 giờ 44 phút sáng, khi mà Caroline tiến hành cái nghi lễ kì quái của cô ta. Anh đã rình được hai lần và anh cảm thấy khá thích thú.

Bất chợt, anh bị muỗi đốt.

Thật là kì cục bởi vì muỗi thì không bao giờ coi vampire là đối tượng hút máu. Máu của vampire không có ba cái thứ “dinh dưỡng” giống với máu người thường. Nhưng thực tế là anh cảm thấy rõ ràng một vết chích nhỏ của con muỗi ở đằng sau cổ mình.

Anh quay ngoắt lại để nhìn đằng sau mình, cảm nhận được hương thơm của đêm hè, và chẳng thấy gì cả.

Vòm lá nhọn nhọn của cây tùng bách, không có thứ gì đang bay, không có thứ gì bò trên lá.

Thôi được rồi, nó chắc hẳn là mấy cái lá nhọn nhọn của cây tùng. Nhưng rõ ràng là nó làm anh đau. Và cái nhói đau không giảm đi mà thậm chí còn tệ hơn theo thời gian.

Một con ong vò vẽ chăng? Damon sờ đằng sau cổ một cách cẩn thận. Không vết nọc – không phải ong chích. Chỉ là một cái đốt hơi sưng nhức nhối.

Một giây sau, sự chú ý của anh lại quay trở lại với khung cửa sổ.

Anh không chắc điều gì đang diễn ra nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng một sức mạnh bất ngờ bùng nổ xung quanh Caroline khi cô đang ngủ, giống như một thứ sức ép sống cao tần. Một vài ngày trước, thứ sức mạnh này đã dẫn anh tới đây nhưng khi tới nơi, anh không chắc là mình có thể tìm được nguồn gốc của nó.

Đồng hồ điểm 4 giờ 40 phút sáng và phát ra một tiếng beep. Caroline tỉnh dậy và ném nó xuyên qua căn phòng.

Cô gái may mắn – Damon nghĩ, với một sự đánh giá “đen tối”. Nếu ta là một tên trộm-con người bình thường thay vì một vampire, thì sự trinh trắng của cô – bất kể cô có còn cái thứ ấy hay không – đều sẽ gặp nguy hiểm. May mắn cho cô, ta đã từ bỏ ba cái trò đó từ nửa ngàn năm về trước rồi.

Damon nở nụ cười như thường lệ , giữ nó trong 20 giây và rồi dừng lại , đôi mắt đen của anh trở nên lạnh giá . Anh lại chăm chú vào ô sửa sổ để mở.

Đúng vậy...anh luôn cảm thấy thằng em trai ngu ngốc của mình không bao giờ biết đánh giá Caroline Forbes một cách đúng đắn.Không phải phủ nhận là cô gái này có vẻ ngoài ưa nhìn : mấy cái cẳng chân cẳng tay thon dài màu vàng nâu, cơ thể cân đối và mái tóc màu vàng ánh đồng phủ quanh khuôn mặt như những lọn sóng.Nhưng trên hết là tâm trí cô ta .Một tính cách không đúng đắn , hay ghen tị ,ác cảm . Ngon thật. Đại để là , nếu anh không nhầm thì cô ta hẳn là thích chơi với mấy con búp bê nguyên rửa bé nhỏ suốt ngày và ngay tại đây...

4. Chương 4

Khủng khiếp.

Damon luôn thích những công việc mang tính sáng tạo.

Sức mạnh như đến từ ngoài hành tinh kia vẫn lan tỏa ,và anh vẫn chưa thể tìm ra nguồn của nó .Hay là nó nằm bên trong – cơ thể cô gái ?.Không thể nào .

Caroline vội vã chụp lấy một thứ trông giống như một cái mạng nhỏ bằng lụa màu xanh lá.Cô ta cởi chiếc áo phông – nhanh đến nỗi cặp mắt của vampire cũng không thể quan sát được-và chỉ mặc đồ lót , khiến cô ta trông giống như một công chúa người rừng vậy.Cô ta nhìn chăm chú vào chính hình ảnh phản chiếu của mình trước cái gương dài trong phòng.

Nào , giờ cái gì đang khiến cô chờ đợi vậy cô bé ? Damon tự hỏi.

Well-tốt nhất anh nên giữ mình cẩn thận chút.Một rung động nhẹ và u ám thoát ra , một chiếc lông vũ màu mun rơi xuống mặt đất ,và rồi không có gì ngoài một con quạ khoang đặc biệt lớn đang ngồi trên cây.

Damon quan sát chăm chú từ đôi mắt tinh tường của loài chim khi mà Caroline đang di chuyển tiến về phía trước đột ngột như thể cô ta vừa bị điện giật,môi mấp máy ,và cô ta nhìn chăm chăm vào cái mà có vẻ như chính là hình phản chiếu của chính cô ta.

Và rồi cô ta nở một nụ cười .

Giờ thì Damon có thể chỉ ra chính xác nguồn của năng lượng kia.Nó xuất phát từ tấm gương , không phải từ bề mặt tấm gương mà chắc chắn là từ “bên trong” nó.

Caroline đang cư xử thật kì lạ.Cô quăng mái tóc vàng dài của mình ra sau lưng khiến nó rối lại , cô liếm ướt môi mình và cười như thể đang đứng trước mặt người yêu.Khi cô nói , Damon có thể nghe thấy cô khá rõ ràng.

“Cảm ơn.Nhưng hôm nay bạn đến trễ đó”.

Không có ai trong phòng ngủ ngoài cô ta , và Damon không nghe thấy bất cứ câu trả lời nào.Nhưng.. đôi môi của Caroline trong gương không cử động ăn nhập với đôi môi thật của cô ta.

Bravo! Anh nghĩ , anh luôn luôn đánh giá cao những mảnh khoe của loài người. Giỏi lắm , bất kể người là ai !

Bằng cách đọc khẩu hình của cô-gái –trong-gương, anh nắm bắt được một vài thứ , như là lời xin lỗi , và..tình yêu?

Damon nghiêng nghiêng cái đầu.

Hình ảnh phản chiếu của Caroline đang nói:”....Bạn không cần phải...sau hôm nay”.

Caroline trả lời khan cả giọng : “Nhưng nếu như mình không thể lừa được bọn họ thì sao ?”

Và hình ảnh phản chiếu : “...sẽ có giúp đỡ.Đừng lo, hãy nghỉ ngơi...”

“Thôi được.Và không một ai sẽ,uhm,bị đau chứ ,phải không?Ý mình là,chúng ta không nói đến cái chết-cho con người ,phải không?”

5. Chương 5

Hình ảnh phản chiếu: “Tại sao chúng ta phải...?”

Damon cười thầm. Không biết đã bao lần anh nghe thấy những vụ đổi chác kiểu này . Là kẻ nhiều kinh nghiệm, anh biết rằng : đầu tiên anh sẽ phải bay vào phòng cô ta , trấn an cô ta , và trước khi cô ta kịp biết điều gì xảy ra , anh có thể khai thác từ cô bất kì điều gì anh muốn, cho đến khi anh không cần tới cô ta nữa.

Và rồi – cặp mắt đen của anh lấp lánh-đã đến lúc thực hiện kế hoạch.

Bây giờ Caroline đang vòng tay ôm lấy thân mình . “Cũng đã lâu rồi , kể từ khi – bạn biết đấy ; những điều bạn đã hứa , bạn chắc chắn điều đó là vì ..yêu mình chứ ?”

“..hãy tin mình. Mình sẽ chăm sóc cho bạn- và cả kẻ thù của bạn nữa. Mình đã bắt đầu điều đó...”

Đột nhiên Caroline vùng tay tức giận, và đó là một cái vùng mà hẳn tất cả học sinh nam trường Robert E. Lee đều muốn trả tiền để nhìn thấy. “Đó là điều mình muốn thấy”- cô ta nói . “ Mình đã phát ốm lên vì suốt ngày phải nghe Elena thể này , Stefan thể nọ... và giờ tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Caroline dừng lại một cách đột ngột , nó giống như là ai đó bên đầu kia điện thoại đã cúp máy và giờ cô ta mới nhận thấy. Trong một tích tắc , đôi mắt cô ta khép lại và đôi môi mím chặt. Rồi , một cách từ từ , cô ta thả lỏng người. Đôi mắt cô ta vẫn nhìn tấm gương, một tay cô gơ lên cho tới khi chạm nhẹ vào phần bụng . Cô nhìn xuống bụng mình và biểu hiện của cô trở nên dịu dàng hơn , như thể mọi nỗi lo âu , căng thẳng và tức giận đã tan chảy.

Nhưng Damon thì không thể rời mắt khỏi tấm gương một giây nào. Một tấm gương bình thường , bình thường , một tấm gương- la'era* ! . Chỉ trong một giây, khi Caroline quay người lại , có một tia sáng đỏ nhô lên.

Là ..lửa?

Bây giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? anh nghĩ một cách chảnh hăng hái chút nào, trong chớp mắt anh biến trở lại từ một con quạ hoang thành một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai và có vẻ ngoài nguy hiểm , nằm dài trên cành cây. Hiển nhiên là cái sinh vật trong gương đó không có nguồn gốc xung quanh làng Fell Church này. Nhưng có vẻ như nó sẽ đem lại rắc rối cho đứa em trai của anh, và một nụ cười nhẹ, một nụ cười đẹp tuyệt thoả hiện trên môi Damon trong một giây.

Chả có gì làm anh thích thú hơn là được chứng kiến Stefan – người tốt , Stefan - thánh thiện , Stefan-tôi-luôn-tốt-hơn-anh-vì-tôi-không-uống-máu-người ..đó gặp rắc rối.

Thanh niên của Fell Church này – và một số người lớn nữa- đã gán cho câu chuyện của Stefan và “người đẹp địa phương” Elena Gilbert cái vẻ như một câu chuyện Romeo và Juliet thời hiện đại. Cô hi sinh thân mình để cứu anh ta khi cả hai bị một thằng điên bắt giữ, và sau đó anh ta chết vì một trái tim tan vỡ. Thậm chí có nhiều lời xì xào rằng Stefan không phải là con người... mà là một thứ gì khác- một con quỷ trong lột người tình mà Elena đã phải chết để giải phóng.

Damon biết sự thật. Stefan thì cũng là người chết- nhưng nó chết đã hàng trăm năm nay rồi. Và sự thực nó là một vampire, nhưng gọi nó là quỷ dữ thì quá bằng nói Tinkerbelle** được vũ trang và gây nguy hiểm.

6. Chương 6

* la' era : tiếng Ý , cả D và S đều là người Ý .

** Tinkerbelle : nàng tiên nhỏ trong truyện Peter Pan.

Trong lúc này, Caroline vẫn chưa ngừng nói chuyện với căn phòng trống.

“Đợi mình một chút”, cô ta thì thầm và tiến đến hàng chồng giấy và sách phủ trên bàn học của cô ta.

Cô ta lục lọi trong đống giấy cho đến khi tìm thấy một chiếc camera mini đang phát ra ánh sáng xanh giống như một con mắt mờ đục. Một cách nhanh lẹ, cô kết nối nó vào máy tính và gõ mặt khẩu.

Nhãn quan của Damon thì tốt hơn loài người gấp mấy lần ,và anh có thể thấy rõ ràng cử động của những cái móng tay sơn vàng dài của cô ta:CFRULES . Caroline Forbes thống lĩnh ,anh đoán.Thật ấu trĩ.

Liền đó cô ta quay lại ,và anh thấy nước mắt dâng đầy trong mắt cô.Vài giây sau đó,không như dự đoán,cô ta bật khóc nức nở.

Cô ngồi phịch xuống giường,khóc ,tầm lưng run rẩy,thình thoảng nắm chặt nắm tay .Nhưng chủ yếu là cô ta vẫn bật khóc nức nở.

Damon cảm thấy hơi hoảng.Nhưng sau đó,anh di chuyển tới gần cửa sổ và khẽ khàng: “Caroline?Caroline,tôi có thể vào được không?”

“Cái gì , ai..?” cô giật mình nhìn xung quanh .

“Là tôi – Damon.Tôi có thể vào được chứ?” anh hỏi, chất giọng như tan chảy với một chút bông đùa ,đồng thời dùng tâm trí kiểm soát cô.

Tất cả vampire đều có sức mạnh kiểm soát người bình thường.Khả năng của sức mạnh này phụ thuộc vào nhiều thứ:chế độ ăn của vampire(máu người là tốt nhất),độ tình nguyện của nạn nhân-và còn nhiều thứ khác mà đến Damon cũng chưa hiểu hết.Anh chỉ biết khi anh cảm thấy sức mạnh của mình dâng lên , như nó đang dâng lên lúc này.

Và Caroline vẫn đang chờ .

“Tôi có thể vào ,phải không nào?” . anh nói bằng giọng điệu truyền cảm nhất,xảo trá nhất,đồng thời đè bẹp sức mạnh của Caroline dưới một sức mạnh lớn hơn.

“Vâng”,cô trả lời,lau nước mắt ,và dường như không thấy gì bất thường khi lối vào của anh là cái khung cửa sổ tầng ba.Đôi mắt họ như khóa lại. “Mời vào ,Damon”.

Cô ta vừa thực hiện việc “mời” một vampire vào nhà mình .Với một chuyển động tao nhã,anh lách người qua ngạch cửa.Phòng cô ta có mùi như nước hoa-nhưng chẳng tinh tế chút nào.

Giờ thì anh cảm thấy hơi tê dại đi- ngạc nhiên làm sao cái cách mà cơn thèm máu đến , đột ngột và khó cưỡng lại.Răng nanh của anh bắt đầu chìa ra , lớn gấp rưỡi kích cỡ thông thường và bề mặt thì trở nên sắc nhọn.

Không một lời đối thoại hay bông đùa loanh quanh như anh vẫn thường làm.Đối với một kẻ sành máu như anh,chờ đợi cũng chiếm một nửa sự thích thú,chắc chắn rồi,nhưng giờ thì không,khi mà nhu cầu của anh đang dâng cao.Anh dùng sức mạnh của mình để điều khiển tâm trí cô và nở một nụ cười chói lóa với Caroline.

Đó là tất cả những gì xảy đến.

7. Chương 7

Caroline ngoan ngoãn tiến về phía anh,và giờ thì cô ta dừng lại.Đôi môi của cô,đã hé mở để chuẩn bị một câu hỏi,giờ vẫn hé mở,và biểu hiện của cô tê dại giống như cô đang đứng trong một căn phòng tối,bị thu nhỏ lại và tiếp tục thu nhỏ.

“Tôi..Tôi..”cô lắp bắp. “ohhh...”

Rồi xong.Cô đã là của anh, thật dễ dàng.

Răng nanh của anh có thể cắm vào ,đem lại sự đau đớn một cách nhẹ nhàng nhất,cẩn thận và nhanh chóng giống như một con rắn hổ mang,và anh muốn cắn sâu hơn,muốn lún cả cán răng vào động mạch.Anh đói-không,phải nói là đang chết đói -cả cơ thể anh như bị thiêu đốt với ham muốn uống nhiều hơn ,nhiều nữa .Sau đó, còn nhiều con mồi khác để chọn nếu anh làm những mạch máu này của cô gái này khô kiệt.

Cẩn thận và không rời mắt khỏi cô,anh nghiêng đầu Caroline để lộ ra cần cổ,với những mạch máu ngọt ngào đang đập mạnh.Tất cả tràn đầy trong khứu giác của anh:nhịp tim của cô,cái mùi kì lạ của máu ngay dưới

lớp da,dày đặc,chín mọng và ngọt lịm.Đầu óc anh xoay vòng vòng.Anh chưa bao giờ thấy khoái trá thế này,chưa bao giờ ham muốn thế này.

Quá ham muốn khiến anh ngừng lại.Dù sao thì , cô gái nào chả như cô gái nào,đúng không?Vậy sao lần này lại khác?Mình bị sao thế này?

Và rồi anh đã hiểu.

Anh sẽ lấy lại được sự kiểm soát của mình.Trong lúc này,Caroline vẫn chưa ngừng nói chuyện với căn phòng trống.

“Đợi mình một chút”,cô ta thì thầm và tiến đến hàng chồng giấy và sách phủ trên bàn học của cô ta.

Cô ta lục lọi trong đống giấy cho đến khi tìm thấy một chiếc camera mini đang phát ra ánh sáng xanh giống như một con mắt mờ đục.Một cách nhanh lẹ, cô kết nối nó vào máy tính và gõ mật khẩu.

Nhân quan của Damon thì tốt hơn loài người gấp mấy lần ,và anh có thể thấy rõ ràng cử động của những cái móng tay sơn vàng dài của cô ta:CFRULES . Caroline Forbes thống lĩnh ,anh đoán.Thật ấu trĩ.

Liền đó cô ta quay lại ,và anh thấy nước mắt dâng đầy trong mắt cô.Vài giây sau đó,không như dự đoán,cô ta bật khóc nức nở.

Cô ngồi phịch xuống giường,khóc ,tầm lưng run rẩy,thình thoảng nắm chặt nắm tay .Nhưng chủ yếu là cô ta vẫn bật khóc nức nở.

Damon cảm thấy hơi hoảng.Nhưng sau đó,anh di chuyển tới gần cửa sổ và khẽ khàng: “Caroline?Caroline,tôi có thể vào được không?”

“Cái gì , ai..?” cô giật mình nhìn xung quanh .

“Là tôi – Damon.Tôi có thể vào được chứ?” anh hỏi, chất giọng như tan chảy với một chút bông đùa ,đồng thời dùng tâm trí kiểm soát cô.

Tất cả vampire đều có sức mạnh kiểm soát người bình thường.Khả năng của sức mạnh này phụ thuộc vào nhiều thứ:chế độ ăn của vampire(máu người là tốt nhất),độ tình nguyện của nạn nhân-và còn nhiều thứ khác mà đến Damon cũng chưa hiểu hết.Anh chỉ biết khi anh cảm thấy sức mạnh của mình dâng lên , như nó đang dâng lên lúc này.

Và Caroline vẫn đang chờ .

8. Chương 8

“Tôi có thể vào ,phải không nào?” . anh nói bằng giọng điệu truyền cảm nhất,xảo trá nhất,đồng thời đè bẹp sức mạnh của Caroline dưới một sức mạnh lớn hơn.

“Vâng”,cô trả lời,lau nước mắt ,và dường như không thấy gì bất thường khi lối vào của anh là cái khung cửa sổ tầng ba.Đôi mắt họ như khóa lại. “Mời vào ,Damon”.

Cô ta vừa thực hiện việc “mời” một vampire vào nhà mình .Với một chuyển động tao nhã,anh lách người qua ngạch cửa.Phòng cô ta có mùi như nước hoa-nhưng chẳng tinh tế chút nào.

Giờ thì anh cảm thấy hơi tê dại đi- ngạc nhiên làm sao cái cách mà cơn thèm máu đến , đột ngột và khó cưỡng lại.Răng nanh của anh bắt đầu chìa ra , lớn gấp rưỡi kích cỡ thông thường và bề mặt thì trở nên sắc nhọn.

Không một lời đối thoại hay bông đùa loanh quanh như anh vẫn thường làm.Đối với một kẻ săn máu như anh,chờ đợi cũng chiếm một nửa sự thích thú,chắc chắn rồi,nhưng giờ thì không,khi mà nhu cầu của anh đang dâng cao.Anh dùng sức mạnh của mình để điều khiển tâm trí cô và nở một nụ cười chói lóa với Caroline.

Đó là tất cả những gì xảy đến.

Caroline ngoan ngoãn tiến về phía anh, và giờ thì cô ta dừng lại. Đôi môi của cô, đã hé mở để chuẩn bị một câu hỏi, giờ vẫn hé mở, và biểu hiện của cô tệ đại giống như cô đang đứng trong một căn phòng tối, bị thu nhỏ lại và tiếp tục thu nhỏ.

“Tôi..Tôi..” cô lắp bắp. “ohhh...”

Rồi xong. Cô đã là của anh, thật dễ dàng.

Răng nanh của anh có thể cắm vào, đem lại sự đau đớn một cách nhẹ nhàng nhất, cẩn thận và nhanh chóng giống như một con rắn hổ mang, và anh muốn cắn sâu hơn, muốn lún cả cán răng vào động mạch. Anh đói-không, phải nói là đang chết đói -cả cơ thể anh như bị thiêu đốt với ham muốn uống nhiều hơn, nhiều nữa. Sau đó, còn nhiều con mồi khác để chọn nếu anh làm những mạch máu này của cô gái này khô kiệt.

Cẩn thận và không rời mắt khỏi cô, anh nghiêng đầu Caroline để lộ ra cần cổ, với những mạch máu ngọt ngào đang đập mạnh. Tất cả tràn đầy trong khứu giác của anh: nhịp tim của cô, cái mùi kì lạ của máu ngay dưới lớp da, dày đặc, chín mọng và ngọt lịm. Đầu óc anh xoay vòng vòng. Anh chưa bao giờ thấy khoái trá thế này, chưa bao giờ ham muốn thế này.

Quá ham muốn khiến anh ngừng lại. Dù sao thì, cô gái nào chả như cô gái nào, đúng không? Vậy sao lần này lại khác? Mình bị sao thế này?

Và rồi anh đã hiểu.

Anh sẽ lấy lại được sự kiểm soát của mình.

Tâm trí anh bất chợt trở nên băng giá; cái cảm dỗ xác thịt lúc này khiến anh mắc bẫy, giờ cũng bị đóng băng. Anh buông Caroline ra và đứng lại một cách vững chãi.

Suýt tí nữa anh đã rơi vào tầm ảnh hưởng của thứ đang điều khiển Caroline. Nó đã cố gài bẫy anh, đẩy anh vào chỗ thất hứa với Elena. (D đã hứa với E không giết người).

Một lần nữa, anh lại cảm nhận được chuyển động của ánh sáng đỏ trong tấm gương.

9. Chương 9

“Thứ đó” là một trong những sinh vật đã đến đây vì nguồn sức mạnh đang lan tỏa của Fell Church –anh biết chắc điều đó. Nó định sử dụng anh, gài bẫy anh, cố khiến anh hút cạn máu của Caroline. Hút cạn máu của cô, giết người và những thứ mà anh đã không còn làm kể từ khi anh gặp Elena.

Nhưng tại sao ?

Giận dữ và băng lãnh, anh tập trung lại, cố liên kết tất cả những đầu mối để tìm kiếm con trùng bản thủ kia. Nó hẳn vẫn ở đây; tấm gương chỉ là cánh cổng cho nó di chuyển giữa những khoảng cách ngắn. Và nó đã từng điều khiển được anh – anh, Damon Salvatore này –vì vậy nó hẳn phải ở gần đâu đây.

Dù vậy, anh vẫn chưa thể tìm thấy điều gì trong lúc này. Điều đó khiến anh càng giận dữ hơn nữa. Những ngón tay anh theo thói quen đặt đằng sau cổ, và anh lạnh lùng truyền đi một thông điệp :

“Tao cảnh cáo mày một lần và chỉ duy nhất một lần này thôi. Tránh xa khỏi TAO !”

Anh truyền đi suy nghĩ đó từ tâm tưởng mình bằng sức mạnh cuồng bạo như một cơn bão và nhanh như một dòng điện. Sức mạnh ý nghĩ đó hẳn sẽ đánh động bất kì thứ gì gần đây –từ mái nhà, trong không khí, từ những cành cây..hay thậm chí từ phòng bên cạnh. Từ một nơi nào đó, cái sinh vật kia sẽ lao thẳng xuống mặt đất, và anh sẽ cảm giác được nó.

Nhưng mặc dù Damon có thể cảm thấy bầu không gian u tối bao quanh anh, hay những cơn gió đang quạt những cành cây ngoài kia tới bờ, thì anh cũng không cảm thấy cơ thể nào rơi xuống, không có bất kì sự đánh động nào.

Anh không thể tìm thấy bất cứ thứ gì đủ gần để có thể đi vào tâm trí của anh, hông thứ gì đủ mạnh để làm điều đó với khoảng cách như vậy. Nhiều lúc anh có thể cợt nhả và ngụy trang thành một kẻ rỗng tuếch, nhưng sâu bên trong anh có khả năng logic tuyệt vời để phân tích và suy luận. Anh rất mạnh, anh biết điều đó. Cho

tới khi nào anh còn giữ được chế độ dinh dưỡng vừa phải và không bị kìm hãm bởi những tình cảm ủy mị thì chỉ có một vài sinh vật có thể đối chọi được với anh – ít nhất là ở vùng này.

Hai trong số đó vẫn ở tại đây-tại Fell Church này , trí não anh mách bảo với chút châm biếm,nhưng anh thì nhún vai khinh thường. Nhất định không còn vampire nào già hơn anh ở gần đây , không thì anh đã cảm thấy rồi.Những vampire thông thường tụ tập quanh đây cả đồng, nhưng chúng đều quá yếu để có thể đi vào tâm trí của anh.

Giờ thì anh khá chắc rằng trong phạm vi xung quanh đây không có sinh vật nào có thể thách thức được anh.Sớm muộn gì anh sẽ cảm thấy nó thôi ,giống như anh cảm nhận được dòng chảy lấp lánh của luồng ma thuật huyền bí hình thành xung quanh Fell Church vậy.

Anh quan sát Caroline một lần nữa,cô vẫn giữ nguyên biểu cảm mà sức mạnh mê hoặc của anh áp đặt lên cô.Cô sẽ dần dần tỉnh lại, chẳng có ảnh hưởng gì xấu cả – ít nhất là so với những gì anh đã làm trước đây.

Anh quay người lại ,vừa chuyển như một con báo,nhảy khỏi cửa sổ,vút lên cành cây và dễ dàng nhảy xuống đất từ độ cao 30 feet.

Chương 2

10. Chương 10

Damon chỉ mất mấy tiếng để tìm cái ăn . Có rất nhiều cô gái vẫn đang chìm trong giấc ngủ say – và anh thì có nhu cầu.Cơn đói mà sinh vật bí ẩn kia gieo vào trong anh vẫn còn rất thật ,dù nó không thể khiến anh hành động như một con rối.Anh cần máu , và anh cần thật nhanh.

Chỉ sau khi đã ăn ,anh mới có thể suy nghĩ về những lời nói của vị khách lạ trong tấm gương của Caroline: cái con quỷ thực sự đội lốt người tình ấy đã nắm cô trong tay ,dâng cô cho Damon để anh giết cô,kể cả khi vẫn đang giả vờ thương lượng với cô .

9 giờ sáng , anh lái xe dọc con đường chính của thị trấn,lướt qua một cửa hàng lưu niệm,mấy quán ăn và một cửa hàng bán thiệp chúc mừng.

Gượng đã .Nó đây rồi.Một cửa hàng mới mở bán kính râm.Anh đỗ lại, ra khỏi xe với dáng bộ tao nhã như hàng thế kỷ nay vẫn thế mà không phải cố gắng tí nào.Một lần nữa , Damon lại nở nụ cười hớp hồn trong chớp nhoáng , anh nhìn thấy chính mình trên lớp kính đen cửa sổ.Đúng vậy,anh nghĩ một cách lơ đãng nhìn thế nào đi nữa ,trông mình vẫn rất tuyệt.

Cánh cửa có một cái chuông phát ra âm thanh “tinh tinh” khi anh bước qua.Bên trong là một cô gái xinh xắn với mái tóc nâu buộc sau lưng , đôi mắt to màu xanh lục đang đứng như trời trồng .

Cô gái đã nhìn thấy Damon và cô cười ngượng ngùng.

“Chào” . Và kể cả khi anh chưa hỏi , cô đã nói thêm vào ,giọng cô un run : “ Mình là Page”.

Damon nhìn cô một lúc , ánh nhìn thông thả và kết thúc bằng một nụ cười chậm rãi tuyệt vời rất có vẻ “đồng lõa” : “Xin chào ,Page”-anh nói,rất thoải mái.

Page nuốt cái ực : “ Tôi có thể giúp anh điều gì chăng?”

“Oh ,có chứ”-Damon nói, vẫn nhìn cô “ Tôi nghĩ là có”.

Anh làm bộ nghiêm túc : “ Cô có biết là,”,anh nói “rằng cô thực sự trông giống như bà chủ một lâu đài thời Trung cổ vậy”.

Page ngạc nhiên,đỏ mặt nhanh chóng—và trông cô càng dễ thương hơn. “Tôi—tôi luôn ước ao mình sinh ra trong thời kì đó.Nhưng.. làm sao anh biết ?”

Damon chỉ cười.

Elena nhìn Stefan với đôi mắt mở to màu xanh đen của thứ ngọc lưu ly tán xạ ánh vàng. Anh vừa nói cho cô biết là cô sẽ có một Vị Khách. Trong bảy ngày của cuộc đời mới, kể từ khi cô quay trở lại từ thế giới bên kia, cô chưa từng – chưa bao giờ có 1 Vị Khách.

Điều đầu tiên và lập tức phải làm đó là phải biết Vị Khách là cái thứ gì đã .

15 phút sau khi vào cửa tiệm bán kính râm, Damon đi bộ dọc theo vỉa hè , đeo một đôi kính mới hiệu Ray-Bans và đang huyết sáo.

Page đang có một giấc ngủ ngắn trên sàn cửa tiệm . Sau đó , sếp của cô ta sẽ bắt cô phải trả tiền cho cái kính hiệu Ray-Bans . Nhưng trong lúc này , cô đang cảm thấy ấm áp và hạnh phúc tột đỉnh – và cô sẽ có những kí ức ngây ngất mà cả đời này cô sẽ không bao giờ quên.

Damon thích “shopping” qua những ô cửa sổ trưng bày, không hẳn giống như cách mà con người vẫn thường làm. Một người phụ nữ đứng tuổi đằng sau quầy hàng bán thiệp chúc mừng..không. Cái gã ở cửa hàng đồ điện...không nốt.

11. Chương 11

Nhưng...có gì đó lại thu hút anh về cửa hàng đồ điện. Ngày nay người ta phát minh ra nhiều thứ thật hay ho. Anh luôn có ý tậu một cái camera to cỡ lòng bàn tay. Damon thường đi theo những cảm dỗ của bản thân và không cầu kì một khi đây là trường hợp khẩn cấp. Máu là máu , dù cho nó được lấy từ động mạch nào chẳng nữa. Một vài phút sau khi được chỉ cho xem cách làm một cái đồ chơi nhỏ xinh hoạt động, anh đã đi bộ trên phố với thứ đó trong túi áo.

Anh khá là khoái đi bộ , mặc dù mấy cái răng nanh đang lên cơn đau nhức. Thật lạ là, thay vì phải được nê thì anh hầu như chẳng có gì trong bụng từ hôm qua tới giờ. Đó là lí do tại sao anh vẫn cảm thấy đói, thêm nữa là do tiêu hao năng lượng lúc tìm con trùng chết tiết đó trong phòng Caroline. Bên cạnh đó, anh cũng lấy làm mừng vì các cơ bắp của anh vẫn hoạt động khá bình thường , không có dấu hiệu gì xấu; anh vẫn như một cỗ máy được tra dầu cẩn thận, mọi cử động đều dễ dàng.

Anh đuổi căng người , thoải mái tận hưởng điều đó như một loài động vật thuần túy, và rồi ngừng lại để nhìn lại mình qua ô kính cửa tiệm lưu niệm. Hơi “nhấn nheo” hơn mọi ngày , nhưng nói chung là vẫn đẹp như mọi khi. Và anh đã đứng , cái kính hiệu Ray-Bans “hộp tông” quá đi. Cửa hàng lưu niệm đã được thuê lại, anh biết, bởi một bà góa với đứa cháu gái cực xinh , cực trẻ.

Bên trong tiệm mờ ảo và thoáng đãng.

“Cô biết không”, anh hỏi cô cháu gái khi cô đến trước mặt anh, “cô gây ấn tượng cho tôi rằng cô là một người thích đi đến nhiều nước trên thế giới”.

Đôi khi Stefan giải thích cho Elena rằng Những Vị Khách là những người bạn của cô – những người bạn tốt và anh muốn cô thay đổi. Elena không hiểu được tại sao. Nó nóng lắm. Cô được mặc váy ngủ buổi đêm (ít nhất là hầu hết mọi đêm), nhưng ban ngày thì ấm hơn nhiều, và cô thì đâu có váy - ngủ - ban- ngày.

Bên cạnh đó, những thứ quần áo mà Stefan đưa cho cô – một chiếc quần Jean bó ống và một chiếc áo thun có cổ khá là to – tất cả – có gì đó – bằng cách nào đó – không đúng tạo nào. Khi cô chạm vào chiếc áo thun , cô thấy hiện lên những khung cảnh về hàng trăm người phụ nữ trong một căn phòng nhỏ, tất cả đều đang dùng những chiếc máy may trong ánh sáng mờ mờ, và tất cả đều đang làm việc hối hả.

“Những công xưởng ?” , anh nói, hơi giật mình khi cô cho anh thấy hình ảnh trong đầu cô. “Những thứ này ấy hả?” Anh vội quăng mấy thứ quần áo trên sàn nhà vào tủ .

“Thế còn cái này thì sao?” Stefan đưa cho cô một cái áo phông khác.

Elena xem xét cái áo kĩ lưỡng, thậm chí áp nó vào má. Không công xưởng , không người phụ nữ dùng máy may nào hiện lên cả.

“Uhm, thôi được” – Stefan nói. Nhưng Elena thì đang đông cứng người lại. Cô tới bên cửa sổ rồi nhìn chăm chú ra bên ngoài.

“Có chuyện gì vậy em?”

Lần này , cô gửi tới anh chỉ một hình ảnh.Anh nhận ra nó ngay lập tức.

Damon.

12. Chương 12

** Chú thích : Hiện chỉ có S và mấy người bạn của E biết E đã sống lại.

: E có khả năng giao tiếp trực tiếp bằng tâm linh với người chia sẻ máu với cô , mà ở đây là S.

Stefan cảm thấy ngực anh như thắt lại.Anh trai của anh đã khiến sự tồn tại của anh trở thành sự đau khổ nhất có thể trong gần nửa thiên niên kỉ.Lần nào anh tìm cách tránh xa anh ta a,Damon lại dõi theo anh,tìm kiếm anh để...để làm gì kia chứ?Trả thù?Để thỏa mãn?Họ đã giết nhau ,cùng một lúc ,vào thời kì phục hưng của nước Ý.Kiểm của họ đã cắm ngập vào trái tim của người kia ,trong một cuộc đấu tranh giành một nữ vampire.Tất cả mọi thứ đều tan vỡ kể từ lúc đó.

Nhưng anh ta cũng đã vài lần cứu mạng anh-Stefan hồi tưởng lại,đột nhiên thấy bồi hồi.Và 2 người chúng ta đều đã hứa sẽ trông chừng nhau , chăm sóc cho nhau ..

Stefan thỉnh thoảng quan sát Elena.Cô là người duy nhất đã khiến 2 anh em phải cùng thề điều đó-khi mà cô đang hấp hối.Elena nhìn lại anh ,với đôi mắt non nớt màu xanh sẫm ngây thơ.

Dù thế nào đi nữa,anh phải trao đổi với Damon-người đang đỗ chiếc xe Ferrari của anh ta cạnh chiếc Porsche của Stefan trước cửa nhà trọ.

“Ở lại đây và ..-và tránh xa cửa sổ ra nhé em,anh xin đấy”Stefan vội nói với Elena.Anh nhanh nhẹn di chuyển khỏi phòng,đóng cửa lại với những bước chân gần như là chạy .

Anh thấy Damon đang tựa vào chiếc Ferrari,đang quan sát bên ngoài khu nhà trọ - đầu tiên là qua chiếc kính râm,sau đó gỡ hắt kính ra.Biểu hiện của Damon nói lên rằng khu nhà trọ trông vẫn thế , dù nhìn nó theo cách nào đi nữa.

Nhưng đó không phải là mối bận tâm hàng đầu của Stefan mà đó là tầm ảnh hưởng của anh ta,cả cái mùi toát ra từ anh ta-cái mùi vị không một người bình thường nào cảm nhận được chứ đừng nói là ngửi thấy.

“Anh đang làm cái gì ở đây vậy?”Stefan hỏi,cảm thấy hơi quá shock kể cả với một lời chào hỏi thông thường.

Damon ném cho anh một nụ cười 250 wat*. “ Vẫn như cũ nhỉ ”,anh nói ,kèm theo một tiếng thở dài. “ Oh,anh vừa đi mua sắm một chút”.Anh lướt nhẹ tay qua cái thắt lưng da mới,chạm vào túi áo trong có cái camera,đẩy đẩy chiếc kính hiệu Ray-Bans. “Em có tin được không,cái thị trấn bụi bặm này có mấy cửa hàng khá khảm lắm.Và anh thì thích mua sắm.”

“Ý anh là..ăn trộm ấy hả.Mà đó là chưa tính đến một nửa của những gì tôi có thể “ngửi” ra được từ anh.Anh đang hấp hối hay chỉ là đang phát điên thế hả?”Đôi lúc , khi một vampire bị đầu độc hay không chống lại nổi một trong số những lời nguyền bí ẩn hoặc bị một vài căn bệnh gây ảnh hưởng ,họ sẽ cảm thấy bị kích thích, không thể kiểm soát được hành động đối với bất cứ cái gì-bất cứ ai-trong tầm tay của họ.

“Anh chỉ hơi đói bụng chút”,Damon đáp lại lịch sự,trong lúc vẫn tiếp tục quan sát ngôi nhà trọ. “Mà có chuyện gì với phép lịch sự tối thiểu của em thế hả ? Anh đã lái xe cả một đoạn đường dài đến đây và đáng lẽ ít nhất anh cũng phải được nghe câu ‘Chào,Damon’ hay ‘Rất vui được gặp anh,Damon’ chứ nhỉ.Không,và thay vào đó,anh lại nghe thấy: ‘Anh đang làm cái gì ở đây vậy Damon’ ” Anh nhại lại câu đó với một chút mỉa mai,châm chọc. “ Anh tự hỏi Thánh Marino** sẽ nghĩ sao về chuyện này ,hả cậu em trai bé nhỏ?”.

13. Chương 13

“Thánh Marino...”,Stefan lặp lại qua kẽ răng,tự hỏi làm sao lúc nào Damon cũng mặt dày đến vậy – hôm nay anh ta còn định làm gì anh về lòng tốt và phép xã giao nữa à. “..đã trở về với cát bụi từ hàng

trăm năm trước rồi – và chúng ta cũng nên như thế từ lâu. Tôi không còn thấy lí do gì để tiếp tục cuộc nói chuyện này ,anh trai ạ. Tôi hỏi anh anh đã làm gì, và anh biết ý nghĩa của nó – hẳn là anh đã hút máu của một nửa số con gái trong thị trấn này rồi”.

“Con gái và phụ nữ” Damon sửa lại, những ngón tay làm đông tác khô hài. “Chúng ta nên nói cho đúng , phải không nào. Và có vẻ như em nên xem lại chế độ ăn uống của mình. Nếu em uống nhiều hơn một chút, em sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Ai mà biết được?”.

“Nếu tôi uống nhiều hơn ấy hả—?” Có nhiều cách để kết thúc điều này , nhưng không có cái nào anh thấy phù hợp hết. “ Thật tiếc...”, anh nói ngắn gọn trước Damon , “.rằng anh sẽ chẳng bao giờ trưởng thành thêm 1 mili mét nào dù anh có sống thêm bao năm đi chăng nữa. Và giờ thì , tại sao anh không nói toạc ra là anh đang làm gì ở đây, sau khi đã để lại cho tôi xử lý một đồng lõa xộn trong thị trấn-tôi hiểu rõ anh mà”.

“Anh đến đây vì muốn lấy lại cái áo jacket của anh”, Damon nói thẳng thừng.

* wat: đơn vị đo công suất dòng điện.

**Thánh Marino: một vị thánh đại diện cho lòng tốt.

“Sao anh không tự đi ăn cắp một cái khác ấy—?” Stefan đột ngột cảm thấy mình bị nhấc bổng lên trong không trung, bay một đoạn, rồi bị găm vào một trong những hành rào của bức tường phía sau , khuôn mặt Damon tiến tới sát mặt anh.

“Anh không ăn cắp cái gì cả, cậu bé ạ. Anh trả cho chúng – bằng thứ tiền riêng của anh. Những giấc mơ, những ảo tưởng , và niềm vui vượt lên thế giới này”. Damon nhấn mạnh những từ cuối cùng , vì anh biết chúng sẽ khiến Stefan bực mình.

Stefan đang rất bực – đồng thời cũng lưỡng lự. Anh biết Damon quan tâm tới Elena, Thế là quá đủ phiền phức rồi. Nhưng ngay bây giờ , anh có thể thấy một tia lạ lẫm trong mắt Damon. Giống như là trong một giây , con người anh ta phản chiếu một đốm lửa. Và bất kể Damon đã làm gì hôm nay, tất cả đều không bình thường. Stefan không biết chuyện gì đang xảy ra , nhưng anh biết Damon nên sớm kết thúc chuyện đó.

“Nhưng một vampire thật sự thì không phải trả bất cứ cái giá nào”. Damon nói với cái giọng chế nhạo nhất anh có. “Sau tất cả, chúng ta quá tội lỗi và nên biến thành tro bụi, phải không nào ,cậu em bé nhỏ?” Anh xoay xoay bàn tay với chiếc nhẫn ngọc thạch giúp giữ cho anh không biến thành cát bụi giữa ánh nắng mặt trời chói chang. Và Stefan cử động, Damon dùng bàn tay đó kẹp , ghim chặt nắm đấm của Stefan vào tường.

Stefan giả bộ di chuyển sang trái nhưng rồi lại ngoặt sang phải hòng thoát khỏi vòng kim tỏa của Damon. Nhưng Damon nhanh lẹ như một con rắn – không , thậm chí là nhanh hơn. Nhanh hơn mọi khi. Nhanh và mạnh với tất cả số máu mà anh ta vừa rút được.

14. Chương 14

“Damon, anh...” Stefan quá giận dữ đến nỗi một lúc sau tâm trí anh mới bình tĩnh trở lại, cố gắng tấn công vào phần dưới của Damon.

“Đúng , là tao, Damon” Damon nói với một chất giọng như có nọc độc. “ Và tao không trả cho cái gì tao không thích ; tao chỉ Lấy đi mà thôi. Tao lấy những thứ tao muốn, và không trả lại cái gì cả.”

Stefan nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen tuyền đang sôi lên của anh trai, và anh nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ nhảy múa trong đó. Anh tập trung suy nghĩ. Damon thường hay tấn công , hay xúc phạm anh. Nhưng không phải theo cách này. Stefan đã hiểu anh ta trong một thời gian quá dài đến nỗi biết điều gì bình thường , điều gì không. Damon giờ như đang bị kích động vậy. Stefan cố gắng gởi một tia năng lượng truyền đạt đến anh trai, giống như cách mà sóng radar dò tìm hoạt động, anh muốn hiểu điều bất thường đang xảy ra ở đây.

“Ha, tao thấy là mày cũng nhảy bén đó, nhưng chẳng tích sự gì đâu”. Damon nói với âm điệu méo mó, và rồi bất chợt , bên trong Stefan như bị lửa thiêu đốt, như thể anh đang trong cơn hấp hối, Damon đang dùng sức mạnh cuồng bạo của mình trói chặt sức mạnh của anh.

Giờ,bất chấp đau đớn ,Stefan nhất định phải giữ mình tỉnh táo,anh tiếp tục suy nghĩ chứ không chỉ cố gắng chống cự.Anh di chuyển một chút ,xoay cần cổ,nhìn hướng vào cánh cửa khu nhà trọ.Chỉ cần Elena vẫn còn bên trong...

Nhưng thật khó để nghĩ về bất cứ điều gì khi mà sức mạnh của Damon vẫn cuốn chặt tâm trí anh.Anh thở dốc và nặng nề hơn.

“Đúng rồi” Damon nói “Vampire chúng ta lấy đi mọi thứ- bài học đầu tiên mà cần phải học”.

“Damon,chúng ta cần chăm sóc lẫn nhau – chúng ta đã hứa—”

“Đúng ,và tao đang “chăm sóc” mày đây.”

Rồi Damon cắn anh.

Damon làm anh chảy máu.

Điều đó thậm chí còn đau đớn hơn cả luồng sức mạnh đang quét anh tới bởi kia, Stefan cố giữ mình vững vàng ,anh cần phải chống cự.Những cái răng sắc như dao kia đáng lẽ không làm anh đau nếu như chúng không cắm quá sâu vào động mạch cổ. Lúc này Damon dồn anh vào một góc – và giờ chop tóc anh , giờ lên một cách cố ý.

Và cơn đau khủng khiếp tràn tới.Cơn hấp hối đến với anh vì cảm nhận được máu tuôn trào ra ngoài,mặc cho ý chí và sự kháng cự của bản thân.Đó là nỗi thống khổ mà con người có thể so sánh với việc linh hồn bị xé toạc khỏi cơ thể sống.Con người sẽ tình nguyện làm bất cứ thứ gì chống lại điều đó.Với tất cả những gì Stefan biết thì đây chính là nỗi đau đớn thể xác kinh khủng nhất từ trước đến nay mà anh từng trải qua.Và rồi,nước mắt tuôn ra , lăn sang hai bên thái dương, thấm vào những lọn tóc xoăn đen của anh.

Tệ hơn ,với tư cách một vampire,thật xấu hổ khi bị một vampire khác coi anh như một con người ,dùng anh như dùng một bữa ăn.Trái tim Stefan đập thình thịch,nỗi đau của anh lại như tăng gấp đôi,anh cố gắng chịu đựng cơn đau cùng sự nhục nhã khi bị Damon “sử dụng”.Nhưng ít nhất thì -tạ ơn Chúa –Elena đã nghe lời anh và ở lại trong phòng.

15. Chương 15

Lúc anh bắt đầu tự hỏi phải chăng Damon thực sự đã phát điên ,thực sự có ý muốn giết anh thì bằng một cái xô làm anh mất thăng bằng,Damon thả anh ra.Stefan hơi hụt đi,anh ngã , rồi anh lập tức lăn sang một bên và nhìn lên,Damon lại đứng trước mặt anh lần nữa.Anh ta dí dí ngón tay vào chỗ da trên cổ bị xé toạc lúc này của anh.

“Và bây giờ” Damon nói một cách lạnh lùng , “chú sẽ đứng lên,vào lấy cho anh cái áo jacket của anh”.

Stefan đứng dậy một cách từ tốn.Anh biết Damon hẳn đang rất thích thú với sự nhục nhã của Stefan , quần áo Stefan nhăn nhúm và bê bết cả đồng bunn, đất,lá ,cỏ từ mấy luống hoa của Mrs.Flower cho anh. Anh cố gắng dùng một tay chùi sạch tất cả , tay còn lại vẫn giữ rịt lên vết cắn.

“Sao im lặng thế”,Damon nhận xét,đứng cạnh chiếc Ferrari,nói bằng giọng lười , đôi mắt thì ti hí lại hả hê: “Không đáp trả lại à?Không một lời nào hả? Vậy anh nghĩ anh nên dạy cho chú bài học này thường xuyên hơn mới được.”

Stefan đang gặp khó khăn khi cố di chuyển .Well,mọi thứ trở nên đúng như anh đoán-anh vừa nghĩ vừa quay người lại , tiến về phía nhà trọ.Và rồi anh khựng lại.

Elena đang đứng tựa vào cửa sổ ,tay giữ áo jacket của Damon.Biểu hiện của cô rất điềm tĩnh,nhưng cũng chỉ ra rằng cô đã thấy tất cả.

Đó là một cú shock với Stefan , nhưng anh biết nó còn shock hơn đối với Damon.

Elena vò cái áo jacket trên tay ,rồi cô ném nó đi,chiếc áo rơi xuống đúng chỗ Damon đứng , che phủ bàn chân anh.

Như đáp lại sự ngạc nhiên của Stefan, mặt Damon tái mét. Anh ta nhặt lấy cái áo jacket giống như thể anh ta không muốn chạm vào nó. Cặp mắt anh ta dán chặt vào Elena một lúc. Sau đó, anh ta chuồn thẳng vào xe.

“Tạm biệt, Damon. Tôi không thể nói đó là một vinh hạnh được.. đón tiếp anh tại đây”.

Không một lời thốt ra, nhón nhác nhìn xung quanh như một đứa trẻ hư vừa bị phát hiện, Damon chỉ đáp:

“Để tôi được yên” , anh nói với giọng nhỏ và yếu ớt.

Anh lái xe đi , để lại đằng sau những đám bụi và sỏi đá.

Đôi mắt Elena dường như không còn giữ được bình tĩnh khi Stefan đóng cánh cửa phòng lại đằng sau. Mắt cô lấp lánh với ánh nhìn suýt làm anh khựng lại bên ngạch cửa.

Anh ta làm anh đau.

“Anh ta làm tất cả mọi người đau. Dường như anh ấy không bao giờ ngừng việc đó lại. Nhưng hôm nay anh ấy có gì đó rất kì lạ . Anh cũng không biết đó là gì. Bây giờ thì anh chẳng quan tâm đến chuyện đó nữa. Bởi , coi em kìa , em đã bắt đầu biết dùng các câu đơn giản rồi kìa!”

Anh ta là... Elena ngừng lại, và lần đầu tiên kể từ khi cô mở mắt tại khoảng rừng thưa nơi cô được hồi sinh, một cái nhăn trán xuất hiện trên khuôn mặt cô. Cô không thể thấy bất cứ hình ảnh nào, cô không biết từ ngữ nào để có thể diễn tả điều này. Một thứ bên trong anh ta. Đang phát triển bên trong anh ta. Giống như... một ngọn lửa băng giá, ánh sáng u ám và... ẩn giấu... và.... lửa.. thiêu đốt từ trong ra ngoài.

16. Chương 16

Stefan cố liên kết tất cả những điều cô cho anh thấy lại với nhau nhưng không hiểu gì cả. Anh vẫn thấy xấu hổ vì Elena đã nhìn thấy mọi chuyện xảy ra. “ Tất cả những gì anh biết đó là bên trong anh ta là máu của anh, và của nửa số cô gái trong thị trấn này.”

Elena nhắm chặt mắt ,lắc đầu một cách chậm rãi. Và rồi, như đã quyết định không đi sâu vào điều đó thêm nữa, cô vỗ nhẹ vào chiếc giường bên cạnh cô.

Lại đây, cô nhìn lên và đề nghị anh một cách tự tin. Màu vàng trong mắt cô dường như đang phát tán mạnh mẽ hơn. Hãy để em... làm nổi đau.. biến mất.

Stefan không tiến lại chỗ cô ngay và cô thì cứ giơ tay ra một cách kiên trì. Stefan biết rằng anh không nên để cô làm thế , anh đã bị thương – và vết thương nặng nhất chính là sự kiêu hãnh của anh .

Anh tiến lại gần cô , hơi cúi xuống để đặt một nụ hôn trên tóc cô.

****chú thích :** ngoài khả năng giao tiếp bằng tâm linh, Elena còn có khả năng chữa lành các vết thương ngoài da .

Chương 3

Cuối ngày hôm đó Caroline cùng Matt Honeycutt, Meredith Sulez, và Bonnie MacCullough, tất cả đang đứng nói chuyện với Stefan qua điện thoại di động của Bonnie.

“Chiều muộn hẳn sẽ tốt hơn”, Stefan nói với Bonnie, “Cô ấy vừa nghỉ ngơi sau khi ăn trưa—và dù sao đi nữa, tầm 2 tiếng nữa trời sẽ mát hơn. Tôi đã nói với Elena rằng mọi người sẽ đến, và cô ấy rất háo hức được gặp mọi người. Nhưng xin lưu ý 2 điều: Đầu tiên, cô ấy mới trở lại được có 7 ngày, và cô ấy vẫn chưa hoàn toàn là.. bản thân cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy sẽ sớm vượt qua được.. ở... triệu chứng này—sớm thôi, nhưng trong lúc đó, đừng quá ngạc nhiên vì cô ấy. Và thứ hai , đừng nói bất kì điều gì cho bất cứ ai về những điều mọi người trông thấy ở đây .”

“Stefan Salvatore!” Bonnie cảm thấy hơi bị xúc phạm. “Với tất cả những gì chúng tôi đã cùng trải qua ,anh nghĩ là bọn tôi sẽ đi tọc mạch về Elena?”

“Không tọc mạch, hiển nhiên rồi” giọng Stefan đáp lại lịch sự bên đầu kia điện thoại. Nhưng Bonnie tiếp tục:

“Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua cả đồng vampire,những hồn ma,người sói,và cả tên Già Lão (Klaus-kẻ biến đổi Katherine),những lăng mộ bí ẩn,những kẻ giết người hàng loạt và...và..Damon..và chúng tôi có bao giờ kể về những điều đó chưa?”

“Tôi xin lỗi”Stefan đáp “Tôi chỉ muốn nói rằng Elena sẽ không được an toàn nếu một trong số các bạn kể với chỉ-một-người-khác-thôi.Nếu việc này lộ ra,thì hẳn các tờ báo sẽ thi nhau giật tit: “Cô gái trở về từ cõi chết.Và nếu vậy thì chúng ta phải làm sao?”.

“Tôi hiểu điều đó”,Meredith nói ngắn gọn,cô hơi nhích đến trước để Stefan có thể thấy cô. “Anh không cần phải lo.Tất cả chúng tôi nhất định sẽ không nói ột ai khác” Đôi mắt đen của cô đột nhiên quét qua Caroline rồi quay lại.

“Tôi buộc phải hỏi các bạn rằng”—Stefan dùng lối nói kiêu cách,lịch sự như một hiệp sĩ thời phục hưng,đặc biệt là khi anh nhận ra 3 trong số 4 người đang nhìn anh qua điện thoại là phụ nữ—“các bạn có đồng ý thì không?”

17. Chương 17

“Oh,được chứ”,Meredith đáp lại lịch sự,lần này cô nhìn thẳng vào Caroline.Caroline hơi đỏ mặt,gò má và cổ cô cũng ửng lên. “Cứ vậy đi,tối chiều chúng tôi sẽ có mặt tại đó.”

Bonni-người đang giữ điện thoại nói : “Còn ai muốn nói điều gì nữa không?”

Matt vẫn giữ im lặng trong suốt cuộc trò chuyện.Giờ thì cậu lắc đầu,khiến những lọn tóc thẳng và bù xù bay bay.Rồi,như thể không kìm nén được,cậu bật ra: “Cho chúng tôi nói chuyện với Elena một chút được không?Chỉ để nói ‘chào’ thôi?Ý mình là...cũng cả tuần rồi còn gì.” .Làn da rám nắng của cậu chợt ửng lên thứ màu đỏ hồng hôn , đỏ gần bằng Caroline lúc này.

“Tôi nghĩ mọi người nên đến tận nơi thì hơn.Các bạn sẽ biết tại sao khi các bạn đến”,Stefan cúp máy.

Họ tụ tập tại nhà Meredith và ngồi xung quanh một chiếc bàn cũ ở sân sau . “Well, ít nhất thì bọn mình cũng nên mang sang đó một chút thức ăn chứ”,Bonnie gợi ý,cô đứng dậy nói “ có Chúa mới biết được Mrs.Flower làm thứ thức ăn gì cho họ” và cô vẫy tay tìm sự ủng hộ khiến mọi người cảm thấy họ có thể bay lên được vì cái vẫy tay ấy.

Matt có vẻ đồng tình với cô,nhưng Meredith thì vẫn ngồi yên. Cô nói từ tốn : “Chúng ta vừa thề với Stefan.Nhưng có chút vấn đề ở đây.Và nó sẽ kéo theo nhiều hậu quả ”.

“Mình biết là bạn đang nghĩ tới mình” Caroline nói , “ sao bạn không nói toạc ra luôn đi?”.

“Thôi được”.Meredith đáp. “Đúng là mình đang nghĩ tới bạn đấy.Sao đột nhiên bạn lại trở nên hứng thú với chuyện của Elena thế hả.Làm sao chúng tôi biết được bạn có định đem chuyện này truyền đi khắp Fell Church hay không?”

“Tại sao mình lại muốn làm thế cơ chứ?”

“Làm ơn đi, bạn thích được làm tâm điểm của đám đông,vì vậy bạn sẵn sàng ném cho họ bất cứ mẩu chuyện thú vị nào.”

“Hoặc vì trả thù”,Bonnie thêm vào , “Hoặc là vì ghen tị,hoặc vì khó chịu,hoặc vì—”

“Được rồi đấy”,Matt ngắt lời “Mình thấy thế là quá đủ lí do rồi”

“Chỉ một điều nữa thôi”,Meredith nói từ tốn “Sao bạn lại quan tâm quá mức đến việc gặp lại Elena thế hả Caroline?Hai người đã không giao du gần một năm rồi,kể từ khi Stefan đến Fell Church này.Chúng mình đã để bạn cùng nghe điện thoại của Stefan,nhưng sau những gì Stefan nói thì—”

“Nếu bọn cậu thực sự cần một lí do cho việc mình quan tâm đến chuyện này,sau tất cả những gì xảy ra một tuần trước thì...well,mình đã nghĩ là các bạn sẽ hiểu mà không cần mình nói ra ” Caroline đưa cặp mắt xanh lá giống mắt mèo nhìn Meredith.

Meredith nhìn lại với cái thái độ chẳng-có-thái-độ-gì-hết.

“Thôi được rồi!” ,Caroline tiếp. “Cô ấy đã vì mình mà giết cái tên...cái tên tự xưng Sự Phán Quyết ,hay gì cũng được .Tên Vampire ấy,Klaus.Vì mình đã bị bắt cóc và—và—và bị đối xử như một món đồ chơi—bất cứ khi nào Klaus cần máu—hay—”.Khuôn mặt cô nhả lại ,hơi thở trở nên gấp gáp.

18. Chương 18

Bonnie cảm thấy đồng cảm ,nhưng cô cũng hết sức đề phòng.Linh cảm của cô đang trỗi dậy,cảnh báo cô.Và cô nhận ra là mặc dù Caroline đề cập đến Klaus ,tên vampire,nhưng cô ta lại không đề cập đến một kẻ bắt cóc khác ,Tyler Smallwood - gã người sói.Có thể vì Tyler đã từng là bạn trai của Caroline cho tới khi hắn cùng với Klaus bắt cô làm con tin.

“Mình xin lỗi”,Meredith nói khẽ với ý xin lỗi thực sự . “Vậy là bạn muốn cảm ơn Elena”.

“Đúng vậy,mình muốn cảm ơn cô ấy”.Caroline thở khó nhọc. “Và mình muốn chắc rằng cô ấy vẫn ổn”.

“Được rồi.Việc này cần chút thời gian đây,”Meredith bình tĩnh tiếp tục “Tốt hơn hết là bạn nên thay đổi suy nghĩ của mình ngay từ ngày mai ,trong những tuần tới và cả tháng tới nữa...chúng mình không muốn nêu ra hậu quả mà bạn phải..nếu bạn..”

“Xem kìa,chúng ta không thể đe dọa bạn ấy như vậy được”Matt nói “ vậy là không nên”.

“Hoặc để bạn ấy đe dọa người khác”,Bonnie nói ,vẻ dăm chiêu.

“Đúng ,chúng ta không thể để điều đó xảy ra”,Meredith tiếp lời ,”nhưng ở một giới hạn nhất định thì—mùa thu tới này bạn muốn nhập hội nữ sinh đại học phải không Caroline? Lúc nào mình cũng có thể mách với các đàn chị trong hội chuyện bạn đã bội ước với “ai đó”- cái người vô hại,cái người mà mình chắc là chẳng bao giờ muốn tổn thương bạn ấy.Sau đó thì mình không chắc là họ còn có thể cho bạn nhập hội đâu.

Một lần nữa,khuôn mặt Caroline đỏ bầm “Bạn sẽ không làm thế đâu.Bạn sẽ không can thiệp vào chuyện ở đại học của mình—”

Meredith cắt ngang lời cô ta chỉ với hai từ : “Thử xem”.

Caroline có vẻ như đang yếu thế “ Mình chưa bao giờ nói là mình không thể,và mình chưa bao giờ nói là mình không giữ lời thề đó.Hãy tin mình,sao mọi người lại...?Mình...mùa hè qua mình đã nghiệm ra nhiều thứ mà?”

Tại này cũng hi vọng thế - không nói ra nhưng mọi người đều có chung suy nghĩ . Trong suốt năm qua, sở thích của Caroline là tìm cách phá hoại Stefan và Elena.

Bonnie chỉnh lại tư thế ngồi.Có cái gì đó—bị che phủ,ẩn đằng sau những gì Caroline nói. Cô không biết tại sao cô lại biết điều ,đó là giác quan thứ 6 bẩm sinh của cô.Nhưng có thể mọi thứ chỉ đơn giản là Caroline đã thay đổi vì cô ấy đã học được nhiều điều- Bonnie tự nói với mình.

Tuần trước Caroline hỏi thăm Bonnie về Elena không biết bao nhiêu lần ,hỏi cô ấy có ổn không? Hỏi có gửi hoa đến cô ấy được không?Hỏi đến thăm cô ấy được chưa?khi nào thì đến được? Caroline thật là một kẻ phiền toái nhưng Bonnie không nỡ nói toạc ra cho cô ta biết.Trong khi đó ,tất cả mọi người đều đang lo lắng và chờ đợi để biết tình trạng của Elena , sau khi bạn ấy ...sống lại.

Meredith đã có trong tay bút và giấy,và cô đang viết nguệch ngoạc gì đó.Rồi cô nói : “ Thế này thì sao nhỉ?” , tất cả mọi người đều cúi đầu vào nhìn những gì có trên mẫu giấy.

19. Chương 19

“Tôi thề tôi sẽ không nói cho bất cứ ai những chuyện kì lạ liên quan đến Stefan hoặc Elena,trừ phi được sự cho phép của Elena hoặc Stefan.Tôi cũng sẵn sàng nhận sự trừng phạt bởi những người còn lại trong nhóm nếu tôi vi phạm lời thề này.Lời thề này sẽ tồn tại vĩnh viễn,tôi xin lấy máu mình ra đảm bảo.”

Matt gật đầu tán thành “..tồn tại vĩnh viễn – tuyệt!, cái này giống như của luật sư viết ra ấy”.

Nhưng những điều xảy ra tiếp theo thì chẳng giống mấy việc dính dáng đến luật sư tí nào .Mỗi người đang đứng vòng tròn quanh bàn nhặt mẩu giấy lên , đọc to những điều lúc nãy,và rồi kí tên mình vào.Rồi họ tự chích ngón tay mình bằng một cái đinh ghim Meredith lấy từ trong bóp,tự nhỏ một giọt máu xuống phía dưới chữ kí ,Bonnie thì nhắm tịt mắt lại lúc cô phải tự chích ngón tay.

“Xong rồi” ,cô nói nghiêm nghị “Mình sẽ không phá vỡ lời thề này”.

“Mình thì có quá nhiều máu để làm việc này”, Matt vừa nói vừa day day ngón tay và nhìn nó về phía phức.

Và rồi chuyện đó xảy ra.

Bản khế ước của Meredith được đặt ở chính giữa bàn nên mọi người đều nhìn thấy rõ chuyện gì xảy ra.Từ một cây sồi lớn trồng ở chỗ sân sau nối tiếp vào rừng , một con quạ sà xuống.Nó đậu ở giữa bàn,kêu chói lói khiến Meredith suýt thì hét lên.Con quạ đưa mắt nhìn bốn người đang vội vàng kéo ghế tránh xa khỏi nó. Rồi nó nghiêng nghiêng cái đầu.Đó là con quạ lớn nhất mà mọi người từng thấy , và nặng óng ánh như cầu vồng trên bộ lông của nó.

Con quạ ,thề với cả thế giới là nó đang “nhìn” bản khế ước.Và rồi nó làm một động tác nhanh đến nỗi khiến Bonnie đang núp sau Meredith suýt thì té ghế. Con quạ giang rộng đôi cánh,hơi nhích về phía trước,mổ diên cuông vào mẩu giấy,như muốn làm mẩu giấy nứt đôi.

Và rồi nó đi , ban đầu chỉ đập cánh,rồi sau đó vút lên tần không cho đến khi chỉ còn là một chấm đen tí xíu trên bầu trời.

“Nó làm hỏng công sức của tụi mình rồi”,Bonnie kêu lên-vẫn đang núp sau lưng Meredith.

“Mình không nghĩ như vậy”,Matt-người đứng gần bàn nhất nói.

Phải đến lúc họ nhích đến gần và nhìn mẩu giấy,Bonnie cảm thấy như có ai tạt vào lưng cô một thùng nước đá.Tim cô đập mạnh.

Không thể tin được,tất cả vết mổ của con quạ đều màu đỏ , như thể nó dùng máu của mình để nhuộm vậy.Và ngạc nhiên nhất là những vết mổ sắp đúng theo thành hình dạng chữ cái :

” D ”

Và bên dưới :

“Elena là của tôi”.

Chương 4

Với bản khế ước đã xếp cẩn thận trong túi áo của Bonnie,tất cả bọn họ cùng kéo đến nơi Stefan thuê trọ. Họ cũng để ý kiếm Mrs.Flower nhưng cũng không thấy.Vì vậy họ rút rè tiến vào , chân bước trên tấm thảm đã mòn,qua một dãy lan can xiêu vẹo rồi kêu lên thông báo là họ đã tới:

“Stefan!Elena!Tụi mình đến rồi nè!”

20. Chương 20

Rồi cô lượn về phía Caroline , một tay chìa ra .

Caroline tránh né,giống như cô ta ghê tởm việc bị Elena đụng vào vậy . Không.không đúng,không phải ghê tởm,mà là sợ hãi thì đúng hơn – Bonnie nhận xét .

“Làm thế nào mình biết được tiếp theo cô ấy định làm trò gì ?” Caroline run rẩy nói , nhưng Bonnie biết đó không phải nguyên nhân thực sự làm cô ta sợ hãi . Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy ?- Bonnie tự hỏi . Elena thì lo lắng cho Caroline,còn Caroline thì sợ Elena.Chuyện này nói lên điều gì ?

Khả năng ngoại cảm của Bonnie đã chỉ ra thứ khiến cô rùng mình lo sợ.Có điều gì đó rất không ổn với Caroline,cô cảm thấy thế - điều gì đó cô chưa từng cảm thấy trước đây.Và bầu không gian thì tĩnh mịch lạ thường ,như dự báo trước một cơn giông tố sắp kéo đến.

Caroline quay ngoắt đi , giữ cho không chạm mặt Elena .Cô di chuyển đến đằng sau cái ghế .

“Giữ cho cô ấy không lại gần mình ,được chứ?Mình sẽ không để cô ấy chạm vào mình một lần nữa đâu—“cô ta lại bắt đầu ,nhưng Meredith đã kết thúc tình huống đó chỉ với hai từ.

“Bạn vừa nói gì với mình thế hả?” – Caroline đáp lại , nhìn chăm chú vào Meredith.

Chương 5

Damon đang lái xe không chủ đích khi anh nhìn thấy cô gái.

Cô ta chỉ có một mình,đang đi bộ dọc theo con phố,mái tóc tung bay trong gió ,cánh tay oằn xuống vì xách những gói đồ.

Ngay lập tức Damon làm một hành động có vẻ rất “nghĩa hiệp”:anh cho xe chạy từ từ đến và dừng hẳn ,chờ cô gái sải mấy bước dài cho đến khi bắt kịp anh—che gambe* ! – anh bước ra khỏi xe ,mở cửa phía bên khách cho cô.

Theo những gì được biết ,tên cô ta là Damaris.

Trong tích tắc,chiếc Ferrari đã lại chạy trên đường,phóng nhanh đến độ làm mái tóc của Damaris tung bay đằng sau gáy như một dải lụa quảng cáo.Cô là một cô gái trẻ và là kiểu người anh vẫn hay tán tỉnh bốn cọt hàng ngày .Mà điều đó cũng tốt – anh nghĩ ngắn gọn,bởi anh đang chẳng có tâm trạng để ...

Tán tỉnh sinh vật đáng yêu với mái tóc nâu đỏ,làn da trắng như sữa này chẳng đem đến chút hứng khởi nào.Anh không mong đợi bất kì rắc rối nào từ cô,và anh dự định sẽ giữ cô qua đêm.

“Veni,vidi,vici”** - Damon nghĩ thầm,nở một nụ cười “nham hiểm” ở mức độ vừa phải.Rồi anh chỉnh lại –Well,có lẽ mình chưa chinh phục ,nhưng mình cá con Ferrari là mình sẽ.

Họ dừng lại ở một khúc quanh, khi Damaris làm rơi ví và định nhặt nó lên ,anh đã thấy cổ cô- nơi mái tóc sóng sánh nâu đỏ phủ lên , chọi lại với màu da trắng nõn.

Ngay lập tức anh hôn lên nó thật mãnh liệt,cảm nhận sự mềm mại như làn da em bé – và ầm ập ,đổi chọi với đôi môi anh.Anh để mặc cô tự do chống cự,thích thú đợi xem khi nào thì cô đánh anh,nhưng thay vào đó,cô chỉ duỗi thẳng người,buông một vài tiếng thở gấp gấp trước khi để mặc mình sà vào vòng tay anh,để được hôn bởi một sinh vật bí ẩn ,nóng bỏng và đầy rung động,đôi mắt xanh đen của cô vừa toát lên vẻ van xin,vừa cố gắng chống cự .

21. Chương 21

“Tôi...tôi không nên để anh làm thế này,tôi sẽ không để anh làm thế này.Tôi muốn được về nhà.”

Damon cười.Vậy là chiếc Ferrari của anh vẫn an toàn.

Cô gái này khá thú vị - anh nghĩ khi họ tiếp tục cuộc hành trình.Nếu cô ta vẫn giữ được thái độ như cô ta đang thể hiện lúc này, có thể anh sẽ giữ cô lại một vài ngày,thậm chí sẽ Biến Đổi cô.

Giờ thì anh đang bị làm phiền bởi những cảm xúc rối loạn đến từ bên trong .Đương nhiên nguyên do là Elena. Đã gần cô như thể ở chỗ khu nhà trọ và thậm chí không dám đi về phía cô chỉ bởi anh không thể làm khác. Chết tiệt, những gì mình đã làm lúc đó – đột nhiên anh lại nghĩ về nó .Stefan vẫn ổn ,nhưng có điều gì đó không bình thường đã xảy ra với anh ngày hôm nay.

Anh cảm thấy thất vọng không tả nổi.Những gì anh nên làm đáng ra phải là vùi mặt thẳng em trai anh vào bùn , vặn cổ nó như vặn cổ một con vịt , và đi thẳng tới chỗ cái lan can hẹp đó để đưa Elena đi , dù cô có tự nguyện hay là không.Anh không làm thế chỉ vì thứ xi rô vô nghĩa nào đó,hay vì muốn nghe tiếng cô la hét, hay vì muốn nhắc cái cảm không - thể - so - sánh được của cô lên ,cầm những chiếc răng nanh sắc nhọn đang chìa ra nhúc nhối vào cần cổ trắng như hoa huệ ,hay ...

Có những âm thanh vẫn tiếp tục vang lên trong xe .Damaris đang nói gì đó như là “...anh có nghĩ thế không?”

Bị làm phiền cũng như quá bận rộn với tưởng tượng của mình để chú ý được cô nói gì ,anh khiến cô cảm miệng, và cô lập tức trở nên im lặng.Damaris có cái miệng đáng yêu-nhưng quá nhiều chuyện.Giờ cô ta ngồi đó,mái tóc nâu đỏ vẫn tung bay trong gió nhưng đôi mắt thì vô hồn,giữ nguyên tư thế,con người thu hẹp .

Và tất cả chẳng vì gì cả.

Damon thở dài giận dữ.Anh không thể nào quay trở lại với những ảo mộng đẹp đẽ lúc này;ngay cả trong im lặng ,âm thanh tưởng tượng về tiếng khóc nức nở của Elena vẫn vang lên trong anh,nó cản trở anh...

Nhưng sẽ không còn tiếng khóc nào nữa một khi anh biến đổi cô trở thành vampire - một giọng nói nhỏ vang lên gợi ý .Damon tự cốc vào đầu mình rồi cúi gằm xuống,ba ngón tay nắm hờ vô lăng. Anh đã biến cô thành công chúa bóng đêm của mình được một lần,tại sao không làm thế lần nữa? Cô sẽ tuyệt đối thuộc về anh,và nếu anh phải từ bỏ máu của cô...mà thực tế là giờ anh chẳng còn khái niệm nào về thứ đó – giọng nói trong anh lên tiếng một cách châm biếm.

Elena - nhợt nhạt và tỏa sáng với sức mạnh của vampire , mái tóc bạch kim của cô,chiếc áo choàng đen nổi bật trên nền da mịn như lụa...Khung cảnh đó có thể khiến trái tim của bất kì vampire nào cũng phải đập liên hồi.

Anh khao khát cô hơn bao giờ hết kể từ khi cô chỉ còn là một linh hồn.Kể cả lúc còn là vampire,cô vẫn giữ được hầu hết những nét vốn có của mình,anh vẫn như mơ màng tượng được ánh sáng của cô chiếu rọi bóng tối trong anh,sự tinh khôi mềm mại của cô trong vòng tay cứng cáp của mình.Và anh sẽ lấp đầy cô bằng những nụ hôn ,cho đến khi cô ngạt thở...

22. Chương 22

Mà anh đang nghĩ cái quái gì thế này ? Vampire không hôn đam mê kiểu như thế-đặc biệt là hôn vampire khác .Máu và đi săn là những đam mê duy nhất.Nụ hôn ngoài mục đích dùng để chinh phục con mồi ra đều vô dụng,nó chẳng dẫn đến đâu cả.Chỉ có thằng em trai đa cảm và ngu ngốc của anh mới bận tâm tới những nụ hôn. Một đôi vampire trưởng thành có thể chia sẻ máu của nạn nhân với nhau,có thể đi săn,kiểm soát tinh thần con mồi và kết nối tâm linh cùng nhau.Đó là cách các đôi vampire tiêu khiển.

Nhưng Damon lại thấy mình say mê với ý nghĩ được hôn Elena,được phủ đầy lên cô những nụ hôn,anh muốn thấy sự trốn tránh đến cùng của cô với anh đột nhiên ngừng lại và chỉ do dự chút xíu trước khi cô trao cho anh tất cả.

Damon thầm nhủ “Có lẽ mình điên thật rồi”.Trước đây anh chưa từng có suy nghĩ rằng mình bị điên,và giờ thì có rồi đấy.Hàng thế kỉ đã trôi qua kể từ khi anh lại có cảm giác hứng thú với một điều gì đó nhiều như vậy.

* che gambe : (tiếng Ý):cần câu rồi

**Veni,vidi,vici : câu nói nổi tiếng của Ceasar , có nghĩa là : Ta đến,ta thấy,ta chinh phục.

Mong những điều tốt đẹp hơn đến với cô, Damaris ạ – anh nghĩ .Anh vừa dừng xe tới nơi phố Sycamore cắt khu rừng một đoạn ngắn .Những con đường quanh khu này đều quanh co và đầy nguy hiểm.Lơ đãng, anh quay sang Damaris để đánh thức cô, nhận ra đôi môi mềm mại của cô có màu sơ ri tự nhiên mà không cần dùng son.Anh nhẹ hôn lên đó ,chờ đợi một phản ứng .

Rất hài lòng.Anh có thể đọc được tâm trí của cô gái – đang biến chuyển mềm mại và tươi sáng.

Anh liếc nhìn quanh con đường và thử lại một lần nữa,lần này anh để nụ hôn kéo dài lâu hơn.Anh thấy phản ứng của cô thật thú vị,mà phản ứng của anh cũng thú vị nữa.Điều này thật tuyệt.Chuyện này có lẽ xuất phát từ lượng máu anh đang có trong người– nhiều hơn thường lệ,hoặc là sự kết hợp của...

Nhưng ngay lập tức anh phải chuyển sự chú ý của mình từ Damaris sang lái xe bởi một con vật nhỏ bé với bộ lông màu hung vừa từ đâu chui ra ,đứng chắn con đường trước mặt anh.Damon thường không chệch xe qua những động vật như thỏ , nhím hay đại loại thế,nhưng con vật này vừa làm phiền anh trong lúc “quan trọng”.Anh nắm chặt vô lăng bằng cả hai tay, cặp mắt đen ánh lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn và sâu thẳm như một cái động không đáy,và anh tính tông thẳng vào con vật màu hung ấy.

Và đó sẽ là một cú xóc không nhẹ chút nào .

“Bám chặt vào”-anh nói với Damaris.

Vào những giây cuối cùng,con vật ấy lại tránh được.Damon vòng bánh lái đuổi theo,và rồi anh nhận ra trước mặt mình là một con mương.Chỉ có phản xạ siêu đẳng của một vampire và một thứ động cơ đất tiền mới có thể giữ cho họ khỏi lao xuống.May thay Damon có cả hai thứ ấy.Họ bị lắc lư khi anh ngoặt tay lái, lớp xe kêu rít lên,bốc khói mù mịt như thể phản đối.

Và không có vụ đụng xe nào cả.

Damon nhảy ra khỏi xe chỉ với một động tác và quan sát xung quanh.Nhưng dù Nó là cái gì đi nữa,nó đã biến mất hoàn toàn – bí ẩn hết như khi xuất hiện.

23. Chương 23

Thật kì lạ .

Anh ước rằng mình đã không lao ra ngoài – cái nắng chói chang của buổi trưa khiến thị giác anh nhức nhối.Tuy nhiên anh cũng kịp thoáng thấy thứ khi này lúc nó lại gần,trông nó khá là..dị dạng : một đầu nhỏ gọn và đầu kia thì xòe ra giống như cánh quạt...

Dù sao thì..

Anh quay vào xe ,Damaris đang khá là kích động. Anh cũng chẳng có tâm trạng đâu mà võ vè,vì vậy đơn giản hơn cả là anh bắt cô quay lại với giấc ngủ mê.Cô buông mình xuống ghế,những giọt nước mắt đang lăn trên má cứ thế tự khô.

Ngồi trong xe,Damon cảm thấy hơi thất vọng.Nhưng anh đã biết hôm nay anh muốn làm gì .Anh muốn tìm một quán bar – xập xệ nhếch nhác hay đắt tiền , gì cũng được;và anh muốn tìm những vampire khác.Fell-Church là một vùng còn nhiều nơi hoang vu nên sẽ không khó để tìm được chúng.Vampire và các sinh vật bóng đêm khác bị thu hút tới đây như ong bị thu hút bởi mật vậy.

Và anh muốn một trận ẩu đả.Việc đó sẽ không xảy ra một cách công bằng vì như anh biết,anh là vampire mạnh nhất quanh đây do anh luôn được cung cấp đầy đủ máu từ những cô gái khỏe mạnh nhất.Nhưng anh không quan tâm.Anh cần giải tỏa sự bức bối trong mình,và — anh nở một nụ cười quyến rũ không - thể - bắt - chước , một tên người sói hay vampire nào đó sẽ đáp ứng được điều ấy.Hoặc thậm chí là hơn một tên ,nếu anh may mắn.Và sau đó—Damaris ngon tuyệt cho bữa tráng miệng.

Cuộc sống thật tuyệt.Và không-sống... – Damon nghĩ ,đôi mắt đằng sau cặp kính râm ánh lên vẻ nguy hiểm -...còn tuyệt hơn.Anh sẽ không ngồi đây rầu rĩ vì không thể lập tức có Elena.Anh sẽ ra ngoài kia,tận hưởng, khiến mình mạnh hơn – và sớm thôi,anh sẽ tới chỗ thẳng em yếu đuối nhất gan của mình để đưa Elena đi.

Anh liếc qua gương xe ô tô trong một giây.Hình ảnh phản chiếu nháng lên một tia lạ lùng,nó giống như anh có thể thấy đôi mắt mình qua cặp kính râm , chúng đang bốc cháy.

Chương 6

“Tôi nói là đi ra” ,Meredith lặp lại với Caroline, bình thản tiếp tục : “Cô vừa buông lời mà không một người có giáo dục nào nên thốt ra.Đây là nơi ở của Stefan, đáng ra anh ta nên là người nói câu này.Nhưng tôi nói thay bởi anh ta sẽ không bao giờ bảo một cô gái – thậm chí còn là bạn gái cũ rằng : rút khỏi phòng của tôi.

Matt nuốt nước bọt.Nãy giờ cậu lúi về một góc nên mọi người dường như đã quên mất cậu.Giờ cậu nói “Caroline à,mình biết cậu quá lâu để hiểu tính cậu nó vốn thế ,nhưng Meredith đúng đấy.Nếu cậu muốn nói những điều kiểu như vừa rồi về Elena,thì hãy nói ở chỗ nào xa xa Elena ấy.Dù Elena đã làm gì lúc ở...ở ĐÂY...”—giọng cậu pha chút lóng ngóng,và Bonnie hiểu cậu định ám chỉ điều gì, ĐÂY có nghĩa là : ở trên trái đất —“...cậu phải hiểu là giờ cô ấy gần giống một thiên thần.Giờ cô ấy rất...rất...hoàn toàn rất...”cậu ngập ngừng ,cố tìm một từ ngữ phù hợp.

“Thuần khiết”—Meredith lấp chỗ trống đó một cách dễ dàng.

24. Chương 24

“Ồ đúng rồi” Matt đồng tình “đúng,thuần khiết.Tất cả mọi điều cô ấy làm đều rất thuần khiết.Dù lời nói lúc này của cậu có thể không khiến cô ấy bận lòng,nhưng chúng mình không thích nghe như vậy.”

“Cảm ơn”—Stefan khẽ nói.

“Tôi cũng đang định đi đây”—Caroline rít lên qua kẽ răng “..và các người đừng có hùng giảng cho tôi thể nào là ‘thuần khiết’!Tại đây,những thứ đang diễn ra này!Các người chỉ đơn giản thích thú nhìn hai đứa con gái hôn nhau.Các người hoàn toàn—”

“Đủ rồi!” ,Stefan thốt ra-gần như không thể chịu nổi nữa,nhưng Caroline đã rảo bước về phía cửa,lặng lẽ như bởi một bàn tay vô hình,túi xách lúc lắc đằng sau lưng.

Rồi cánh cửa khẽ đóng lại.

Tóc gáy Bonnie dựng đứng cả lên.Đó là Sức Mạnh – với một mức độ khiến năng lực tâm linh của cô cảm thấy choáng váng và tạm thời bị tê liệt.Anh ta làm Caroline phải bỏ đi – mà cô ta vốn là kẻ cứng đầu lắm chứ - điều đó chứng tỏ sức mạnh của anh ta.

Có lẽ Stefan cũng đã thay đổi nhiều như Elena. Bonnie liếc về phía Elena – người lúc này đang rất hốt hoảng vì chuyện Caroline.

Nhưng cô lập tức dập tắt ý niệm đó , Stefan sẽ phải thấy biết ơn cô về điều này.

Cô vỗ nhẹ vào đầu gối Elena , và khi Elena xoay lại , Bonnie hôn cô.

Elena nhanh chóng giăng ra, như sợ nụ hôn lại làm hỏng điều gì đấy.Nhưng Bonnie nhớ lời Meredith nói ,rằng chuyện này không liên quan gì đến vấn đề giới tính.Đúng hơn nó chỉ là...chỉ là việc được một người dùng hết các giác quan để thấu hiểu mình.Khi Elena rời khỏi Bonnie,trông cô rạn rở hết như lúc với Meredith,mọi lo buồn đã bị quét sạch bởi sự thuần khiết của một nụ hôn.Và Bonnie cảm thấy một phần của thứ cảm giác bình yên kia từ Elena đang lan sang cô.

“...đáng lẽ tụi này không nên đem Caroline theo”— Matt đang nói chuyện với Stefan “Xin lỗi vì chuyện vừa nãy.Nhưng mình hiểu Caroline,cô ấy đã có thể tiếp tục “bài diễn văn” trong nửa giờ tiếp ấy chứ,thay vì bỏ đi đơn giản như vậy.”

“Stefan đã lo chuyện đó rồi.”- Meredith tiếp tục “..hay chính do Elena.”

“Do tôi thôi”,Stefan đáp “Matt nói đúng.Cô ấy có thể sẽ nói mãi mà không chịu bỏ đi,và tôi chỉ là không muốn tiếp tục nghe Elena bị sỉ nhục như thế nữa.”

Bonnie tự hỏi sao họ cứ tiếp tục nói về chuyện đó.Meredith và Stefan không phải loại người hay huyền thuyên ,nhưng họ đang làm điều đó – đang nói về những thứ không cần thiết.Rồi cô nhận ra Matt – người đang chậm chậm nhưng kiên quyết tiến tới chỗ Elena.

Bonnie nhanh lẹ đứng lên, cô cho Matt qua mà khỏi cần xem xét.Và cô nhập bọn Meredith,Stefan ,họ nói chuyện – ờ thì , tán gẫu ở - mức- độ-vừa- phải về những gì vừa xảy ra.Tất cả đều đồng ý rằng Caroline là một đối tượng nguy hiểm , không có gì đảm bảo thái độ chống đối Elena của cô ta sẽ không quay trở lại.Bonnie cực rằng ngay lúc này cô ta đang ấp ủ một kế hoạch mới , nhằm chống lại tất cả bọn họ.

“Lúc nào cô ấy cũng cảm thấy cô đơn”—Stefan nói về Caroline về tha thứ “..và muốn được thừa nhận bởi ai đó-trong một giới hạn nhất định , nhưng cô ấy cũng cảm thấy ..lạc lõng,giống như không ai hiểu cô ấy có thể tin tưởng cô.

25. Chương 25

Meredith đồng ý “Cô ta muốn được che chở,nhưng cô ta cũng nên tỏ chút lòng biết ơn , nhất là sau khi chúng ta mới vừa cứu mạng cô ta một tuần trước.”

Thậm chí còn hơn thế ấy chứ - Bonnie nghĩ thầm. Linh cảm của cô đang cố mách bảo cô – rằng có chuyện gì đó đã xảy ra trước khi họ đến cứu Caroline , nhưng cô đang thấy tức anh ách thay cho Elena nên cô gạt phắt chuyện này sang một bên. Cô vặc lại Stefan, lén chọi một nhát sau lưng Caroline: “Tại sao mọi người phải tin cô ta ?”.

Lúc này Elena đã hoàn thành “thấu hiểu” Matt, cô sẽ nhận ra cậu ở bất cứ đâu, và Matt thì trông như muốn ngất đi vì sung sướng.

Bonnie tiếp tục:

“Caroline xinh đẹp, nhưng tất cả chỉ có thế. Cô ta không bao giờ nói tốt cho ai. Lúc nào cô ta cũng đùa giỡn , và... và mình biết là chúng ta đôi khi cũng... , nhưng cô ta còn tệ hơn khi khiến người khác phải bất hạnh. Cô ta có thể khiến đa số đàn ông phải...” – một chút lo âu thoáng hiện trên khuôn mặt, cô nói to hơn như muốn xua tan nó – “..nhưng nếu mọi người đều là con gái thì sẽ thấy cô ta chỉ là một con nhỏ có đôi chân dài và ngực...”

Bonnie dừng nói vì cô nhận ra Meredith và Stefan đang bị đông cứng với biểu hiện Chúa - ơi - không - phải - lại - thế - nữa - chứ rõ ràng trên mặt.

“Và cô ta còn rất biết lắng nghe nữa đấy” – một giọng nói run rẩy pha lẫn đe dọa cất lên đâu đó sau lưng Bonnie. Tim Bonnie như nhảy dựng lên tận cổ.

Đó là việc không ai biết trước.

“Caroline à—” cả Meredith và Stefan đều lên tiếng, cố gắng để kiểm soát tình hình, nhưng đã quá muộn. Caroline sải những bước lớn đầy kiêu ngạo trên đôi chân dài của mình như thể cô không muốn chạm vào sàn phòng Stefan. Điều kì lạ là đôi giày cao gót đang được cô xách trên tay.

“Tôi trở lại để lấy cái kính râm..” – cô nói, giọng vẫn còn run rẩy “..và tôi đã lắng nghe đủ để hiểu những người được gọi là ‘bạn’ của tôi nghĩ gì về tôi”.

Meredith đáp lời, giọng nói toát lên vẻ thuyết phục nhanh như việc Bonnie đang cầm bật vì choáng váng “Không, cậu nhầm rồi. Những gì cậu đã nghe, chỉ là mọi người đang giải tỏa cơn giận sau khi bị cậu xúc phạm, vậy thôi”.

“Ngoài ra..”- Bonnie đột nhiên tiếp lời “..thừa nhận đi Caroline, cậu đã hi vọng cậu có thể hóng hớt được gì đó - ấy là lí do tại sao cậu cởi giày .Cậu đã nấp ngay sau cửa để nghe ,không đúng sao ?”

Stefan nhắm mắt lại “ Đó là lỗi của tôi, đáng ra tôi phải...”

“Không, không lỗi phải gì cả” – Meredith ngắt lời anh , và với Caroline cô bổ sung thêm : “Nếu cậu có thể chỉ rõ bất kì thứ gì tội này nói đã sai , hoặc đã bị thổi phồng lên – ngoại trừ điều Bonnie thốt ra , vì Bonnie ... chỉ là Bonnie mà thôi. Dù sao đi nữa, nếu cậu có thể chỉ ra trong lời tội này có dù - chỉ - một - từ không đúng sự thực, tội mình sẽ cầu xin cậu tha thứ.

26. Chương 26

“Ồ ồ , cầu xin tôi tha thứ - các người ấy à ỉ’ –cô ta vừa nói vừa trở ngón tay có móng dài ngoằng vào từng người . “..Các người sẽ phải hối hận. Và các người cứ thử lôi tôi vào mấy chuyện đấu đá phù thủy hay vampire này lần nữa xem ..” cô hướng vào Stefan “ Tôi có rất nhiều bạn – bạn thực sự ấy , và họ rất sẵn lòng được nghe kể về..”

“Caroline , mới trưa nay cô vừa kí vào khế ước..”

“Ồ , ai thêm quan tâm nữa chứ ?”

Stefan đứng dậy. Bóng anh trải dài dưới ánh sáng cây đèn ngủ trong căn phòng nhỏ vốn đã tăm tối bởi những ô cửa mở bụi .Bonnie nhìn thấy điều đó và huých nhẹ Meredith, lông tóc trên cổ và cánh tay cô đang dựng đứng cả lên. Chiếc bóng ấy bỗng to lớn và đậm nét một cách ngạc nhiên , trong khi chiếc bóng của Caroline thì yếu ớt , nhỏ bé và mờ nhạt – điều đó khiến màn đêm sau lưng Stefan kia càng trở nên thật hơn.

Cái cảm giác giông tố đang đến quay trở lại trong Bonnie khiến cô run rẩy . Cô cố gắng để thoát khỏi cảm nhận như bị ai đó ném vào nước đá này nhưng không thể.Cơn lạnh đã thấm vào tận xương tủy, hút cạn từng chút,từng chút một hơi ấm còn sót lại trong cô như một gã khổng lồ tham lam , và giờ cô bắt đầu run bần bật...

Trong sự u ám ấy ,Caroline cũng đang gặp chuyện - có một thứ vừa thoát ra từ cô ta ,hoặc đến vì cô ta , hoặc là cả hai.Dù ở trường hợp nào đi nữa, “thứ đó”cũng đang xoay vần quanh cô ta,và xoay quanh cả Bonnie.Áp lực dày đặc khiến Bonnie ngộp thở,tim đập liên hồi.Bên cạnh cô, Meredith – người luôn có một cái đầu lạnh và vững vàng cũng đang cử động không dễ dàng chút nào.

Meredith thì thào:“Cái gì đang...?” –

Đột ngột như thể được thứ đến từ bóng tối kia chỉ đạo, cánh cửa dẫn vào phòng Stefan đóng lại ...cây đèn ngủ - vật tỏa sáng duy nhất trong căn phòng cũng tắt phụt,miếng ván cũ kĩ ngoài khung cửa sổ rung lắc rồi sập xuống , để lại căn phòng chìm trong bóng đêm u tối.

Và Caroline gào lên.Đó là một âm thanh khủng khiếp,đau đớn như thể ai đó vừa lóc xương Caroline và móc họng cô ta ra.

Bonnie cũng hét .Cô không thể ngăn mình không rú lên ,mặc dù tiếng kêu của cô nếu đem so với Caroline thì thật là mờ nhạt và yếu ớt, chỉ như tiếng ai đó đang dỗi lại.

Cuối cùng Caroline cũng ngừng hét,tạ ơn chúa. Bonnie thì thành công ngăn được một tiếng hét đang chực bung ra khỏi cổ họng của chính mình trong khi vẫn đang run như cây sậy.Meredith vòng tay ôm chặt lấy cô, nhưng sự tỉnh mạch và u tối vẫn bao trùm và cơn run rẩy của Bonnie lại tiếp tục. Meredith đứng hẩn dẩy,không cam tâm chuyển Bonnie cho Matt – người lúc này cũng đang hết sức kinh hoàng và lúng túng.Cậu trấn an : “ Quen rồi thì thấy cũng không tối lắm ha ”- giọng cậu khô khốc như thể cần uống nước ngay , nhưng đó là những gì tốt nhất cậu có thể nói .Bởi trong hàng tá những điều nên sợ trên đời , bóng tối là điều Bonnie sợ nhất. Có những thứ ẩn trong bóng tối – những thứ chỉ có cô thấy. Để đáp lại sự an ủi của Matt, cô sẽ gắng vượt qua nỗi sợ hãi mặc cho cơ thể vẫn đang rung lắc khủng khiếp .

27. Chương 27

Nhưng sau đó , cả cô và Matt đều phải thở hổn hển trước một cảnh tượng bất ngờ.

Elena đang phát sáng ! Mà không chỉ phát sáng bình thường.

Quầng sáng xuất phát từ lưng cô , tán rộng về hai phía dưới hình dạng đẹp đẽ không thể chối cãi của ...một đôi cánh.

“Cô ấy có ..có cánh” – Bonnie thì thào , hơi cà lăm do cô đang run rẩy nhiều hơn là do sợ hãi.Matt bầu lấy cô , không nói được câu nào , biểu hiện của cậu hết như một đứa trẻ.

Đôi cánh chuyển động cùng nhịp thở của Elena. Cô ngồi đó, trong không trung , vững chãi , một tay hơi nắm chặt , mấy ngón tay ra hiệu tắt cả ngừng lại.

Rồi Elena mở miệng , cô nói một thứ ngôn ngữ Bonnie chưa từng nghe thấy trước đây , và cô chắc chắn rằng đó cũng không phải thứ ngôn ngữ người Trái Đất có thể sử dụng.Từng từ từng ngữ đều rõ ràng ,toát lên vẻ dịu dàng ,tiếng trong trẻo như pha lê ,lại như vọng lại từ một nơi rất cao,rất xa.

Âm thanh đó thấm sâu vào đầu Bonnie , năng lực tâm linh của cô bị sức mạnh phi thường của Elena làm cho lóa mắt.Đó là thứ sức mạnh đối chọi với bóng tối , và giờ nó đẩy bóng tối sang một bên , bắt những thứ xấu xa ẩn trong bóng tối phải lộ diện , móng vuốt của nó chạm đến mọi góc ngách...Không từ ngữ nào còn phù hợp để diễn giải điều này.

Và Elena ... ngay lúc này trông cô đẹp đến ghê hồn ,hơi nhợt nhạt hết như lúc cô trở thành vampire.

Nhưng Caroline không phải vừa .Cô ta đang xướng lên những từ ngữ đầy quyền năng của Ma Thuật Đen. Đối với Bonnie, những từ ngữ đang phun ra kia kinh tởm chẳng khác nào hàng lũ thần lùn , rần rít và nhện độc nhưng nhúc....

Đó là một cuộc đấu ma thuật , mặt – đối – mặt .Nhưng làm cách nào Caroline học được Ma Thuật Đen? , thậm chí cô ta còn không có tí huyết thống phù thủy nào giống Bonnie...

Một thứ âm thanh lạ lùng ,hơi giống tiếng trực thăng vang lên,bao vây bên ngoài phòng Stefan : “Whip-whipwhipwhip...” - nó làm Bonnie thấy sợ .

Nhưng cô phải làm gì đó. Dòng dõi đang chảy trong huyết quản của người Celtic hay năng lực phù thủy không phải là những thứ cô có thể tránh ,và cô nhất định phải giúp Elena.

Chầm chậm di chuyển như đang ở giữa một cơn gió to,Bonnie đặt tay mình lên tay Elena,dâng hiến cho Elena sức mạnh của cô.

Khi Elena siết chặt tay cô , Bonnie nhận ra ở phía kia,Meredith cũng đang làm thế.

Ánh sáng bùng lên.Sự đau đớn đột ngột tràn tới khiến họ phải hét lên , nước mắt tuôn tràn và bỏ tay nhau ra.

Điều tiếp theo mà Bonnie biết : Elena rút từ trên không xuống.Đôi cánh đã biến mất.Thứ đen tối xấu xa kia cũng đã biến mất.Elena đã phải dùng một lượng lớn đến không tưởng sức mạnh của mình để áp đảo và đuổi nó đi.

“Cô ấy rút xuống rồi” – Bonnie vừa nhìn Stefan vừa thì thầm “Cô ấy đã phải dùng quá nhiều năng lượng...”
Ngay sau khi Stefan chồm tới chỗ Elena,vài thứ đã diễn ra rất nhanh , căn phòng nháng lên mấy tia sáng.

28. Chương 28

Tách – tấm ván cửa sổ mở ra.

Tách – cây đèn ngủ sáng trở lại trong tay Stefan.Hẳn là lúc này anh ta đã cầm nó lên cố sửa.

Tách – Cửa phòng Stefan từ từ mở ra,kêu cọt két do vừa bị đóng cái rầm.

Tách – Caroline nằm trên sàn nhà trước con mắt của bốn người ,đang lẫn lộn ,thở khó nhọc. Elena đã chiến thắng.

Và Elena đã ngã xuống.

Chỉ có phản xạ không - phải - của- con - người mới đủ nhanh để chụp được cô ấy,đặc biệt là từ đầu kia của căn phòng.Nhưng Stefan đã chuyển cái đèn cho Meredith và băng qua khoảng cách ấy nhanh đến nỗi mắt Bonnie không theo kịp. Rồi anh đỡ cô ,ôm cô trong tay về bảo vệ.

Caroline đột nhiên lên tiếng :“Ồi quỷ thật”.Lớp mascara đen chảy tràn xuống mặt khiến cô ta trông không còn giống con người.Cô nhìn Stefan với vẻ căm ghét không giấu giếm.Anh nhìn lại ,nét mặt điềm nhiên ,không... phải nói là lạnh lùng thì đúng hơn.

“Đừng có nhắc đến quỷ “ – anh nói thấp giọng –“..Không phải ở đây.Không phải lúc này.Bởi quỷ dữ có thể nghe thấy và quay trở lại.”

“Cứ như là nó chưa từng ở đây ấy” – Caroline đáp , và cùng lúc,trông cô thật đáng thương – đang tan vỡ và thống thiết.Giống như cô đã bắt đầu một chuyện mà không còn đường lui.

Stefan quỳ xuống bên cạnh cô: “Cô đang nói gì vậy Caroline? ..Có phải cô đang nói rằng cô ... thực sự đã làm cái gì đó , đại loại như..giao kèo với...”

“Au ui” – Bonnie bất ngờ lên tiếng,vô tình phá vỡ không khí bất an trong phòng Stefan.Một trong số những cái móng tay gãy của Caroline đã để lại một vết máu trên sàn.Caroline đang ở cạnh đó,làm mọi thứ càng lộn xộn hơn.Bonnie cũng cảm thấy hơi nhói nhói ở đầu ngón tay vì đồng cảm với cô ta ,cho tới lúc Caroline hua hua bàn tay máu me trước mặt Stefan.Sự đồng cảm của Bonnie đã chuyển thành sự ghê tởm.

“Muốn liếm một cái không” – cô ta hỏi .Khuôn mặt và giọng nói cô ta đã hoàn toàn thay đổi,và cô ta cũng chẳng thèm che giấu điều đó.

Cô ta tiếp tục nói về giễu cợt “Thôi nào Stefan..hồi đó anh cũng từng uống máu người dấy thôi,phải không nào? Con người – hay bất cứ thứ gì cô ta là , bất cứ thứ gì cô ta đã trở thành.Giờ hai người là một cặp đôi-liền-cảnh hạnh phúc rồi ha?”

Bonnie khẽ nói : “Caroline,cô không thấy à ? đôi cánh của cô ấy..”

Caroline cướp lời:

“Giống hệt cánh dơi – hoặc là cánh vampire ,gì cũng được.Stefan đã làm cô ta...”

Matt đứng đằng sau Bonnie,cậu nói thẳng thừng : “Mình cũng thấy chúng , chúng không phải là cánh dơi.”

“Bộ không ai có mắt hả ?” – Meredith nói vọng lại từ chỗ cây đèn ngủ “..nhìn này...” – cô cúi xuống ,và khi cô đứng dậy,cô cầm trong tay một chiếc lông vũ màu trắng.Nó phát sáng.

“Có thể cô ta là một con quạ trắng..”-Caroline vẫn tiếp tục “Thế thì hợp hơn.Và tôi chỉ không tin được cái cách các người...tất cả...đối xử với cô ta như với một nàng công chúa.Luôn là thế ,Elena – ‘ tình yêu bé bỏng của chúng ta’ , không đúng à ?”

29. Chương 29

“Thôi đi “ – Stefan ngắt lời.

“Đó , vấn đề là ở đó” ,Caroline vẫn sừng sộ.

“Thôi mau”

“Cái cách cô ta hôn người này sau khi ..với người kia” – cô nói kèm theo một cái rùng mình “..có vẻ mọi người đều đã quên,nhưng thực ra...”

“Dừng lại đi Caroline”

“Con người thật của Elena..” – dù Caroline đã cố kiềm nén nhưng Bonnie vẫn nhận ra nét nanh nọc trong giọng nói của cô ta. “..bởi vì tất cả những người biết cô ta đều biết cô ta thế nào trước khi Stefan đến, ban phát sự thánh thiện cho chúng ta cùng cái vẻ không đỡ được ấy.Cô ta từng là...”

“Caroline,dừng tại đây thôi.”

“ ..một con khốn! Tất cả chỉ có vậy ! Rẻ tiền,khốn nạn !”

Chương 7

Có tiếng thở hổn hển thoát ra.Mặt Stefan trắng bệch,môi anh mím chặt thành một đường kẻ. Bonnie cũng cảm thấy nghẹn lại khi cố tìm một lời giải thích về hành vi đáng trách của Caroline. Có thể trước đây bạn trai Elena nhiều như sao trên trời ,nhưng sau cùng cô ấy đã từ bỏ tất cả bọn họ - vì cô đã biết đến tình yêu thực sự , không phải Caroline không hiểu điều ấy.

“Không còn gì để nói nữa hả” – Caroline vẫn tiếp tục buông lời nhạo báng “..Không tìm thấy câu trả lời hay ho nào à ? Dơi ăn mất lưỡi anh rồi chứ gì?”.Cô ta bắt đầu phá ra cười - tiếng cười chói lói và điên dại , và rồi từ ngữ bắt đầu tuôn ra đến độ không thể kiểm soát nổi – toàn những thứ không nên nói ở chốn công cộng.Bonnie cũng từng dùng những từ đó một lần hay gì đó , nhưng sử dụng chúng ở đây , và trong lúc này ...họ cảm thấy ghê tởm về điều đó.Caroline đã đi quá xa rồi, nhất định sẽ có chuyện xảy ra - một khi mọi điều trở nên không thể chấp nhận nổi nữa.

Trong lúc Bonnie còn mải suy nghĩ , có tiếng gì đó vang lên....

Kính..– linh cảm của cô hét lên với cô - ..Tránh xa khỏi kính.

Stefan chỉ đủ thời gian để xoay người hét lên với Meredith:

“Bỏ cái đèn ra”

Và Meredith – người không chỉ có phán đoán nhanh nhạy mà còn là một tay ném bóng cừ khôi đã chụp lấy cái đèn và ném nó lên ...không ,phải nói là xuyên qua...

— Ngay khi cây đèn sứ được quăng ra ngoài cửa sổ để mở , nó nổ tung —

Và trong phòng một điều tương tự xảy ra : tấm gương gắn sau cửa ra vào vỡ vụn.

Sau đó Caroline xông tới tát vào mặt Elena.

Vì Elena không chống cự nên đó thật là một thảm kịch.Vết tát để lại trên mặt cô một dấu tay trắng bột giờ đang dần chuyển thành màu đỏ,còn biểu hiện của Elena thì khiến đá cũng phải xót xa.

Stefan làm một việc mà Bonnie không thể lường trước: Anh dịu dàng đặt Elena xuống sàn, hôn nhẹ lên mặt cô ở chỗ bị tát,rồi anh quay sang Caroline.

30. Chương 30

Anh cất lời :

“Caroline,dừng lại thôi.Hãy quay trở lại,hãy vì những người bạn cũ đang lo lắng cho cô mà quay trở lại.Vì gia đình luôn yêu thương cô, vì chính linh hồn bất diệt của cô nữa,hãy quay lại .Trở về với chúng tôi.”

Caroline chỉ đáp lại anh bằng cái nhìn cảnh giác.

Stefan hơi chau mày ,anh quay sang phía Meredith vẻ lúng túng: “Tôi không chắc là tôi có thể thuyết phục được cô ấy .Chuyện này không phải là sở trường của vampire.”

Rồi anh quay sang Elena đề nghị : “Tình yêu của anh,em có thể giúp không - giúp đem người bạn cũ của em trở lại?”

Elena luôn sẵn sàng cho việc đó.Cô run rẩy đứng dậy,loạng choạng tiến về phía Stefan.Ban đầu cô phải vịn tay vào chiếc ghế ,sau rồi vịn vào người Bonnie – người lúc này cũng đang hết sức khó khăn để di chuyển.Trông Elena như một chú hươu cao cổ mới sinh trên một chiếc ván trượt , và dù Bonnie chỉ thấp hơn cô có nửa cái đầu cũng thấy khó mà giúp được cô đứng cho vững.

Stefan đã định tiến lại,nhưng Matt đã ở đó,cậu dìu một bên Elena.

Sau đó , Stefan bắt Caroline phải xoay về phía anh .Anh giữ chặt không cho cô ta vùng vẫy lung tung, bắt cô ta mặt –đôi - mặt với Elena.

Elena đang được Matt giữ chặt phần eo nên hai tay rảnh rang,cô vội thực hiện một số động tác.Trông cô như đang vẽ vào không khí trước mặt Caroline những kí tự lạ lùng với tốc độ ngày càng nhanh,đồng thời co duỗi các ngón tay theo những hình thể khác nhau.Cô biết chắc mình đang làm gì . Mắt Caroline bị buộc phải dõi theo cử động bàn tay của Elena nhưng biểu hiện của cô ta rõ ràng là ghét chúng.

Ma thuật – Bonnie ngạc nhiên ngộ ra . Thề có các thiên thần trên cao,đó là Ma Thuật Trắng .Cô chắc chắn về điều này hết như lúc cô chắc chắn Caroline đang làm phép triệu hồi quỷ dữ.Nhưng liệu Elena có đủ mạnh để giúp Caroline tỉnh ngộ hay không ?

Cuối cùng , như thể nghi thức đã hoàn thành , Elena cúi xuống ,cô nhẹ nhàng đặt lên môi Caroline một nụ hôn.

Nhưng tất cả đã thành công cốc.Bằng cách nào đó Caroline đã vùng được khỏi vòng kìm kẹp của Stefan,xông tới muốn cào cấu Elena bằng những móng tay dài ngoằng của cô ta.Đồ vật trong phòng bỗng dưng va đập tứ tung dù không có ai đụng vào.Matt cố gắng chụp lấy cánh tay Caroline nhưng lại bị thui một cái vào bụng ,đau đớn văng ra ,lưng và gáy cậu đập vào tường.

Stefan buông hẳn Caroline để lao tới che chắn cho Elena và Bonnie khỏi bị thứ gì đó làm bị thương. Có vẻ như anh nghĩ rằng Meredith có thể tự lo được ,và anh đã đứng .

Caroline định đánh Meredith nhưng cô đã có đề phòng. Cô chop được nắm đấm của Caroline,bẻ vụn nó .Cơ thể vụn vụn của Caroline bị va vào thành giường , nhưng cô ta lại nhanh chóng xông tới chỗ Meredith,lần này nhắm tùm tóc cô.Meredith để cô ta thoải mái nắm ,tóc cô bị kéo thành một búi trong tay Caroline.Đồng thời,trong lúc Caroline sơ hở,Meredith liền tung một cú vào dưới cằm cô ta.

31. Chương 31

Và Caroline đã bị đánh bại.

Bonnie nhảy cẫng lên vì sung sướng mà không một chút áy náy. Lần đầu tiên kể từ khi Caroline nằm xoài trên sàn nhà, Bonnie mới để ý rằng những móng tay của cô ta đã mọc trở lại – cứng cáp, dài và hoàn hảo như chưa từng bị gãy.

Do sức mạnh của Elena chẳng? Hẳn rồi, còn thứ gì khác có thể làm điều này? Chỉ với vài động tác và một nụ hôn, Elena đã chữa lành cho bàn tay của Caroline.

Meredith đang xoa nắn bàn tay của chính cô “Mình chưa từng nghĩ rằng đám ai đó lại đau thế này. Trong phim họ làm chả giống tẹo nào. Con trai đâm nhau cũng thấy đau thế này hử?”

Matt đỏ mặt “Mình...ừ..,mình chưa từng thử nên..”

“Ai cũng vậy thôi, kể cả là vampire”, Stefan đột nhiên lên tiếng “Bạn ổn chứ Meredith? Ý tôi là, Elena có thể giúp...”

“Không sao, mình ổn. Và Bonnie với mình còn một chuyện cần giải quyết”. Cô ra hiệu với Bonnie – người cũng đang gật đầu đáp lại một cách yếu ớt.

“Caroline là trách nhiệm của tụi này, tụi này đáng lẽ phải nhận ra lí do tại sao Caroline quay trở lại : Cô ấy không có ô tô. Mình cá là cô ấy đã cố dùng điện thoại ở tầng dưới để gọi ai đó đến đón nhưng không được nên .. Vì vậy bây giờ chúng mình phải đưa cô ấy về nhà. Chúng mình thực sự xin lỗi, Stefan ạ, cuộc viếng thăm này quả là...”

Trông Stefan có vẻ hơi giận “Elena vẫn ổn .. mà thực ra.. nói thật lòng là còn hơn những gì tôi nghĩ cô ấy có thể chịu đựng được.”

Matt tiếp lời : “Mình là người lái xe đến nên Caroline cũng là trách nhiệm của mình. Có thể mình không phải là một cô gái, nhưng mình là một con người.”

Bonnie ướm hỏi “Ngày mai tụi này quay trở lại được không?”

“Được thôi. Tôi đoán như thế sẽ tốt hơn” – Stefan đáp “Tôi cũng không muốn để cô ấy đi thế này” – anh thêm vào, đoạn liếc nhìn Caroline, khuôn mặt anh tối sầm lại “Tôi lo cho cô ấy, thực sự rất lo.”

Bonnie chớp lấy : “Tại sao?”

“Tôi nghĩ là – ừm, có lẽ còn quá sớm để nói ra, nhưng dường như cô ấy đã bị thứ gì đó điều khiển – tôi không biết thứ đó là gì. Tôi nghĩ tôi phải điều tra xem thử...”

Và, một lần nữa, cái cảm giác ớn lạnh lại bò dọc sống lưng Bonnie – như thể đại dương băng giá đang phủ chụp lên, muốn chìm cô đến tận đáy của sự sợ hãi.

Stefan nói thêm : “Có thể thấy rằng, dù đó là Caroline chẳng nữa thì cô ấy cũng đang hành xử rất kì quặc. Vào cái lúc cô ấy ...đọc lời nguyện rửa, không biết mọi người thế nào chứ tôi còn nghe thấy một giọng nói khác, nó vang lên đằng sau cô ấy, xúi giục cô ấy...” Anh quay sang Bonnie “..phải không?”

Bonnie nhớ lại. Đúng là có tiếng gì đó – khe khẽ thoáng qua một nhịp trước khi Caroline đọc thần chú. Mà còn nhanh hơn một nhịp ấy chứ, nhưng nó quá mơ hồ, và mờ nhạt hơn cả một lời thì thầm.

“Và chuyện vừa xảy ra chỉ khiến mọi việc thêm tồi tệ. Ở thời điểm căn phòng đang tràn ngập sức mạnh ma thuật, cô ta đã gọi ra quỷ sứ. Bản thân Fell Church là một vùng đất với nhiều luồng sức mạnh đan xen nên việc này không đùa được đâu. Với tất cả những thứ đang diễn ra, mình chỉ ước có một nhà tâm linh học đứng về phe chúng ta.”

32. Chương 32

Bonnie biết khi cô nói vậy trong đầu mọi người lập tức liên tưởng tới Alaric.

“Mình sẽ thử bảo anh ấy đến đây.”–Meredith lên tiếng ..”nhưng dạo này anh ấy lúc nào cũng vùi đầu vào đồng thông tin về Tibet hay Timbuktu gì đấy. Kể cả chỉ nhắn tin cho anh ấy thôi cũng mất bao nhiêu thời gian .”

Stefan có vẻ an tâm hơn khi anh nói “Cám ơn”

“Như tôi vừa nói : cô ta là trách nhiệm của chúng tôi”,Meredith khẽ đáp.

“Xin lỗi vì đã mang cô ta tới đây” – Bonnie nói lớn tiếng,phần nào hi vọng cái thứ ẩn bên trong Caroline kia cũng nghe thấy.

Rồi họ nói lời tạm biệt với Elena theo những cách riêng,lòng không chắc về những điều sẽ xảy ra. Nhưng Elena chỉ đơn giản mỉm cười và nắm tay họ .

Không biết là do may mắn hay do ân điển từ những điều vượt tầm hiểu biết của họ , Caroline đã thức dậy.Trông cô gần như bình thường trở lại,chỉ hơi đồ dẫn khi xe đỗ lại bên đường.Matt giúp cô ra khỏi xe ,điều cô tới cửa nhà nơi mẹ Caroline đã nghe thấy tiếng chuông và chạy ra.Bà là một người phụ nữ với dáng điệu mệt mỏi thường trực,rụt rè và hơi luộm thuộm.Trông bà không có vẻ gì là ngạc nhiên khi thấy con gái về nhà trong một chiếc xe với bộ dạng như vậy .

Matt đưa các cô gái còn lại về nhà Bonnie – nơi họ dành cả đêm chìm trong suy nghĩ và lo lắng .Rồi Bonnie thiếp đi , âm thanh lời nguyện của Caroline cứ vang vọng trong đầu.

” Nhật kí thân yêu ,

Có chuyện gì đó sẽ xảy ra tối nay.

Mình không thể nói hay viết , và mình không nhớ rõ lắm cách đánh máy bằng bàn phím ,nhưng mình có thể truyền tải ý nghĩ sang Stefan và anh ấy có thể viết ra hộ mình.Giữa chúng mình không có bất cứ bí mật nào.

Vì vậy đây chính là nhật kí của mình,và ..

Sáng nay mình lại thức giấc một – lần – nữa! Bên ngoài vẫn đang là mùa hè,mọi thứ được bao trùm bởi màu xanh lá.Những luống hoa thủy tiên trong vườn đều đã nở bung.Và mình có khách đến thăm.Mình không biết chắc họ là ai nhưng ba trong số họ toát lên màu sắc trong trẻo và mạnh mẽ.Mình đã hôn họ để không bao giờ có thể quên họ.

Người thứ tư thì khác.Từ cô ấy mình chỉ thấy toát ra những màu sắc hư ảo xen lẫn màu đen.Mình đã phải dùng đến những từ ngữ đầy quyền năng của Ma Thuật Trắng để ngăn người đó đem những thứ đen tối vào phòng Stefan.

Mình buồn ngủ quá . Mình muốn được ở bên Stefan và cảm nhận anh ấy đang ôm mình.Mình yêu Stefan.Mình có thể từ bỏ mọi thứ để được ở cạnh anh ấy. Anh ấy hỏi mình là : từ bỏ việc bay lượn trong không trung cũng được luôn à .

Và vâng , kể cả việc đó,chỉ cần mình được ở bên anh và giữ anh được an toàn.Bất kì điều gì , miễn là anh ấy an toàn,thậm chí từ bỏ cuộc sống của chính mình.

33. Chương 33

Giờ mình muốn đi tới chỗ anh ấy.

Elena.”

Stefan cảm thấy khó xử khi viết liền vào nhật kí mới của Elena , nhưng anh phải làm thế .Bởi có thể một ngày kia, cô ấy sẽ muốn đọc lại chúng để ghi nhớ.

..Mình đã viết ra những suy nghĩ của cô ấy thành các câu hoàn chỉnh,nhưng chúng vốn không diễn đạt theo cách đó.Chúng thường ập đến như những mảnh vụn tư duy.Hàng ngày, các vampire vẫn phải diễn dịch suy nghĩ của mọi người thành những câu mạch lạc,nhưng suy nghĩ của Elena thì khó diễn giải nhất.Suy nghĩ của cô ấy là các bức tranh tươi sáng ,thi thoảng đan xen một hay hai từ.

“Người thứ tư” mà cô ấy nói chính là Caroline Forbes. Elena biết Caroline từ hồi cả hai còn tí xú – mình nghĩ vậy. Điều làm mình phát điên là giờ Caroline đang cố tấn công cô ấy bằng tất cả những cách có thể tưởng tượng ra. Và ngay lúc này đây, khi mình tìm kiếm trong suy nghĩ của Elena, mình không hề cảm nhận thấy bất kì sự giận dữ hay nỗi đau nào. Mà cũng thật không phải khi dò xét suy nghĩ của cô ấy như thế.

Câu hỏi mình rất muốn trả lời là : Chuyện gì đã xảy ra với Caroline trong khoảng thời gian ngắn ngủi cô bị Klaus và Tyler bắt cóc? Và những điều cô ấy làm ngày hôm nay có phải do ý chí của bản thân cô ấy không? Hay chúng ta đang phải đối mặt với một kẻ thù mới ở Fell Church này?

Và câu hỏi quan trọng nhất : chúng ta nên làm gì đây? ...

Stefan rời khỏi chiếc máy tính.

Chương 8

Kim chiếc đồng hồ kiểu cũ chỉ 3 giờ sáng khi Meredith đột ngột tỉnh dậy từ giấc ngủ chập chờn.

Cô mím chặt môi để khỏi kêu lên. Một khuôn mặt cứ chập chờn ẩn hiện trước mặt cô.

Điều cuối cùng cô còn nhớ là cô đang nằm trong chăn nói chuyện với Bonnie về Alaric.

Giờ Bonnie vẫn ở đó nhưng khuôn mặt xoay ngược lại, hai mắt nhắm nghiền. Cô phủ phục trên đỉnh gối của Meredith, chóp mũi gần như chạm vào mũi Meredith. Kì lạ hơn là gò má của Bonnie tái nhợt, hơi thở gấp gáp nóng hổi của cô phả vào gáy Meredith nhột nhột. Trong tình huống này - Meredith tự trấn an - bất kì ai cũng phát hoảng mà hét lên thôi.

Cô chăm chú nhìn vào đôi mắt đã khép chặt một cách kì quái của Bonnie, đợi bạn cô mở miệng nói.

Nhưng thay vào đó, Bonnie nhồm dậy, đứng tại chỗ một lúc rồi tiến về phía bàn học – nơi Meredith đang sạc pin cho điện thoại, cô cầm nó lên. Hẳn cô vừa bật chế độ quay video, miệng cô há ra để chuẩn bị nói.

Thật đáng sợ !

Không thể nhận ra Bonnie đang nói gì: Các câu cú đều đảo ngược. Trong giọng nói xen lẫn giọng mũi nghèn nghẹt mà ta vẫn bắt gặp trong các bộ phim rùng rợn. Không người bình thường nào có thể tạo ra thứ âm thanh như thế này.

Meredith cảm nhận được một thứ kì quái đang cố giao lưu bằng tâm trí với họ, cố vươn tới họ thông qua cách thức không thể tưởng tượng nổi này.

34. Chương 34

“Có thể nó phát ra từ đằng sau chẳng ?” – Meredith cố làm mình xao lãng trong khi âm thanh khủng khiếp kia tiếp tục vang lên... “..Có lẽ nó nghĩ là chúng ta có thể hiểu...có lẽ chúng ta chưa thực sự..giao tiếp được với..”

Meredith không nghĩ là cô có thể trụ được thêm nữa. Cô bắt đầu bị ảo giác rằng cô nhận ra những từ ngữ trong chuỗi âm thanh kia, nhưng không từ ngữ nào trong số chúng quen thuộc cả.

“Làm ơn.. khiến nó..dừng lại..”

Cô bắt đầu thút thít, mồm lẩm bầm ...

Hai hàm răng Bonnie khép lại, âm thanh kia lập tức biến mất. Và rồi, như một cuốn băng video quay ngược, cô đi giật lùi trở về giường, nằm xuống, duỗi người, đầu đặt lên gối – tất cả được cô thực hiện mà không cần mở mắt ra để nhìn.

Đó là một trong những việc đáng sợ nhất mà Meredith từng nhìn thấy hay nghe thấy dù cô đã trải qua không biết bao nhiêu thứ đáng sợ khác.

Và Meredith cũng không thể đợi đến sáng hôm sau để xem đoạn băng vừa được quay.

Cô nhồm dậy , nhón chân tiến lại bàn học và mang chiếc điện thoại di động sang phòng khác.Sau đó cô kết nối nó với máy tính để chạy thông điệp vừa rồi nhưng với trình tự đảo ngược.

Sau khi ngâm cứu bản tua ngược của cuốn băng một hay hai lần gì đó,cô chắc chắn rằng Bonnie chưa từng nghe thấy điều gì tương tự. Chuyện này sẽ làm Bonnie sợ hãi và sẽ làm kinh động tới những người bạn “đặc biệt” của Elena nữa.

Hiển nhiên giọng nói trong video không phải của Bonnie , đó thậm chí còn không phải giọng của con người.Trong giọng nói có pha lẫn âm thanh của động vật, kết hợp với lối nói đảo ngược và hỗn loạn.Thậm chí khi nghe nó theo trình tự đúng còn tệ hơn khi nghe lúc đảo ngược , cũng có nghĩa : dù bắt – cứ - cái – gì đã phát ra thông điệp này , nó cũng thường nói ngược.

Trong mớ hỗn độn của những tiếng cười méo mó ,rên rỉ và tiếng động vật ồn ào,Meredith tách ra những âm thanh ít ỏi nghe có vẻ giống của con người nhất.Dù chúng làm cô sờn tóc gáy , cô vẫn cố gắng chấp nối các từ vô nghĩa lại với nhau. Và khi đặt chúng cạnh nhau ,cô có được một dải từ :

“Aaahhh...ti..nh..tĩnh...s..ē..gi..lạ..p..VÀ...có..ó.o.. x..ã.y..ra...Người...tay.và...ta...phải...Ồ..đó....ti..nh..
..Chúngt..se..sẽ...ở..đóchooo.o...o...đã...y..y.y...” (cô tự hỏi từ tiếp theo là “ở đây” hay chỉ là một tiếng rên kéo dài?)....“Sau. ..đó...o..oooo.ahhh...Đó...cho..ô...sẽlà...khh..ác..”

Meredith dùng bút sắp xếp lại các từ ngữ ra giấy :

Sự thức tỉnh sẽ đến đột ngột và gây shock.

Ta và người sẽ ở đó ,vì sự thức tỉnh của cô ấy.Sau đó chúng ta sẽ rời đi(vì cô ấy?).Việc tiếp theo hãy để người khác lo.

Meredith đặt bút xuống cạnh thông điệp bí ẩn .

Sau đó Meredith khê khàng trở về giường ngủ , cô lặng ngấm Bonnie đang nằm cuộn tròn như một con mèo trong ổ , cho tới khi sự mệt mỏi ập đến khiến cô thiếp đi.

“Mình đã nói Cái Gì cơ?” – Bonnie ngơ ngác hỏi lại vào sáng hôm sau,một tay cô rót nước buổi ép,một tay xúc ngũ cốc trong lúc Meredith đang tráng trứng trên bếp.

35. Chương 35

“Mình đã nói với bồ ba lần rồi , mình thề là không còn gì để kể nữa đâu”

“Ừ thì..” – Bonnie đột nhiên chuyển đề tài – “..nó nói rất rõ ràng là Sự Thức Tỉnh sẽ xảy ra với Elena.Bởi thứ nhất là vì mình và bồ phải có mặt ở đó,tiếp theo là vì cô ấy là người duy nhất cần thức tỉnh ở đây.”

“Chính xác” – Meredith đáp.

“Cô ấy cần nhớ lại cô ấy thực sự là ai”

“Hẳn rồi” – Meredith gật gù.

“Và chúng ta sẽ giúp cô ấy nhớ lại”

“Không!” – Meredith vừa nói vừa lật trứng “Không Bonnie à,đó không phải là những gì bồ đã nói,và mình không nghĩ chúng ta có thể làm thế. Chúng ta có thể..uhm..dạy Elena một vài điều giống Stefan đang làm ạy cô ấy cách buộc dây giày,cách đánh răng v.v..Nhưng từ những điều “chính bồ” nói đêm qua thì Sự Thức Tỉnh sẽ đến đột ngột và gây shock – và bồ không đả động gì về những điều chúng ta phải làm.Bồ chỉ nói là khi chuyện đó xảy ra,chúng ta phải ở bên cô ấy và sau đó, bằng cách nào đó chúng ta sẽ không ở đấy nữa.”

Bonnie nghĩ ngợi rồi lặng đi : “ Không ở đấy ? ..Giống như là,không ở bên Elena nữa á ? Hay không ở đấy có nghĩa là..không ở bất cứ đâu?”

Meredith liếc nhìn bữa sáng mà đột nhiên cô không muốn ăn nữa rồi đáp : “Mình không biết”

Bonnie vớt vát : “Stefan đã nói hôm nay chúng ta có thể đến nữa mà”.

“Stefan chỉ cố tỏ ra lịch sự sau khi bị dọa đến chết khiếp thôi.”

“Mình biết...” – Bonnie nhanh chóng chen vào “..Hay là gọi cho Matt và chúng mình có thể đến thăm Caroline .Ý mình là,nếu đến thăm cô ấy chúng ta có thể biết được hôm nay cô ấy đã khác chút nào chưa.Sau đó bọn mình sẽ đợi đến buổi chiều mới gọi cho Stefan và hỏi xem có thể đến chỗ Elena được không.”

Khi tới nơi , mẹ Caroline chạy ra báo là hôm nay cô bị ốm và muốn ở lại trên giường .Vì vậy cả nhóm 3 người:Matt,Meredith và Bonnie quyết định trở về nhà Meredith.Lúc đi Bonnie cứ cấn cấn môi ,thì thoảng lại quay đầu nhìn con đường dẫn về nhà Caroline.Cô thấy mẹ Caroline cũng như đang ốm ,mắt bà hiện rõ quầng thâm ; và cái cảm giác áp lực trước cơn bão lại kéo đến ,xoay vần quanh ngôi nhà của Caroline.

Tại nhà Meredith,trong lúc Matt hí húi sửa cái xe cà tàng của mình thì Bonnie và Meredith lục trong tủ quần áo của Meredith xem có gì cho Elena mặc không.Quần áo của Meredith có thể hơi rộng ,nhưng còn hơn đồ của Bonnie – chúng quá bé.

Họ gọi cho Stefan lúc 4 giờ chiều và được anh đồng ý . Vì vậy họ chạy ngay xuống nhà để đưa Matt theo.

Lần này khi tới khu nhà trọ ,Elena không còn lặp lại nghi thức hôn hít như lần trước nữa (Matt có vẻ khá thất vọng).Thay vào đó cô đang bị cuốn hút vào mớ quần áo mới với những lí do đương nhiên là không giống với lí do của Elena ngày xưa.Cô giữ chúng trong tay , đưa lên mặt hít hà vẻ hạnh phúc trong khi vẫn lơ lửng cách sàn nhà 3 feet và cười rạng rỡ với Meredith. Bonnie cũng thử cầm lên một cái áo phông lên nhưng cô chẳng nghĩ thấy gì kể cả mùi nước hoa của Meredith , ngoại trừ cảm nhận thấy chất liệu mềm mại của nó.

36. Chương 36

“Thành thực xin lỗi ” – Stefan nói vẻ ngại ngùng khi Elena đột nhiên hắt xì hơi trong lúc đang quần quanh tay một chiếc áo ngắn màu xanh da trời và vuốt ve nó như thể đó là một con mèo con. Về mặt anh khá nghiêm túc khiến Meredith cũng hơi ngượng ,cô nói với anh rằng cô rất vui được làm điều này.

Stefan giải thích : “Cô ấy có thể biết được những thứ này từ đâu đến . Cô ấy sẽ không mặc bất cứ thứ gì do những công xưởng bóc lột công nhân tàn tệ làm ra.”

“Tôi chỉ mua quần áo từ những nơi được liệt kê trên trang web Không Bóc Lột Sức Lao Động thôi” – Meredith đáp thần nhiên,cô nói thêm: “..Bonnie và tôi có chuyện cần bàn với anh”.

Trong lúc Meredith thuật lại lời tiên tri đêm qua cho Stefan,Bonnie đã đưa Elena vào phòng tắm và giúp cô thay chiếc áo ngắn màu xanh da trời .Nó khá vừa, mỗi tội quai hơi dài .

Mặc áo vào làm tóc Elena bị rối nhưng màu xanh da trời rất hợp với màu tóc của cô .Bonnie đã mang theo một chiếc gương nhỏ với bề mặt cũ kĩ được chùi sạch bong.Khi Elena nhìn vào gương,trông cô hết như một chú cún con lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình.Bonnie cứ giữ chiếc gương trước mặt Elena trong khi cô hết quay bên này lại nhìn ngó bên kia giống một đứa bé con đang chơi trò ú òa.Bonnie thấy rất thỏa mãn khi được ngồi chải mái tóc vàng mĩ lệ của Elena – điều mà Stefan chắc chắn không biết làm.Khi mái tóc Elena đã hoàn toàn suôn mượt,Bonnie mới đưa cô ra ngoài để khoe.

Và cô nhanh chóng cảm thấy hối hận.Ba người kia đang nói chuyện gì đó khá nghiêm trọng,về mặt họ tối sầm.Bonnie miễn cưỡng để Elena bay về phía Stefan rồi cô cũng nhập cuộc cùng họ.

Meredith đang nói dở “...Đương nhiên là tụi này hiểu..Kể cả lúc chuyện Caroline chưa xảy ra..cuối cùng thì đâu còn lựa chọn nào khác phải không.Nhưng—”.

“Cái gì là “lựa chọn khác” hửm ?” – Bonnie chen ngang,vừa nói vừa ngồi xuống giường bên cạnh Stefan “Mấy bồ đang nói về cái gì thế ?”

Đó là một khoảng lặng trước khi Meredith vòng tay quanh Bonnie, khẽ đáp “ Chúng mình đang nói về lí do tại sao Elena và Stefan cần đi khỏi Fell Church - đi thật xa.”

Đầu tiên Bonnie không có phản ứng gì – cô biết cô nên cảm thấy điều gì đó ,nhưng cô quá shock để có thể nhận ra đấy là gì.Và,khi cô bắt đầu tỉnh táo trở lại , điều đầu tiên cô nghe thấy là chính cô đang buột miệng hỏi một cách ngu ngốc :“Đi thật xa ? Tại sao?”

“Bồ hiểu tại sao mà chuyện xảy ra.. ngày hôm qua ..ở đây”-Meredith đáp ,đôi mắt đen láy của cô chìm trong nỗi đau,khuôn mặt cô một lần nữa lại biểu lộ nỗi xót xa không thể kiềm nén nổi. Nhưng trong giây phút đó,Bonnie không thể thấy gì ngoài nỗi đau của chính cô.

Cảm giác này , giống như một trận lở núi vừa lấp cô dưới một lớp tuyết màu đỏ nóng hôi hổi. Đúng vậy , tuyết – băng giá và thiêu đốt.Bằng cách nào đó,cô cố thoát khỏi cảm giác đó đủ lâu để lên tiếng : “Caroline sẽ không làm gì đâu mà.Bạn ấy đã kí vào khế ước.Bạn ấy biết là nếu phá vỡ khế ước..., đặc biệt là khi người-mà-ai-cũng-biết ấy cũng đã kí thì..”

37. Chương 37

Hắn Meredith đã kể với Stefan về con quạ vì thấy anh chỉ thờ dài và lác đầu.Anh nhẹ nhàng tránh Elena – người đang cố kiểng lên để nhìn vào mặt anh.Rõ ràng là cô cảm nhận được bầu không khí không vui trong nhóm nhưng hiển nhiên là cô không hiểu nguyên nhân thực sự gây ra điều này.

“Người cuối cùng tôi muốn để lượn lơ quanh Caroline chính là anh trai tôi”- Stefan vừa nói vừa cúi kính hất một lọn tóc đen đang che quanh mắt như thể anh nhận ra trông chúng rất giống tóc của...

Anh tiếp tục :“Và tôi cũng không nghĩ là lời dọa dẫm của Meredith về hội nữ sinh Đại học sẽ có hiệu quả.Cô ấy đã dẫn thân quá sâu vào bóng tối.”

Bonnie rùng mình.Cô không thích cái suy nghĩ được khơi dậy khi những từ “dẫn thân vào bóng tối” được nói ra.

Matt lên tiếng : “Nhưng mà...” , và Bonnie nhận ra cậu cũng đang cảm thấy giống cô :choáng váng và muốn bệnh – như thể họ vừa bị tổng lên một chiếc xe chở hàng rẻ tiền.

Stefan cắt lời “Nghe này , có những lí do khác giải thích tại sao chúng tôi không thể ở lại đây.”

“Những lí do nào nữa ?”- Matt chậm rãi hỏi lại.Bonnie chẳng buồn mở lời nữa.Sâu thẳm trong vô thức ,cô đã nghĩ về những lí do đó rồi,nhưng cô luôn gạt chúng sang một bên mỗi khi cô nghĩ tới chúng.

Stefan nhìn cô “Tôi nghĩ là Bonnie cũng hiểu ra rồi”.Cô nhìn lại anh , đôi mắt ngân ngẩn lẹ.

“Fell Church.. “ – Stefan từ tốn giải thích một cách buồn bã “..được xây dựng nằm trên giao điểm của rất nhiều luồng sức mạnh.Mọi người còn nhớ nguồn sức mạnh thô sơ toát lên từ lòng đất chứ ?.. Tôi không biết đó là do cố tình hay vô tình nhưng..có ai ở đây biết họ nhà Smallwood đã làm gì quanh khu vực này không?”

Không ai biết gì cả .Cuốn nhật kí cũ của Honoria Fell không đã động gì đến việc một gia đình người sói là một trong số những gia đình sáng lập nên thị trấn.

“Well,nếu chỉ là ngẫu nhiên thì đó là một sự ngẫu nhiên vô cùng không may.Như tôi đã nói , thị trấn này được xây dựng đúng ở nơi các luồng sức mạnh giao nhau.Nó giống như như một ngọn đèn chuyên dẫn dụ các sinh vật siêu nhiên , ác có ,không ác lắm cũng có...” – trông anh hơi xấu hổ và Bonnie nhận ra là anh đang ám chỉ chính mình. “..Như mọi người đã biết ,tôi và các vampire khác đã bị hút về đây .Và với mỗi lần như thế, ngọn đèn lại trở nên rực rỡ hơn ,càng thu hút những con người có sức mạnh hơn.Đó là một vòng tròn luẩn quẩn.”

Meredith tiếp lời :“Cuối cùng một trong số chúng sẽ biết đến sự tồn tại của Elena.Hãy nhớ rằng ,còn rất nhiều kẻ giống Stefan và Bonnie nhưng không được tử tế như thế này đâu.Khi bọn chúng thấy Elena...”

Nghĩ đến đây thôi Bonnie đã muốn bật khóc.Dường như cô có thể thấy trước mặt cảnh những chiếc lông vũ màu trắng bị bứt tung,chằm chậm rơi xuống nền đất...

38. Chương 38

Matt cứng đầu cãi lại “Nhưng..khi cô ấy mới tỉnh dậy cô ấy có thể thấy này đâu .Lúc đó cô ấy nói được,bình thường và không hề ..lơ lửng thế này.”

“Dù nói được hay không nói được, dù đi bộ hay lơ lửng, cô ấy vẫn mang trong mình Sức Mạnh” - Stefan tiếp lời – “..một sức mạnh đủ khiến bất cứ vampire nào cũng phải phát điên – phát điên đến độ muốn tổn thương cô ấy để đoạt lấy.Mà cô ấy không thể giết người hay làm ai đó bị thương – hay ít nhất là tôi không thể tưởng tượng ra cảnh cô ấy làm thế .Điều tôi mong muốn.. là tôi có thể đưa cô ấy tới một nơi mà cô ấy sẽ được..bảo vệ” – khuôn mặt anh trầm xuống.

“Nhưng anh không thể mang cô ấy đi như thế được,” Bonnie nói , không thể ngăn giọng mình không run rẩy “Meredith chưa kể với anh điều tôi đã nói à?Cô ấy SẼ tỉnh lại .Và Meredith và tôi cần ở bên cô ấy khi chuyện đó đến.”

Và cô nghĩ : “Mọi thứ đã rõ : lí do tại sao sau đó chúng tôi không thể ở bên cô ấy”.Chuyện này thậm chí còn tồi tệ hơn lúc trước khi cô lí giải “không ở bên” là “không - ở - đâu - cả” .

Stefan trấn an : “Tôi sẽ không nghĩ đến việc đem Elena đi,ít nhất là cho tới khi cô ấy có thể đi lại được”.Và rồi anh làm Bonnie ngạc nhiên khi anh nhẹ vòng tay qua vai cô. Anh cho cô cảm giác hơi giống cái ôm của Meredith nhưng mạnh mẽ hơn,chắc chắn hơn.

“Bạn không biết tôi vui đến cỡ nào khi biết cô ấy sẽ tỉnh lại , cả việc bạn sẽ ở bên để hỗ trợ cô ấy nữa.”

“Nhưng...” – Bonnie thoáng hiện suy nghĩ : những sinh vật kia sẽ tiếp tục kéo tới Fell Church,và Stefan sẽ không ở đây để bảo vệ bọn họ nữa sao ?

Ngẩng đầu lên ,cô hiểu Meredith biết chính xác cô đang nghĩ gì.

Meredith đáp lại với tông giọng thận trọng và đắn đo nhất của cô : “Mình chỉ có thể nói là..Stefan và Elena đã phải trải qua quá nhiều thứ để đổi lấy sự yên ả cho thị trấn nên..”

Không ai có thể phủ nhận điều đó ,và hiển nhiên không ai còn phàn nàn về quyết định của Stefan.Ý anh đã quyết.

Họ tiếp tục trò chuyện tới khuya về nhiều thứ ,cân nhắc các tình huống dựa theo lời tiên tri của Bonnie.Họ chưa chính thức quyết định điều gì nhưng ít nhất họ đã thảo ra một kế hoạch khả thi. Bonnie nhấn mạnh rằng họ cần giữ liên lạc với Stefan , và cô đã đề nghị anh cho cô một ít máu cùng tóc để dùng khi cần triệu hồi anh cho đến khi anh khéo léo nhắc cô rằng giờ anh đã có điện thoại di động.

Đã đến lúc phải về nhà . Những con người ở đây đang đói và Bonnie đoán là Stefan cũng vậy.Trông anh có vẻ nhợt nhạt hơn thường lệ khi anh ngồi với Elena đang tựa vào đùi.

Khi họ nói lời tạm biệt ở đầu cầu thang,Bonnie phải tự nhắc mình rằng Stefan đã hứa sẽ để Elena ở lại đây vì cô ấy còn cần Bonnie và Meredith hỗ trợ.Anh sẽ không mang cô ấy đi mà không nói trước với họ.

Đây không phải là lời vĩnh biệt.

Nhưng sao họ cứ cảm thấy như thế?

39. Chương 39

Chương 9

Khi Matt,Meredith và Bonnie đã đi khỏi,chỉ còn Stefan ở lại với Elena – người hiện nay đang bận đồ ngủ theo một phong cách.. rất Bonnie.Màn đêm ngoài kia phần nào làm dịu đôi mắt đang nhức nhối – không do ánh sáng ban ngày mà do áy náy vì phải báo tin xấu cho những người bạn tốt của anh.Tệ hơn cặp mắt đang nhức nhối là những tiếng thở nặng nề của một vampire chưa được “ăn” thoát ra.Nhưng anh tự nhủ mình sẽ khắc phục chuyện này , sớm thôi.Một khi Elena đã ngủ , anh sẽ lên vào rừng tìm một con nai đuôi trắng nhỏ hay đại loại thế.Không ai có thể di chuyển như một vampire và không ai có thể bì được với Stefan trong khoản đi săn.Có lẽ sẽ mất vài con nai mới đủ để thỏa mãn cơn đói của anh nhưng anh đảm bảo không làm bị thương con nào trong số chúng.

Nhưng Elena lại nghĩ khác,Cô chưa ngủ , và cô không bao giờ cảm thấy chán khi được ở một mình với anh.Ngay khi âm thanh chiếc xe của những vị khách đã khuất xa,cô đã làm một chuyện mà cô luôn làm trong trường hợp này: Cô nhẹ trôi đến gần anh,hai mắt lim dim,môi hơi mím lại.Và cô đợi.

Stefan vội đóng cửa sổ và kéo rèm để ngăn một cuộc viếng thăm không mong muốn của “con quạ” nào đấy. Khi anh trở lại, Elena vẫn giữ nguyên tư thế đó :mắt lim dim , môi mím khẽ.Đôi khi Stefan liên tưởng cô có thể giữ nguyên tư thế đó mãi mãi chỉ để chờ đợi một nụ hôn.

“Anh thực sự đang lợi dụng em đây ,tình yêu của anh ạ” – anh khẽ thở dài. Anh cúi xuống ,nhẹ hôn cô.

Nhưng Elena tỏ ý không bằng lòng,cô phát ra một âm thanh hết như một bé mèo con đang làm nũng , cạ mũi vào cằm anh.

“Nào nào, tình yêu của anh” – Stefan vừa nói vừa vuốt tóc cô. “..Bonnie đã khiến tóc em thật mềm ha.” Mồm nói thế nhưng anh đang chìm trong cảm giác về hơi ấm của cô một cách bị động.Hàm trên của anh bắt đầu nhói đau.

Elena lại cạ vào anh một lần nữa.Lần này anh hôn cô lâu hơn.Về lí thuyết anh biết là cô đã là một người trưởng thành.Cô đã lớn hơn,từng trải hơn so với hồi 9 tháng trước khi họ còn hôn nhau mê đắm không dứt ra được.Nhưng suy nghĩ của anh không lúc nào thoát khỏi cảm giác tội lỗi kể cả khi cô đồng ý cho anh làm vậy.

Lần này Elena không nhịn nổi nữa , sự nũng nịu đã chuyển thành cơn giận.Đầu tiên cô đè lên anh bằng tất cả trọng lượng cơ thể ,đột ngột bao trùm anh bởi hơi ấm mình,sau đó cô cố tỏ ra thật “nữ tính” trong vòng tay anh .Tiếng “Làm ơn mà” bỗng vang lên từ cô ,hệt như tiếng ngón tay đang gõ gõ vào một chiếc cốc thủy tinh .

“Làm ơn mà” là một trong số những từ đầu tiên cô học được kể từ khi cô tỉnh giấc với trạng thái cảm lạnh và không trọng lượng.Và cô biết ,bên trong anh cảm thấy thế nào khi nghe thấy nó .

“Làm ơn mà”-cô lặp lại

Anh rên rỉ “Ôi tình yêu của anh , tình yêu bé bỏng của anh...”

“Làm ơn mà”

Anh hôn cô.

Đó là một khoảng lặng kéo dài trong lúc anh cảm thấy trái tim mình đập ngày càng nhanh hơn.

Elena ..Elena của anh – người đã từng hiến dâng sinh mạng cho anh , giờ đang nằm trong vòng tay anh , ấm áp và rất thật. Cô là của anh , và họ là của nhau ,và anh muốn thời khắc này cứ kéo dài mãi mãi.Kể cả cơn đau đớn đang nhức nhối ở hàm trên của anh cũng trở thành thứ gì đó chấp nhận được.Cơn đau trở thành niềm say mê khi môi anh chạm vào đôi môi ấm áp của Elena, và cô chu mồm lên để hôn lại,kích thích anh.

40. Chương 40

Mỗi khi cô lim dim mơ màng thế này ,anh lại có suy nghĩ cô đã gần như tỉnh lại.Cô luôn là người đòi hỏi nhưng dù cô muốn anh làm gì thì anh vẫn tuân theo . Có một lần anh từ chối cô và dừng lại với một nụ hôn nửa chừng,cô liền giận dỗi cắt đứt liên lạc tâm linh với anh , trôi về một góc ,ngồi thu lu giữa một đồng mạng nhện và bụi bẩn,và..bật khóc nức nở. Anh không thể làm gì hơn ngoài việc quỳ trên nền gỗ cứng đó ,xoa dịu , nài xin, đến nỗi anh cũng suýt bật khóc,cho tới khi anh lại được ôm cô trong vòng tay.

Anh tự hứa với mình sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm đó.Dù cho cảm giác tội lỗi đang lùi xa dần nhưng nó vẫn bám lấy anh – và anh càng bối rối hơn khi Elena đột nhiên áp chặt đôi môi cô vào anh khiến anh phải lùi lại ,cho tới khi họ chạm thành giường.Đầu óc anh trống rỗng , điều duy nhất anh biết lúc này là Elena đang ở bên cạnh , ngồi trên đùi anh , quá tuyệt vời ,quá kích thích ,tới khi bên trong anh chột bùng nổ và anh không cần e dè bất cứ điều gì nữa.

Anh biết cô cũng cảm nhận được sự căm đốt đầy đau đớn đang thoát ra từ quai hàm anh.

Chẳng có thời gian để suy nghĩ hay viện lí do này nọ nữa.Elena đang nằm trong vòng tay anh,mái tóc cô lướt qua kẽ ngón tay ngón tay anh như một dòng chất lỏng mềm mại.Họ thuần túy hòa tan vào nhau.

Cơn đau đớn từ những chiếc răng nanh của anh cuối cùng đã dẫn đến những điều không thể tránh khỏi : răng anh dài ra,sắc nhọn , chúng chạm vào môi dưới Elena tạo nên một sự cảm dỗ đau đớn khiến anh phải thở hổn hển.

Và rồi Elena làm một điều mà cô chưa từng làm trước đây . Cô cẩn thận ngậm một trong số những chiếc răng nanh của Stefan giữa hai môi mình , cố tình giữ nguyên như thế.

Tình yêu của anh dành cho cô và tâm linh đang được kết nối giữa họ ngăn anh không cắn và xé nát đôi môi cô ,trong lúc bản năng bất kham của vampire chảy trong máu anh cứ hét lên,thúc giục anh làm điều đó.

Anh yêu cô , và họ là một và vì thế anh không thể nhúc nhích nổi dù chỉ 1 inch.Anh đã bị đông cứng trong niềm đam mê.

Nhưng răng nanh của anh chưa bao giờ trở nên dài hoặc sắc nhọn thế này.Dù không làm gì thì phần cạnh sắc như dao cạo của răng anh cũng đã cắt vào môi dưới đầy đặn của Elena.Máu nhỏ giọt, trôi chậm chậm vào họng anh.Máu của Elena đã thay đổi kể từ khi cô trở lại từ thế giới của các linh hồn : nó trở nên tuyệt vời hơn , tươi trẻ và tràn đầy sức sống của chính Elena.

Với một vampire , máu chảy vào cổ họng là một thứ cảm giác mê đắm vượt quá bất kì sự tưởng tượng nào của con người.

Tim Stefan đập thình thịch trong lồng ngực.

Elena cảm thấy hơi lo lắng.

Vì tâm trí họ đang nối liền với nhau nên anh có thể cảm nhận sự hài lòng của cô khi cơn nhói đau chuyển thành sự say mê.Và vì cô là một người đặc biệt – hạnh phúc vì nuôi dưỡng một vampire , hạnh phúc cho anh “ăn” , hạnh phúc vì cảm giác được anh cần cô.Cô là người duy nhất...

41. Chương 41

Anh run rẩy , máu của Elena làm thế giới quay cuồng quanh anh.

Elena nhả răng nanh anh ra, mút mút môi dưới của mình.Rồi cô ngả đầu , để lộ ra cần cổ.

Cái ngả đầu ấy thật khó cưỡng lại dù đó là anh đi nữa. Anh biết rõ vị trí các mạch máu của Elena giống như anh biết khuôn mặt cô .Và giờ...

“Ồn mà , tất cả đều ồn thôi”...Elena nhẹ nhàng truyền suy nghĩ đến anh.

Anh cảm phập phồng vào mạch máu nhỏ xinh ấy.Răng anh quá sắc đến độ Elena gần như không cảm thấy đau đớn,cô đã quen rồi.Và đối với anh,với cả hai người,đây mới là “bữa ăn” thực sự . Dòng máu ngọt ngào mới mẻ của Elena lấp đầy miệng Stefan,Elena cũng thấy mình lâng lâng.

Sẽ rất nguy hiểm nếu lấy đi quá nhiều máu từ cô hoặc không cho cô đủ máu của anh để giữ họ liên lạc với nhau – điều đó có thể làm cô buồn đến chết .Anh không cần gì hơn ngoài một lượng máu nhỏ.Nhưng trao đổi máu với vampire luôn luôn rất mạo hiểm bởi đến cuối cùng, có thể những suy nghĩ đen tối sẽ trỗi dậy khiến cả hai người gặp nguy khốn.

Matt tra chìa khóa vào ổ khi cậu,Bonnie và Meredith đã yên vị trên ghế trước của chiếc xe cũ.Thật là xấu hổ khi phải đỗ nó cạnh chiếc Porsche của Stefan.Lớp da bọc ghế thì mủn đến nỗi có thể dính vào móng của bất kì ai tọa trên chúng,và Bonnie chỉ ngồi vừa khít trong cái ghế có sợi dây an toàn đã te tua , kẹp hai bên là Matt và Meredith. Thi thoảng Matt phải để mắt trông chừng cô vì cô đang bị kích động đến độ chẳng màng thắt dây an toàn. Lối đi xuyên qua khu rừng vừa nhỏ vừa khó nhằn ,kể cả khi chỉ có mỗi họ trên đường.

Vừa lái xe khỏi khu nhà trọ , Matt vừa nghĩ : “Không còn cái chết nào , cả mấy việc hồi sinh kì diệu cũng không nổi.”Matt đã thấy đủ những chuyện siêu nhiên cho cả quãng đời còn lại của cậu rồi.Cậu cũng nghĩ giống Bonnie , chỉ muốn mọi việc trở lại như cũ để có thể bình ổn mà sống đến già.

Nhưng có một giọng thì thảo đầy châm biếm vang lên trong cậu: “Từ bỏ Elena mà không đấu tranh tí nào ấy hả?”

Nhưng này , mình không thể đánh bại Stefan trong bất kì cuộc đấu nào kể cả khi hai tay anh ta bị trói sau lưng và túi chụp lên đầu. Quên chuyện đó đi . Tất cả đã kết thúc ,dù cô ấy có hôn mình thì giờ cô ấy chỉ là một người bạn .

Nhưng..mới hôm qua thôi,cậu còn cảm nhận được sự ấm áp từ bờ môi Elena,cả những đụng chạm mà lúc đó Elena không biết rằng chúng thường không diễn ra giữa bạn – bè.Và cậu có thể cảm nhận được hơi ấm , rung động toát ra từ cơ thể mảnh mai của cô.

Chết tiệt , cô ấy đã trở lại – vẹn nguyên và chân thực ...

Giọng Bonnie đột nhiên cất lên cắt ngang dòng suy tưởng của cậu :

“Khi mình nghĩ mọi việc đã ổn ..”- cô sụt sùi,gần như khóc nức lên -“..khi mình nghĩ tất cả đã đâu vào đấy thì mọi chuyện lại không như thế.”

42. Chương 42

Meredith dịu dàng trấn an : “Mình biết thật khó để chấp nhận .Dường như lúc nào chúng ta cũng phải chia xa cô ấy nhưng không vì thế mà chúng ta lại ích kỉ...”

“Mình có thể” – Bonnie nói thẳng tưng.

“Mình cũng có thể” - thâm tâm Matt lên tiếng - “..Ít nhất là thăm sâu bên trong – nơi không ai có thể nhận ra con người ích kỉ của mình , mày hay thật đấy Matt ạ .”

Không thể để mọi thứ tiếp tục thế này.Lần đầu tiên,cái tôi tốt bụng của Matt phản bác :Cô ấy đã chọn một gã khác, nhưng mình có thể làm gì chứ?Bất cớ cô ấy à ?Hay khóa chặt cô ấy?Thậm chí cưỡng ép cô ấy?

Dòng suy nghĩ đó ập đến như một dòng nước băng giá khiến Matt tỉnh lại,chú tâm hơn vào việc lái xe.Bằng cách nào đó cậu đã vô tình lái xe lạc vào con đường vòng xuyên qua khu rừng.

Bonnie vẫn kiên trì : “Đáng lẽ chúng ta phải cùng lên đại học.Và sau đó chúng ta sẽ cùng trở về Fell Church – về nhà .Chúng ta đã lên kế hoạch cho những điều đó từ hồi còn nhà trẻ ... giờ Elena đã trở lại làm người và mình nghĩ điều đó có nghĩa rằng mọi việc sẽ diễn ra theo cái cách nó nên thế..Và giờ thì mọi thứ sẽ không bao giờ xảy ra nữa , phải không?..”- cô kết thúc từ “phải không” kèm theo một tiếng thở dài nghẹn ngào.Đó không hẳn là một câu hỏi.

Matt và Meredith nhìn nhau,ngạc nhiên nhận ra nét mặt họ cùng hiện rõ sự xót xa và bất lực trong việc vồ về Bonnie .Cô ngồi đó,cánh tay ôm chặt lấy chính mình,tránh né không cho Meredith đụng vào.

Đúng là Bonnie – suốt suốt quá đi.Matt nghĩ vậy nhưng bản chất của cậu lại châm biếm chính cậu.

Cậu chậm rãi nói “Mình đoán là chúng ta cùng có chung suy nghĩ như vậy khi thấy cô ấy trở lại...(Lúc đó chúng ta còn sung sướng nhảy nhót trong khu rừng như một lũ điên ấy chứ - cậu thăm nghĩ)..Và mình đoán là chúng ta đều nghĩ họ có thể bình ổn mà sống đâu đó gần Fell Church và mọi thứ sẽ trở lại như bình thường – đó là trước khi Stefan...”

Meredith lắc đầu , cô nhìn xa xăm đâu đó ngoài ô cửa kính và nói “Không phải tại Stefan”.

Matt nhận ra ý cô muốn nói gì : Stefan đã đến Fell Church để hòa nhập với xã hội con người ,không phải để mang một cô gái loài người tách khỏi cộng đồng đó.

“Bỏ nói đúng” – Matt đáp – “Mình cũng vừa nghĩ đến điều tương tự .Cô ấy và Stefan sẽ phải rất chặt vật nếu muốn sống ở đây một cách bình ổn,hay ít nhất là sống ở đâu đó gần tụi mình.Tất cả là tại Damon.Hắn ta luôn muốn mang cô ấy đi trái ngược với ý nguyện của cô,và điều đó đã thay đổi tất cả.”

Bonnie rên rỉ “Giờ Elena cùng Stefan sẽ phải bỏ đi.Và một khi họ đã đi,họ sẽ không bao giờ quay trở lại.Tại sao? Tại sao Damon lại bắt đầu tất cả mấy chuyện này?”

Meredith đáp : “Có một lần Stefan nói với mình hắn ta thích làm tất cả phải tuyệt vọng bắt nguồn từ sự căm ghét của hắn với Stefan.Mình chỉ mong hắn để chúng ta yên,dù chỉ một lần thôi.”

43. Chương 43

Bonnie bật khóc “Thế thì có gì khác ? Tất cả là lỗi của Damon.Mình không quan tâm,tại sao mình phải hiểu lí do khiến mọi thứ thay đổi cơ chứ?”

“Không ai bằng hai lần qua một dòng sông – kể cả khi bạn là một vampire đủ mạnh đi nữa”- Meredith đáp. Không ai bật cười cả. Và rồi cô nhẹ nhàng tiếp tục “Có lẽ bồ đã hỏi sai người rồi.Có lẽ chỉ có Elena mới có thể trả lời cho bồ tại sao mọi thứ phải thay đổi - nếu cô ấy còn nhớ được những gì xảy ra ở thế giới bên kia.”

“Mình không có ý rằng mọi thứ phải thay đổi..”

“Nhưng chúng đã thay đổi đấy thôi ”-Meredith từ tốn đáp với vẻ đăm chiêu hơn “Bồ không hiểu ư?Đó không phải là chuyện siêu nhiên gì cả , đó là Cuộc Sống.Tất cả mọi người đều phải lớn lên và..”

“Mình biết ! Matt sẽ là một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp và bồ sẽ đi học đại học rồi kết hôn ! Và thậm chí còn có em bé nữa!..” – Bonnie gắng tỏ ra lịch sự - “Riêng mình sẽ kẹt cứng ở trường cấp 3 MÃI MÃI.Và rồi hai bồ sẽ trưởng thành và sẽ quên Elena và Stefan và... mình” – Bonnie kết thúc câu nói bằng một giọng bé lút nhút.

“Hey” – Matt lên tiếng,nãy giờ cậu luôn tỏ ra chịu đựng và bỏ qua mọi thứ .Nhưng ngay lúc này ,khi hình ảnh Elena đang tràn ngập tâm trí cậu – cậu tự hỏi đến bao giờ mới có thể quên được kí ức về nụ hôn của Elena. Và cậu đồng cảm với Bonnie bé nhỏ và tội nghiệp.

“Bồ đang nói gì thế ? Sau khi học đại học mình sẽ trở về đây sống.Và nhất định mình sẽ chết ở Fell Church.Mình sẽ luôn nhớ đến bồ - ý mình là , nếu bồ muốn mình làm thế.”

Cậu khẽ chạm vào cánh tay Bonnie , cô không tránh né giống lúc nãy khi cô tránh né Meredith.Cô ngã người vào cậu,đầu gối hờ lên vai.Khi cô làm thế , cậu liền choàng cánh tay quanh vai cô mà không cần suy nghĩ.

“Mình không có lạnh” – mặc dù nói vậy nhưng Bonnie cũng không đẩy tay cậu ra. “Đêm nay ấm mà.Mình chỉ - mình chỉ không thích cái cách cậu nói mấy điều đại loại như “tôi sẽ chết ngay ở... — CẨN THẬN !!”

“Matt,nhìn đường!!”

“Whoa—!”Matt vội phanh lại,bụng thẳm nguyên rửa,hai tay bấu chặt vào vô lăng trong khi Bonnie chúi về phía trước và Meredith đang cố trụ lại trên ghế.Ô tô của Matt đã quá cũ và còn không có túi khí an toàn,nó chỉ là một bộ sưu tập chấp vá từ những mảnh phụ tùng xe ô tô khác.

“Bám chặt vào !” – Matt hét lên khi chiếc xe trượt đi,lốp xe rít lên ,họ bị hất văng lên không ,vượt qua một con mương trước khi đầu xe đâm sầm vào một cái cây.

Khi mọi thứ đã ngừng chuyển động ,Matt mới dám thở hắt ra và buông tay khỏi vô lăng.Cậu quay sang để xem tình hình của hai cô gái và chết điếng.Cậu vội vàng bật đèn trong xe lên nhưng những gì cậu nhìn thấy lại khiến cậu đông cứng trở lại.

Bonnie đang xoay người về phía Meredith y như lúc tai nạn xảy ra.Cô vùi đầu vào đùi Meredith,hai tay nắm chặt cánh tay và áo của bạn.Bản thân Meredith thì ngồi đó,cơ thể gồng lên,lưng khom xuống thấp nhất có thể,chân cô căng ra áp chặt vào sàn xe gần chỗ có đồng hồ báo tốc độ,cánh tay vòng ôm Bonnie thật chặt.

44. Chương 44

Cái thứ đâm xuyên qua cửa xe ô tô của họ - xanh lá,sần sùi và lấm bấu hết như cánh tay của một gã khổng lồ tham lam đang xọc vào hóa ra là một cành cây.Nó là nguyên nhân khiến Meredith phải khom người lại và một trong số các cành thấp hơn sượt qua người Bonnie.Nếu dây an toàn của Bonnie thắt chặt khiến cô không xoay được người , nếu Bonnie không cúi người xuống,nếu Meredith không đỡ được cô

Bất chợt Matt chú mục vào đầu nhọn của các nhánh cây.Nếu dây an toàn của cậu không giữ cậu không đổ người về phía đó thì có thể cậu đã..

Trống ngực Matt đập liên hồi.Mùi ngai ngái của cây xanh tràn ngập trong xe , nồng đến độ cậu có thể “ngửi” được vị trí của những cành cây nhỏ hơn - đã gãy vụn và chảy nhựa.

Chậm rãi,Meredith vươn tay ra cố bẻ gãy một trong các nhánh cây nhỏ đang chỉ thẳng vào cổ họng cô như những mũi tên.Nó không gãy.

Matt cũng bắt chước làm điều tương tự nhưng dù các cành cây chỉ dày bằng ngón tay cậu thì chúng cũng vô cùng cứng và không hề bị bẻ cong đi tí nào.

“Cứ như là chúng được rèn qua rồi ấy..” - cậu nghĩ một cách ngây ngô. – “..nhưng nếu thế thì thật kì cục, chỉ là cành cây thôi mà , mình có thể cảm nhận được lúc chúng bị vỡ vụn”.

“Ui da”

“Mình có thể ngừng lên được chưa..” – Bonnie khê hỏi , giọng nói của cô lại xuất phát từ.. chân của Meredith – “..Đi mà,trước khi nó bắt được mình .Nó muốn bắt mình!”

Matt giật mình liếc nhìn cô và đáp lại , má cậu bị một nhánh cây cào xước.

“Nó không bắt bở đâu” – mồm nói thế nhưng cậu lại chột dạ , một phần vì chiếc thắt lưng an toàn đang ngày một siết chặt:Tại sao Bonnie lại có suy nghĩ giống cậu rằng cái thứ kia trông giống hệt một cánh tay khổng lồ rậm rạp và xù xì ? Thậm chí cô ấy còn chưa thấy nó .

“Bỏ biết là nó muốn thế mà” – Bonnie thì thào , toàn thân run bần bật.Cô vươn tay ra đằng sau để tháo đai an toàn .

“Matt,tụi mình cần nhúc nhích “ – Meredith lên tiếng.Cô đã cố chịu đựng trong cái tư thế đằng trước đằng sau tên đâm tua tủa ấy nhưng Matt có thể nghe thấy hơi thở của cô ngày một nặng nề hơn.

“Và tụi mình cần di chuyển về phía cậu.Mấy cái cành này đang muốn đâm thủng họng mình đây.”

“Chuyện đó là không thể..”, nhưng rồi cậu đã hiểu ra: một cành cây nhỏ hơn vừa bị uốn cong và gãy vụn thành mấy đoạn nhọn hoắt ,và những đoạn ấy nhấn thẳng vào cổ họng Meredith.

“Đương nhiên là không ai chịu được tư thế khom lưng cúi đầu thế kia mãi được..” – cậu nói ,hiểu rằng những lời vừa thốt ra thật vô nghĩa “..Trong ngăn để găng tay có một cái đèn pin nhưng nó lại bị mấy cành cây chắn lại rồi.Bonnie à ,bỏ có thể..với tay..thả lỏng dây an toàn ỉnh được không ? ”

“Mình sẽ cố “ – vừa nói Bonnie vừa trượt về phía trước mà không cần ngừng đầu lên,dò dẫm tìm nút bấm của đai an toàn.

45. Chương 45

Từ góc của Matt ,trông Bonnie như đang bị mấy cái cành xanh rì rậm rạp nhấn chìm trong đám lá tua tủa của chúng.

“Tụi mình có cả một cây thông Giáng sinh kì quặc ở đây nè” – cậu vừa nói vừa nhìn cảnh tượng bên ngoài qua ô kính cửa bên phần xe mình.Khum khum tay để nhìn rõ hơn trong màn đêm,cậu nghiêng người cho tới khi trán chạm vào một lùm cỏ cao đến ngạc nhiên.

Có gì đó vừa chạm vào gáy Matt,cậu nhảy dựng lên rồi đông cứng người lại. “Thứ đó” không ấm cũng không mát ,lại rất giống một cái móng tay con gái.

“Chết tiệt ,Meredith—”

“Matt—”

Cậu thấy xấu hổ vì vừa nhảy dựng lên,nhưng quả thực cái chạm vừa rồi đúng là...đáng sợ.

“Meredith hả ?” – cậu vừa hỏi vừa lấy tay xoa xoa mặt kính cửa sổ để có thể nhìn được hình ảnh phản chiếu đằng sau. Meredith không chạm vào cậu.

“Matt..đừng có...quay sang trái.Có một cành dài và nhọn ở ngay đó đấy.” – Giọng Meredith thường lạnh lùng và toát ra chút chỉ huy luôn làm Matt liên tưởng đến một cuốn lịch in cảnh mặt hồ xanh với tuyết trắng phủ xung quanh.Nhưng giờ từ giọng nói đó chỉ toát lên sự căng thẳng và ngộp thở.

Trước khi Matt kịp nói điều gì ,Bonnie đã kêu lên “Meredith!” . Giọng Bonnie nghèn nghẹt như thể phát ra từ bên dưới một cái nệm lông.

Meredith thì thào “Không sao mà , mình chỉ cần...giữ tư thế này lâu thêm chút.Đừng lo ,mình không buông bỏ ra đâu mà..”

Có gì đó ở bên phải đang chạm vào cổ Matt ,như là..như là một nhánh cây gãy sắc nhọn.Cậu kêu lên : “Bonnie ,dừng lại!Bỏ đang đẩy cái cây vào gần hơn đấy! Bỏ đang đẩy nó tới chỗ mình và Meredith!”

“Im đi Matt!”

Và Matt im. Tim cậu đập dồn.Điều cuối cùng cậu nhận thấy là có gì đó đang chạm vào đằng sau cậu. “Mình thật là ngu ngốc ,nếu Bonnie thực sự đang đẩy cái cây,ít nhất mình có thể giữ tư thế này vì cô ấy..”

Cậu run rẩy với ra đằng sau bằng cách đối chiếu cử động của mình với hình ảnh phản chiếu qua ô kính cửa .Tay cậu sờ trúng một cái mắt gỗ và vài mảnh vụn.

Rất nhanh cậu nghĩ “Mình không nhớ là đã thấy một cái mắt gỗ khi cành cây chĩa vào họng mình..”

“Có rồi !” - một giọng nghèn nghẹt cất lên và “click” một cái ,đai an toàn của cậu đã mở.Và rồi ,vẫn giọng nói đó vang lên nhưng lần này run rẩy hơn “Meredith à?Hình như tất cả chỗ lá kim ấy đều chĩa vào lưng mình thì phải.”

“Được rồi,Bonnie,Matt...” – Meredith đang phải rất nỗ lực để nói nhưng giọng cô toát lên vẻ nhẩn nại – giống hệt cái cách họ nói chuyện với Elena. “..Matt,bỏ nhất định phải mở được cửa ra”

Bonnie đáp lại ,khủng bố tinh thần cậu “Đó không chỉ là lá kim đâu ,là cành cây đấy , và tua tủa như dây kềm gai ấy.Mình..bị kẹt...”

“Matt ! Bỏ cần mở cửa ra ,NGAY BÂY GIỜ !—”

“Mình không thể”

46. Chương 46

Tĩnh lặng.

“Matt à?”

Matt đang cố gắng. Cậu căng chân ra , hai tay bấu chặt xung quanh một nhánh cây xù xì,cố nhích về phía sau với tất cả sức mạnh của bản thân.

Meredith gần như hét lên “Matt ! Nó đang cắt vào cổ họng mình!”

“Mình không mở cửa được ! Có một cái cây chặn bên này rồi!”

“Làm sao lại có một cái cây phía ấy được ? Bên đó là ĐƯỜNG ĐI mà!”

“Làm thế nào cái cây mọc ở đấy được ?”

Lại một sự yên lặng khác kéo dài.Matt có thể cảm nhận được – những cành cây bị gãy đang cứa sâu hơn vào gáy.Cậu PHẢI di chuyển được – bây giờ hoặc không bao giờ.

Chương 10

Elena đang rất hạnh phúc.Bây giờ là lượt của cô.

Stefan dùng con dao bằng gỗ bén nhọn chuyên dùng mở thư để tự cứa vào mình. Elena luôn ghét khi thấy anh làm thế - dùng thứ chất liệu duy nhất có thể làm tổn thương lớp da của vampire để làm đau mình; vì vậy cô nhắm tịt mắt và chỉ mở mắt ra nhìn khi máu nhỏ giọt từ vết thương nhỏ trên cổ anh.

Stefan thì thầm: “Em không nên và cũng không cần lấy đi quá nhiều đâu..” và cô biết anh sẽ còn lặp lại mấy điều này cho tới khi nào anh còn có thể “..Anh sẽ không giữ em quá chặt hay làm tổn thương đến em...”

Lúc nào anh cũng lo lắng và lần này, cô hôn anh.

Và cô hiểu anh muốn cô hôn anh hơn là để cô uống máu của anh, điều đó thật kì lạ. Cô bật cười và thần nhiên đẩy anh nằm xuống, lần tìm đến nơi có vết thương. Cô biết anh đang nghĩ cô lại định chọc ghẹo gì anh đây. Nhưng thay vào đó, cô dính chặt vào vết thương như một con ốc và ra sức mút lấy mút để cho tới khi tâm trí anh phải buột ra từ “làm ơn mà”. Nhưng cô sẽ không hài lòng cho đến khi anh thực sự nói thành lời câu “làm ơn mà”.

Bên trong xe, giữa bầu không gian nặng nề, Matt và Meredith cùng nghĩ đến một vài điều. Cô nhanh hơn xú nhưng họ gần như nói cùng một lúc:

“Mình là thằng ngốc!” và “Matt, cửa sau xe dẫn ra chỗ nào?”

“Bonnie, bỏ phải làm ghế của cô ấy lùi lại ! Có một tay cầm nhỏ, bỏ có thể với tới và đẩy nó.”

Giọng Bonnie đáp lại dứt quãng xen lẫn tiếng nấc “Tay mình.. chúng đang chọc vào... tay mình”

Meredith gượng nói: “Bonnie à, mình biết là bỏ có thể làm được. Matt .. là cột mốc .. ngay ở bên dưới .. của ghế trước .. hoặc là..”

“Đúng rồi, ngay ở rìa, hướng kim đồng hồ chỉ một—à không hai giờ.” Matt gần như nghẹt thở. Ngay khi cậu nắm lấy cái cây, cậu nhận ra rằng cậu càng nới lỏng khoảng cách với nó, nó càng găm sâu hơn vào cổ cậu.

Không còn lựa chọn nào nữa. Cậu hít một hơi sâu nhất có thể rồi đẩy mạnh cành cây và nghe thấy tiếng Meredith hét lên, cảm nhận được những mảnh gỗ lởm chởm giống như những con dao bằng gỗ cứa rách cổ họng, tai và da đầu cậu.

47. Chương 47

Giờ cậu đã được giải phóng khỏi sự đe dọa đến từ sau gáy và kinh hoàng nhận ra trong xe bây giờ có nhiều cây hơn cả lần cuối cùng cậu nhìn thấy chúng. Xung quanh cậu toàn là cành cây, và màu xanh của lá kim bao phủ dày đặc khắp mọi nơi.

Bao sao Meredith không phát điên lên như thế - vừa nghĩ cậu vừa quay sang phía cô. Cô bị lấp bởi một đồng cành cây, một tay đang vật lộn với cái gì đó ở cổ họng, và cô đã nhìn thấy cậu.

“Matt... nhanh... rời khỏi chỗ ngồi ! Nhanh lên! Bonnie, mình biết là bỏ có thể..”

Matt vực và bối tung đồng cành cây, sờ tìm cái tay cầm có thể đã bị lấp đằng sau ghế của mình. Tay cầm không nhúc nhích, cả một mớ dây nhợ mảnh và dai đang quấn xung quanh nó, rất khó để giật đứt hay bung ra. Cậu điên cuồng xoắn, vặn đám dây.

Lưng ghế của cậu cuối cùng đã ngã ra được. Cậu khom mình chui vào bên dưới một cánh tay gỗ khổng lồ (nếu nó vẫn xứng đáng được gọi thế bởi bây giờ trong xe có cả đồng cành cây cũng to không kém). Sau đó cậu đã chạm được tới Meredith và giúp lưng ghế của cô cũng ngã ra sau.

Cô ngã theo lưng ghế, được giải thoát khỏi mớ cành lá xanh um và hít lấy hít để không khí. Cô ngồi yên như thể tầm một giây rồi cô gạt tung mọi thứ cùng những đùm lá kim đang bao phủ dày đặc quanh ghế của cô.

Khi cô mở miệng nói trở lại, giọng cô vẫn còn khàn và đứt quãng:

“Matt. Chúa phù hộ cho bỏ... vì đã giải được cái trò xếp hình.. trong xe ô tô.. này” . Cô vừa nói vừa đá đá mặt trước ghế cho nó về đúng tư thế và Matt cùng làm điều tương tự.

Matt ngó ra “Bonnie!”

Bonnie vẫn chưa di chuyển được. Có rất nhiều cành cây nhỏ vẫn quấn quanh cô , mắc vào áo, luồn vào tóc cô.

Meredith và Matt bắt đầu gỡ chúng ra. Nơi những cành cây quấn vào để lại trên người cô những vết chích nhỏ.

“Cứ như là chúng muốn mọc lên người cô ấy vậy” – Matt vừa nói vừa kéo một cành khá dài và mảnh ra, để lộ bên dưới một vết châm đâm máu.

Meredith phụ trách gỡ các cành cây khỏi tóc Bonnie , cô hốt hoảng : “Bonnie? Bonnie? Thôi nào , ngừng lên đi, nhìn vào mình nè”

Cơ thể Bonnie bắt đầu run rẩy , cô để Meredith nâng mặt mình lên và nói “Mình không nghĩ là mình đã có thể làm được..”

“Bồ đã cứu mạng mình đấy”

“Mình đã quá sợ..”

Và Bonnie gục đầu vào vai Meredith khóc rầm rức.

Matt nhìn Meredith trong khi đèn trong xe ô tô lập lòe rồi phụt tắt. Điều cuối cùng cậu nhìn thấy là đôi mắt đen láy của cô đang biểu lộ dữ dội khiến bụng cậu cũng phải quặn lên. Từ chỗ của mình, cậu ngó ra ngoài qua ba ô cửa sổ giờ đã được giải phóng.

Đáng lẽ sẽ thật khó để quan sát được điều gì bên ngoài. Nhưng cậu có thể nhìn rõ mồn một những thứ đang áp vào cửa kính xe ô tô : lá kim , cành cây...che phủ từng inch trên bề mặt.

Không ai bảo ai , Matt và Meredith với tay tới cần gạt của cửa sau xe ô tô cùng một lúc. “Click” một cái , cánh cửa hơi hé ra một inch và rồi họ đập cái rầm vào nó một cách dứt khoát.

48. Chương 48

Meredith và Matt nhìn nhau. Meredith cúi xuống lần nữa để tiếp tục gỡ cành cây khỏi người Bonnie.

“Có đau không?”

“Không. Chỉ chút xíu thôi...”

“Bồ đang run kìa”

“Lạnh quá.”

Trời đang trở lạnh. Bên ngoài xe , thông qua ô cửa sổ nay đã bị màu xanh lá che phủ , Matt vẫn có thể nghe thấy gió đang rít lên, luồn lách qua các cành các ngọn. Âm thanh ấy khá to và hơi kì cục , như thể vọng xuống từ trên cao, xen lẫn với tiếng gỗ nứt lách tách. Một cơn bão đang tới.

“Cái quái gì thế này..” – Matt vừa nói vừa cúi kính đập đập vào đằng trước ghế “..Cái thứ tụi mình đâm vào đang ở ngay trên đường nè”

Mái tóc đen của Meredith từ từ ngẩng lên : “Mình không biết. Để mình mở cửa sổ ra nhìn đã, lúc này mình chỉ thoáng thấy nó.”

“Nó đứng ngay giữa đường nè”

“Một con sói hả?”

“Lúc này nó không ở đây..và rồi nó lại ở đây..”

“Sói thì không có màu này .Con này màu đỏ” – Bonnie nói thẳng tưng, cô nhấc đầu khỏi vai Meredith.

“Màu đỏ á?”- Meredith lắc đầu ‘ “Nó quá to để có thể là một con cáo.”

Matt đáp “Nhưng mình nghĩ đúng là màu đỏ đấy.”

“Sói không có màu lông đỏ...hay là người sói?Tyler Smallwood có họ hàng nào có tóc màu đỏ không ?”

“Đó không phải là sói” – Bonnie nói – “Nó ..lộn ngược.”

“Lộn ngược ?”

“Cái đầu của nó mọc sai vị trí , hoặc giả nó có đến hai cái đầu hai phía”

“Đừng có hù mình chứ Bonnie”- Meredith đáp lại.

Matt không nói ra nhưng quả thực cô cũng làm cậu sợ.Bởi đúng là cậu đang nhìn thấy con vật y như Bonnie vừa mô tả.

Cậu nói :“Có thể chúng ta chỉ thấy nó dưới một góc hơi lạ thôi”. Meredith tiếp lời “Có thể đó chỉ là vài con vật đang sợ hãi bởi...”

“Bởi cái gì hử?”

Meredith đưa mắt nhìn lên mui xe và Matt nhìn theo hướng cô chỉ.

Trên xe bằng kim loại đang móp xuống một cách chậm rãi , và rồi lại móp thêm xịu nữa – như thể có gì đó rất nặng đang đè bên trên nó.

Matt tự rửa mình “Sao lúc còn lái xe mình không đâm quách vào nó cho rồi ?”.Cậu cố nhìn xuyên qua hàng đàn nhánh cây để tìm ổ khóa khởi động xe “Chìa vẫn cắm ở đây chứ nhỉ?”

“Matt ,tụi mình gần như đã lao xuống một con mương nên kể cả mình biết trước mà bảo bồ tông quách vào cái thứ kia thì mọi việc cũng chẳng khác hơn chút nào đâu.”

“Cái cành cây kia suýt thì làm đầu bồ rụng xuống.”

49. Chương 49

“Uh mình biết” – Meredith đơn giản đáp lại .

“Nó có thể đã GIẾT bồ đó”

“Nếu việc đó giúp hai bồ tỉnh ngộ.Lúc hai người còn mãi nhìn ra phía khác thì mình nhìn thẳng và mình đã thấy chúng – cây cối – và ở khắp mọi hướng.

“Đó là...không thể nào” – Matt bấu chặt vào ghế ,cổ nặn ra từng chữ.

“Bồ nghĩ thế hử?”

Mui xe lại phát ra một tiếng “crack”.

“Cả hai người – đừng cãi nhau nữa!” – Bonnie kêu lên,gọng cô vỡ òa.

Có tiếng nổ như tiếng súng vang lên và chiếc xe lập tức tròn thành,sang trái rồi lại lùi về sau.

Bonnie hốt hoảng “Cái gì thế ?”

Yên lặng.

“...một lớp xe..nổ rồi” – Matt lên tiếng, không tin vào chính giọng của mình nữa.Cậu nhìn Meredith.

Bonnie cũng quay sang Meredith : “Meredith—đằng trước tụi mình toàn cành cây.Mình có thể thấy ánh trăng rọi qua,trời hẳn đã tối lắm rồi.”

“Mình biết”

“Tụi mình phải làm gì đây?”

Matt có thể thấy khuôn mặt Meredith căng thẳng và bất lực, giống như có điều gì đó muốn thoát ra từ kẽ răng cô nhưng sau rồi cô chỉ nói đơn giản :

“Mình không biết nữa”

....Elena cuộn tròn như một con mèo trên giường, bên cạnh là Stefan vẫn đang run rẩy. Cô mỉm cười với anh – nụ cười chứa đầy yêu thương và thỏa mãn. Anh với tay kéo cô xuống gần , họ âu yếm nhìn nhau.

Cô làm anh phát điên bởi anh biết việc họ đang làm là đùa giỡn trên sự nguy hiểm. Hơn cả điều đó , Elena là một vampire ở dạng linh hồn đầu tiên và duy nhất mà anh từng biết.

Nhưng trông cô ấy kìa ! Anh trở người , lật cô xuống dưới và cứ thế cảm nhận tim mình đập liên hồi dù là chỉ nhìn cô mà thôi : Mái tóc của cô – vàng óng và mềm mượt đang buông xuống giường. Cơ thể cô dưới ngọn đèn ngủ cũng như đang tỏa ra ánh hoàng kim. Cô ấy thực sự trôi nổi , di chuyển và ngủ trong một quang sáng vàng sắc. Điều này thật tệ , như thể anh đã đem một vầng mặt trời lên giường mình vậy.

Anh cố nén lại một cái ngáp và thấy cô cũng vậy, giống như cái cách Deliah vô tình mang sức mạnh của Samson đi.* Anh đang phấn khích bởi sức mạnh đem lại từ máu của cô nhưng anh cũng thấy rất buồn ngủ. Anh muốn dành cả đêm âm áp này trong – hoặc bên dưới – vòng tay cô.

Trong xe của Matt ngày càng tối bởi cây cối tiếp tục che lấp ánh trăng. Họ đã hét lên tìm kiếm sự giúp đỡ được một lúc nhưng không thành công. Bên cạnh đó , Meredith cũng chỉ ra rằng họ cần tiết kiệm lượng oxy trong xe thế nên họ ngừng hét và ngồi yên.

Cuối cùng Meredith lấy từ trong túi quần jeans một chùm chìa khóa có móc là một chiếc đèn bé xíu tỏa ánh sáng xanh dương. Cô bật nó lên và họ đều hướng về phía ánh đèn. “Một thứ bé xíu giờ lại có ý nghĩa như này đây” – Matt thầm nghĩ.

50. Chương 50

Không khí lo âu bao trùm hàng ghế trước của xe .

Meredith lên tiếng : “Bonnie à , không ai nghe thấy tụi mình gào thét đâu. Nếu có ai đó ngoài kia , hẳn họ đã phải nghe thấy lúc lớp xe bị nổ và nghĩ rằng đó là tiếng súng.”

Bonnie lắc đầu , cố tình không nghe thấy bạn nói gì. Cô vẫn đang nhớ những chiếc lá kim găm vào da .

Matt suy tư “Cô ấy nói đúng . Chúng ta cách mọi người hàng dặm.”

Bonnie đáp lại , từng chữ thốt ra ngập ngừng và chắc nịch y như những viên sỏi bị ném xuống ao “ Có thù gì đó rất xấu xa đang ở đây”

Mặt Matt xám ngắt “Xấu xa..đến mức nào?”

“Rất xấu xa đến độ...mình chưa từng cảm thấy thứ gì giống thế này trước kia. Kể cả khi Elena bị giết hay Klaus xuất hiện cũng không .Mình chưa từng cảm thấy thứ gì tồi tệ thế này , nó rất tệ hại và..rất mạnh. Mình không hiểu nổi sao trên đời lại có thứ mạnh đến vậy. Nó thúc giục mình, và mình sợ là mình sẽ phải...”

Meredith ngắt lời cô “Bonnie , chúng ta nên nghĩ thoáng hơn , sẽ có cách..”

“Chẳng có cách nào cả !”

“—Mình biết là bồ đang sợ—“

“Còn ai khác có thể cứu đây?Mình có thể...nếu có ai đó ỉnh triệu hồi.Mình có thể nhìn vào ngọn đèn bé nhỏ vừa bồ và coi nó là một ngọn lửa để..”

“Klaus đã chết rồi.”

“Nhưng....”

“Sẽ không ai nghe thấy chúng ta cả!..” Bonnie vỡ òa và hoàn toàn khóc nức lên “Elena và Stefan cách đây quá xa và giờ này chắc họ đã ngủ rồi ! Và sẽ không còn ai khác có thể..”

Ba người xích lại gần nhau giống như cách các cành cây bao xung quanh chỗ ngồi của họ. Matt và Meredith ngồi đủ gần để có thể nhìn thấy mặt nhau qua đầu của Bonnie.

“Uh” – Matt có vẻ hơi hoảng “Um..có chắc là..?”

“Không” – Meredith cắt lời. Giọng cô nghe vừa hững hờ vừa tràn ngập hy vọng : “Nhưng nhớ sáng nay chứ?Tụi mình không hoàn toàn chắc chắn nhưng thực tế là hấn ta vẫn lảng vảng quanh đây.”

Matt thấy muốn bênh ,khuôn mặt Bonnie và Meredith bỗng trở nên ma quái dưới ánh sáng xanh của ngọn đèn.

“Và ngay trước khi tai nạn xảy ra ,chúng ta đang nói về rất nhiều thứ kiểu như là——”

“——nguyên do tất cả mọi thứ đã xảy ra khiến Elena thay đổi——“

“——đều là lỗi của hấn ta.”

“Trong rừng.”

“Với cửa sổ mở toang.”

Bonnie thổn thức.

Dù sao đi nữa - Matt và Meredith trao đổi bằng ánh mắt và nhận ra người kia cũng đồng tình với mình.Meredith dịu dàng nói :

“Bonnie à , điều mà bồ nói bồ có thể làm ấy , cứ thử xem sao.Cố gắng liên lạc với Stefan,đánh thức Elena hay thậm chí.....gởi lời xin lỗi tới Damon.Nhưng mình hi vọng đó là điều cuối cùng chúng ta phải làm.Nhưng anh ta không có vẻ gì là muốn chúng mình chết cả bởi giết bạn của Elena sẽ không giúp anh ta tiến triển với cô ấy.

51. Chương 51

Matt lẩm bẩm về nghi ngờ “Có thể hấn không muốn tất cả tụi mình chết , nhưng có thể hấn sẽ đợi cho tới khi một trong chúng ta phải chết để cứu những người còn lại.Mình không bao giờ tin là...”

“Bồ không đáng để anh ta phải bận tâm đâu” – Meredith nói to hơn,bóc mẽ .

Matt nhìn cô và im bặt.Cậu cảm thấy mình thật ngu ngốc.

“Được rồi,mình bật đèn lên đây” – ngay cả trong tình huống này giọng cô vẫn cất lên trầm ổn và đầy vẻ trấn an.

Ánh sáng leo lét tội nghiệp kia cũng khiến họ cảm thấy được vỗ về - nó là thứ duy nhất giữ họ khỏi bị bóng tối nuốt chửng.

Matt nhủ thầm “Và nếu bóng tối thực sự bao trùm họ thì đó là vì mấy cái cây kia đã hoàn toàn cắt đứt họ với bên ngoài – cắt đứt họ với đường khí , ánh sáng và tất cả mọi thứ...Và sau đó , họ sẽ mục xương trong màn đêm bất tận này.”

“Bonnie ?” giọng Meredith lúc này là giọng của một người chị cả đang cố giải cứu đứa em ruột thịt của mình.Thật dịu dàng,thật kiên định,cô tiếp tục “Bồ có thể coi nó là một ngọn nến ... ngọn nến nhé..ngọn nến đấy...và cố gắng xuất thần..”

“Mình đang xuất thần đây” – giọng Bonnie đều đều vang lên như thể bắt nguồn từ một nơi rất xa .

“..Và cố tìm sự giúp đỡ”- Meredith nói êm như ru.

Bonnie thì thầm ,lấp đi lấp lại như không còn ý thức được thế giới xung quanh nữa :

“Damon,làm ơn đến cứu chúng tôi.Nếu anh có thể nghe được,hãy chấp nhận lời xin lỗi của chúng tôi và đến đây.Anh cho tụi tôi một phen sợ hãi và tôi nghĩ là chúng tôi đáng bị như thế , nhưng làm ơn ,làm ơn cứu chúng tôi.Nó đau lắm Damon à. Đau đến nỗi tôi muốn hét lên.Nhưng thay vào đó tôi dồn tất cả năng lượng của mình để gọi anh.Làm ơn,làm ơn.làm ơn cứu...”

5 , 10 rồi 15 phút trôi qua ,cô tiếp tục lặp lại trong khi những cành cây dần tiến sát ,bao vây họ bởi mùi hương ngọt ngào của nhựa cây.

Và cô cứ giữ nguyên trạng thái đó lâu hơn nhiều so với những gì Matt nghĩ cô có thể chịu được.

Ánh sáng phụt tắt.Và rồi không còn âm thanh nào ngoài tiếng lá thông cứ xào xạc vang lên.

*Deliah và Samson : nhân vật trong một bức họa thời Phục Hưng ,trong đó Deliah là người phụ nữ dịu dàng và hiền hậu để Samson ngả đầu ngủ trên đùi mình .Samson được diễn tả như một vị thần cơ bắp đầy sức mạnh.

Phải thừa nhận anh ta rất có “kỹ thuật”.

Một lần nữa Damon lại đang nằm dài trên không ,lần này với độ cao hơn hẳn so với lần trước - lúc anh còn rình mò cửa sổ phòng ngủ ở tầng 3 nhà Caroline.Anh vẫn không biết tên của cái cây nhưng điều đó chẳng thể cản trở anh.Cái cảnh này giống như một chỗ ngồi thuận tiện,vuông vắn vươn ra phía bên trên những tán lá lòa xòa.Anh đang cảm thấy hơi chán bởi dưới mặt đất kia chẳng xảy ra chuyện gì mới mẻ.

52. Chương 52

Anh vừa thả Damaris đi lúc chiều ,khi cô ta bắt đầu trở nên nhàm chán – luôn mồm nói về chuyện hôn nhân và mấy đề tài mà anh luôn tránh né như thể anh đang là chồng cô ta vậy . Chán – Ngất !

Anh cho cô đi mà không thêm quan tâm liệu cô ta có thích hợp trở thành một vampire hay không dù đó là điều anh từng nghĩ tới.Và chồng cô ta hẳn sẽ phải ngạc nhiên khi thấy cô về nhà .

Mới anh hơi nhếch lên thành một nụ cười.

Phía dưới anh , vở kịch đang dần đến hồi cao trào .

Và mọi người buộc phải thừa nhận anh rất có kỹ thuật.

Một cuộc săn đuổi tập thể.

Anh không thể hiểu nổi lũ sinh vật bé nhỏ đang cấu kính chặt phá cái cây kia là cái thể loại gì .Nhưng giống lũ chó sói và sư tử , chúng có vẻ muốn hạ nó xuống một cách “nghệ thuật”. Chúng đang bắt tay với nhau để tóm bằng được một thứ bọc thép và có tốc độ quá nhanh mà không đưa nào trong số chúng chế ngự nổi .

Trong trường hợp này, đó là cái xe ô tô.

Đúng là nghệ thuật của sự hợp tác.Anh thầm nghĩ “Loài vampire đáng thương luôn cô độc.Nếu chúng ta mà đoàn kết được ,chúng ta đã có cả thế giới .”

Anh khẽ chớp mắt và nở một nụ cười chói lóa không -vì - gì - cả.

“Đương nhiên NẾU chúng ta có thể ..ờm ..cứ coi như là...chiếm được một thành phố và cư dân của nó đi ; chúng ta sẽ kết thúc nó và chuyển sang một thành phố khác.Răng , móng và Sức Mạnh sẽ được xoắn lỏng như một lưỡi gươm được tuốt khỏi vỏ , cho đến khi không còn gì sót lại ngoài những mảnh thịt vụn và máu xoối thành dòng.”

Anh lim dim mắt để tán dương suy nghĩ đó của chính mình “Tưởng tượng hay đấy. Rất nghệ thuật.Máu ngập tràn trong hồ và thứ chất lỏng ma thuật đó sẽ tiếp tục chảy tràn xuống những bậc thang cẩm thạch trắng của ..ờ để coi..cứ cho như là của đấu trường Hi Lạp cổ đi...Và toàn bộ thành phố sẽ tuyệt nhiên yên lặng:không còn sự xô bồ,hỗn loạn và những kẻ đạo đức giả chỉ còn lại giá trị để bị cắn ,để được phun trào thứ chất lỏng màu đỏ ra khỏi động mạch mà thôi ...Phiên bản vùng đất tràn ngập sữa và mật ong của vampire...”

Anh mở mắt ra lần nữa vì bị làm phiền.Bên dưới kia đang trở nên ồn ào.Có tiếng người đang hét lên.Nhưng tại sao? Chuyện đó thì có gì chứ? Loài hổ vẫn thường la lên phản kháng khi nằm trong hàm của loài cáo, nhưng làm gì có con hổ nào chạy đến để cứu nó đâu?

Đó – một câu tục ngữ mới vừa ra đời và nó chứng tỏ loài người cũng ngu ngốc chả kém gì loài hổ - nghĩ vậy nhưng tâm trạng anh đã bị lung lay.Tâm trí anh cố thoát li khỏi hiện thực nhưng âm thanh kia không

phải là thứ duy nhất đang làm phiền anh. Sữa và mật ong..đó là một liên tưởng tai hại. Thật là một sai lầm khi nghĩ tới hai thứ ấy.

Bởi vì...vào cái đêm đó,mới tuần trước thôi,Elena đã ở đây , làn da trắng như sữa – màu trắng dưới ánh trăng ảm áp chứ không lạnh lẽo .Mái tóc sáng màu trong đêm tối như mật ong sáng sánh. Elena sẽ không vui nếu biết được lí do của cuộc đi săn tập thể đêm nay.Nàng sẽ khóc mất ,nước mắt như những giọt pha lê sẽ phải nhỏ xuống ,chúng hẳn có vị mặn như muối.

53. Chương 53

Đột nhiên Damon cứng người lại.Anh phóng một năng lượng truy tìm vô hình - một dải sóng radar ra tứ phía.

Nhưng không có thứ gì phản xạ lại ngoại trừ cái cây vô tri vô giác dưới chân anh.Bất cứ thứ gì vừa tác động đến anh thì nó đều vô hình.

Được rồi .Vậy thử cái này xem – anh vừa nghĩ vừa tập trung toàn bộ lượng máu thu được trong vài ngày trở lại và bộc phát một cơn lốc xoáy Sức Mạnh thuần túy,cuồng bạo như núi lửa Vesuvius đang phun trào.Sức mạnh bao phủ mọi phía xung quanh , quyền năng của anh sẽ khiến bán kính 50 dặm quanh đó suốt một giờ sau phải nổ lổ độp như trong một vụ nổ khí gas.

Nó đã trở lại.Không thể tin được,con trùng khổng kiếp ấy lại đang cố thâm nhập vào tâm trí anh một lần nữa.Đúng là thế.

Nó đang ru ngủ anh.Từ vô thức,anh điên cuồng chà xát gáy mình,trong khi phần còn lại của con trùng đã hạ gục con mồi trong xe ô tô của chúng.Thứ đó đang thì thầm trong óc anh,mang những liên tưởng đen tối khi nãy của anh trở lại ,lặp đi lặp lại chúng nhưng với một mức độ khủng khiếp hơn . Vòng kèm tỏa của nó có thể làm anh rơi vào cơn lốc của giết chóc rồi lại tiếp tục giết chóc trong niềm vui sướng bệnh hoạn thuần túy.

Tâm trí Damon lúc này đây đã trở nên lạnh lẽo và giận dữ.Anh đứng đó,vai và hai cánh tay thả lỏng,và anh tìm kiếm – không phải bằng một vòng sóng radar duy nhất như lúc nãy mà bằng cả một luồng năng lực cực lớn ,đồng nhất tâm trí mình cùng nó hòng phát hiện ra con trùng bản thủ kia.

Nó hẳn phải ở quanh đây.Cái cây dưới chân anh vẫn im lìm tiếp tục nhiệm vụ của nó nhưng anh thì không tìm thấy gì cả ,dù cho đã sử dụng tới phương pháp quét dò nhanh nhất và hiệu quả nhất mà anh biết.

Năng lượng của anh cứ mỗi giây lại quét qua hàng nghìn góc ngách quanh quán Drunkard's Walk.Nếu có một cơ thể nào đó chết quanh đây, anh sẽ tìm ra ngay lập tức.Nhưng thay vào đó,anh tìm thấy không - gì - cả.

Điều đó khiến anh tức giận hơn bao giờ nhưng cũng cảm thấy đôi chút thú vị.Anh đã mong muốn một trận đấu – một cơ hội để giết chóc ở nơi mà sự giết chóc thực sự có ý nghĩa.Và giờ có một đối thủ đáp ứng đủ các tiêu chuẩn của anh xuất hiện,thế mà anh lại không thể giết nó chỉ vì anh không thể tìm thấy nó.

Anh giận dữ truyền khắp các hướng một thông điệp bằng luồng sức mạnh đang dâng tràn :

“Tao đã cảnh cáo mày một lần.Giờ tao THÁCH ĐẤU với mày. Hiện thân đi – CÒN KHÔNG THÌ TRÁNH XA KHỎI TAO ! ”

Anh dồn , dồn và dồn Sức Mạnh lại , trong đầu nghĩ tới những con người khác nhau đã dâng hiến để tạo nên điều này. Anh đã kìm nén,nuôi dưỡng ,tinh luyện ,nâng cao sức mạnh này với tất cả hiểu biết về chiến đấu , kĩ năng và kinh nghiệm trận mạc của bản thân.

54. Chương 54

Anh ghì luồng Sức mạnh lại cho tới khi cảm nhận được mỗi bên tay mình như đang đeo một quả bom nguyên tử.Và rồi cùng một lúc,anh buông tất cả ra. Một vụ nổ xuất hiện từ chỗ anh , tỏa đi bốn phương với tốc độ

gần bằng vận tốc ánh sáng .

Giờ chắc chắn anh sẽ cảm nhận được cái chết quằn quại đau đớn của một thứ gì đấy - mạnh mẽ và xảo quyệt đủ để qua khỏi những lần tấn công trước đây của anh – điều mà chỉ có những sinh vật lâu đời kì lạ mới làm nổi.

Damon mở rộng đến cực hạn các giác quan, chờ đợi để nghe thấy hoặc cảm thấy thứ gì đó bị vỡ vụn , bị bốc cháy – thứ gì đó lặng lẽ rơi xuống từ cành cây, không khí hoặc đầu đó với máu của chính nó đang tuôn xối xả .Sinh vật ấy sẽ phải rớt xuống, có khi còn để lại trên mặt đất một vết cày trông giống như gầy ra bởi móng của một con khủng long ; và hẳn nó đã tê liệt , đã toi ,thậm chí đã bị nướng chín từ trong ra ngoài.

Nhưng mặc dù anh có thể cảm nhận được gió đang rít gào hay đám mây đen to đùng đang lượn trôi trên đầu đúng như tâm trạng bản thân thì anh vẫn không cảm nhận được bất kì sinh vật kì lạ nào đủ gần để có thể thâm nhập vào tâm trí anh.

“Nó có thể mạnh đến cỡ nào cơ chứ? Nó đến từ đâu?”

Chỉ trong tích tắc, một hình ảnh vụt hiện lên trong anh:

Một vòng tròn . Một vòng tròn với một cái tâm ở giữa. Vòng tròn đại diện cho luồng sức mạnh anh phóng ra mọi phía còn tâm vòng tròn chính là nơi duy nhất sức mạnh của anh không thể chạm tới.

Bên trong anh đã...

Snap! Đầu óc anh trở nên trống rỗng. Và rồi , chậm rãi và hơi hoang mang, anh nối ghép các chi tiết lại với nhau. Anh nghĩ về luồng sức mạnh anh đã phóng ra , cả cái cách anh mong một thứ gì đó sẽ rơi xuống và toi mạng.

Quý tha ma bất ,thậm chí anh còn không cảm thấy được bất kì thứ gì to hơn con cáo anh gặp hồi trưa. Và mặc dù anh đã khống chế sức mạnh của mình để nó chỉ ảnh hưởng tới những sinh vật của bóng đêm giống anh thì các loài vật thông thường khác cũng sẽ bị làm cho sợ hãi. Hẳn giờ này chúng đang chạy toan loạn trong rừng.

Anh cảm thấy mình vừa bị hạ thấp. Hm....ít ra thì không thấp hơn mấy cái cây xung quanh xe ô tô của anh – chúng còn kém anh xa.

Bên cạnh đó, dù “thứ ấy” có là gì đi nữa , nó cũng là một sát thủ vô hình và dường như đã vượt quá tầm kiểm soát của anh , từ giờ anh cần phải cẩn thận hơn .

Hoặc giả anh đã sai chăng ? Một phần trong anh giận dữ lên án chính mình vì đã chủ quan ,lấy có được “ăn uống” đầy đủ mà nói lung sự phòng vệ.

“ Được ăn uống đầy đủ à ...hey , có thể mình xin mất rồi” – anh tự nhủ và nở một nụ cười không - vì - gì - cả mà thậm chí không cần suy nghĩ. “..Say xỉn và hoang tưởng và cẩu kính..Tệ, quá tệ..”

Damon ngả người thư giãn trên cây. Gió đang rít gào , cuộn xoáy và trở lạnh , trên trời toàn mây đen ,chúng che lấp ánh sáng của mặt trăng và những ngôi sao . Đúng kiểu thời tiết của anh.

55. Chương 55

Hẳn là anh đang say, nhưng anh không tìm được lí do tại sao mình lại thế.

Thứ duy nhất phá vỡ sự yên tĩnh trong khu rừng là tiếng khóc bé xíu của một ai đó ngồi trong xe ô tô vọng lại – nghe giống như một chú chim bị bẫy đang hót đi hót lại một nốt nhạc.

Đó hẳn là tiếng của nhóc phù thủy đầu đồ với cái cổ ốm yếu và lúc nào cũng mè nheo chuyện tại sao cuộc sống lại phải thay đổi quá nhiều .

Damon hơi dồn trọng lượng lên cái cây. Anh dùng tâm trí theo dõi mọi chuyện trong chiếc xe của họ mà chẳng thấy hứng thú tẹo nào. Không phải anh cố tình nghe lén họ nói gì về anh đâu nhưng hình như ở đó đang cần chút giúp đỡ.

Anh chớp chớp mắt một cách chậm rãi.

Thật kì lạ vì hình như họ cũng gặp tai nạn khi đang cố tránh một sinh vật ở tại chính xác cái nơi mà anh suýt tông chiếc Ferrari của mình vào một con khác. Tiếc là anh không kịp nhìn thoáng qua cái sinh vật họ tránh là con gì bởi đám cây cối mọc quá dày đã che mắt.

Con chim đầu đỏ lại cất tiếng khóc.

Well, cô muốn thoát ra hay là không đây hả nhóc phù thủy? Nếu muốn thì hãy xem lại mình đi, hỏi một cách tử tế vào.

Và sau đó, đương nhiên tôi sẽ là người quyết định nên làm thế nào.

Chương 11

Bonnie không còn nhớ nổi một lời khấn nguyện phức tạp nào khác. Thì thảo như một đứa trẻ mệt mỏi, cô lặp lại lời cầu nguyện cũ : “...Cầu Chúa tha thứ cho linh hồn của con...” .Cô đã sử dụng tất cả năng lượng của mình để phát ra lời kêu cứu nhưng chẳng nhận được phản hồi nào ngoại trừ âm thanh vọng lại của chính cô. Cô buồn ngủ quá. Cô đang lả đi, ngay cả cơn đau khi nãy dường như cũng đã biến mất. Thứ duy nhất còn ảnh hưởng đến cô là cái lạnh. Nhưng sớm thôi, cái lạnh cũng sẽ bị mang đi. Cô chỉ cần kéo một tấm chăn lên người – một tấm chăn dày và êm ái, và rồi người cô sẽ ấm trở lại. Cô biết điều đó mặc dù không biết tại sao mình có thể biết.

Điều duy nhất kéo cô ra khỏi ảo tượng về tấm chăn ấm áp là hình ảnh của mẹ. Mẹ cô sẽ buồn nếu cô ngừng tranh đấu. Đó lại là một điều cô biết chắc mặc dù không hiểu tại sao mình lại biết. Cơn tê cứng khiến cô chờ đẫn, giả như cô có thể truyền một thông điệp tới mẹ, cô sẽ nói với bà rằng cô đã đấu tranh hết sức có thể. Và nói với bà cô đang hấp hối nhưng cái chết không đau đớn chút nào nên... mẹ ơi đừng khóc. Lần sau... con nhất định sẽ rút kinh nghiệm mẹ ơi... con hứa...

Damon xuất hiện khá hoành tráng. Một ánh chớp nháng lên và đôi mắt của anh đã an vị trên nóc xe. Đồng thời, anh phóng ra một chuỗi các tia năng lượng nhắm vào những cái cây đang trở thành con rối ột kẻ giấu mặt. Nó mạnh đến mức anh có thể cảm nhận được từ khu nhà trọ phía xa kia Stefan cũng đang phản ứng lại. Anh trầm ngâm đứng đó. Những cái cây... chúng ẩn hiện trong bóng tối, dường như đang cố bật tung nắp cái xe ra như thể đó là một lon cá sardine đóng hộp.. và điều đó thật tiện cho anh.

Anh chuyển sự tập trung của mình vào Bonnie – cô nhóc tóc xoắn đang ở ngay dưới chân anh và đáng lẽ đang phải nhảy căng lên để nói “Cảm ơn” với anh.

56. Chương 56

Nhưng cô đã không làm thế. Cô nằm đó, vẫn tư thế như lúc bị các cành cây quấn quanh. Damon cảm thấy hơi phiền khi anh phải với xuống để nắm lấy tay cô và ngay lập tức anh bị shock.

Anh đã cảm thấy nó trước khi chạm đến nó, nghĩ thấy nó trước khi nó bám vào ngón tay anh : Có hàng trăm vết châm, mỗi vết đều đang nhỏ máu. Những cái vòi của lũ cây hắc đã làm điều này : hút máu của cô gái... không, là bơm vào cô nhựa của chúng thì đúng hơn. Giống như một mũi tiêm thúc đẩy tiêu hóa, thứ nhựa đó hẳn có tác dụng gây mê con mồi, đảm bảo cô còn nguyên vẹn cho tới bước tiếp theo ..Thật không dễ chịu gì khi bị bơm vào người thứ đó rồi để những sinh vật ấy nắm quyền sinh sát.

“Hoặc có lẽ chúng chỉ đơn giản là một thứ giữ cho cô còn sống và giúp chiếc xe không bị đông cứng” – anh vừa nghĩ và bị shock một lần nữa khi nhận ra cơ thể cô quá lạnh. Cổ tay cô cứ như là băng vậy. Anh liếc nhìn hai người còn lại : cô gái với mái tóc đen dài, đôi mắt thông minh toát lên chút bối rối và tên nhóc tóc húi luôn thích gây sự với anh – tên này có lẽ không cứu cũng được. Thực sự thì trông hai người đó cũng đang trong tình trạng khá tệ nhưng anh sẽ cứu nhóc này trước bởi anh thích thế, bởi vì nhóc này đã thăm thiết cầu cứu anh. Và lí do cuối cùng là vì lũ sinh vật kia – những malach đã cố khiến anh phải chứng kiến cái chết của cô. Nửa tập trung vào việc đang làm, nửa lơ đãng, anh chìm đắm vào suy tư.

Malach – đó là một từ để chỉ chung những tạo vật hắc ám, những anh chị em của bóng đêm. Nhưng Damon nghĩ tự bản thân từ đó đã gợi lên cái gì đó rất xấu xa, âm thanh của nó khiến người ta phải phỉ nhổ hoặc rút

lên.

Và anh sẽ không để chúng đắc ý.

Anh nhắc Bonnie lên như thể cô là một cọng bồ công anh và vắt cô lên một bên vai. Anh rời khỏi chiếc xe. Bay trên không mà không biến thân quả là một thách thức. Damon thích những thách thức.

Anh quyết định sẽ đem cô tới khu nhà trọ - nơi gần nhất có nước nóng. Anh không cần đánh động tới Stefan. Có cả nửa tá phòng trong khu đó đã xuống cấp vào bậc nhất ở vùng Virginia này. Trừ phi Stefan khoái rình mò không thì nó sẽ không bao giờ đặt chân tới những cái buồng tắm xập xệ như vậy.

Nhưng anh đã đoán trật lất, Stefan không chỉ khoái rình mò mà còn rất nhanh nữa. Đó gần như là một cuộc chạm trán: Damon cùng gánh nặng trên vai; Stefan lái xe dọc con đường tối và Elena đang lơ lửng trên không y như Damon, bay đằng sau ô tô như thể cô là một quả bóng bay.

Những từ đầu tiên được thốt ra chẳng lịch sự và cũng chẳng hài hước tí nào.

Stefan la lên “Anh đang làm cái quái gì vậy?”

“CHỨ đang làm cái quái gì vậy?” – Damon đáp trả, đúng hơn là giờ mới định thần để nói bởi anh vừa chú ý đến sự thay đổi rất lớn trong Stefan và cả năng lượng phi thường toát ra từ Elena. Trong lúc phần lớn tâm trí anh còn đang bị shock thì một phần nhỏ khác lập tức lao vào phân tích tình hình, thử lí giải tại sao Stefan có thể biến đổi từ một con số không trở thành một—một—

Nản thật. Oh, well, ít nhất thì mình cũng nên dừng cảm nhìn nhận nó.

57. Chương 57

“Tôi cảm nhận được một trận ẩu đả” – Stefan lên tiếng – “Mà anh biến thành Peter Pan* từ khi nào thế hả?”

“Chú nên mừng là chú không biết bay. Và anh có thể bay vì anh có sức mạnh nhóc ạ”

Tuyệt. Từ “nhóc” dù trong bất kì trường hợp nào, kể cả trong thời kì họ được sinh ra cũng đều thích hợp một cách hoàn hảo để gọi những đứa kém cỏi hơn.

Nhưng không phải trong trường hợp này. Một phần trí óc không bị ngưng trệ của anh vẫn tiếp tục nhiệm vụ phân tích. Anh có thể thấy, cảm nhận, làm bất kì điều gì nhưng không thể chạm được vào vòng ảnh hưởng của Stefan. Và điều đó thật là...không tưởng tượng nổi. Nếu Damon không ở gần và chính tay trải nghiệm thì anh cũng không thể tin nổi một cá nhân lại có thể có quá nhiều sức mạnh đến vậy.

Nhưng trong tình hình này, cái đầu lạnh và óc suy luận của anh đã khẳng định: trong thời điểm hiện tại, sức mạnh của anh không là gì cả so với Stefan, kể cả nếu anh có xài đến lượng máu gom được từ tất cả phụ nữ trong vài ngày trở lại đây. Cái đầu lạnh cùng óc suy luận đó cũng chỉ ra với anh rằng Stefan vừa mới bị kéo từ trên giường xuống vì những chuyện vừa nãy nên nó chắc chắn không đủ thời gian – hay đủ hợp lý để che giấu đi sức mạnh của nó.

“Chà chà, coi chú kia” – Damon nói với chất giọng mỉa mai nhất có thể - và điều đó cũng giúp ích được khá khá “Vòng hào quang gì thế này? Chú được phong thánh lúc anh không để ý hả? Anh đang có vinh hạnh được diện kiến thánh Stefan đây sao?”

Stefan không biểu lộ gì, anh đi thẳng vào vấn đề: “Meredith và Matt đâu?”

“Hay là..” - vờ như không nghe thấy Stefan nói gì, Damon tiếp tục: “..hay là do cuối cùng chú đã đắc đạo nghệ thuật lừa bịp và được khen thưởng..?”

Stefan hỏi ngay, để ngoài tai lời bình phẩm của Damon: “Và anh đang làm gì với Bonnie thế kia?” –

“..Nhưng có vẻ như chú vẫn chưa đắc đạo tiếng Anh cơ bản thì phải, vì thế anh sẽ giải thích một cách đơn giản nhất có thể: Chú lỡ mất cuộc đấu rồi.”

“Tôi lỡ mất cuộc đấu ?” – Stefan hỏi lại , hiểu rằng Damon sẽ không trả lời bất kì câu hỏi nào của anh cho tới khi anh nói ra sự thật.

“ Tạ ơn chúa vì trông anh có vẻ đang phát điên hay say xỉn gì đấy.Tôi không hi vọng anh và phần còn lại của thế giới biết được chính xác những điều mà máu của Elena có thể làm .Anh đã bỏ đi ,không thèm nhìn lại cô ấy một lần và thậm chí không nghi ngờ rằng ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã có thể hất văng anh đi như hất một con bọ chết .”

“Anh chưa từng biết là chú lại nghĩ thế. ” - Damon vừa nói vừa hồi tưởng lại từng chi tiết của trận “ấu ả nhỏ” sáng nay.Mà đúng thật : anh chưa từng nghi ngờ biểu hiện đó của Stefan lại hoàn toàn là ...và càng không ngờ được khả năng anh ta có thể hạ gục Damon và làm bất kì điều gì anh ta muốn vào bất cứ lúc nào .

“Và đó là người ban phát ân huệ của chú hả?” – Damon hất cằm về phía Elena – người đang lơ lơ lửng lửng như thể ai đó đã cạy cô lên giàn dây phơi quần áo một cách cẩn thận.

58. Chương 58

“Chỉ kém thiên thần một chút , rực rỡ và tinh khiết..”- anh thầm nhận xét trong lúc bất cẩn ngẩng ra nhìn cô.Thực sự là Elena quá sáng chói, đến nỗi chỉ nhìn thôi cũng khiến mắt anh đau nhức như thể anh đang nhìn thẳng vào một vầng mặt trời.

* Peter Pan : chú bé biết bay và sống ở xứ sở thần tiên nơi trẻ con không bao giờ lớn lên.

“Có vẻ như cô ấy đã quên mất cách che dấu sức mạnh của mình ; cô ấy cứ phát sáng như một ngôi sao trắng ấy” – Damon lẩm bẩm.

Rõ ràng là cơn giận của Stefan đang dịu lại “Cô ấy chỉ là không biết cách đối người thôi Damon..Giờ thì nói tôi nghe xem chuyện gì đang xảy ra và anh đã làm gì Bonnie?”

“Câu trả lời là : Không làm gì cả . Sao , hay chú muốn anh “làm gì đó”?” – Damon suýt đã phun ra những lời đó nhưng đã kịp thời nín lại.Anh biết anh đang đối diện với một Stefan hoàn toàn khác mà anh chưa từng thấy trước đây. Giọng nói trong anh lên tiếng nhắc nhở rằng đó không còn là đứa em trai bé nhỏ “khoái”bị anh đập trên nền đất nữa , và anh nghe theo .

“Hai con – người còn lại..”- Damon kéo dài giọng về chằm biêm - “...đang ở trong xe hơi của họ...” - Đột nhiên giọng anh trở nên nghiêm túc - “..và anh mang Bonnie đến chỗ của chú.”

Stefan đang đứng cạnh chiếc xe, ở một khoảng cách vừa đủ để xem xét hai cánh tay đang buông thõng của Bonnie.Những vết chàm ứa máu khi anh chạm vào chúng ,và Stefan ngó mấy ngón tay của mình với một nét mặt kinh dị .

Hắn Damon đang cầu nhàu vì khi không lại đi làm việc thiện – điều mà anh vẫn luôn tránh.

Thay vào đó, anh lại đang chú mục vào một hiện tượng thiên văn gần đây.

Trăng tròn - trăng mọc lưng chừng trời - trắng và tinh khôi như tuyết . Elena thì đang lơ lửng phía trước vầng trăng ấy trong bộ đồ ngủ cổ cao kiểu cũ (và hình như hơi chật thì phải.).Giả như anh có thể quan sát cô như một cô gái bình thường , giả như thứ năng lượng từ cô không toát ra ,làm cô tỏa sáng đến chói mắt như một thiên thần .

Damon tự cốc vào đầu mình để tỉnh táo lại.Đúng , đó chính là diện mạo thích hợp nhất với cô ấy , và cô ấy nên mãi mãi đứng giữa vầng sáng chói lòa kia. Nếu anh—

Rầm.

Anh văng ra phía sau rồi lại văng sang bên trái. Người anh đập vào một cái cây trong lúc cố gắng đảm bảo Bonnie không cùng va vào nó – cô ấy có thể vỡ vụn ra mất. Anh lơ lửng trên không , sưng sờ trong giây lát — và rồi thực sự bị cắm đầu xuống mặt đất.

Stefan đang đứng trên người anh .

“Mày..” – Damon nói , mơ hồ cảm nhận được máu đang ứa ra từ mồm “..thật là một cậu bé hư , NHÓC à”
“Cô ấy đã ép tôi - theo nghĩa đen ấy.Tôi đã nghĩ cô ấy sẽ chết mất nếu tôi không lấy đi một chút máu từ..—và sức mạnh của cô ấy đã tạo nên điều này.Giờ thì khai ra anh đã làm gì với Bonnie mau—”

59. Chương 59

“Vậy là mày đã hút máu cô ấy nhân danh lá cờ anh hùng chính nghĩa của mày—”

Râm.

“Cái cây lần này có mùi của nhựa thông.Mình vốn chẳng bao giờ có hứng thú với mấy thứ bên trong những cái cây.Kể cả dưới lớp quạ mình cũng chỉ xài chúng khi thực sự cần thiết..” – Damon vừa nghĩ vừa thổ ra một bụm máu.

Bằng cách nào đó Stefan đã đỡ được Bonnie từ không trung trong lúc Damon bị đập vào cái cây. Anh đủ nhanh để làm thế . Anh nhanh , rất nhanh.Elena quả là một hiện tượng.

“Anh vẫn luôn muốn biết máu Elena có tác dụng thế nào phải không? Giờ thì thỏa mãn rồi đó .” – những tưởng Stefan có thể nghe thấy được suy nghĩ của Damon. Thông thường Damon sẽ đứng dậy và đáp trả , nhưng ngay lúc này đây, anh như vắng nghe thấy tiếng Elena đang ngồi khóc bên người bạn thân tục của cô . Và có thứ gì đó bên trong anh bỗng trở nên kiệt quệ - rất già cỗi – và rất mệt mỏi...

Nhưng để đáp lại câu hỏi của Stefan thì : Well , đúng thế .Elena vẫn đang trôi nổi vu vơ trên không , lúc thì duỗi người như một con đại bàng duỗi cánh , lúc lại cuộn tròn như một bé mèo con .Máu của cô – nếu đem so với của những cô gái bình thường thì khác gì đem nhiên liệu tên lửa so với xăng không pha chì.

“Và Stefan muốn một trận đấu , thậm chí nó không thêm che giấu điều đó.Mình đã đúng” – Damon tự nhủ - “Đối với vampire, tranh đấu là sự thôi thúc mạnh mẽ nhất , hơn cả việc hút máu hoặc trong trường hợp của Stefan – cái điều mà nó quan tâm đến - gọi là gì ấy nhỉ ?....À phải rồi : Hơn cả bạn bè.”

Giờ Damon đang tìm một cơ hội phản công và tập trung sức lực – dù chẳng còn lại bao nhiêu bởi Stefan vẫn đang áp đảo anh. Anh cần phải nghĩ cho ra .Phải nói thành lời. Phải làm Stefan hiểu rằng đây là một cuộc đấu vô nghĩa. Suy luận .Và dùng bản năng của anh để tìm cho ra kẻ hở...

Hmmm...

“Meredith và...—Chết tiệt ! Tên của thằng nhóc đó là gì nhỉ?... mà tao nghĩ lúc này bầu đoàn thể tử của cô ta đã toi rảo rồi “ – anh tiếp tục về thần nhiên - “Chúng ta có thể ở đây, gây gỗ như mày muốn – và có vẻ như tao chẳng thể chạm nổi một ngón tay vào mày , hoặc chúng ta có thể thử đi giải cứu họ . Tao tự hỏi mày sẽ chọn điều nào đây?” .Thực sự anh cũng rất tò mò , liệu Stefan có thể áp chế anh đến đâu.

Cảnh tượng lúc đó như thể Damon đang nhìn qua một ống kính máy quay còn Stefan thì bị thu nhỏ : đang lơ lửng cách mặt đất vài feet và giờ anh đáp xuống ,xem xét bản thân với một vẻ kinh dị , hiển nhiên không ý thức rằng mình vừa phi hành trên không.

Damon chớp lấy khoảng lặng lúc Stefan vẫn còn đang bối rối để lên tiếng : “Anh không phải là người đã hại họ.” - anh bổ sung –“Nếu chú để ý kĩ Bonnie—(tạ ơn những điều xấu xa là anh biết tên của cô)—chú sẽ thấy không vampire nào làm được điều này.Anh nghĩ ..” – anh khéo léo chêm vào để tăng độ shock – “..kẻ tấn công họ là những cái cây do malach điều khiển.”

“Những cái cây?”- Stefan nhìn lướt qua cánh tay chỉ chit vết châm của Bonnie – “Đánh thức Mrs.Flower .Làm tất cả những gì anh có thể cho Bonnie.Tôi sẽ đi cứu Meredith và Matt ngay—”

60. Chương 60

À há ! Matt.Sao trước đây anh không nhớ ra nhỉ.

“Họ bị nạn ngay trên đường hả ? Ngay chỗ sức mạnh phá hoại của anh lan ra phải không?”

Phá hoại ? Sao chú không thành thật mà kêu nó là rẻ rách cho rồi ?

Và trong lúc điều đó còn tươi mới trong đầu, anh thầm ghi nhớ...

“M cho Mortal (tầm thường) , A cho Annoying (ồn ào) , T cho Thing (thứ). Thật tệ là ghép mấy từ đó lại mình mới chỉ được chữ MAT . Oh, chết tiệt , thế còn chữ T đằng cuối phải làm sao đây? Mortal, Annoying, Troublesome Thing ? (Tầm thường , ồn ào , cực kì phiền toái ?) hay là Annoying Terrible Thing (ồn ào khủng khiếp?)..”

“Tôi ĐANG hỏi anh là họ vẫn ổn chứ ?”

Damon bình tĩnh : “ À không , không ổn chút nào. Cái xe của họ bị kẹt rồi , không lái đi được.”

“Tôi sẽ làm nó bay lên và mang nó về” – Stefan không hề khoắc lác , anh chỉ đang tuyên bố một sự thực.

“Không đơn giản đâu”

“Tôi làm được. Thôi mà Damon. Tôi rất xin lỗi vì lúc này đã gây lộn với anh. Tôi đã hoàn toàn hiểu nhầm về chuyện đang xảy ra. Nhưng Matt và Meredith đang chết mòn , chúng ta có thể sẽ không cứu kịp họ kể cả nếu tôi và Elena dùng hết sức mạnh. Tôi vừa đẩy nhiệt độ cơ thể Bonnie lên chút xíu nhưng tôi không dám ở lại đây và trì hoãn thêm nữa. Làm ơn đi Damon” – vừa nói anh vừa nhẹ đặt Bonnie lên ghế xe ô tô.

“Well , mấy câu đó nghe có vẻ giống Stefan cũ nhưng kì thực , với sức mạnh của nó bây giờ - của một Stefan mới, nó nên đổi một tông giọng khác. Chừng nào Stefan còn nghĩ nó là một con chuột thì chừng đó nó vẫn là một con chuột . Váy thôi .”

Mới trước đó thôi Damon còn thấy mình LÀ núi lửa Vesuvius đang phun trào. Tự nhiên bây giờ anh lại cảm thấy mình đang ĐỨNG CẠNH Vesuvius , và ngọn núi đang sôi sùng sục. Hoan hô các thánh thần! Chỉ có đứng gần Stefan thôi mà cũng làm anh thực sự thấy lép vế.

Anh tĩnh trí lại , làm đầu óc trở nên băng lãnh và hi vọng ít nhất câu trả lời của anh vẫn còn toát lên được chút bông đùa “Anh sẽ làm. Gặp lại chú sau —hi vọng mấy tên đó chưa nghèo.”

Ngay khi họ tách ra , Stefan liền phóng một thông điệp đầy quyền năng tỏ ý không hài lòng tới anh . Thông điệp đó tuy không gây nên nỗi đau thể xác như lúc anh quật Damon đập vào mấy cái cây nhưng cũng đủ đau đớn để chắc chắn lần sau anh trai mình phải cân nhắc từng lời trước khi nói.

Damon cũng đáp trả lại Stefan một thông điệp ngay khi anh vừa biến mất : “Anh không hiểu” – anh tỏ vẻ ngây thơ – “Nói ‘anh mong họ chưa nghèo’ có gì sai chứ? Anh vẫn lui tới mấy tiệm bán thiệp mừng, và chú biết đấy..”-(nhưng anh lại không nhắc tới chuyện lui tới đó không phải vì mấy cái thiệp mà vì cái cô bán hàng trẻ măng) – “.họ vẫn thường in mấy câu đại loại kiểu ‘Mong bạn dồi dào sức khỏe’ hay ‘Vô cùng thương tiếc’, mà anh thấy mấy câu đó còn chả làm sao . Vì vậy có gì không ổn nếu anh nói ‘Anh mong họ chưa nghèo’ chứ hả?”

61. Chương 61

Stefan không buồn đáp lại . Nhưng rất nhanh, Damon nở một nụ cười chói lóa . Anh quay đầu chiếc Porsche và hướng về khu nhà trọ.

Anh với tay, muốn giắt tung cái dây phơi quần áo vô hình đang giữ Elena nhấp nhô phía trên anh.

Cô trôi lơ lửng bên trên đầu – hay nói đúng hơn là trên chỗ đáng lẽ là đầu Bonnie , váy ngủ dập dờn tung bay. Bonnie vốn đã nhỏ bé , và giờ thì cơn tê cóng khiến cô co rúm lại trong tư thế của một hài nhi. Tưởng như Elena có thể ngồi lên cô vậy.

“Xin chào , công chúa. Trông em không tệ chút nào , vẫn tuyệt đẹp như mọi khi ha.”

Và anh lập tức thấy hối hận , biết rằng đó là câu mở đầu tệ nhất trong cuộc đời mình.

Anh cảm thấy như không còn là chính mình nữa.

Và anh tự nhủ : Sự chuyển mình của Stefan đã làm mình sợ hãi , đó là lí do mình cảm thấy không ổn.

“Da..mon.”

Damon giật bắn.Giọng Elena vang lên chậm chậm và ngập ngừng và... cực kì tuyệt vời : ngọt lịm như đường,sóng sánh như mật . Anh chắc chắn là giọng cô hơi trầm hơn so với trước khi cô chuyển đổi và mang hơi hướm giọng miền Nam. Đối với một vampire , đây chẳng khác nào tiếng nhỏ giọt drip – drip từ một cái tĩnh mạch tươi mới đang mở toang...

“Đúng vậy thiên thần ạ.Trước đây anh đã từng gọi em là ‘thiên thần’ chưa ? Nếu chưa thì đó hoàn toàn là một sai lầm.

Trong lúc anh đáp lại cô , anh cũng nhận ra trong giọng cô có một thứ khác mà trước đó anh đã bỏ lỡ : sự thuần khiết. Sự thuần khiết tuyệt đối đến từ thiên thần của những thiên thần.Điều ấy đáng lẽ phải khiến anh nản lòng nhưng thay vào đó , nó chỉ giúp nhắc nhở anh Elena xứng đáng để được ai đó nghiêm túc nhìn nhận , xứng đáng để được tỏa sáng.

Anh sẽ nhìn nhận em , làm em tỏa sáng bằng bất cứ cách nào em muốn , chỉ là...nếu em không mắc kẹt với thằng em trai dần độn của anh.

Cặp mắt của Elena – như hai vầng thái dương màu tím quay sang anh . Cô đã nghe thấy anh .

Lần đầu tiên trong đời , Damon bị vây quanh bởi toàn những người có sức mạnh hơn anh. Mà đối với một vampire , sức mạnh là tất cả : là nguyên liệu , hàng hóa , vị thế , danh dự , tiện nghi , tình dục , tiền mặt , kẹo ngọt..

Đó là một trải nghiệm mới lạ . Anh cũng không cảm thấy khó chịu chút nào khi điều này liên quan tới Elena . Anh thích những phụ nữ mạnh mẽ .Anh đã mất hàng thế kỉ để tìm một người như thế..

Cái nhìn của Elena đã có hiệu quả , nó đưa anh trở về với tình huống họ đang đối mặt . Anh đậu xe cái kết bên ngoài khu nhà trọ,vác Bonnie và bay vượt qua chuỗi cầu thang hẹp,xoắn ốc để tới phòng Stefan – phòng có bồn tắm duy nhất mà anh biết.

Phòng tắm quá nhỏ , gần như chỉ vừa đủ cho ba người và Damon là người đang ẵm Bonnie. Anh vặn nước cho chảy vào chiếc bồn cũ kĩ bốn chân .Giác quan nhạy bén báo cho anh biết nước ở đây ấm hơn khoảng 5 độ so với nhiệt độ cơ thể đang đóng băng của cô.

62. Chương 62

Anh cố giải thích cho Elena việc anh đang làm nhưng hình như cô không chú ý lắm thì phải .Cô cứ trôi lơ lửng vòng quanh và vòng quanh lần nữa trong phòng ngủ của Stefan như một nàng Tinkerbell** đang bị nhốt trong cũi.Cô liên tục húc vào những ô cửa sổ đã đóng và rồi bay vọt tới chỗ cửa ra vào , ngó nghiêng tìm kiếm gì đó.

**Tinkerbell : Nàng tiên chuông nhỏ có thể phát sáng và biết bay.Tinkerbell không biết nói và chỉ yêu quý một người duy nhất là PeterPan – người bạn đồng hành của nàng.

Thật là một tình huống khó xử.Anh phải làm gì đây? Bảo Elena cởi quần áo và tắm cho Bonnie và rồi mạo hiểm để cô ấy cho Bonnie “chìm” luôn ?Hay là nói Elena tự làm mọi thứ rồi ngồi quan sát hai người và không cần đụng vào trừ phi có tai biến xảy ra?Hơn nữa cũng cần có ai đó tìm Mrs.Flower để lấy một chút đồ uống nóng. Chả lẽ phải viết một mẫu giấy và gửi nó đi cùng Elena à ?

Rồi Damon bắt gặp ánh mắt của Elena ,và tất cả những mối quan tâm vụn vặt và tầm thường ấy đều trôi đi đâu mất.Ngôn từ truyền tới óc anh mà không cần thông qua đôi tai .

“Cứu cô ấy.Làm ơn mà !”

Anh quay trở về buồng tắm , đặt Bonnie nằm trên tấm thảm dày và cởi quần áo cho cô như bóc vỏ một con tôm.Ban đầu là chiếc áo chui , rồi đến cái áo hai dây.Và đến cái áo lót....à à không – cái cốc , đúng rồi ,cứ nghĩ đó là 2 cái cốc – anh tự nhủ trong lúc cổ không nhìn trực diện vào Bonnie.Nhưng dù anh đã cố , anh không thể không để ý đến những vết châm do cái cây để lại chỉ chít trên cơ thể cô.

Rồi thì đến cái quần bò . Nó thực sự khá phiền bởi nếu anh muốn kéo cái quần dài tới mắt cá đang bó chặt ấy ra ,anh phải để chân cô gác lên đùi mình. Và cuối cùng là đôi tất.

Thế là xong.Bonnie đã gần như khỏa thân , ngoại trừ máu và bộ đồ lót màu hồng vẫn dính trên người.Anh nhắc cô lên và ngâm cô vào bồn , bản thân anh cũng đang phải rất kiềm nén. Vampire hẳn sẽ rất thích thú nếu được ngâm mình trong một bồn toàn máu trinh nữ , nhưng chỉ có thằng điên mới tính thử điều đó.

Khi anh đặt Bonnie vào , nước trong bồn chuyển thành màu hồng.Anh để vòi nước tiếp tục chảy vì bồn cũng khá lớn , và anh ngồi đó quan sát , suy xét tình hình.

Những cái cây đã bơm vào cô ấy chất gì đó .Và bất kể đó là thứ gì thì tác dụng của nó chắc chắn không lành.Anh cần làm nó chảy ra .Tốt hơn hết là nên hút nó ra ngoài giống như hút nọc vết rắn cắn, nhưng anh cũng không muốn mạo hiểm làm điều đó cho tới khi anh chắc chắn rằng Elena sẽ không bộp cho vỡ sợ anh ra nếu cô nhìn thấy anh lúi húi hút hút gì đó ở phần trên cơ thể Bonnie.

Anh phải tính đến cách tiếp theo.Nước nhuộm máu bao phủ Bonnie nhưng không hoàn toàn che hết các đường nét trên cơ thể cô. Một tay Damon đỡ sau đầu Bonnie cho cô khỏi chìm xuống , tay kia bắt đầu xoa bóp và nặn chất độc ra khỏi một cánh tay cô.

Khi anh ngửi thấy mùi nhựa cây đang tỏa ra,anh biết là anh đã làm đúng . Nó đặc và sền sệt đến nỗi chưa thể hoàn toàn ngấm vào bên trong Bonnie. Anh đang khiến một lượng nhỏ chất đó ngoan ngoãn chui ra, nhưng liệu thế đã đủ ?

63. Chương 63

Rất thận trọng , anh để mắt canh chừng cửa ra vào , đồng thời các giác quan căng ra để bao quát tình hình xung quanh họ.Damon khẽ nâng một bàn tay Bonnie lên như thể anh chuẩn bị hôn vào nó . Thay vào đó , anh đưa cổ tay của cô vào miệng mình , gồng lên để chống lại mọi ham muốn được sục nào nó thay vì chỉ cắn nó.

Anh nhả ra ngay lập tức.Trong mồm anh toàn nhựa.Đúng là chỉ xoa nắn thôi không đủ.Thậm chí nếu anh có tìm được thêm một tá vampire nữa và bắt chúng hút nhựa , bắt chúng dính vào Bonnie như mấy con đ***** thì cũng không đủ.

Anh ngồi tựa vào gót chân mình và quan sát cô – người con gái đang bị nhiễm độc nặng mà anh rất muốn cứu.Lần đầu tiên từ khi chuyện này xảy ra ,anh sợ rằng anh đã quá trễ. Anh ném một cái nhìn giận dữ về phía thiên đường và khẽ nhún vai .

Anh có thể làm gì chứ ? Bonnie cần một phương thuốc, nhưng anh không biết cô cần một phương thuốc đặc biệt đến cỡ nào và không phù thủy nào anh quen có thể đến đây kịp.Liệu Mrs.Flower có biết những kiến thức phức tạp kiểu ấy không? Nếu có thì bà có chịu giúp anh không?Hay bà ta chỉ là một mụ dơi già xấu tính?Thế còn những phương thuốc loài người hay dùng thì sao?Anh có thể đơn giản đưa cô tới chỗ người của cô và để họ áp dụng sức mạnh của khoa học , mang cô đến bệnh viện hay gì đó... Nhưng liệu kiến thức của họ có giúp được gì ôi cô gái bị kẻ đến từ Thế Giới Bên Kia – thế giới tăm tối mà con người chưa bao giờ nhìn thấy hoặc hiểu được đầu độc?

Anh dùng một cái khăn tắm để lau hai cánh tay , bàn tay và chiếc áo sơ mi đen của mình một cách lơ đãng.Giờ anh nhìn vào cái khăn và quyết định rằng Bonnie xứng đáng có một cơ hội để được cứu, đặc biệt kể từ khi anh không biết anh còn có thể làm gì cho cô. Anh ngâm chiếc khăn vào nước,vắt khô và dùng nó chà xát khắp cơ thể - từ cổ đến bàn chân của Bonnie. Cái khăn lúc chìm lúc nổi nhưng kể ra nó cũng khá có ích.

Anh tăng nhiệt độ của nước lên nhưng không có gì khác xảy ra.Bonnie vẫn cứng đờ như người đã chết , và cô còn quá trẻ...

Theo tiêu chuẩn cũ ở Italy , cô gái này là một thiếu nữ - không còn là một cô nhóc, nhưng cũng chưa hẳn là phụ nữ. Bất cứ vampire nào cũng có thể chỉ ra điều đó.

Và điều đó cũng đang hiển hiện trước mặt anh.Trong lúc anh chỉ có thể ngồi đó và nhìn , thiếu nữ đang chết mòn bởi thứ kịch độc xâm lấn, tấn công và làm cô tê cứng.

Damon có thể cảm nhận thứ gì đó bên trong anh đang từ từ trỗi dậy.Nó chớp nhói khi mỗi khi anh tưởng tượng cảnh tên malach khốn nạn đó đang săn đuổi người của anh ngay trước mũi anh.Nó cũng không trả lời cho câu hỏi tại sao tự dưng anh lại gọi đám người mắc kẹt trong xe ô tô ấy là “người của anh”. Anh thầm nhủ dù cho họ còn sống hay đã chết ,dù cho họ đã nghĩ gì về anh thì anh và họ cũng đã gần gũi hơn ,đủ để anh coi họ là “người của mình”.

Thứ đang trỗi dậy trong anh cũng nhắc anh nhớ lại cái cách tên malach kia thâm nhập vào tâm trí anh , khiến anh chìm đắm trong niềm ham muốn bệnh hoạn được giết chóc trong khi những cái chết thực sự đang xảy ra ngay dưới chân mình. Ngày hôm nay nó đã thách thức anh qua nhiều lần , và giờ điều đó đã vượt quá sức chịu đựng của anh .Không thể tha thứ cho ...

64. Chương 64

Và Bonnie...

Bonnie - người không bao giờ chủ động gây hại đến ai .

Bonnie - con mèo con vô tư nghịch ngợm.

Bonnie - với mái tóc được coi là màu dâu nhưng đơn giản trông nó giống một ngọn lửa đang cháy hơn.

Bonnie - làn da mịn màng với những mạch máu thanh mảnh trải dài khắp cánh tay và cổ họng.

Bonnie – người lúc nào cũng lén nhìn anh với đôi mắt trẻ con to tròn màu nâu , lấp lánh như những ngôi sao dưới hàng mi...

Quai hàm và răng nanh anh bỗng nhúc nhúi như thể thứ nhựa cây kia đang thiêu đốt chúng.Nhưng tất cả những điều đó đều có thể cho qua bởi anh đang đắm chìm trong một suy nghĩ khác.

Bonnie đã kêu gọi sự giúp đỡ của anh trong gần nửa tiếng đồng hồ trước khi cô kiệt sức và quy ngã trong màn đêm.

Đó là thứ đáng kể nhất,cần suy ngẫm nhất.Bonnie đã cầu cứu Stefan – người lúc đó đang ở quá xa và còn mãi bận rộn với thiên thần của anh ta.Nhưng Bonnie cũng cầu cứu cả Damon nữa , và cô đã nài xin sự giúp đỡ của anh.

Và anh đã lờ cô đi.Anh đã lờ đi ba người bạn của Elena ,lờ đi dự hấp hối của họ khi họ ở ngay dưới chân anh.Anh đã lờ đi lời cầu cứu thảm thiết “làm ơn đừng để chúng tôi chết”của Bonnie .

Thường thì mấy chuyện kiểu này chỉ khiến anh bỏ đi,tìm kiếm một thị trấn khác.Nhưng bằng cách nào đó lần này anh vẫn ngồi đây,gặm nhấm nỗi ân hận vì hành động của mình.

Damon cúi gầm , hai mắt nhắm nghiền,cố đẩy lui khỏi tâm trí cái mùi nồng nặc của máu và mùi mốc meo cũ kĩ của một thứ gì đó.

Anh nhồm đậy và ngó xung quanh.Căn phòng nhỏ nhưng khá sạch sẽ.Không có gì mốc meo quanh đây cả , nhưng cái mùi thì vẫn không tan đi.

Và rồi anh nhớ ra.

Chương 12

Tất cả ủa về trong anh : những lối đi chật hẹp,những ô cửa sổ tí xíu ,mùi ẩm mốc của sách cũ ...

50 năm trước anh đã tới Bỉ và đã rất ngạc nhiên khi tìm thấy một quyển sách được viết bằng tiếng Anh ,trong đó đề cập tới những chủ đề không ngờ vẫn còn tồn tại trên đời.

Nhưng sự thực nó đã ở đó – lớp bìa rạn nứt phủ đầy rỉ sét và không thể đọc ra được tựa (nếu thực sự nó có một cái tựa).Bên trong thì trang mất trang còn vì vậy cũng không thể đoán nổi tác giả là ai (nếu thực sự tên tác

giả từng được in ra). Mỗi công thức , bùa ngải , thần chú được ghi trong các mẫu giấy đó đều liên quan tới những tri thức bị cấm.

Damon có thể dễ dàng nhớ được thần chú đơn giản nhất trong số đó:

“Ye Bloode of ye Samphire or Vampyre iffair goode afa general physic for all Maladiefor mischief Done by those who Dance in the Woodefat Moonspire.”

Lũ malach đó hẳn đã giở trò trong khu rừng , và hiện tại là tháng Trăng Ấp Đình – tháng hạ chí theo như ngôn ngữ cổ xưa.

65. Chương 65

Damon không muốn bỏ mặc Bonnie nhưng cũng không muốn Elena nhìn thấy những điều anh sắp làm.

Anh phanh áo sơ mi của mình trong lúc vẫn đang giữ cho đầu Bonnie nổi bên trên mặt nước nhuộm hồng. Anh luôn giắt bên hông một con dao làm bằng gỗ lim .Giờ anh lôi nó ra và với một động tác nhanh gọn , anh dùng nó tự cứa vào cổ mình.

Máu đã chảy ra.Vấn đề bây giờ là làm sao để Bonnie uống được nó.Giắt lại con dao vào chỗ cũ,anh nâng cô lên khỏi mặt nước , cố gằng áp môi cô vào vết cắt.

“Không ,chuyện này thật là ngu ngốc” – cái tôi mới sinh trong anh lên tiếng – “Cô ấy sẽ lại nhiễm lạnh và mày thì không có cách nào khiến cô ấy nuốt vào được.” Vì vậy anh để Bonnie ngả người vào dòng nước và tiếp tục suy nghĩ.Anh dùng con dao một lần nữa , lần này tự cứa vào cổ tay mình.Anh cứ cứa vào các tĩnh mạch cho tới khi máu hết nhỏ giọt “drip-drip” và tuôn xối xả.Sau đó anh kê cổ tay vào mồm Bonnie , tay kia vẫn đỡ gáy cô.Miệng cô hơi hé ra và dòng máu đỏ sẫm cứ thế tuôn vào một cách trơn chu và cô nuốt vào từng ngụm nhỏ.Sự sống đã trở về trong cô.

“Cứ như là cho chim non ăn ấy” – anh nghĩ , lòng thầm cảm ơn trí nhớ , sự lạnh lẽo và ...cảm ơn chính bản thân anh.

Như thường lệ,anh nở một nụ cười chói lóa không – vì – gì – cả.

Nhưng chỉ khi việc này có hiệu quả.

Trong lúc vẫn đang giữ Bonnie , Damon hơi chuyển động để tìm một tư thế thoải mái hơn .Anh tăng thêm nhiệt độ của nước và biết rằng cho cô uống máu cũng đòi hỏi sự khéo léo và không được chậm trễ. Mà chuyện này cũng hay hay . Nó làm anh cảm thấy có đôi chút kì cục bởi ngay bây giờ , ngay tại đây đang có một vampire không những không hút máu từ một con người mà còn cố cứu sống cô ta bằng cách cho cô ta uống máu của chính nó.

Mà còn hơn thế ấy chứ.Để giữ gìn thanh danh cho Bonnie , anh đã phải cởi quần áo của cô bằng sự nỗ lực,tính đếm và tuân theo tất cả các chuẩn mực đạo đức của con người.Điều đó cũng thật thú vị.Đương nhiên không thể chối cãi là anh đã “thấy” cơ thể của cô nhưng dù sao thì việc anh cố làm mọi thứ cho “đúng luật” cũng đã đủ kinh dị rồi đấy chứ.

Đây có thể trở thành cú đáp trả của anh đối với Stefan. Mà không , Stefan đã có Elena – người từng là con người,vampire , linh hồn vô hình ,và giờ xuất hiện như một thiên thần sống (nếu thiên thần thực sự tồn tại).Có Elena đã là quá đủ. Anh nhận ra rằng trong mấy phút trở lại đây anh không còn nghĩ về Elena – và đó là một kỉ lục trong suốt cả đời tìm kiếm Elena của anh.

Anh nên gọi cô , đưa cô vào đây và giải thích mọi chuyện xảy ra để cô không có lí do mà “bộp” vỡ sọ anh ra.Mọi việc nên thế thì hơn.

Đột nhiên Damon nhận ra rằng anh không còn cảm giác được sự hiện diện của Elena trong phòng Stefan nữa. Nhưng trước khi anh kịp tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra thì “cạch” , có tiếng bước chân vang lên , rồi “cạch” phát nữa ,lần này ở khoảng cách gần hơn.Và rồi cửa phòng tắm bị đá tung , mở toang hoang bởi Kẻ Tầm Thường Ổn Ào Phiền toái... (Mortal Annoying Troublesome).

66. Chương 66

Matt hùng hổ xông vào , hai chân vẫn còn liêu xiêu và cậu cúi xuống giằng hai người ra.

Gò má rúm nắng của cậu bỗng đứng ửng lên màu hoàng hôn bởi trên tay cậu đang cầm là...cái áo lót màu hồng be bé của Bonnie.Cậu luống cuống buông nó ra như thể cái áo vừa cắn cậu và rồi lại nhặt nó lên , ngượng ngùng xoay người hướng về phía Stefan – người đang tiến vào phòng. Damon thích thú dõi theo tất cả những điều đó .

“Làm sao giết vampire đây Stefan ? Có cần một cái cọc không ? Anh có thể giữ hắn ta trong khi tôi...bởi vì..Máu ! Hắn đang hút máu Bonnie kia!” – Matt lấp bắp và nhìn cậu như thể sắp xông vào tấn công Damon đến nơi .

“Ý kiến tồi đấy nhóc ạ” - Damon trầm nghĩ.

Matt nhìn anh chằm chằm . Damon thì khoái chí : “Coi mình là quái vật à . Mọi chuyện ngày càng thú vị hơn đây”.

“Thả ..cô .. ấy ..ra” – Matt nhả từng từ , thái độ rõ ràng toát ra vẻ hăm dọa nhưng nghe có vẻ - như Damon nghĩ là cậu đang nghĩ - rằng nói thế có thể áp đảo được Damon vậy.

“Tầm Thường Không Chịu Được”(Mortally Unable To Talk) – Damon nghĩ ngợi – “..nhưng ghép lại ta được..”—

—“Mutt!” – anh nói thành tiếng , khẽ lắc đầu . Dù sao thì , trong tương lai điều này có thể nhắc anh nhớ ...

“Mutt?Mày đang gọi—?Chúa ơi Stefan à , làm ơn giúp tôi giết tên này ! Hắn đã giết Bonnie !” – Matt phun ra một lèo tất cả những lời đó mà không cần lấy hơi.Và trong phút chốc , Damon cảm thấy cơn giận của anh đột nhiên dâng lên như một ngọn lửa.

Thật ngạc nhiên là Stefan vẫn bình tĩnh.Anh kéo Matt ra đằng sau và nói ,thái độ rõ ràng không chỉ là một lời đề nghị :“Lại chỗ Elena và Meredith và ngồi xuống đi”.Và rồi anh quay sang anh trai , hỏi một câu cũng không hoàn toàn là câu hỏi “Anh không hút máu cô ấy phải không ?”

“Cái thứ độc kinh tởm ấy á ? Không không , đó không phải sở thích của anh đâu em trai bé bỏng à.”

Môi Stefan hơi nhếch lên.Anh không tỏ thái độ gì ,chỉ đơn giản nhìn Damon với một ánh mắt rất chi là...biết tông.Damon đã phải rất kiềm chế.

“Anh đã nói sự thực!”

“Sở thích – đó là điều anh định giải thích?”

Damon thả Bonnie ra , nhận thấy rằng nếu anh bất ngờ thấy cô vào bồn nước nhuộm máu thì đó sẽ là cơ hội để anh thoát khỏi mấy chuyện lộn xộn này,nhưng...

Nhưng..cô đang là con chim non của anh.Cô đã nhận được khá khá máu của anh và nếu tiếp tục nhận thêm nữa,điều đó sẽ có thể Biến Đổi cô.Nhưng nếu anh không đưa cho cô đủ máu thì phương thuốc sẽ thành công cốc.Bên cạnh đó,phép lạ sắp diễn ra.

Anh khép lại vết thương trên cổ tay ,làm nó ngừng chảy máu và lên tiếng...

Cánh cửa lại bị mở cái rầm.

Lần này là Meredith xông vào,trên tay cô cầm áo ngực của Bonnie.Cả Stefan và Damon đều im bật.Trong suy nghĩ của Damon , Meredith luôn là một người rất đáng sợ.Cô ta biết cách nhìn nhận tình hình – điều mà Mutt không thể . Cô cúi xuống,xem xét mớ quần áo trên sàn phòng tắm và hỏi Stefan “Cô ấy thế nào rồi?”(điều mà Matt cũng không thể nói).

67. Chương 67

“Cô ấy sẽ ổn thôi” – Stefan đáp và Damon ngạc nhiên nhận ra anh cảm thấy..đương nhiên không phải là sự thờ phào nhẹ nhõm mà là một cảm giác...như khi vừa hoàn thành mỹ mãn một nhiệm vụ.Đồng thời anh cũng tránh được hiểm họa đến từ Stefan đang đe dọa đến từng inch sự sống của anh.

Meredith hít vào một hơi thật sâu và rất nhanh,đôi mắt tràn đầy nét hoảng hốt của cô khẽ nhắm lại.Khi cô làm thế ,khuôn mặt cô trở nên rạn rở.Có lẽ cô đang cầu nguyện.Đã hàng thế kỉ trôi qua kể từ khi Damon còn cầu nguyện,bởi không lời cầu nguyện nào của anh được hồi đáp.

Sau đó Meredith mở mắt ra , lắc lắc đầu ,trông cô có vẻ sợ hãi.Cô lấy chân lật lật đồng quần áo trên sàn và chậm rãi nói về cương quyết “Nếu những thứ này mà không cùng bộ với đồ Bonnie đang mặc trên người thì chúng ta có vấn đề cần giải quyết đây.”

Vừa nói cô vừa quay quay cái áo ngực trên tay như thể nó là một lá cờ.

“Stefan có vẻ bối rối.Làm sao nó lại không hiểu câu hỏi đã rõ ràng ràng về mấy thứ đồ lót bị thất lạc này chứ?..” – Damon tự hỏi – “..Sao nó lại ngu đến khó hiểu vậy trời.Làm như Elena chưa từng mặc—”.

Và Damon đông cứng , không thể di chuyển trong giây lát bởi những hình ảnh vừa thoáng hiện trong đầu. Rồi anh lên tiếng . Anh đã có câu trả lời cho nghi vấn của Meredith.

“Cô có muốn lại gần và kiểm tra không?” – anh vừa hỏi vừa quay đầu ra chỗ khác vẻ dè dặt.

“Có , tôi muốn .”

Anh quay lưng lại phía cô trong lúc cô tiến lại gần bên ,nhúng tay vào làn nước màu hồng và khua khua chiếc khăn tắm .Anh có thể nghe thấy cô khẽ thở phào.

Cô nói khi anh quanh lại phía cô “Trên mồm anh có dính máu kìa.” Đôi mắt đen tuyền của cô dường như sẫm lại.

Damon rất ngạc nhiên.Hình như lúc này anh vừa cắn nhóc tóc đỏ và quên mất hay sao ấy nhỉ? Nhưng rồi anh nhớ ra nguyên do của việc đó.

“Anh đã cố hút chất độc ra phải không?” – Stefan lên tiếng và ném cho anh trai một cái khăn tắm sạch.Damon dùng nó để lau chỗ Meredith đang nhìn chăm chú và nhận ra có máu dây vào chiếc khăn.Thảo nào mà mồm anh cứ nhức nhối như lửa đốt . Thứ chất độc này thật kinh khủng mặc dù tác hại của nó với vampire không được như với con người.

Meredith tiếp tục “Và trên cổ anh cũng có máu kìa.”

Damon nhún vai “Một thí nghiệm thất bại.”

“Vậy là anh đã cứu cổ tay mình.Chuyện này là..có thực ha.”

“ Tất cả vì con người ấy mà.Thế cuộc tra hỏi này kết thúc chưa vậy?”

Meredith ngồi phệt xuống.Anh có thể “đọc” được biểu hiện của cô và khẽ cười thầm.

TIN GIẬT GÂN ! TIN GIẬT GÂN ĐÂY ! MEREDITH VỪA BỊ LÀM CHO SỢ HÃI !!

Tréo ngoe thiệt.Anh biết cái nhìn của một người khi họ buộc phải từ bỏ việc đập nát đầu Damon.

68. Chương 68

Meredith nhồm dậy “Tôi có thể lấy thứ gì để giúp mồm anh ấy hết chảy máu bây giờ?Cái gì đó để uống chẳng hạn?”

Trông Stefan như muốn bệnh . Vấn đề của Stefan —à thì, một trong rất nhiều vấn đề của Stefan đó là anh ta nghĩ việc uống máu – dù chỉ nói đến thôi cũng đã thật tội lỗi.

Có lẽ chuyện này hoàn toàn là cú đáp trả.Damon nhận ra rằng con người – và cả vampire nữa – thường bị cuốn hút bởi những điều họ nghĩ rằng thật tội lỗi. Làm sao một người biết dừng lại khi anh ta biết chuyện anh ta đang làm là tội lỗi ? – Bởi vì anh ta bị chuyện đó phản lại .

Meredith quay lưng lại phía anh – điều đó chứng tỏ cô đã bất sợ . Vì vậy, Damon đánh bạo trả lời câu hỏi khi này :“anh có thể uống gì?”của cô :

“Tôi có thể uống...chính cô .Phải, chính cô đẩy người yêu đầu ạ.”

“Thế ra anh cũng có nhiều ‘người yêu đầu’ quá ha.” – Meredith nói về bí ẩn .Trước khi Damon kịp hiểu rằng cô chỉ đang chơi chữ chứ không có ý bình luận đời tư của anh , cô đã quay gót đi – trên tay vẫn cầm chiếc áo lót.

Giờ chỉ còn lại Stefan và Damon.

Stefan rời mắt khỏi bồn tắm , bước lại gần. “ CHÚ đã bỏ lỡ rất nhiều thứ đó đầu gối à.” – Damon nghĩ . Và “đầu gối” chính xác là từ mà anh đang tìm để diễn tả chuyện này.

“Anh đã làm rất nhiều điều vì cô ấy” – Stefan lên tiếng.Hình như nhìn thẳng vào Damon hay chiếc bồn đều khó khăn với anh ,vì vậy anh chọn quay sang đối diện với bức tường .

“Thì chú đã dọa anh nếu anh không làm chú sẽ bực anh còn gì.Mà thực sự anh cũng chẳng quan tâm có bị bực hay không đâu.” – vừa nói anh vừa nở nụ cười chói lóa với Stefan và cứ giữ như thế cho tới khi Stefan chịu quay sang nhìn anh.

“Anh đã làm tốt mọi việc.”

“Chỉ với chú thôi em trai à , chú sẽ không bao giờ biết khi nào thì những chuyện này mới thực sự kết thúc đâu.Nào, giờ thì nói anh nghe ngoài đó thế nào?”

Stefan thở dài : “Ít ra anh cũng không phải loại run như cây sậy khi phải đối mặt với người trên cơ mình.”

“Chú đang nói khéo để bảo anh ‘tránh qua một bên’ cho chú làm việc hử?”

“Không,tôi chỉ đang khen ngợi anh vì đã cứu sống Bonnie.”

“Làm như anh còn lựa chọn nào khác ấy.Thôi được rồi , dù sao thì..có phải chú đã giải độc cho Meredith không và—và...làm thế nào mà chú làm được ?”

“Elena đã hôn họ.Anh không nhận ra lúc cô ấy bỏ đi à?Lúc tôi mang họ về đây thì cô ấy đi xuống cầu thang ,thối hơi vào mồm họ và điều đó đã chữa lành cho họ.Từ những gì tôi nhìn thấy thì có vẻ như việc cô ấy biến hóa từ một linh hồn thành con người hơi chậm .Trông tình trạng của cô ấy bây giờ thì sự Thức Tỉnh chắc phải mất một thời gian nữa mới tới.”

“Ít nhất là cô ấy còn nói được.Mặc dù không nhiều nhưng chú cũng đừng đòi hỏi quá.” – Damon đáp , hồi tưởng lại cảnh tượng anh ngồi trong chiếc Porsche và Elena bay lơ lửng trên nóc xe như một quả bóng bay.

69. Chương 69

“Nhỏ tóc đỏ này chẳng hé răng lấy một lần..”- Damon cầu nhàu và rồi nhún vai “..Mà cũng thế cả thôi.”

“Tại sao vậy Damon?Tại sao anh không chịu thừa nhận là anh quan tâm tới cô ấy,ít nhất là đủ quan tâm để cứu sống cô ấy mà không đòi hỏi gì?Anh biết là cô ấy sẽ nguy hiểm nếu mất quá nhiều máu...”

“Đó chỉ là một thí nghiệm thôi.” – Damon sửa lại.Và giờ mọi chuyện đã kết thúc.Bonnie có thể tỉnh lại hoặc không , có thể sống hoặc chết trong vòng tay của Stefan - không phải của anh.Anh đang ướm nhẹp, anh cảm thấy không thoải mái,tối nay anh chưa được ăn gì và đang đói cồn cào.Miệng anh thì bị đau.

“Giờ cô ta là trách nhiệm của chú.. “ – anh nói tỉnh bơ – “Anh đi đây.Chú và Elena và..Mutt có thể kết thúc—”

“Tên cậu ấy là Matt , Damon.Không quá khó để nhớ chứ.”

“Quá khó ấy chứ nếu chú hoàn toàn không có tí tẹo hứng thú gì với thằng nhóc ấy. So với những phụ nữ đáng yêu trong vùng này thì thằng nhóc chả khác nào lựa chọn cuối cùng ột bữa ăn đạm bạc.”

Stefan đâm mạnh vào tường. Cú đâm của anh làm lủng một lỗ trên bức tường thạch cao đã cũ.

“Chết tiệt Damon. Con người không chỉ có giá trị như thế đâu.”

“Đó là tất cả những gì anh yêu cầu từ họ.”

“Anh chả bao giờ “yêu cầu” cả – đó mới là vấn đề.”

“Không quan trọng. Anh chỉ biết đó là tất cả những gì anh cần, những gì anh thích. Chú đừng có cố thuyết phục anh rằng còn những thứ hơn được điều đó. Và cũng đừng tự dối mình về một lối đi toàn mỹ ột cuộc sống tốt đẹp.”

Stefan vung nắm đấm vào bên trái Damon trong khi anh đang phải đỡ đầu Bonnie ở phía đó. Anh không thể thản nhiên buông cô ra như anh vẫn thường làm được. Cô ta đang bất tỉnh, cô ta có thể chìm trong nước và chết ngay lập tức. Làm sao biết được loài người chết dễ thế nào, đặc biệt là khi họ đang bị nhiễm độc?”

Vì vậy thay vì tránh né, anh tập trung sức mạnh, dựng lên một màn chắn năng lượng bao phủ bên phải cằm của mình. Anh nhận ra anh sẽ không buông cô gái này, kể cả nếu anh phải nhận cú đâm đến từ Stefan - siêu - mạnh, kể cả nếu Stefan có làm hàm anh bể nát.

Nắm đấm của Stefan dừng lại cách mặt Damon chỉ vài milimet.

Một khoảng lặng kéo dài, hai anh em nhìn chăm chú vào nhau, người này cách người kia tầm 2 feet.

Stefan hít một hơi thật sâu và lùi lại “Nào, giờ anh chịu thừa nhận chưa?”

Damon thực sự bối rối “Thừa nhận cái gì?”

“Thừa nhận rằng anh có quan tâm đến họ và ở mức độ đủ để thừa nhận một cú đâm vào mặt còn hơn để Bonnie chìm nghỉm dưới nước.”

Damon nhìn em trai chăm chú và rồi phá ra cười, nhận ra mình không thể ngừng lại.

70. Chương 70

Stefan cũng nhìn anh trai. Rồi anh nhắm mắt lại, hơi quay đi, nét mặt lộ vẻ đau buồn.

Damon vẫn không dứt được cơn cười.

“Và chú nghĩ...i.a..ha..ha.a..rằng anh quan tâm đến...u..hu..ha..ha..đến nhỏ này. ấ hả...a..haha.haha.”

“Vậy sao lúc nãy anh làm thế?” – Stefan mặt mũi đáp lại.

“Anh đã..a..haha..ha...nói với chú rồi..hihi. Rằng đó chỉ là..ahaha..haha.” – Damon cười bẻ bụng, như thể cơn say máu và tất cả cảm xúc cứ lẫn lộn với nhau.

Đầu Bonnie chìm xuống nước.

Hai vampire cùng lao đến, đầu họ cụng vào nhau ở khoảng giữa bồn. Cả hai người đều sững sờ, tạm thời không nói được nổi một câu.

Damon không cười nữa. Anh đấu tranh như một mảnh hổ để đưa cô gái ra khỏi làn nước. Stefan cũng vậy và dường như anh đang chiếm lợi thế nhờ nguồn sức mạnh cùng phản xạ mới.

Trong suy nghĩ của Damon thì chỉ mới gần một giờ trước đó, cả hai người chẳng ai muốn hợp tác để cứu cô gái. Người nào cũng muốn làm việc đó một mình, và người nào cũng cố phá đám người còn lại.

“Tránh ra nhóc” – Damon gầm gừ, gần như rít lên vẻ đe dọa.

“Anh chẳng liên quan quái gì tới cô ấy. Anh mới là người phải tránh ra—”

Có thứ gì như bọt khí nổi lên và Bonnie đột ngột chồm dậy từ dưới làn nước. Cô ho sặc sụa và bật khóc, lên tiếng hỏi với tông giọng khiến trái tim của đá cũng phải mềm lòng: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Và đúng là có chuyện đang xảy ra. Con chim non nhem nhuốc của anh đã tỉnh lại, hai tay cô nắm chặt chiếc khăn tắm theo bản năng, mái tóc màu lửa dính trên đầu, đôi mắt nâu to tròn lóng lánh giữa những sợi tóc ướt. Ngắm nhìn cô khiến thứ gì đó trong anh trở dậy. Stefan vừa chạy đi để thông báo tin tốt ọi người và vì thế, trong giây phút này chỉ còn lại hai người họ : Damon và Bonnie.

“Nó có vị ghê quá.” – Bonnie khỏ sở vừa nói vừa khạc ra nhiều nước hơn.

“Tôi biết.” – Damon đáp trong lúc vẫn nhìn cô chăm chú.

Anh cảm thấy thứ vừa trở dậy kia đang ngày càng ăn sâu vào linh hồn mình cho tới khi áp lực của nó khiến anh không thể chống đỡ nổi nữa.

Khi Bonnie chuyển tông 180 độ nói “Nhưng tôi vẫn còn sống”, khuôn mặt hình trái tim của cô ửng lên niềm hạnh phúc. Nhìn cô như vậy làm dấy lên trong Damon cảm giác tự hào ghê gớm. Dù sao thì CHÍNH anh là người mang cô trở về từ cơn lạnh giá chết chóc. Cơ thể ngấm đầy chất độc của cô đã được CHÍNH anh cứu lành, và CHÍNH máu của anh đã hóa giải và xua tan chất độc.

Và giờ cảm giác đó bùng lên.

Đối với Damon, thứ cảm giác ấy như thực sự hữu hình, nó làm hòn đá đang chắn ngang linh hồn anh vỡ tung và các mảnh vỡ cứ thế văng đi đâu mất.

Và có thứ gì đó trong anh đang hát. Anh ôm Bonnie, cảm nhận cái khăn tắm ướt qua lớp áo sơ mi bằng lụa của mình, và cảm nhận cơ thể mảnh mai của Bonnie bên dưới cái khăn. “Hoàn toàn là thiếu nữ, và không phải trẻ con” – anh nhận xét về hơi choáng.

71. Chương 71

Mặc kệ những gì gọi là chuẩn mực đạo đức con người, anh ôm chặt cô như thể anh đang cần máu của cô, như thể họ đang ở giữa một cơn biển động và nếu anh buông cô ra, cô sẽ biến mất.

Cổ anh đau nhói, nhưng hòn đá trong tâm hồn anh vẫn đang vỡ lách cách. Nó sắp nổ bung đến nơi và cái “tôi” của Damon mà nó kìm giữ bên trong sắp được tự do. Anh đang quá say trong niềm tự hào và niềm vui, phải, quá say trong niềm vui để có thể bận tâm đến thứ khác. Những vết nứt vỡ đang lan khắp bề mặt của tảng đá, các mảnh vụn bay tứ tán và...

Bonnie đẩy anh ra.

Không hiểu cơ thể mảnh mai của cô lấy đâu ra sức mạnh như vậy. Cô vùng ra khỏi vòng tay của anh, nét mặt hoàn toàn thay đổi : sợ hãi, tuyệt vọng và..đúng, cả sự ghê tởm nữa.

“Cứu! Ai đó, làm ơn, cứu tôi với!” – đôi mắt màu nâu của cô mở to, khuôn mặt trắng bệch.

Stefan đang ở gần đó. Tất cả những gì anh nhìn thấy cũng giống những gì Meredith – người vừa từ phòng khác gạt cánh tay anh xông vào nhìn thấy và cả Matt nữa. Ba người họ chen chúc trong căn phòng tắm nhỏ xíu. Bonnie thì nắm chặt chiếc khăn tắm, cố gắng dùng nó để che cơ thể, và Damon đang quỳ gối bên cạnh bồn tắm, khuôn mặt trở nên vô cảm.

“Làm ơn cứu với. Hẳn ta đã nghe thấy mình kêu gọi như thế - mình có thể cảm thấy hấn ta phía trên nóc xe – nhưng hấn chỉ ngồi đó quan sát. Hấn ngồi đó và quan sát tụi mình chết dần. Hấn muốn tất cả mọi người chết hết, muốn máu tụi mình chảy ra cho đến khi không còn gì cả. Làm ơn làm hấn tránh xa khỏi mình với!”

Vậy đấy. Nhóc phù thủy này giỏi hơn những gì anh tưởng tượng. Không khó để nhận ra rằng khi một người nhận từ bạn thứ gì đó - bạn sẽ được đền đáp, nhưng thật khó để nhận ra người đó “giỏi” thế này. Dù sao thì, lúc đó cô ta đã nghe được một vài suy nghĩ của anh. Đó là khả năng đặc biệt của cô ta – con chim nhỏ ...à không, không phải con chim nhỏ của anh, không phải khi Bonnie đang nhìn anh với nét mặt căm hận nhất có thể thế kia.

Và sự im lặng kéo dài.Damon có cơ hội để thanh minh nhưng tại sao anh phải quan tâm tới chuyện đó? Stefan hẳn phải hiểu rõ sự thực.Có lẽ Bonnie cũng vậy.

Khuôn mặt mọi người dần thay đổi với cùng một biểu cảm như thể đó là một căn bệnh truyền nhiễm.

Meredith vội vã tiến về phía trước, lấy tay quơ tạm một cái khăn tắm.Tay kia của cô đang cầm thứ đồ uống nóng nóng gì đó và theo như cái mùi nó tỏa ra thì hẳn đó là cacao.Thứ đó đủ nóng để trở thành một vũ khí hữu hiệu và không thể tránh được kể cả đối với một vampire đang mệt mỏi.

“Đây..” – cô trấn an Bonnie – “..Bồ an toàn rồi.Stefan đã ở đây rồi.Mình ở đây và Matt cũng thế.Cầm lấy cái khăn này và quấn nó quanh vai đi nào.”

Stefan vẫn đứng lặng , anh đang quan sát mọi chuyện — à không , quan sát anh trai mình.Mặt anh đành lại , thốt ra một từ duy nhất:

72. Chương 72

“Ra ngoài.”

Bị đuổi như một con chó,Damon lần mò tìm chiếc áo jacket đằng sau lưng và hi vọng cũng tìm lại được khiếu hài hước vốn có của mình.Khuôn mặt mọi người xung quanh anh đều đang giống nhau – đành lại như đá tảng.

Nhưng những khuôn mặt đó chẳng thể đành cứng được bằng tảng đá đang bao quanh linh hồn anh : vừa được hàn gắn và tăng cường thêm một lớp giống như cách ngọc trai hình thành .

Chưa khi nào nó bóp nghẹt linh hồn anh như thế này.

Damon muốn thoát khỏi căn phòng chật ních những người có nét mặt giống nhau này.Một trong số họ đang nói : Meredith nói với Bonnie, Mutt – à không , Matt đang đơn thuần tuôn ra một tràng những lời xỉ vả...nhưng Damon không nghe rõ nổi một từ nào.Mùi máu đang xộc vào mũi anh nồng nặc.Tất cả mọi người ở đây đều mang những vết thương và mùi riêng của từng người quện vào nhau thành một thứ mùi tổng thể tấn công anh.Đầu óc anh quay mòng mòng.Anh cần phải ra khỏi đây ngay lập tức trước khi anh chộp lấy một cái động mạch bất kì và hút nó đến khô kiệt.Hơn cả sự choáng váng , giờ anh đang rất nóng và ...rất khát.

Rất,rất khát.Anh đã làm nhiều việc trong một thời gian dài mà không hề “ăn” và giờ thì bị một đồng “con môi” vây quanh.Họ xếp thành vòng quanh anh , làm sao anh có thể ngăn mình chộp lấy một người bây giờ?Hay là cứ chộp lấy một đứa và...

Nhưng còn một người mà anh chưa thấy và cũng không muốn thấy. Nếu khuôn mặt đáng yêu của Elena mà cũng biểu hiện giống như những khuôn mặt đang vây quanh anh lúc này thì ...thật là một bi kịch.Chỉ nghĩ đến đó thôi cũng khiến anh làm mình phải tự bình tĩnh lại.

Nhưng tréo ngoe thay , ngay khi Damon vừa ra khỏi phòng tắm,Elena đã ở ngay trước mặt anh – đang bay lơ lửng như một con bướm ngoại cỡ.Ánh mắt anh bắt gặp thứ mà anh không muốn nhìn thấy nhất : nét mặt của cô.

Biểu hiện của Elena dường như không giống những người khác.Trông cô có vẻ lo lắng và buồn rầu nhưng biểu hiện không có lấy một tia ghê tởm hay căm ghét giống như những người khác.

Và cô lên tiếng – vẫn bằng cách thức thần giao cách cảm lạ lùng đó ,nhưng chính điều này đã giúp cô đạt được nấc thang mới trong giao tiếp.

“Da—mon”

“Hãy kể về tên malach.Làm ơn mà.”

Damon nhướn mày nhìn cô.Kể với cả đồng người kia về bản thân anh á?Cô ấy đang nghiêm túc đấy à ?

Bên cạnh đó,tên malach kia cũng chưa hoàn toàn làm chuyện gì với anh .Nó chỉ mới làm phiền anh trong vài phút , vậy thôi.Vì vậy không thể đổ lỗi cho tên malach ấy về bất kì chuyện gì.Anh tự hỏi phải chăng Elena đã lưu ý đến nội dung ảo tưởng lúc đó của anh.

“Da—mon.”

“Tôi có thể thấy nó.Nhưng vẫn...,làm ơn...”

Oh,well,có lẽ các linh hồn có thể thấy được những hành vi xấu xa của mọi người.Elena hình như không phản ứng gì về suy nghĩ đó của anh , vì vậy anh tính rời đi,lao mình vào màn đêm u tối.

Phải , màn đêm – đó là nơi anh quen thuộc,nơi anh xuất phát.Tất cả bọn họ đều có nơi thuộc về riêng mình : con người với những ngôi nhà ấm áp khô ráo và anh với những cái cây trong rừng. Và tất nhiên , Elena sẽ ở lại với Stefan.

73. Chương 73

Đó là điều tất nhiên..

“Sau tất cả , anh sẽ không nói ‘au revoir’* với em đâu..” và Damon nở nụ cười chói lóa với Elena – người đang nhìn lại anh về thống thiết – “..Chúng ta sẽ chỉ nói lời ‘tạm biệt’ và giữ nguyên mọi chuyện như thế này.”

Những người còn lại không nói câu gì.

“Da—mon” – Elena đã bật khóc.

“Làm ơn.Làm ơn”

Damon tung mình vào bóng đêm.

“Làm ơn....”

Điên cuồng chà xát cổ của mình , anh tiếp tục lướt đi.

*au voir : tiếng Ý , có nghĩa là:hẹn gặp lại.

Chương 13

Đêm đã rất khuya nhưng Elena không thể ngủ được.Cô “nói” với Stefan rằng cô không muốn bị vây trong căn-phòng-cao này. Stefan thậm lo rằng cô thực sự muốn đi ra ngoài và truy tìm tên malach đã tấn công chiếc xe.Nhưng anh không nghĩ rằng cô đang dối anh và cô cứ bay lên đập vào khung cửa sổ đã đóng.Cô giải thích với anh rằng cô chỉ muốn chút không khí .Hay..ngoài không khí.

“Em nên mặc quần áo vào đã.”

Nhưng Elena bướng bỉnh gạt đi.Cô “nói” với anh : “Bây giờ là buổi đêm mà...Đây là áo ngủ ban đêm của em.Anh không thích áo- ngủ- ban- ngày của em mà.” .Và rồi cô lại cụng vào cửa sổ lần nữa.Áo-ngủ-ban-ngày của cô chính là cái áo phong xanh biển của anh đã được sửa lại để trở thành một cái áo sơ mi dài đến bắp đùi cho cô.

Ngay bây giờ những gì cô muốn đang rất hợp với ý anh nên anh gạt bỏ mọi viễn cảnh có thể xảy đến và cảm thấy có chút..tội lỗi.Và anh tự thuyết phục chính mình chấp nhận điều đó.

Tay trong tay , họ lướt đi : Elena trông như một hồn ma hoặc một thiên thần trong bộ váy ngủ màu trắng và Stefan vận toàn đồ đen.Chính anh cũng cảm thấy mình gần như đã biến mất vào màn đêm mỗi khi lướt qua những nơi mà cây cối che mất ánh trăng.Bằng cách nào đó họ đã dừng chân tại khu rừng cổ - nơi những cái cây và cành khô xác đan xen nhau.Stefan mở rộng hết cỡ các giác quan vừa được tăng cường của mình nhưng không tìm thấy gì cả ngoài một vùng rừng bình thường đang chậm chậm phục hồi sau khi bị sức mạnh của Damon gây tổn hại .Những con nhím.Nai.Những con chồn đực và một con chồn cái tội nghiệp hình như không thể bỏ chạy vì vương hai đứa con của mình là hai con chồn sinh đôi.Và một vài loài chim.Tất cả những động vật ấy càng tô điểm thêm cho định nghĩa tuyệt vời về một khu rừng.

Không có thứ gì kiểu như malach hoặc có vẻ như có khả năng gây tổn thương ở đây.

Anh bắt đầu tự hỏi phải chăng sinh vật đó đơn giản chỉ là do Damon tự sáng tác ra . Damon luôn là một kẻ lừa đảo tài năng.

“Anh ấy đã nói sự thực” – Elena sửa lại – “Nhưng dù nó vô hình hay nó đã bỏ đi thì đều là do anh.Do sức mạnh của anh.”

74. Chương 74

Anh nhìn cô và thấy cô đang nhìn lại anh với nét mặt pha lẫn sự tự hào và một biểu hiện khác rất dễ nhận ra nhưng trong tình huống này - điều đó thật sự hơi quá đà.

Cô ngẩng lên , từng đường nét đều thuần khiết và nhợt nhạt dưới ánh trăng.

Gò má cô hơi ửng hồng , đôi môi hơi hé ra chờ đợi.

“Oh..chết thật” – Stefan nhủ thầm.

“Sau tất cả những gì em đã trải qua..” – anh lên tiếng và biết rằng đó là sai lầm đầu tiên của mình.Anh nắm lấy tay cô.Tại đó , sức mạnh tổng hợp của hai người họ dường như chậm chậm cuộn xoắn lại và dâng lên.

Anh có thể cảm nhận sự ấm áp và cơ thể mềm mại của cô.Cô vẫn đang chờ , hai mắt nhắm lại – chờ đợi một nụ hôn.

“Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu” – cô gợi ý đầy hi vọng.

Đó là sự thực.Anh muốn trả lại cho cô cảm giác mà cô đã mang lại cho anh khi họ ở trong phòng của anh.Anh muốn ôm cô thật chặt , anh muốn hôn cô cho tới khi cô ngạt thở.Anh muốn cô tan chảy và bất tỉnh vì điều đó.

Và anh cũng có thể làm Chuyện Đó nữa.Không phải vì anh là vampire và biết một hai điều về phụ nữ mà vì anh biết Elena.Họ thực sự chung một trái tim ,một linh hồn.

“Làm ơn mà” – Elena lặp lại.

Nhưng cô ấy còn quá trẻ , quá mong manh trong bộ váy ngủ màu trắng thuần khiết và làn da mịn màng hồng hào.Thật là không phải nếu đi lợi dụng một người như thế.

Elena mở đôi mắt màu xanh nước biển ánh tím được mạ bạc trong ánh trăng của mình và nhìn thẳng vào anh.

“Anh có muốn...” – miệng cô ngập ngừng nhưng đôi mắt tràn đầy vẻ kiên quyết – “..xem anh có thể làm em nói ‘làm ơn’ bao nhiêu lần không?”

Chúa ơi , đương nhiên là không.Lời nói của cô nghe có vẻ rất trưởng thành đến nỗi Stefan không tìm được phải kéo cô vào vòng tay của anh.Anh hôn lên đỉnh mái tóc mượt mà của cô và hôn xuống bên dưới , cổ tình bỏ qua đôi môi màu hoa hồng vẫn đang hé mở chờ đợi của cô.Anh yêu em . Anh yêu em.Anh nhận thấy anh đang bầu mạnh vào xương sườn của cô nên định buông ra nhưng Elena đã giữ tay anh lại và giữ chặt hết sức có thể.

“Anh có muốn...” – giọng cô vang lên ,vẫn ngây thơ và thẳng tưng như thế “..xem em có thể làm anh nói ‘làm ơn’ bao nhiêu lần không?”

Stefan nhìn cô trong một giây .Rồi , một chút hoang dã bỗng trỗi dậy trong tim anh, anh lần tìm bờ môi màu hoa hồng của cô và hôn nó đến ngạt thở và hôn đến khi anh cảm thấy chóng mặt đến độ phải buông cô ra .Họ cách nhau chỉ một hoặc hai inch .

Anh nhìn lại đôi mắt cô.Một người có thể đánh mất bản thân và chìm đắm vào đôi mắt lấp lánh màu tím thắm sâu này mãi mãi.Anh cũng muốn được như thế.Nhưng hơn cả điều đó,anh còn muốn một thứ khác.

“Anh muốn hôn em” – anh thì thầm vào tai cô và cắn nhẹ vào đó.

75. Chương 75

Vâng. Cô chắc chắn về điều đó.

“Cho đến khi em ngắt xiú trong vòng tay anh.”

Anh thấy cơ thể cô hơi run lên. Anh thấy đôi mắt màu tím của cô hơi nhạt nhòa đi và khép lại. Nhưng ngạc nhiên là Elena đáp lại anh ngay tắp lự mặc dù tiếng nói của cô chỉ như một hơi thở thoảng qua: “Vâng”.

Và anh thực hiện điều đó.

Một cơn tê dại và run rẩy chạy dọc cơ thể cô. Anh khẽ rên rỉ, cố gắng ngăn chặn điều đó bằng mồm của anh và vì thế anh hôn cô. Và rồi bởi thời gian có hạn, bởi sự run rẩy dường như khiến họ đều đau đớn, và bởi hơi thở của Elena đã trở nên hỗn hển và nặng nhọc đến nỗi anh sợ rằng cô sẽ không chịu nổi nên anh dùng móng tay của mình vạch một tỉnh mạch nhỏ trên cổ anh cho cô.

Và Elena – người từng là con người, từng ghê tởm bởi ý nghĩ uống máu người khác thì nay siết chặt lấy anh và phát ra một âm thanh nhỏ vui sướng. Anh có thể cảm nhận miệng cô nóng ấm trên cổ anh, cảm nhận cơ thể cô cứng lại trong cơn run rẩy và cảm nhận được máu của anh đang trào ra ngoài bởi người mà anh yêu. Anh muốn tất cả máu của anh chảy ra hết trước mặt Elena, muốn cho cô tất cả những gì anh từng là hay có thể là. Và anh biết đó cũng là cách cô cảm nhận – để anh uống máu của cô. Đó là sự chia sẻ thiêng liêng giữa họ.

Điều này làm anh cảm thấy như họ đã là một cặp từ khởi nguyên của vũ trụ, từ buổi ánh sáng đầu tiên trên đời chiếu rọi bóng tối. Đó là cái gì đó rất nguyên thủy và đã ăn sâu vào con người anh. Khi lần đầu tiên anh cảm nhận máu của mình chảy vào miệng cô, anh đã phải vùi đầu vào tóc cô và buột lên một tiếng kêu. Và rồi anh thì thầm với cô rằng anh yêu cô biết bao và rằng họ sẽ không thể bị chia cắt. Từ ngữ tuôn ra từ anh một cách say mê và bằng những ngôn ngữ khác nhau. Và rồi cũng chẳng cần từ ngữ nữa, chỉ còn lại xúc cảm ngự trị.

Và họ xoắn vào nhau, trôi trong ánh trắng, tà váy ngủ màu trắng thì thoảng quần lại và bao quanh đôi chân mặc tuyền màu đen của anh. Họ trôi cho tới khi chạm ngọn cây và đứng đó cảm lặng.

Đó là một nghi thức trang nghiêm chỉ thuộc về riêng họ và họ đang quá vui sướng để đề phòng bất kì nguy hiểm nào. Nhưng thực tế Stefan đã kiểm tra điều đó và anh biết là Elena cũng vậy. Quanh đây không có gì nguy hiểm cả, chỉ có hai người họ - trôi lững lờ trong ánh trắng bàng bạc đang giáng xuống như một luồng hào quang thần thánh.

Một trong những điều hữu dụng nhất Damon học được gần đây – hữu dụng hơn cả bay (mặc dù điều này cũng giống một sự đả kích với anh) – đó là che giấu hoàn toàn sự hiện diện của mình.

Để làm điều đó đương nhiên anh phải gỡ bỏ toàn bộ rào chắn quanh mình. Rào chắn năng lượng của anh sẽ bị phát hiện chỉ bằng một cuộc truy quét thông thường. Nhưng điều đó chẳng sao cả, bởi nếu không ai có thể thấy anh, không ai có thể tìm ra anh. Do đó anh sẽ được an toàn. Q.E.D*

Nhưng đêm hôm nay, sau khi bỏ chạy khỏi khu nhà trọ, anh trở về khu rừng cổ, tìm một cái cây để trú ẩn khỏi phiền muộn.

Tất cả những suy nghĩ rác rưởi của con người về anh đương nhiên không phải là thứ khiến anh bận tâm. Mấy suy nghĩ đó chẳng khác nào suy nghĩ của một con gà trước khi anh vụn gãy cổ nó. Và, trong tất cả những suy nghĩ ít làm anh bận tâm nhất thì suy nghĩ của Stefan chiếm vị trí số một.

76. Chương 76

Nhưng Elena đã ở đó. Và mặc dù cô hiểu rõ mọi chuyện – thậm chí cô còn cố gắng thuyết phục những người khác hiểu, thì việc bị đuổi đi trước mặt cô cũng thật nhục nhã với anh.

Và vì thế anh trở về đây - về nơi trú ẩn duy nhất anh có thể gọi là “nhà”. Chuyện này cũng thật kì cục bởi đáng lẽ anh có thể dành trọn đêm nay trong khách sạn tốt nhất của Fell Church (mà cũng là duy nhất) hoặc

ở cùng với con số không giới hạn những cô gái tươi trẻ ngọt ngào sẵn sàng mời người khách đang mệt mỏi vào nhà để...uống nước.Chỉ cần chút xíu năng lượng ru ngủ bố mẹ các cô và anh sẽ có một nơi trú ẩn tới sáng cùng với “các bữa ăn vặt” ấm áp luôn sẵn sàng.

Nhưng tâm trạng anh hiện giờ đang rất tệ và anh chỉ muốn ở một mình.Anh hơi thấy lo ngại về chuyện đi săn.Tâm trí anh hiện tại đang rối bời như một con vật và vì thế có thể anh sẽ không kiểm soát được mình.Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là sự trụ lạc và xé toạc và làm ai đó trở nên rất , rất bất hạnh.

Anh để ý thấy động vật trong khu rừng đã quay trở lại .Anh cẩn thận chỉ dùng đến những giác quan bình thường thám thính để không thứ gì có thể phát giác sự tồn tại của anh.Đối với những con vật ấy,đêm kinh hoàng đã trôi qua và kí ức của chúng về chuyện đó cũng rất ngắn ngủi.

Rồi họ xuất hiện – ngay lúc Damon vẫn đang ngã người trên chạc cây , thầm ước rằng chỉ ít đó cũng là Mutt bởi nếu thế thì anh sẽ bớt đau đớn và tổn thương hơn. Như thể từ thình không , Stefan và Elena xuất hiện: tay trong tay , trôi lơ lửng như một đôi tình nhân có cánh như trong kịch Shakespeare và như thể khu rừng là nhà của họ vậy.

Đầu tiên anh không thể tin nổi chuyện này.

Và rồi , ngay khi anh chuẩn bị giáng sấm sét và buông lời mỉa mai lên họ , họ bắt đầu cảnh tình tứ đó.

Ngay trước mắt anh .

Elena trôi lên đúng tầm của Stefan như thể đang cạ vào người hắn. Họ bắt đầu hôn hít và vuốt ve nhau và...còn hơn thế.

Dù họ cho anh “coi phim miễn phí ” nhưng anh đang rất giận và ngày càng giận hơn , ngày càng không thể kiên nhẫn nổi nữa khi mà theo thời gian mấy trò âu yếm của họ ngày càng cuồng nhiệt hơn.Anh nghiêng rằng ken két khi Stefan dâng máu cho Elena.Anh muốn hét lên rằng đã có một khoảng thời gian , khi mà cô gái kia là CỬA anh , khi mà anh có thể hút máu cô đến cạn khô và cô sẵn sàng chết một cách hạnh phúc trong vòng tay anh , khi mà cô luôn thuận theo giọng nói của anh một cách tự nhiên , khi mà chỉ ném máu anh thôi cũng đủ để cô vươn tới thiên đường trong vòng tay anh.

Và giờ rõ ràng cô đang trong vòng tay của Stefan.

Đó là điều tệ nhất.Anh phải bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay của mình khi trông thấy Elena quán quanh Stefan như một con rắn duyên dáng dài thượt , áp mềm cô vào cổ hắn và Stefan thì héch mặt lên trời , hai mắt nhắm nghiền.

77. Chương 77

Với tình yêu dành cho tất cả quỷ sứ nơi địa ngục, tại sao họ không dùng cái trò này lại ?

Và đó là lúc anh nhận ra không chỉ có mình anh đang tọa trên cái cây tiện nghi , được lựa chọn cẩn thận này.

Có kẻ khác đang ngồi yên lặng ngay bên cạnh anh trên chạc cây.Chúng hắn đã xuất hiện khi anh đang bị phân tâm bởi cảnh tình tứ và cơn tức giận của mình,nhưng chỉ thể thôi cũng đã chứng tỏ chúng thật sự mạnh.Trong hai thế kỉ trở lại đây chưa kẻ nào làm được chuyện này.Mà có lẽ là ba thế kỉ cũng nên.

Cú shock khiến anh té nhào khỏi chạc cây, không huy động được khả năng lơ lửng trên không của vampire.

Một cánh tay dài ngoằng vươn tới Chop được anh , kéo anh về an toàn , và Damon nhận ra anh đang nhìn chằm chằm vào một cặp mắt màu vàng ánh lên vẻ cười cợt.

Anh truyền đi thông điệp :“Mày là thứ quái quỷ gì vậy?” mà không lo bị phát hiện bởi đôi tình nhân trong ánh trăng kia. Một con rồng hay một quả bom nguyên tử giáng xuống bây giờ cũng không làm họ chú ý nổi ấy chứ.

Kẻ kia đáp lại “Ta là ‘thứ quái quỷ’ Shinichi” . Mái tóc của hắn là thứ kì lạ nhất mà Damon từng nhìn thấy gần đây.Chúng mượt,bóng và màu đen ngoại trừ những lọn màu đỏ không đồng đều trên đỉnh đầu.Ánh mắt

hắn toát lên vẻ ngạo mạn bất cần rồi đôi mắt và cả những búi dài trượt thẳng thớm quanh cổ hắn dần chuyển sang màu đỏ. Trông chúng giống như những lưỡi lửa đang nhảy múa và loe ra ở phía đuôi, hình dáng phục trang này càng tô điểm thêm câu trả lời của hắn : “Ta là ‘thứ quái quỷ’ Shinichi” . Nếu ai đó có thể tự xưng là quỷ sứ đến từ địa ngục thì đó chính là tên này.

Mặt khác , đôi mắt của hắn lại có màu vàng nguyên chất như đôi mắt của một thiên thần.

“Hầu hết mọi người đều đơn giản gọi ta là Shinichi ...” – hắn thêm vào một cách nghiêm túc rồi lại nháy mắt với Damon để biểu thị rằng chuyện vừa rồi chỉ là một lời nói đùa – “Giờ người đã biết tên ta. Người là ai?”

Damon chỉ yên lặng nhìn lại hắn .

*Q.E.D : viết tắt của cụm từ Latinh ‘ quod erat demonstrandum ’ , có nghĩa là : mọi chuyện tất nhiên là thế.

Chương 14

Elena tỉnh dậy vào sáng hôm sau trên chiếc giường hẹp của Stefan. Cô đã nhận ra chiếc giường này từ lúc còn chưa tỉnh ngủ hẳn và thực tâm hi vọng là tối qua cô đã cho đi Judith một lí do hợp lí về chuyện này. Tối qua —đó là một khái niệm quá mơ hồ. Cô đã mơ thấy gì đêm qua mà khiến cho lần tỉnh dậy này lại lạ lùng như vậy? Cô không thể nhớ —jeez , cô không thể nhớ nổi bất cứ chuyện gì!

Và rồi cô nhớ ra tất cả .

Bật dậy với một tốc độ đáng lẽ đã khiến cô bay lên khỏi giường nếu như hôm nay là hôm qua , cô từ từ rà soát lại kí ức của mình.

Ban ngày . Cô vẫn nhớ ban ngày và ánh sáng của nó đang chiếu rọi lên mình – và cô không có nhẫn của mình. Cô cuống cuống nhìn hai tay mình . Không có cái nhẫn nào cả . Và cô đang ngồi trong ánh sáng lấp lánh của nắng mặt trời và nó không hề làm cô đau. Điều này thật là..không thể nào. Cô biết , cô vẫn nhớ với kí ức còn thô sơ đã ăn sâu vào từng tế bào trong cơ thể cô : ánh sáng mặt trời có thể giết cô. Cô đã học được điều đó chỉ với một cái chạm nhẹ bàn tay vào ánh nắng. Cô không thể quên được cảm giác bỏng rát , nóng rẫy đau đớn đã ăn sâu vĩnh viễn vào tâm trí mà cái chạm tay đó đem lại. Đi khắp nơi với chiếc nhẫn lưu ly bản thân nó đã là một chuyện hay ho và càng hay ho hơn khi biết nó chính là đáng cứu thế của cô. Không có chiếc nhẫn cô có thể ...cô sẽ bị...

78. Chương 78

Oh. Oh

Nhưng thực sự là cô đã...phải không nào?

Cô đã từng chết .

Không phải cái chết đơn giản như khi cô Biến Đổi trở thành vampire mà là một cái chết thực sự , ở đó không ai có thể quay trở về. Theo cách hiểu của riêng cô thì điều đó từng có nghĩa là “tan thành từng nguyên tử” hay là “đi thẳng tới địa ngục”.

Thay vì thế , thực sự cô chưa từng đi đâu cả. Trong khoảng thời gian đó, cô có những giấc mơ về những người hiền từ như cha , như mẹ cho cô những lời khuyên và tràn đầy ý muốn được giúp mọi người – những người mà giờ đây việc thấu hiểu họ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Tên kì quặc ở trường ư ? Elena đã phải buồn bã chứng kiến người cha nghiện rượu của cậu nhục mạ , hành hạ cậu đêm này qua đêm khác . Cô gái không bao giờ hoàn thành bài tập về nhà ư? Cô ấy phải chăm lo cho ba đứa em gái , em trai trong khi mẹ của họ nằm bệt trên giường cả ngày. Chỉ cho em bé ăn và dọn dẹp thôi cũng đã tốn tất cả thời gian cô ấy có. Luôn có một nguyên nhân ẩn đằng sau hành vi của bất kì ai và giờ Elena đã hiểu điều đó.

Thậm chí cô còn có thể kết nối với mọi người qua những giấc mơ của họ. Và rồi một trong những kẻ Già lão đã tới Fell Church , tất cả những gì cô có thể làm là can thiệp vào những giấc mơ của hắn, ngăn hắn làm những chuyện quá đà. Hắn chính là nguyên nhân con người phải kêu gọi sự giúp đỡ của Stefan – và thậm chí còn vô tình kêu gọi cả sự giúp đỡ của Damon nữa. Và Elena đã giúp họ bằng tất cả những gì cô có thể

khi mà mọi việc đã gần như không thể chịu nổi. Tên Già lão đó thấu hiểu về tình yêu và biết phải thúc vào chỗ nào mới có thể khiến kẻ thù của hắn đi theo hướng hắn đã sắp sẵn. Nhưng họ đã đấu tranh chống lại hắn – và họ đã thắng. Còn Elena – trong lúc đang cố dùng khả năng của mình chữa lành vết thương cho Stefan, bằng cách nào đó cũng đã tự thoát khỏi trạng thái ‘chết’ một lần nữa. Những gì xảy ra tiếp theo là cô nằm đó, khóa thân trên nền đất của khu rừng cổ với tấm áo jacket của Damon đắp trên người còn Damon thì đã biến mất, không ở lại đợi nghe lời cảm ơn.

Sự thức tỉnh lần đó chỉ mới đem lại cho cô những tri giác cơ bản: sờ nắm, ném, nghe, thị giác – và một trái tim đang đập, nhưng cái đầu thì chưa được khai thông. Trong khoảng thời gian này, Stefan đã đối xử với cô rất tốt.

** đoạn này là Elena đang nói về lúc cô đã chết, biến thành một linh hồn có sức mạnh và việc cô cùng S,D,Bonnie, Meredith v.v..chống lại Klaus - kẻ đã biến đổi Katherine. Sau cuộc chiến đó, bằng đi một thời gian và ko hiểu bằng cách nào mà E trở lại với cuộc sống? Và hình như người đầu tiên biết chuyện này là D nhưng anh đã bỏ đi trước khi các bạn của E tìm ra cô trong rừng? >>mời các bạn theo dõi típ.

79. Chương 79

“Và giờ, tôi là cái – gì đây?” – Elena nói thành tiếng và chăm chú, lật bàn tay của mình hết bên này lại qua bên kia để cảm giác được chúng là thực, là xác thịt và có khối lượng, chịu sự ảnh hưởng của trọng lực. Cô đã từng nói với Stefan rằng cô có thể từ bỏ khả năng bay lơ lửng vì anh nhưng giờ thì lời nói đó có vẻ không áp dụng được rồi.

“Em đẹp quá” – Stefan nằm một chỗ lên tiếng, giọng anh còn ngái ngủ. Nhưng ngay lập tức anh bật dậy “Em đang nói!”

“Em biết.”

“Và còn biểu lộ cảm xúc!”

“Cảm ơn anh đã nhận xét.”

“Và còn nói thành câu hoàn chỉnh nữa!”

“Em có để ý đến.”

“Ôi làm ơn nói tiếp và nói cái gì dài dài được không em” – Stefan nói như thể anh không thể tin được chuyện này.

“Dạo này anh tiếp xúc với các bạn của em nhiều quá đấy.” – Elena tiếp tục – “Và đó là em đang ám chỉ đến Bonnie “vô duyên”, Matt “lịch sự” và Meredith “yếu đuối” ấy mà.”

“Elena, đúng là em rồi!”

Thay vì tiếp tục cuộc đối thoại ngốc nghếch này bằng mấy câu đại loại như “Stefan, chính là em đây!” , Elena ngừng suy nghĩ. Và rồi, cô cẩn thận xuống giường và bước thử một bước. Stefan dõi theo vẻ lo lắng và quàng một tấm áo choàng lên cô.

“Stefan? Stefan?”

Yên lặng.

Stefan ngậy ra một lúc và khi trấn tĩnh lại, anh nhìn thấy Elena đang quì ở đó – trong ánh nắng mặt trời, tay cô ôm chiếc áo choàng.

“Elena?” . Cô biết là bây giờ đối với anh trông cô giống hệt như một thiên sứ trẻ măng đang quỳ gối suy tư.

“Stefan”

“Em đang khóc kìa.”

“Em được làm người lần nữa Stefan ạ...” – Cô nâng một bàn tay lên rồi để nó rớt xuống vì tác dụng của trọng lực. “..Em lại được làm người.Không hơn, không kém.Em đoán sẽ chỉ mất vài ngày để em có thể hoàn toàn bình thường trở lại.”

Cô nhìn vào mắt anh.Chúng luôn luôn là cặp mắt xanh lá – giống như đôi pha lê màu xanh lá với những tia lấp lánh đằng sau , lại giống như màu của lá cây phơi mình dưới ánh mặt trời mùa hạ.

“Anh có thể đọc được ý nghĩ của em” – Stefan truyền tới cô.

“Nhưng em thì không đọc được ý nghĩ của anh Stefan ạ.Em chỉ có thể nắm bắt được một vài xúc cảm cơ bản và như thế thì..không tính phải không nào.”

“Elena , tất cả những gì anh muốn đều đang ở trong căn phòng này” – anh vỗ nhẹ lên giường – “Lại đây, ngồi cạnh anh để anh có thể nói: ‘tất cả những gì anh muốn đều ở trên chiếc giường này’ ”.

Thay vào đó , cô đứng dậy và quăng mình tới chỗ anh , hai tay vòng quanh cổ , chân cũng xoắn vào chân anh. “Em còn rất trẻ “ – cô thì thầm,ôm anh chặt hơn – “Và nếu anh tính mọi thứ bằng đơn vị ngày thì anh sẽ thấy chúng ta chẳng còn bao nhiêu thời gian bên nhau thế này nữa đâu,nhưng—”

80. Chương 80

“Anh vẫn quá già so với em.Nhưng được nhìn thấy em và thấy em nhìn lại anh khiến—”

“Nói với em rằng anh mãi mãi yêu em.”

“Anh mãi mãi yêu em.”

“Dù cho có chuyện gì xảy ra.”

“Elena,Elena—Anh yêu em khi em là con người , khi em là vampire , khi em là một linh hồn thuần khiết,khi tâm trí em như một đứa trẻ—và yêu em khi em được làm người lần nữa.”

“Hãy hứa rằng chúng ta sẽ mãi bên nhau.”

“Chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Không Stefan , đây chính là em.” – cô vừa nói vừa chỉ vào đầu mình như muốn ám chỉ đằng sau đôi mắt màu xanh biển ánh vàng của cô là một tâm trí hoàn toàn thông suốt đang ngự trị - “Em hiểu anh.Kể cả khi em không thể đọc được tâm trí của anh thì em cũng có thể đọc được nét mặt của anh.Tất cả những nỗi sợ hãi ngày xưa – chúng đã quay lại với anh phải không?”

Anh nhìn ra chỗ khác “Anh sẽ không bao giờ bỏ em.”

“Không một ngày ? không một giờ nào chứ?”

Anh thoáng do dự rồi nhìn vào cô : “Nếu đó là những gì em muốn.Anh sẽ không bỏ em , không một giờ nào cả”.

Từ những điều cô nghe thấy , cô biết là anh đang bày tỏ suy nghĩ thực sự của anh.

“Em giải thoát cho anh khỏi mọi lời hứa của anh.”

“Nhưng Elena, những lời hứa đó là do anh tự—“

“Em biết.Nhưng nếu anh thực sự bỏ đi , em không muốn anh cảm thấy có lỗi vì đã không giữ lời.”

Dù không có khả năng thần giao cách cảm,cô vẫn có thể nói được rằng anh chỉ đang cố làm cô hài lòng. Sau tất cả , cô cũng chỉ mới tỉnh dậy mà thôi , tâm trí cô còn đôi chút đờ đẫn.Cô không muốn tỉnh táo hay khiến anh tỉnh táo thêm.Đó là lí do cô áp vào cằm anh một cách dịu dàng rồi hôn anh. Chắc chắn một trong hai người họ sẽ trở nên đờ đẫn vì điều này...

Thời gian quanh họ dường như đang nói rộng và dừng hẳn.Và rồi không còn điều gì trở nên rõ ràng nữa.Elena biết rằng Stefan biết cô muốn gì ,và anh sẽ xuôi theo bất kì điều gì cô muốn anh làm.

Bonnie lo lắng nhìn số điện thoại hiện trên máy của cô.Stefan đang gọi.Cô luồn tay vào mái tóc , hất tung những lọn xoắn bướng bỉnh và nhận cuộc gọi ở chế độ video.

Nhưng thay vì Stefan thì đó là ..Elena . Bonnie cười khúc khích , tự nhủ đừng có mà trêu chọc “đồ chơi đang lớn” của Stefan – và rồi cô ngó bạn một cách chăm chú.

“Elena?”

“Mình phải trả lời câu này suốt sao trời?Hay chỉ có mỗi người chị em phù thủy của mình mới thể thôi?”

“Elena?”

81. Chương 81

“Đã thức tỉnh và bình thường như cũ.” – Stefan ló mặt vào khung hình – “Chúng tôi đã gọi cho bạn ngay khi chúng tôi thức dậy.”

“Ele—nhưng giờ là buổi trưa rồi mà!” – Bonnie há hốc.

“Chúng mình bận hết chuyện này rồi chuyện kia nên..”-Elena chen vào nhẹ như không , và ôi trời , được nghe Elena nói chuyện kiểu này thật là tốt biết bao! Giọng nói của cô ấy – nửa trong sáng vô tội , nửa tự mãn khiến bạn chỉ muốn lắc cô ấy thật mạnh rồi cầu xin cô ấy nói cho bạn biết từng chi tiết nhỏ nhất.

“Elena..” – Bonnie khẽ rùng mình,cô dựa vào bức tường gần nhất rồi từ từ tụt xuống,mặc cho cả một đồng tất,áo sơ mi,áo ngủ và đồ lót đang cầm trên tay rơi vãi trên thảm , nước mắt cô bắt đầu ứa ra – “Elena, họ nói rằng bồ sẽ rời khỏi Fell Church –phải không?”

Elena sững sờ “Họ nói Cái Gì cơ ?”

“Nói rằng bồ và Stefan sẽ bỏ đi vì lợi ích của hai người.”

“Không bao giờ !”

“Tình yêu bé nhỏ của anh–” – Stefan lên tiếng,nhưng anh đột ngột dừng lại,há mồm định nói gì đó rồi lại thôi.

Bonnie nhìn chăm chú.Mọi chuyện sau đó diễn ra ở ngoài khung hình điện thoại và cô không nhìn thấy nhưng cô gần như có thể thề rằng “tình yêu bé nhỏ” của Stefan vừa mới thúc khuỷu tay vào bụng anh ta.

“Địa điểm số 0 , 2 giờ ok?” – Elena lên tiếng.

Bonnie giật thót và trở về với hiện tại.Elena không bao giờ cho người khác thời gian để thích nghi “Ok mình sẽ ở đó!” – cô kêu văng lên.

“Elena” – Meredith thở gấp.Và rồi lại “Elena!” như một tiếng nắc pha lẫn cú shock mạnh . “Elena!”

“Meredith.Ôi trời đừng có làm mình khóc ghen , cái áo khoác này làm bằng lụa nguyên chất đó bồ.”

“Nó bằng lụa nguyên chất bởi vì nó là áo cánh sari CỦA mình , đó là lí do !”

Tự nhiên Elena trông cực kì “ngây thơ vô tội” như một thiên thần : “Bồ biết không Meredith , hình như dạo này mình cao lên hay sao ấy.”

“Nếu bồ dám kết thúc cái câu vừa rồi bằng cụm từ ‘cái áo thực sự hợp với mình hơn’ ” – giọng Meredith trở nên đe dọa – “..thì mình đang cảnh cáo bồ , Elena Gilbert..”.Và cô vỗ òa , cả hai cô gái đều cười văng lên và kêu to “Bồ có thể có nó ! Ôi trời , bồ lấy nó đi luôn cũng được.”

“Stefan ?” Matt vung vẩy chiếc điện thoại – ban đầu còn thận trọng , sau rồi cậu vung vẩy kiểu gì mà nó cụng trúng luôn tường gara.

“Mình không thấy—” Cậu dừng lại,nuốt nước bọt cái ực – “E-le-na?”.Từng từ được cậu phát âm một cách chậm rãi,sau mỗi âm tiết lại có một khoảng dừng.

“Đúng vậy Matt.Mình trở về rồi nè.Thậm chí ở đây cũng vậy” – vừa nói cô vừa chỉ vào trán mình – “Cậu sẽ gặp bọn mình chứ?”

Thả mình ngồi xuống chiếc xe gần-như-sắp-chạy-được mới tậu , Matt lẩm bẩm ,lấp đi lấp lại“Tạ ơn Chúa,tạ ơn Chúa.”

82. Chương 82

“Matt?Minh không thấy bồ.Bồ ổn chứ?” và một âm thanh khác xen vào “Anh nghĩ cậu ấy ngất rồi.”

Giọng Stefan vọng lên “Matt ? Cô ấy thực sự muốn gặp cậu đấy.”

“À ,à” – Matt uể oải ngẩng đầu lên,thì thào vào điện thoại “Elena,Elena...”

“Minh xin lỗi , Matt .Bồ không cần phải tới để—”

Matt bật cười “Bồ có chắc bồ là Elena không đấy?”

Elena nở một nụ cười có thể làm tan vỡ hàng ngàn trái tim.

“Trong trường hợp này—Matt Honeycutt.Minh nhấn mạnh là bồ phải có mặt và gặp tụi này tại vị trí số 0 lúc 2 giờ. Nào giờ nghe thấy giống hơn chưa?”

“Ồ mình thấy bồ làm gần giống rồi đó – giống nữ hoàng Elena thích chỉ huy hồi xưa.” Cậu ho hắng , khịt mũi và nói “Xin lỗi ,hình như mình bị cúm hay dị ứng rồi cũng nên.”

“Đừng ngốc nghếch thế Matt . Bồ chỉ là đang cư xử như một đứa bé và mình cũng vậy..”- Elena tiếp lời “Bonnie và Meredith cũng thế lúc mình gọi cho họ.Cả ngày hôm nay mình toàn khóc và trong tình hình này mình phải soạn ngay một kế hoạch đi picnic mới được.Meredith đã tính đến đón bồ .Mang theo mấy thứ đồ ăn và đồ uống nhé.Yêu bồ!”

Elena cúp máy,hơi thở trở nên khó nhọc.

“Thật là khó để..”

“Cậu ta vẫn còn yêu em.”

“Hình như cậu ấy muốn em làm trẻ con cả đời hay sao ấy?”

“Có lẽ cậu ấy thích cái cách em nói ‘xin chào’ và ‘tạm biệt’ ”

“Giờ anh đang chọc em đấy hử.” – Elena hếch cằm.

“Không bao giờ” – Stefan đáp lại êm ái.Rồi anh đột ngột nắm lấy tay cô,kéo cô đứng dậy “Đi nào , chúng ta cần sắm sửa cho chuyến picnic và cũng cần sắm một chiếc xe nữa.”

Elena bay vọt lên vì hai tin mừng đến nỗi Stefan phải vội chụp lấy eo cô để ngăn cô không cụng vào trần nhà.

“Anh nghĩ là em có trọng lực cơ mà!”

“Em CỐ mà! Em phải làm gì bây giờ?”

“Nghĩ về thứ gì nặng nặng ấy!”

“Nếu nó không hiệu quả thì sao?”

“Tụi anh sẽ mua cho em một cái mỏ neo!”

Stefan và Elena tới nghĩa trang Fell Church vào lúc 2 giờ chiều trên một chiếc Jaguar màu đỏ mới cóng.Elena đeo kính râm,mái tóc cuốn ẩn dưới một tấm vải trùm,phía dưới choàng khăn ,tay đeo đôi găng có đính đính đăng ten màu đen mượn của Mrs.Flower mà cô thừa nhận chẳng biết tại sao cô lại đeo chúng.

Khung cảnh ở đây đúng với những gì cô tưởng tượng ra : Meredith trong bộ áo cánh màu tím cùng quần jean.Bonnie và Meredith đã trải sẵn trên đất tấm vải bạt chuyên dùng khi đi picnic và kiến đang lớn vồn quanh đồng sandwich ,nho và món mì trộn sa lát ít béo.

Elena kể ọi người nghe sáng nay cô đã tỉnh dậy thế nào ,và rồi những tiếng khóc, những cái ôm và hôn bật ra thấm thiết đến độ “cánh đàn ông” khó mà chịu nổi phải bỏ ra chỗ khác.

83. Chương 83

“Anh có muốn kiểm tra khu rừng không?Kiểm tra để chắc chắn rằng mấy tên malach gì đó không lảng vảng quanh đây?” – Matt gợi ý với Stefan.

“Tốt hơn là chúng không nên ở đây” – Stefan đáp – “Bởi những cái cây chỗ các bạn gặp tai nạn cũng không xa đây lắm.”

“Tình hình không tốt hả?”

“Thực sự mà nói thì khá có vấn đề đấy.”

Họ đang định rời đi thì Elena gọi họ quay trở lại.

“Hai người có thể ngừng việc tỏ ra “nam tính” và “siêu việt” được rồi đó” – cô chêm vào – “Chế ngự cảm xúc của mình là không tốt đâu.Cứ bày tỏ mọi thứ như tụi này sẽ giúp hai người thấy ổn hơn đấy.”

“Nghe này , em bạo hơn anh nghĩ đây..” – Stefan tiếp lời – “..lại dám tổ chức picnic trong nghĩa trang cơ à?”

“Tụi này luôn tìm thấy Elena ở đây” – Bonnie đáp , cô lấy một cọng cần tây chỉ vào một tấm bia mộ gần đó .

“Đó là mộ ba mẹ em” – Elena thản nhiên giải thích – “Sau khi tai nạn xảy ra, em cảm thấy được gần họ hơn khi ở đây hơn bất cứ đâu.Em luôn tới đây khi cảm thấy mọi chuyện tệ hại hoặc khi em có một câu hỏi cần được giải đáp.”

“Thế bỏ đã được giải đáp bao giờ chưa?” – Matt vừa hỏi vừa nhón một miếng dưa chuột ngâm tự làm từ một lọ thủy tinh rồi chuyển chiếc lọ cho người khác.

“Mình không biết nữa,cả bây giờ cũng vậy” – Elena đáp.Cô đã cởi hết kính râm,khăn quàng cổ, khăn trùm đầu và găng tay ra – “Nhưng điều đó luôn làm mình thấy khá hơn.Mà sao?Bỏ bỏ có câu hỏi cần được giải đáp hả?”

“À –Ừ” thật bất ngờ là Matt lại đáp lại như thế.Rồi cậu nhận ra là cậu đang ở trung tâm của sự chú ý.Bonnie xích lại để nhìn cậu chăm chăm,trên môi vẫn thia lia một cọng cần tây,Meredith tiến đến,Elena nhồm đậy.Còn Stefan – người này giờ vẫn đứng tựa vào một tấm bia mộ xây dựng đồ dạng với tư thế bất động của vampire thì nay cũng ngồi xuống.

“Có chuyện gì vậy Matt?”

“Mình sẽ nói là , hôm nay trông bỏ không ổn tẹo nào” – Bonnie nói vẻ lo lắng.

“Cảm ơn” – Matt ngắt lời.

Nước mắt chực trào ra từ đôi mắt nâu của Bonnie “Mình không cố ý—”

Và mọi chuyện không dừng lại ở đó.Meredith và Elena ngay lập tức vây xung quanh bảo vệ cô với đội hình vững chắc trên tinh thần mà họ gọi là “tình chị em khủng long bạo chúa”.Nó có nghĩa là nếu ai đó gây sự với một trong số họ thì cũng có nghĩa đã trêu vào tất cả bọn họ.”

“Nói lời chua chất thay vì tỏ ra tốt bụng?Nghe không giống Matt mà mình biết chút nào.” – Meredith lên tiếng,một bên mày nhướng lên.

“Bạn ấy chỉ cố gắng đồng cảm với bỏ thôi” – Elena lặng lẽ chỉ ra – “Và cách bỏ đáp lại hơi bị ..bất lịch sự đó.”

84. Chương 84

“Okay,okay!Mình xin lỗi , thực sự xin lỗi bồ Bonnie” — cậu hướng mắt về phía cô vẻ biết lỗi – “Thái độ đó thật là không phải và mình biết là bồ chỉ đang cố tỏ ra tử tế .Mình chỉ—mình thực không biết mình đang làm gì hay nói gì nữa.Dù sao thì , bồ có muốn nghe chuyện của mình..”- cậu dừng lại , ánh mắt vẻ dè chừng “..hay là không?”

Tất cả mọi người đều muốn.

“Được rồi,chuyện là thế này.Sáng nay mình vừa tới thăm Jim Bryce—mọi người còn nhớ cậu ta không?”

“Có,mình đã từng đi chơi với cậu ta.Đội trưởng đội bóng bầu dục.Một gã tử tế.Tuy còn hơi trẻ nhưng...” – Meredith nhún vai.

“Jim ồ” – Matt nuốt nước bọt – “Well,chỉ là—mình không muốn mách lẻo chuyện gì nhưng—”

“Khai mau !” ba cô gái cùng hướng về phía cậu ra lệnh như thể họ là một dàn đồng ca Hy Lạp vậy.

Matt chịu thua luôn “Okay,okay!Well—đáng lẽ mình phải có mặt ở đó lúc 10 giờ nhưng mình đã đến sớm hơn một chút và—well,Caroline đã ở đó.Cô ấy đang bỏ đi .”

Có ba cú giật mình vì bị shock nhẹ toát ra và ánh nhìn của Stefan trở nên sắc lẹm.

“Ý cậu là cậu nghĩ cô ấy đã dành cả đêm với hần ta?”

“Stefan!” – Bonnie ngắt lời – “Đó không phải là cách chúng ta làm khi nghe một lời mách lẻo đúng nghĩa.Anh không bao giờ được nói ra ngoài những gì anh nghĩ—”

“Không” – Elena từ tốn nói – “Hãy để Matt trả lời.Mình vẫn nhớ một số chuyện trước kia và có thể nói là mình rất lo về Caroline.”

“Còn hơn cả lo lắng ấy “ – Stefan chêm vào.

Meredith gật đầu “Đây không còn là chuyện mách lẻo nữa , đây là thông tin cần thiết.”

“Được rồi,vậy thì..” – Matt nuốt nước bọt – “Well,yeah,đó đúng là những gì mình đã nghĩ.Jim nói là cô ta đến để thăm em gái của cậu ta ,nhưng Tami mới chỉ có 15 tuổi.Và khi nói về chuyện đó mặt cậu ta đỏ bừng.”

Mọi người trao nhau cái nhìn đồng cảm.

“Caroline lúc nào cũng ...well..để dài...”-Bonnie khơi mào.

“Nhưng mình chưa bao giờ nghe nói là cô ta để ý đến Jim.” – Meredith kết thúc.

Họ ngó Elena mong một câu trả lời.Elena chậm rãi lắc đầu “Mình thực sự không hiểu được nguyên nhân gì trên trái đất này có thể khiến cô ấy tới thăm Tamra.Và bên cạnh đó..” – cô liếc nhanh Matt – “Bồ vẫn chưa kể hết với tụi này mọi chuyện.Còn gì xảy ra nữa?”

“Còn chuyện khác nữa cơ á?Có phải Caroline đã bỏ quên đồ lót không?” – Bonnie cười ngặt nghẽo cho tới khi cô thấy khuôn mặt đỏ gay của Matt. “Hey—thôi nào Matt.Chúng mình chứ có phải ai đâu.Bồ có thể kể tụi này nghe mọi thứ mà.”

Matt hít vào một hơi dài và nhắm mắt lại.

“Okay,well—lúc cô ấy đi ra ngoài,mình nghĩ là—mình nghĩ là Caroline đã...cầu hôn mình.”

85. Chương 85

“Cô ấy đã...Cái Gì cơ?”

“Cô ấy không bao giờ—”

“Như thế nào hả Matt ?” – Elena lên tiếng hỏi.

“Well—lúc đó Jim nghĩ cô ấy đã về rồi nên chạy vào gara để lấy quả bóng bầu dục và mình đang thơ thẩn xung quanh thì đột nhiên Caroline trở lại và cô ấy nói là—well,cô ấy nói gì không quan trọng.Nhưng đại để ý cô ấy là cô ấy thích bóng đá hơn bóng bầu dục và hỏi mình có muốn trở thành một cầu thủ hay không.”

“Và bồ đã nói gì?” – Bonnie thở gấp , có vẻ đang rất hào hứng.

“Mình chả nói gì cả,mình chỉ ngó lại cô ta thôi.”

“Và rồi Jim quay lại?” – Meredith gợi ý.

“Không!Và rồi Caroline bỏ đi , cô ấy nhìn mình như thể là, bồ biết đấy, như thể là mọi chuyện đúng như những gì cô ấy nói—và rồi Tami đi vào.” – khuôn mặt thành khẩn của Matt đỏ gay – “Và rồi—mình không biết nói sao nữa.Có lẽ Caroline đã nói gì đó về mình , về lí do cô ấy làm chuyện này ình , bởi vì cô ấy—cô ấy...”

“Matt” – Stefan vẫn im lặng này giờ , anh tiến lại gần và nói một cách từ tốn - “Chúng tôi không hỏi cậu những chuyện này vì chúng tôi muốn nghe mấy chuyện tọc mạch .Chúng tôi chỉ đang cố tìm hiểu nếu có bất kì điều gì tồi tệ xảy đến cho Fell Church.Vì vậy – làm ơn hãy kể chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Chương 15

Matt gạt đầu nhưng trông mặt cậu vẫn đỏ gay,đỏ từ chân tóc đỏ đi.

“Tami...ấn người em ấy vào người mình.”

Một khoảng lặng kéo dài.

Meredith thận trọng hỏi lại “Matt, ý bồ là em ấy ôm bồ hử?Giống như một cái ôm thậttttt là chặt ấy hả ? Hay là em ấy...” – cô dừng lại bởi Matt đang kịch liệt lắc đầu.

“Nó không phải là một cái ôm đơn thuần thậttttt là chặt đâu.Chỉ có chúng mình ở đó gần lối ra vào và em ấy...well, mình không thể tin nổi.Em ấy mới có 15 tuổi nhưng em ấy hành động như một phụ nữ trưởng thành ấy.Ý mình không phải là ...từng có người phụ nữ trưởng thành làm thế với mình nhưng...”

Trông cậu vẫn còn bối rối nhưng có vẻ áp lực đè nặng lên ngực đã thuyên giảm và ánh nhìn của Matt quét qua từng khuôn mặt .

“Thế mọi người nghĩ sao?Có phải việc Caroline ở đó chỉ là trùng hợp?hay là cô ấy...đã nói gì đó Tami?”

“Không phải trùng hợp ngẫu nhiên đâu? – Elena đáp đơn giản – “Nó quá phức tạp để có thể là một sự trùng hợp: Caroline tới chỗ bồ và sau đó Tami hành động như thế.Mình biết – mình có quen Tami Bryce. Cô bé là một người tốt – hay đã từng là như thế.”

“Giờ cô bé vẫn thế” – Meredith tiếp lời – “Mình đã nói với mọi người rồi.Mình có đi chơi với Jim một vài lần.Cô bé là một người rất tử tế và không hề già dặn trước tuổi.Mình không nghĩ là cô bé thường làm mấy chuyện không phù hợp như thế,trừ phi...”Cô dừng lại,nhìn vào khoảng không trước mặt ,nhún vai và bỏ lửng câu nói.

86. Chương 86

Giờ Bonnie có vẻ rất nghiêm túc .“Nhưng chúng ta phải chấm dứt chuyện này” – cô nói – “Sẽ ra sao nếu cô bé làm chuyện tương tự với gã nào đó không tử tế và không biết ngượng được như Matt ?Cô bé có thể khiến chính mình bị tấn công!”

“Đó là tất cả vấn đề” – Matt tiếp tục,mặt lại ửng lên –“Ý mình là , điều này cũng khó quá...Nếu cô bé cũng như những cô gái khác thì có lẽ mình sẽ đồng ý hẹn hò với.. – mà ý mình không phải là cô gái nào mình cũng hẹn hò đâu đấy..” – cậu vội thêm vào và lén nhìn Elena.

“Nhưng bồ thực sự nên làm điều đó” – Elena đáp lại chắc nịch – “Matt à , mình không muốn bồ vướng bận mình mãi mãi – không có gì khiến mình an lòng hơn là được nhìn thấy bồ hẹn hò với một cô gái tốt.” Và dường như vô tình , ánh mắt của cô hướng về Bonnie – người đang cố nhai nốt cọng cần tây sao cho thật khê, thật gọn .

“Stefan , anh là người duy nhất có thể nói cho tụi em biết nên làm gì” – Elena quay sang anh nói.

Stefan hơi nhăn mặt. “Anh không biết nữa.Chỉ từ hai cô gái đó thì khó mà suy ra bất kì đầu mối nào.”

“Vậy là chúng ta sẽ ngồi chờ và xem tiếp theo Caroline – hoặc Tami làm gì hả?” – Meredith lên tiếng.

“Không chỉ chờ thôi đâu” – Stefan tiếp lời – “Chúng ta sẽ tìm hiểu thêm về chuyện này.Các bạn có thể để ý theo dõi Caroline và Tami Bryce,và tôi có thể điều tra vài thứ.”

“Chết tiệt” – Elena vừa nói vừa động nắm đấm xuống nền đất. “Mình đã gần như—”.Cô đột ngột dừng lại và nhìn thấy các bạn của cô :Bonnie nhảy dựng lên,làm rớt luôn cọng cần tây và Matt đang ho sặc sụa,tay nắm chặt lon Coca.Kể cả Meredith và Stefan cũng đang nhìn cô chăm chú.

“Gì thế?” – Elena hỏi trống không.

Meredith “hồi” lại đầu tiên : “Chỉ là hôm qua bồ còn là—well,một thiên thần non nớt không biết chửi thề.”

“Chỉ vì mình đã chết vài lần không có nghĩa là mình không thể nói “chết tiệt” trong cả phần đời còn lại “ – Elena lắc đầu – “Không.Mình là mình và mình sẽ luôn là mình – bất kể mình là ai đi nữa.”

“Tốt” – Stefan lên tiếng và cúi xuống để hôn lên đỉnh đầu cô.Matt nhìn ra chỗ khác , Elena khẽ đập vào anh về phản đối nhưng trong đầu lại nghĩ “Em mãi yêu anh” , và biết rằng anh sẽ nhận ra điều đấy dù cô không thể đọc được suy nghĩ của anh.Sự thực cô nhận ra cô vẫn nắm bắt được phản ứng nói chung của anh , nhìn thấy xung quanh anh là vầng sáng màu hồng ấm áp đang bao phủ.

Có phải quầng sáng này chính là những gì Bonnie hay nhìn thấy và gọi chúng là “màu linh hồn”?Cô nhận ra thường ngày cô hay nhìn thấy anh được bao phủ bởi những bóng mờ phát sáng,tạo cảm giác mát mẻ và có màu như ngọc lục bảo(nếu những cái bóng có thể tỏa ánh sáng).Và giờ màu xanh lá ấy đã quay trở lại , màu hồng tan đi.

Ngay lập tức cô đưa mắt quan sát những người còn lại :Bonnie được vây quanh bởi màu hồng nhạt,Meredith là màu tím sâu thẳm thâm thúy , Matt có màu xanh biển đậm thuần túy.

87. Chương 87

Điều này nhắc cô nhớ về ngày hôm qua – mà chỉ hôm qua thôi sao?Cô đã nhìn thấy rất nhiều thứ không ai có thể thấy , trong đó bao gồm cả “thứ gì đó” đã làm cô sợ đến chết khiếp.

Nhưng thứ đó là gì nhỉ ? Cô chỉ còn vài hình ảnh chớp nhoáng trong đầu – như thể những thông tin đó tự bản thân chúng cũng sợ hãi chính chúng.

“Thứ đó” có thể chỉ bé bằng cái móng tay , cũng có thể to bằng cả cánh tay.Cơ thể của nó gợi cô nhớ đến kết cấu của những cành cây. Nó có râu giống côn trùng nhưng lại quá nhiều và râu của nó ngo ngoe giống những cái vòi nhưng với một tốc độ nhanh không tả được.Mấy liên tưởng về côn trùng luôn làm cô phải rùng mình.Và hơn hết , nó là một con bọ.Nhưng con bọ này có cơ thể lạ lùng hơn bất kì loài côn trùng nào cô từng thấy.Nếu mi họa nó lên một chút ta có thể liên tưởng nó với một con đ***** hoặc một con mực bởi nó cũng có một cái mồm tròn với các răng sắc nhọn bao quanh .Nó cũng có rất nhiều xúc tu trông như những búi dây leo dày kịt uốn éo mọc sau lưng.

Nó còn có thể dính lên người ai đó nhưng cô có một cảm giác kinh khủng là nó còn có thể làm nhiều hơn thế.

Nó có thể biến thành trong suốt và chui vào cơ thể bạn mà bạn không cảm thấy gì hơn một cú kim châm.

Và sau đó chuyện gì sẽ xảy ra ?

Elena quay sang Bonnie hỏi “Bồ có nghĩ rằng nếu mình cho bồ coi thứ gì đó trông như thế nào thì bồ có thể nhận ra nó một lần nữa không?Không phải nhận ra bằng mắt mà bằng khả năng tâm linh của bồ ấy?”

“Mình đoán là điều đó còn phụ thuộc vào “thứ đó” là cái gì đã “ – Bonnie thận trọng trả lời.

Elena liếc nhìn Stefan , anh khẽ gật đầu với cô.

“Vậy thì nhắm mắt lại đi” – Elena nói .

Bonnie làm theo và Elena đặt các ngón tay lên thái dương bạn , ngón tay cái nhẹ vuốt mắt Bonnie.Cô cố gắng huy động sức mạnh của Ma Thuật Trắng – điều mà hôm qua cô còn làm khá dễ dàng – còn hôm nay thì khó khăn như thể đang phải dùng hai hòn đá quẹt vào nhau để đánh lửa vậy.Cuối cùng cô cũng cảm thấy một ánh chớp nháng lên còn Bonnie đột ngột lùi lại phía sau.

Bonnie mở bừng mắt “Đó là cái gì vậy ?” – cô giật bắn , hơi thở gấp gáp.

“Đó là thứ hôm qua mình nhìn thấy”

“Thấy ở đâu?”

Elena chậm chậm đáp “Bên trong Damon.”

“Nhưng nó có nghĩa là gì ? Anh ta đang điều khiển nó ? Hay ..hay..” – Bonnie im bật , hai mắt mở to .

Elena kết thúc câu nói còn bỏ lửng của bạn : “Anh ấy đang điều khiển nó ? Mình không biết . Nhưng có một điều mình biết chắc đó là : khi anh ấy làm lơ lời kêu cứu của cậu , anh ấy đang chịu ảnh hưởng của lũ malach.”

“Câu hỏi đặt ra ở đây là : nếu không phải Damon thì là kẻ nào đang điều khiển nó ?” – Stefan lên tiếng , anh đã đứng dậy ,có vẻ không thoải mái – “Tôi đã nghĩ về điều này và sinh vật mà Elena vừa chỉ cho cô xem – trông nó không giống như có trí óc của riêng mình.Nó hẳn là bị điều khiển bởi một bộ óc tồn tại bên ngoài .”

88. Chương 88

“Giống như những vampire khác?” – Meredith khẽ hỏi lại.

Stefan nhún vai - “Vampire thường không chú ý tới mấy chuyện này , bởi các vampire có thể có bất kì thứ gì họ muốn mà không cần tới thứ ‘công cụ’ kia.Kẻ nào có thể điều khiển malach ám ảnh một vampire như vậy hẳn phải có một trí óc mạnh mẽ. Mạnh – và tà ác nữa.”

“Đó..” – Damon cố tìm những từ ngữ chính xác nhất trong khi vẫn đang đứng trên cành sồi cao – “..là em trai tao và...người của nó.”

“Tuyệt diệu” – Shinichi thì thầm.Hắn thả lỏng cơ thể và đứng trên cành sồi với một dáng điệu còn duyên dáng hơn cả Damon.Việc này đã trở thành một cuộc đấu ngầm giữa hai người họ.Damon thấy đôi mắt màu vàng của Shinichi lóe lên một hay hai lần gì đó khi hắn nhìn Elena và nhắc tới Tami.

“Đừng nói với tao là mày không liên quan đến những cô nàng phiền phức đó..” – Damon lạnh lùng thêm vào – “Từ Caroline đến Tami và trước đó nữa , tất cả là chủ ý của mày ?”

Shinichi lắc đầu.Cặp mắt hắn vẫn dán vào Elena và hát một khúc dân ca có giai điệu êm ái.

“Với gò má phớt hồng

Và mái tóc như lúa mì vàng óng...”

“Tao sẽ không thử làm điều đó với các cô gái đâu” – Damon cười nhưng chẳng có vẻ gì đang cười . Đôi mắt anh nhíu lại – “Có thể trông họ yếu xìu như những miếng giấy ướt – nhưng sự thực họ kiên cường hơn mày nghĩ đấy , và họ trở nên bất khuất khi một trong số họ gặp nguy hiểm.”

“Ta đã nói với ngươi rồi , không phải ta đang làm chuyện này “ – Shinichi đáp, lần đầu tiên kể từ khi Damon trông thấy , hắn có vẻ hơi khó chịu. Rồi hắn nói “Mặc dù có thể ta biết người bày ra trò này.”

“Nói tao nghe thử.” – Damon gợi ý , hai mắt vẫn nhíu lại.

“Well – ta đã nhắc với ngươi về người em song sinh của ta chưa nhỉ ? Tên cô ấy là Misao” – nở nụ cười vẻ đắc thắng , hắn tiếp tục – “Misao có nghĩa là thiếu nữ.”

Damon cảm giác được cơn thèm ăn tự động dâng lên. Anh lơ nó đi. Anh đang cảm thấy khá thoải mái để tính đến chuyện đi săn và anh không nghĩ là tội cáo-tính hay “kitsune”(như Shinichi yêu cầu được gọi)này là thứ anh có thể sẵn.

“Không,mày chưa từng nhắc tới cô ta.” – Damon đáp ,lơ dang lấy tay gãi gãi sau gáy.Vết muỗi đốt đó đã biến mất nhưng vẫn để lại một trận ngứa điên cuồng. – “Hắn có thứ gì đó đã làm lú tâm trí mày khiến mày không nhắc tới cô ả.”

“Well,cô ấy vẫn ở đâu đó quanh đây.Cô ấy và ta cùng tới chốn này và chúng ta đã chứng kiến luồng sức mạnh đã hồi sinh...Elena.”

Damon chắc chắn rằng khoảng bỏ lửng của hắn trước khi nhắc đến tên Elena hoàn toàn là giả. Anh hơi nghi ngờ đầu ,tỏ rõ cái vẻ “đừng nghĩ rằng mày lừa được tao” và chờ đợi.

“Misao thích chơi game” – Shinichi đơn giản đáp lại.

89. Chương 89

“Ồ thế à?Game như cờ thỏ, cờ vua , câu cá hay đại loại thế ấy hả?”

Shinichi húng hắng ho nhưng Damon có thể nhận thấy mắt hắn vẫn lên những tia máu.Ồ , có vẻ như gã này luôn bảo vệ cô ta thái quá thì phải? Damon ném cho hắn một trong những nụ cười chói lóa nhất của anh.

“Ta yêu cô ấy” – gã đàn ông trẻ tuổi với mái tóc màu đen tuyền pha lẫn những lọn lửa đáp lời và lần này , giọng hắn tỏ rõ sự cảnh cáo.

“Ồ đương nhiên rồi” – Damon nhẹ nhàng tiếp lời – “Tao hiểu mà.”

“Nhưng,well,những trò chơi của cô ấy đến cuối cùng thường có hiệu ứng hủy diệt cả một thị trấn ,đương nhiên không phải trong một lúc.”

Damon nhún vai “Tao sẽ không bỏ lỡ cảnh cả thị trấn này bị thổi tung đâu.Và đương nhiên tao sẽ đưa các cô gái của tao ra ngoài ,giữ họ sống sót đầu tiên.”

“Như ý người muốn thôi” – giọng điệu Shinichi đã trở lại dễ dãi như bình thường – “Ta và người là đồng minh và chúng ta sẽ giữ thỏa thuận của chúng ta.Dù sao thì thật đáng xấu hổ nếu bỏ phí...tất cả chuyện này.” Ánh mắt của hắn lại chuyển sang Elena một lần nữa.

“Chúng ta vẫn chưa thảo luận tới thất bại nho nhỏ của lũ malach của mày – hoặc của cô ta nếu ý mày là thế,và tao khá chắc là tao đã làm ba trong số chúng bốc hơi nhưng tao viết là vẫn còn nữa.Bởi vậy mối quan hệ làm ăn của chúng ta đến đây là chấm hết.Mày đã chọn sai đối thủ rồi Shinichi ạ.Mày sẽ không muốn biết mọi việc sẽ tệ đến mức nào đâu.”

Khá ấn tượng khi Shinichi chỉ gật đầu đáp lại.Trong giây tiếp theo, ánh mắt hắn lại dán vào Elena lần nữa và hát :

“...mái tóc như lúa mì vàng óng

nhẹ nhàng xuống bờ vai em trắng mịn

Màu hồng yêu quý của ta , dấu yêu của ta...”

“Và tao không muốn gặp Misao của mày cho sự an toàn của chính ả.”

“Và ta biết là cô ấy muốn gặp người.Cô ấy nắm bắt từng giây trò chơi của cô ấy,nhưng ta sẽ cố làm cô ấy xao lãng.” – Shinichi làm bộ làm tịch.

Damon ngó hắn một lúc rồi sự nhận ra đã không chủ tâm nhìn hắn quá lâu.

Shinichi quan sát anh.Hắn nhoẻn cười.

Damon thấy hồ nghi về nụ cười đó. Anh để ý rằng mỗi khi Shinichi cười,có thể nhìn thấy trong mắt hắn có hai ngọn lửa nhỏ đỏ rực đang nhảy múa.

Nhưng anh quá mệt mỏi để nghĩ về điều ấy. Đơn giản đó là một cảm giác rất thoải mái. Sự thực là đột nhiên anh thấy rất , rất buồn ngủ....

“Vậy là tụi mình phải đi kiếm mấy con malach ẩn trong cơ thể các cô gái giống Tami hử?” – Bonnie hỏi.

“Chính xác là Tami” – Elena đáp.

“Và bồ nghĩ là..” – Meredith lên tiếng , cô nhìn Elena chăm chú – “..bằng cách nào đó Tami đã nhận thứ đó từ Caroline.”

“Ừ ,mình biết , mình biết ,câu hỏi đặt ra là :Caroline nhận thứ đó từ đâu?Và đó là điều mình không biết.Nhưng chúng ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra cho cô ấy khi bị Klaus và Tyler bắt cóc.Chúng ta không biết cô ấy đã làm gì trong cả tuần vừa rồi – ngoại trừ một điều rõ ràng là cô ấy vẫn không thôi căm ghét chúng ta.

90. Chương 90

Matt lấy tay ôm đầu : “ Giờ tụi mình phải làm gì đây?Mình cảm giác như thể chuyện này là trách nhiệm của mình.”

“Không , nếu ai đó cần cảm giác có trách nhiệm với chuyện này thì đó là Jimmy.Do anh ta – cậu biết rồi đây – đã để Caroline ở qua đêm –và rồi để cô ấy nói chuyện với đứa em gái mới 15 tuổi của mình...Well,mặc dù đó không phải là lỗi của anh ta nhưng hẳn anh ta cũng nên thoái thác chút chứ. “ – Stefan lên tiếng.

“Và đó là chỗ anh hiểu sai đây..”- Meredith nói với Stefan – “..Matt và Bonnie và Elena và tôi đều biết Caroline quá rõ và hiểu cô ta có thể làm gì.Tụi này chính là những người hiểu tụi này nhất.Và tôi nghĩ chúng ta có một nhiệm vụ quan trọng cần làm ngay.Mình đề nghị chúng ta cùng đến nhà cô ấy.”

“Mình cũng vậy” – Bonnie buồn bã tiếp lời – “nhưng mình không trông mong gì ở đó đâu.Bên cạnh đó , lẽ như Caroline không có con malach nào trong người thì sao?”

“Đó là nơi đầu tiên cần xem xét” – Elena đáp – “Chúng ta cần tìm cho ra kẻ nào đứng đằng sau chuyện này .Kẻ nào đó đủ mạnh để ảnh hưởng đến Damon.”

“Tuyệt” – Meredith nói về chắc nịch – “Và hi vọng sức mạnh của các dòng chảy ma thuật sẽ giúp chúng ta bởi chuyện này liên quan đến từng người dân Fell Church.”

Cùng lúc đó , 50 yard* về phía tây và 30 feet tính từ mặt đất , Damon đang phải đấu tranh để giữ bản thân tỉnh táo.

Shinichi luồn tay vuốt mái tóc suôn thẳng có màu như bóng đêm, những lọn tóc đỏ như lửa phấp phới trước trán hắn.Hắn chăm chú dõi theo Damon đang ở bên dưới.

Đáng lẽ Damon cũng phải quan sát lại hắn một cách chăm chú nhưng thay vào đó anh đơn thuần cảm thấy rất,rất buồn ngủ. Chầm chậm,anh bắt chước theo cử động của Shinichi , lấy tay gạt nhẹ mấy lọn tóc đen nhánh mượt mà khỏi vầng trán.Mí mắt anh vô tình cứ trĩu xuống.Shinichi vẫn đang cười với anh.

“Vậy là chúng ta đã thỏa thuận xong.” – hắn ta thì thầm –“ Misao và ta sẽ có thị trấn , người sẽ không cản trở chúng ta. Chúng ta sẽ nắm quyền kiểm soát các dòng chảy năng lượng .Người đưa các cô gái của người ra ngoài an toàn ...và có được sự trả thù như mong muốn.”

“Chống lại đứa em trai giả dối của tao và tên...tên Mutt đó!”

“Matt” – tai Shinichi rất thính.

“Gì cũng được.Tao sẽ không để Elena bị tổn thương , thể thôi.À và con nhóc phù thủy tóc đỏ nữa.”

“À đúng rồi , Bonnie ngọt ngào.Ta không phiền nếu có được một hai đứa giống cô ta.Để coi , một cho lễ Samhain** và một cho lễ Solstice***.”

Damon lừ đừ khịt mũi :“Không có hai đứa như cô ta đâu dù mày có tìm ở chỗ nào đi nữa.Tao cũng sẽ không để nhỏ đó bị thương.”

91. Chương 91

“Thế còn cô gái cao ,xinh đẹp với mái tóc đen dài...Meredith?”

Damon giật thót “Đâu ? ”

“Đừng lo,cô ta không đến bắt người đâu” – Shinichi nói êm ái – “Người muốn làm gì với cô ta?”

“Oh” – Damon thả lỏng hai vai,duỗi dài người một cách nhẹ nhõm – “Để cô ta đi con đường của cô ta , chỉ cần cô ta tránh xa con đường của tao.”

Shinichi thong thả ngã lưng tựa vào chạc cây của hắn : “Em trai người thì không thành vấn đề.Vậy thực sự chỉ còn đứa con trai kia ở lại.” – hắn thì thầm. Lối thì thầm của hắn luôn toát lên vẻ bóng gió.

“Đúng.Nhưng em trai tao—” – Damon đã gần như ngủ rồi , ngủ ngay ở vị trí Shinichi vừa rời đi.

“Ta đã nói với người rồi.Anh ta sẽ được quan tâm chăm sóc.”

“Ừm.Ý tao là..tốt.”

“Vậy chúng ta thỏa thuận chứ?”

“Ừm-hmm.”

“Được chứ?”

“Được.”

“Thỏa thuận xong.”

Lần này Damon không trả lời nữa.Anh đang nằm mơ. Anh mơ thấy đôi mắt màu vàng thiên thần của Shinichi thành linh mở to chú mục vào anh.

“Damon”. Anh nghe thấy tên mình,nhưng trong giấc mơ của anh có quá nhiều thứ khiến anh không thể mở mắt nổi.Dù sao thì , anh có thể thấy mà không cần mở mắt.

Trong giấc mơ,Shinichi khom mình trước mặt anh , mặt hắn thoáng nét cười .Cảm xúc của họ trộn lẫn với nhau,hơi thở hòa thành một nhịp (nếu Damon thực sự ‘thở’). Shinichi cứ giữ nguyên tư thế đó hồi lâu như thể hắn đang kiểm tra cảm xúc của Damon , nhưng Damon biết đối với một kẻ đến từ bên ngoài , cảm xúc của anh là không thể nắm bắt.Dù vậy,trong giấc mơ Shinichi cứ bám lấy anh như thể đang cố ghi nhớ hàng mi đen cong vút ,gò má nhọt nhọt , hay khuôn miệng với những đường cong tinh tế của Damon.

Sau cùng , Shinichi-trong-giấc-mơ đặt tay phía dưới đầu Damon và ấn vào nơi vết muỗi đốt đang ngứa rất.

“Ồ,có vẻ người lớn lên thuận lợi và khỏe mạnh quá ha?” – hắn nói chuyện với một thứ gì đó Damon không nhìn thấy – một thứ nằm Bên Trong anh .

“Người có thể hoàn toàn kiểm soát và chống lại ý muốn mạnh mẽ của hắn chứ hả?” - Shinichi nói vậy rồi ngồi yên một lát như thể đang ngắm hoa anh đào rơi ,mắt nhắm nghiền.

“Ta nghĩ là ..” – hắn thì thào – “đó là điều chúng ta sẽ thử,không còn lâu nữa đâu.Sớm.Rất sớm thôi.Nhưng trước hết chúng ta phải lấy được sự tin tưởng của hắn , loại bỏ đối thủ của hắn.Khiến hắn mù mị , khiến hắn chìm trong tức giận , hư vô và mất thăng bằng.Khiến hắn phải luôn nghĩ về Stefan , về sự căm ghét của hắn dành cho Stefan – kẻ đã cướp mất thiên thần của hắn . Và trong lúc đó ta sẽ lo những việc cần được hoàn thành ở đây.”

Rồi hắn quay sang nói với Damon : “Chúng ta đúng là đồng minh..” – hắn phá ra cười – “..nhưng không phải khi ta đã chạm được ngón tay vào linh hồn người.Đây.Cảm thấy nó chứ?Và ta có thể khiến người làm những điều...”

92. Chương 92

Và rồi dường như hấn lại chuyển sang nói với thứ sinh vật vẫn ở bên trong cơ thể Damon : “Nhưng ngay bây giờ ...một bữa tiệc nhỏ giúp người lớn nhanh hơn và mạnh hơn.”

Trong giấc mơ,Shinichi làm một điệu bộ rồi đi giật lùi lại, luôn miệng mời một thứ malach vô hình trèo lên cây.Chúng bò lên và che lấp gáy của Damon.Và rồi , thật đáng sợ , chúng chui vào bên trong anh lần lượt từng con , từng con một , chui qua những vết cắt trên cơ thể mà anh không nhớ là mình từng có.Cái cảm giác nhũn nhão như con sứa của cơ thể chúng thật không thể chịu nổi ...và chúng cứ thế chui vào bên trong anh..

Shinichi cất tiếng hát êm ái.

“Oh,hãy đến đưa ta đi , những thiếu nữ xinh xắn của người

rất nhanh đã lấy mất tâm trí ta

Đưa ta đi trong ánh mặt trời hay ánh trăng

Khi những đóa hồng vẫn đương nở rộ ...”

Trong giấc mơ , Damon đang tức giận.Không phải vì chuyện vô lý lũ malach có bên trong anh bởi điều đó thật tức cười.Anh tức giận bởi anh biết gã Shinichi-trong-giấc-mơ đang quan sát Elena khi cô đang thu dọn những gì còn sót lại của chuyến picnic.Hắn đang quan sát từng cử động của cô ấy ở một khoảng cách đáng lo.

“Hoa vẫn nở mỗi dấu chân người qua

...Những đóa hồng đại dẫm máu đỏ.”

“Elena của người quả là một cô gái khác thường” – gã Shinichi-trong-giấc-mơ thêm vào – “Nếu cô ta còn sống,ta nghĩ cô ta sẽ là của ta trong một đêm hay tương tự thế.” Hắn dụ dăng vuốt những lọn tóc còn vương trên trán của Damon và nói “Một cảm xúc kì lạ , người có nghĩ thế không?Ta sẽ bảo đảm cô ta được chết một cách đẹp đẽ.”

Nhưng Damon đang ở một trong những giấc mơ mà ở đó bạn không thể nói hay cử động,Anh không trả lời.

Trong lúc ấy, lũ vật nuôi trong- giấc- mơ của gã Shinichi-trong-giấc-mơ tiếp tục trèo lên cây ,cơ thể nhũn như thạch Jell-O,trút vào bên trong anh.Một con , hai con,một tá , hai tá ..Ngày càng nhiều hơn.

Và Damon không thể tỉnh dậy ngay cả khi anh cảm giác được ngày càng nhiều maclach đang tới từ phía khu rừng cổ.Chúng không chết , cũng chẳng sống , không phải đàn ông và chẳng phải thiếu nữ,sức mạnh của chúng giúp Shinichi điều khiển tâm trí Damon từ đằng xa.Dường như chúng kéo tới vô tận.

Shinichi theo dõi dòng chảy sáng lấp lánh tạo bởi cơ thể malach diễn ra bên trong Damon .Sau một lúc , hấn lại hát :

“Mỗi ngày đều quý giá , đừng bỏ lỡ..

Hoa sẽ tàn và chúng ta cũng vậy...

Đến với ta hơi các cô thiếu nữ

Khi chúng ta còn trẻ và vẫn vô tư.”

Damon mơ anh nghe thấy từ “hãy quên đi” được thì thầm bởi hàng trăm giọng nói .Và mỗi khi anh cố nhớ lại phải quên điều gì thì chúng lại tản ra và biến mất...

93. Chương 93

Anh thấy mình tỉnh lại trên cây , toàn bộ cơ thể đau ê ẩm.

*yard : đơn vị đo lường , 1 yard = 3 feet = 0,9144m.Nhân đây nói luôn 1 feet = 0,3048 m

**lễ Samhain : chính là tên gọi khác của lễ Halloween , được tổ chức vào 31/10 hàng năm.

*** lễ Solstice: chia làm 2 loại là lễ Solstice mùa hè (giữa hè),tổ chức vào 21/6 hàng năm và lễ Solstics mùa đông ,tổ chức tầm 20>>23/12 hàng năm

Chương 16

Dịch bởi : littlebibi , kuisuira (krilm.net)

Edit : kuisuira

Stefan ngạc nhiên khi thấy Bà Flowers đang chờ họ trở về từ chuyến picnic. Và, cũng thật khác thường khi những điều bà ấy nói lại chẳng liên quan gì đến khu vườn của bà.

“Có một lời nhắn gửi đến cho hai người ở tầng trên”- bà nói, hất đầu về phía chiếc cầu thang hẹp - “Đó là lời nhắn của một gã trẻ tuổi, tóc đen – anh ta trông hơi giống cậu. Anh ta chẳng nói lời nào với tôi. Chỉ hỏi chỗ để lại lời nhắn.”

Elena hỏi : “Gã tóc đen? Damon?”

Stefan lắc đầu: “Anh ta muốn gì khi để lại lời nhắn cho anh cơ chứ? ”

Anh để Elena ở lại với bà Flowers và vội vàng đi lên cái cầu thang ngu ngốc, ngoằn ngoèo đó. Ở đầu cầu thang, anh tìm thấy một mảnh giấy bị chèn dưới cánh cửa.

Đó là một tấm card Thinking of You, không phong bì. Stefan - người hiểu rõ anh trai mình, nghi ngờ tấm thiệp đã được thanh toán - ít ra là bằng tiền mặt. Bên trong, là dòng chữ được viết bằng nét bút to, đen đậm:

”KHÔNG CẦN CÁI NÀY.

THÁNH STEFAN CŨNG BIẾT.

TỐI NAY GẶP ANH DƯỚI GỐC CÂY

CHỖ CON NGƯỜI HAY TÔNG VÀO.

KHÔNG ĐƯỢC TRỄ HƠN 4:30 SÁNG.

ANH SẼ ĐƯA TIN TỨC CHO CHÚ.

D.”

Đó là tất cả...ngoại trừ một địa chỉ web.

Vốn dĩ Stefan có ý định vứt tờ giấy ghi chú vào sọt rác nhưng rồi sau đó cơn tò mò bắt đầu tấn công anh. Anh bật máy tính, vào thẳng website đó, và ngồi xem. Được một lúc, chẳng có gì xảy ra. Sau đó, bắt đầu xuất hiện những chữ cái màu xám đen trên phông nền đen của màn hình. Đối với con người, lẽ ra trên màn hình chỉ hiện lên toàn chỗ trống. Còn đối với vampire, với thị giác nhạy bén hơn người của mình, màu xám trên nền đen tuy có hơi nhợt nhạt nhưng vẫn có thể thấy rõ.

”Cảm thấy chán chường trước những viên lapis lazuli?

Muốn có một kỳ nghỉ ở Hawaii?

Những món ăn cũ mềm giống nhau đến phát ngán?

Hãy đến thăm Shi no Shi.”

Stefan bắt đầu đóng trang web, nhưng có một cái gì đó ngăn anh lại. Anh ngồi xuống và nhìn chằm chằm vào mục quảng cáo bé tí trông có vẻ khá kín đáo nằm ngay dưới bài thơ, cho đến khi anh nghe tiếng Elena gõ cửa. Anh nhanh chóng đóng máy lại và đi tới cầm lấy giỏ trái cây trên tay cô. Anh không nói gì về tờ ghi chú và anh những gì anh đã thấy trên màn hình vi tính. Nhưng khi màn đêm buông xuống, anh lại càng suy nghĩ nhiều hơn.

94. Chương 94

“Oh, Stefan, anh làm gãy xương em mất! Anh làm em không thở được đây!”

“Anh xin lỗi, anh chỉ muốn ôm lấy em.”

“Được rồi, em cũng muốn ôm anh mà.”

“Cám ơn em, thiên thần của anh.”

Trong căn phòng với mái trần cao vút, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng. Một bên cánh cửa sổ để mở, mặc cho ánh trăng chiếu vào. Trên bầu trời, thậm chí khi mặt trăng kia dường như muốn lên đi trong nỗi khiếp đảm, thì ánh trăng sắc nhọn của nó vẫn in dấu trên sàn gỗ khô cứng.

Damon mỉm cười. Anh đã có một ngày dài, nghỉ ngơi và bây giờ điều anh mong muốn chính là một đêm đầy thú vị.

Vượt qua cánh cửa không dễ dàng như anh tưởng. Khi đến nơi dưới lốt một chú quạ đen khổng lồ, bóng loáng, anh hy vọng mình có thể giữ thăng bằng trên ngưỡng cửa và biến hình thành con người để mở cánh cửa ra. Thế nhưng trên ô cửa có đặt bẫy – nó được nối kết bởi Sức Mạnh với một trong những người ngủ bên trong. Damon lúng túng bước qua, tự rủa lông một cách hần học, sợ rằng sẽ gây ra bất kỳ áp lực nào trên liên kết mỏng manh đó, rồi bỗng nhiên có một vật gì đó xuất hiện bên cạnh anh trong một tiếng vỗ cánh.

Có vẻ như chưa bao giờ có một con quạ nào như thế “góp mặt” trong bất kỳ quyển sách nào của các nhà “điều cầm học”. Đó là một con quạ có bộ lông bóng mượt vừa đủ, nhưng đôi cánh lại nhuộm màu đỏ tươi, và một cặp mắt vàng rực.

Damon hỏi : “Shinichi?”

“Còn ai vào đây nữa?” - tiếng trả lời phát ra khi cặp mắt vàng rực hướng về phía anh – “Ta thấy người đang gặp rắc rối. Nhưng ta có thể giúp. Ta sẽ làm cho họ ngủ thật sâu để người có thể cắt đứt sợi dây liên kết.”

“Đừng!”, Damon vội kêu lên – “Nếu người tác động vào họ quá nhiều, Stefan sẽ—

”

Câu trả lời vang lên với âm vực êm dịu : “Stefan chỉ là một thằng nhóc thôi, nhớ chứ? Hãy tin ta. Người thực sự tin ở ta, đúng không?”

Và mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ và chính xác, hết như những điều mà con quạ sắc sảo “thần thông quảng đại” vừa nói lúc nãy. Mọi người ở trong đang ngủ say như chết, và sau đó, họ vẫn tiếp tục ngủ say như thế.

Một lúc sau, ô cửa sổ mở ra, Damon biến thành thành người và đi vào trong. Em trai anh và...và cô ấy...người mà anh vẫn hằng dõi theo...nàng đang nằm ngủ, mái tóc vàng óng ả của nàng xỏa thẳng trên gối và vắt lên cả thân thể đứa em trai anh.

Damon miễn cưỡng hướng ánh nhìn sang chỗ khác. Có một chiếc máy tính cỡ trung, lỗi thời được đặt trên chiếc bàn ở góc phòng. Anh bước tới đó, không một chút do dự, anh mở nó ra. Hai con người trên chiếc giường vẫn không hề nhúc nhích.

95. Chương 95

Files ư...aha. Là nhật ký. Cái tên nghe mới “nguyên thủy” làm sao. Damon mở nó ra và nghiên cứu nội dung.

“ Nhật ký thân yêu ,

Sáng nay mình thức dậy và - điều kỳ diệu trong những điều kỳ diệu – một lần nữa, mình được trở lại là chính mình. Mình có thể đi đứng, nói chuyện, uống nước, và tè dầm (Well, mình vẫn chưa làm thế, nhưng mình chắc rằng nếu cố gắng mình sẽ làm được thôi)

Mình đã trở lại.

Thật là một chặng đường địa ngục.

Mình đã chết, nhật ký thân yêu à, mình thật sự đã chết, và rồi sau đó chết đi một lần nữa như một vampire. Và đừng mong mình giải thích điều gì đã xảy ra vào thời khắc đó – tin mình đi; bạn phải ở đó mới được.

Điều quan trọng ở đây là, mình đã ra đi, nhưng bây giờ mình lại một lần nữa quay về - và oh, người bạn kiên nhẫn của mình ơi, người bạn đã gìn giữ biết bao bí mật của mình từ thời mẫu giáo...mình rất vui vì đã trở lại đây.

Một mặt, mình sẽ không bao giờ có thể ở bên cạnh dì Judith hay Margaret được nữa. Họ nghĩ rằng có lẽ mình sớm “yên nghỉ trong thanh thản” với các thiên thần. Nhưng mặt khác, mình có thể sống với Stefan.

Đây chính là sự đền bù cho tất cả những gì mình đã trải qua – mình không biết làm thế nào để có thể bù đắp cho những ai đã từng vì mình mà phải đi qua cánh cửa địa ngục. Oh, mình mệt rồi và có lẽ không có vấn đề gì nếu mình nói rằng – mình muốn tận hưởng một đêm thao thức với tình yêu của mình.

Mình rất hạnh phúc. Chúng mình đã có một ngày tuyệt vời, với tình yêu và cả tiếng cười, được nhìn thấy gương mặt của bạn bè khi họ thấy mình còn sống! (Và không hề mất trí như những gì mình đã thể hiện suốt trong mấy ngày qua. Thành thật mà nói, bạn hãy nghĩ rằng có lẽ Linh hồn bầu trời vĩ đại Inna đã thả mình về với những mảnh vụn linh hồn theo đúng trật tự cũ .Oh,well.)

Yêu bạn,

Elena ”

Đôi mắt của Damon nóng lòng đọc lướt qua những dòng này. Anh đang tìm một thứ gì đó hoàn toàn khác. Ah, đúng rồi. Giống như cái này đây:

“Elena yêu quý của anh,

Anh biết thế nào rồi em cũng sẽ tìm ở đây, sớm hay muộn rồi cũng thế. Anh hy vọng em sẽ không bao giờ phải đọc điều này. Nếu em đang đọc những dòng này, thì chứng tỏ Damon chính là kẻ phản bội, hay là có một điều khủng khiếp khác đã xảy ra...”

“Kẻ phản bội ư? Nghe hơi nặng đấy”- Damon nghĩ, cảm thấy bị tổn thương, nhưng đồng thời cái quyết tâm thực hiện kế hoạch này lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

“...Tối nay anh sẽ đi vào rừng để nói chuyện với anh ấy – Nếu anh không trở về, em sẽ biết mình nên bắt đầu câu hỏi từ đâu.

Sự thật là anh không thể hiểu được một cách chính xác tình huống lúc này. Mới sáng nay, Damon đã gửi cho anh một tấm thiệp với một địa chỉ web trên đó. Anh đã để tấm card đó bên dưới chiếc gối của em, em yêu...”

96. Chương 96

“Oh chết tiệt” - Damon thầm nghĩ. Thật khó khăn để lấy lại tấm thiệp mà không đánh thức cô ấy. Nhưng anh bắt buộc phải làm như vậy.

“..Elena, truy cập vào địa chỉ web này. Em sẽ phải điều chỉnh độ sáng nhất của màn hình bởi trang web này được tạo ra dành riêng cho đôi mắt của vampire. Theo những gì trên đường link nói thì có một nơi được gọi là Shi no shi – nếu dịch cho văn vẻ chút thì nó được gọi là Cái Chết của Cái Chết - đó là nơi họ có thể loại bỏ lời nguyền đã ám ảnh anh trong gần nửa thiên niên kỷ nay. Họ có thể áp dụng ma thuật và khoa học kết hợp để chuyển hóa vampire thành đàn ông và phụ nữ , thành những chàng trai và thiếu nữ.

Nếu thực sự họ có thể làm điều đó thì Elena à , chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi với cuộc sống của con người bình thường. Đó là tất cả những gì anh mong muốn trong cuộc đời này.

Anh muốn điều đó. Anh muốn có một cơ hội để đứng trước mặt em với tư cách là một con người biết thở , biết ăn bình thường.

Nhưng đừng lo. Anh chỉ đi nói chuyện với Damon về điều này thôi. Em không cần phải bảo anh ở lại. Anh sẽ không bao giờ để em lại với tất cả những chuyện đang diễn ra ở Fell Church. Những chuyện đó quá nguy hiểm cho em, đặc biệt là với dòng máu và sức mạnh mới của em.

Anh nhận ra rằng anh đang tin tưởng Damon hơn những gì anh nên tin. Nhưng có một điều anh chắc chắn: anh ta sẽ không bao giờ làm hại em. Anh ta yêu em. Làm thế nào anh ta có thể cưỡng lại điều đó?

Dù sao thì ít nhất anh cũng phải gặp anh ta theo kế hoạch – gặp một mình và tại một địa điểm xác định trong khu rừng. Và chúng ta sẽ biết...

Như anh đã nói, nếu em đang đọc bức thư này, có nghĩa là có điều gì đó tồi tệ đã xảy ra. Hãy tự bảo vệ bản thân, tình yêu của anh. Đừng sợ hãi. Hãy tin vào bản thân em và tin vào những người bạn của em. Họ có thể giúp em.

Anh tin vào bản năng bảo vệ em của Matt, sự phân tích của Meredith và trực giác của Bonnie. Hãy khiến họ ghi nhớ những điều đó.

Anh hi vọng em sẽ không bao giờ phải đọc những điều này,

,với tất cả tình yêu, trái tim và linh hồn của anh,

Stefan.

P/s. Trong mọi trường hợp, có 20000 đô được chia thành các tờ 100 đô cất dưới tấm ván sàn thứ hai tính từ bức tường dọc theo giường ngủ. Hiện giờ chiếc ghế tựa đang ngự bên trên tấm ván đó. Em sẽ dễ dàng nhìn thấy khe nứt nếu em dịch chuyển chiếc ghế.”

Damon cẩn thận xóa tất cả từ ngữ trong file đó. Và rồi, với một cái nhếch mép, anh cẩn thận, im lặng gõ những từ ngữ mới với ý nghĩa hoàn toàn khác xa. Anh đọc lại một lượt và nở nụ cười tuyệt vời thường lệ. Anh luôn tưởng tượng việc mình là một nhà văn; dù không qua trường lớp đào tạo nào nhưng anh cảm thấy anh có năng khiếu đặc biệt về khoản này.

“Và như thế bước một đã hoàn thành” – Damon thầm nghĩ trong lúc lưu tập tin có chứa những từ ngữ của anh thay vào tập tin của Stefan.

Rồi, không một tiếng động, anh bước lại gần nơi Elena đang ngủ, nép mình vào Stefan trên chiếc giường hẹp.

97. Chương 97

Giờ đến bước hai.

Chậm rãi, rất chậm rãi, Damon luồn những ngón tay của mình vào phía dưới chiếc gối của Elena. Anh có thể cảm nhận được mái tóc của Elena và những nơi chúng tràn ra trên mặt gối, dưới ánh trắng, cảm nhận được cả nỗi đau nhức nhối từ trong lồng ngực mình hơn là từ những chiếc răng nanh. Dò dẫm từng inch phía dưới chiếc gối, anh tìm kiếm thứ gì đó trơn láng.

Elena thì thào trong giấc ngủ và đột ngột quay người lại. Damon thiếu tí nữa đã nhảy vọt về sau, nhưng đôi mắt Elena vẫn nhắm chặt, hàng lông mi in bóng lưỡi liềm nhàn nhạt trên đôi má.

Giờ cô đang đối mặt với anh, nhưng thật lạ là Damon không cảm thấy bản thân đang tìm kiếm dấu vết của những mạch máu xanh xanh trên nền da mịn màng, trơn láng của cô. Anh thấy mình đang chăm chú nhìn một cách đói khát vào đôi môi hơi hé mở của cô. Chúng thật là... gần như không thể cưỡng lại. Kể cả trong giấc ngủ, chúng vẫn có màu của những cánh hoa hồng, hơi ẩm, và mời gọi như thế....

Mình có thể làm điều đó thật nhẹ nhàng. Cô ấy sẽ không bao giờ biết được. Mình có thể, mình biết là mình có thể. Không gì có thể cản được mình tối nay.

Và đương lúc anh đang cúi xuống lại gần cô ấy, những ngón tay của anh chạm vào bề mặt tấm thiệp.

Thứ đó dường như đã lôi anh ra khỏi thế giới ảo mộng. Anh đang nghĩ cái quái gì vậy ? Mạo hiểm mọi thứ và tất cả kế hoạch cho..một nụ hôn? Sẽ còn cả đồng thời gian cho những nụ hôn —và những thứ khác,những thứ quan trọng hơn nhiều sau đó.

Anh rút tấm thiệp nhỏ khỏi phần dưới gối và nhét nó vô túi.

Rồi anh hóa thành quạ và biến mất từ khung cửa sổ.

Từ lâu Stefan đã hoàn thiện nghệ thuật ngủ của mình chỉ trừ thời điểm này , khi anh thức dậy và liếc nhìn chiếc đồng hồ phía trên bệ lò sưởi , xác nhận bây giờ là 4 giờ sáng.

Anh không muốn đánh thức Elena.

Anh mặc quần áo mà không gây ra tiếng động rồi thoát ra ngoài đúng bằng lối cửa sổ anh trai anh vừa dùng với hình dạng một con chim ưng.Ở đâu đó bên trong anh chắc chắn rằng Damon đã bị biến thành một tên ngốc và một con rối bởi kẻ nào đó sử dụng malach .Và Stefan – vẫn tràn đầy sức mạnh nhờ máu của Elena , cảm thấy anh có nghĩa vụ phải ngăn chặn chúng.

Mẩu giấy nhắn Damon đem đến đã dẫn đường cho anh đến cái cây nơi mọi người gặp tai nạn . Có lẽ Damon đã tiếp tục ghé thăm nơi đó cho tới chừng nào anh ta truy đuổi được lũ rối malach tới chỗ kẻ thao túng của chúng.

Anh bay,trôi nổi và suýt thì làm một con chuột lên cơn đau tim khi đột ngột hạ xuống chỗ nó trước khi bật lên ,bay hướng về phía bầu trời lần nữa.

Và rồi , đương lúc vẫn trôi nổi giữa tầng không , anh nhìn thấy dấu vết chiếc ô tô đâm vào cái cây để lại . Anh chuyển hóa từ hình hài một con diều hâu hùng dũng trở thành người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc đen,gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt xanh lá mạnh mẽ.

98. Chương 98

Anh đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng như một bông tuyết và liếc nhìn mọi hướng,sử dụng tất cả giác quan vampire của mình để kiểm tra vùng đất. Anh không cảm thấy thứ gì giống như một cái bẫy ; không có sát ý , chỉ có mỗi quang cảnh không thể nhầm lẫn để lại do hành vi bạo lực của đám cây. Anh giữ nguyên hình dạng con người để trèo lên cái cây mang dấu hiệu của anh trai anh.

Anh không cảm thấy ớn lạnh khi trèo lên cành sồi nơi anh trai anh đã tựa vào khi vụ tai nạn xảy ra ngay dưới chân anh ta . Anh có quá nhiều máu của Elena chảy trong mình để cảm thấy lạnh.Nhưng anh e rằng khoảng rừng này có vẻ rất lạnh ; như thể có thứ gì đó đã khiến nhiệt độ trở nên như thế. Nhưng tại sao? Anh vốn quen thuộc với các dòng sông và những cánh rừng xuyên qua Fell Church , vậy tại sao lại không biết đến sự hiện diện của chúng ? Dù chúng là gì đi nữa , cuối cùng chúng cũng phải bộc lộ bản thân trước anh nếu chúng muốn tồn tại ở Fell Church này. “Vậy sao chúng còn chờ đợi ?” – anh tự hỏi trong lúc ngồi xồm trên chạc cây.

Anh đã cảm thấy sự hiện diện của Damon từ rất sớm so với những gì các giác quan của anh có thể làm trước cái ngày được Elena chuyển hóa , và anh giữ mình không nao núng. Thay vào đó , anh xoay lưng đối diện với thân cây và phóng mắt quan sát. Anh có thể cảm thấy Damon đang phóng đến gần, ngày càng nhanh hơn , ngày càng mạnh mẽ hơn – và rồi Damon sẽ tới bên , đứng cạnh anh , nhưng anh ta đã không làm thế.

Stefan cau mày .

“Lúc nào cũng đáng để nhìn lên , em trai à,” – một giọng khuyển nhủ đầy quyến rũ vang lên phía trên anh , sau đó Damon – kẻ đang bám lấy cái cây như một con thằn lằn , thực hiện một cú bay vòng về phía trước và tọa trên chạc cây của Stefan .

Stefan không đáp lại mà chỉ quan sát người anh trai. Cuối cùng anh lên tiếng:

“Tinh thần anh có vẻ tốt quá ha .”

“Anh vừa có một ngày đã đời ” – Damon đáp – “Anh có nên kể cho chú nghe tên của họ không nhỉ? Có Elizabeth cô nàng bán thiệp chúc mừng này, và cô bạn yêu quý Damaris có chồng làm việc ở Bronston , còn cả Teresa bé bỏng trẻ trung làm tình nguyện ở thư viện , và còn...”

Stefan thở dài - “Đôi lúc tôi nghĩ là anh có thể nhớ được tên của từng cô gái mà anh hút máu trong cả cuộc đời nhưng anh lại thường quên mất tên của tôi ”

“Vớ vẩn...em trai.Giờ , kể từ khi Elena chắc chắn đã giải thích cho chú điều gì đã xảy ra khi anh cố cứu Bonnie – cô phù thủy bé nhỏ của chú , anh cảm thấy chú nợ anh một lời xin lỗi.”

“Và kể từ khi anh gửi cho tôi mẫu nhân mà tôi chỉ có thể hiểu là một lời khiêu khích thì tôi thực sự cảm thấy anh nợ tôi một lời giải thích.”

“Xin lỗi trước đã ” – Damon bật lại. Và rồi, anh tiếp tục với một giọng điệu kéo dài đầy kiên nhẫn - “Anh chắc là chú nghĩ mọi thứ đã quá đủ tồi tệ kể từ khi chú hứa với Elena khi cô ấy đang hấp hối rằng chú sẽ chăm sóc anh - mãi mãi.Nhưng có vẻ như chú chưa bao giờ nhận ra là anh cũng đã lập lời hứa tương tự như vậy, và chính xác anh không phải tuýp người có thể chăm sóc ai đó.Giờ với sự thực là cô ấy không còn “chết” nữa, có lẽ chúng ta chỉ cần quên đi việc đó.”

99. Chương 99

Stefan thở dài lần nữa – “Được rồi , được rồi.Tôi xin lỗi. Tôi đã sai rồi.Tôi không nên tống cổ anh ra ngoài như thế. Như vậy đủ chưa?”

“Anh không chắc chú thực có ý xin lỗi. Lại một lần nữa, thêm cảm xúc vào —”

“Damon,thề có Chúa cái trang web đó là cái gì vậy?”

“Oh,anh tưởng nó rõ ràng hơn thế chứ ; họ đặt các màu có tông gần giống nhau để chỉ có vampire hoặc phù thủy hoặc những thứ đại loại thế có thể đọc và loài người sẽ chỉ nhìn thấy trang trắng .”

“Nhưng làm sao anh tìm ra nó?”

“Chút nữa anh sẽ nói chú biết.Nhưng thử nghĩ về điều đó đi em trai. Chú và Elena – tận hưởng tuần trăng mật hoàn hảo bé nhỏ , rồi cũng chỉ là thêm hai con người vào cái thế giới đã đầy nhóc người này. Chú càng muốn đi sớm bao nhiêu, chú càng có thể hát bài “ Dừng dong , cái xác đã chết!” sớm bấy nhiêu mà thôi.”

“Tôi vẫn muốn biết làm thế nào anh lại dạo trúng cái web đó.”

“Thôi được rồi .Anh khai hết : Anh bị dính với thời đại công nghệ thông tin này. Anh có một website riêng. Và một người phụ nữ trẻ rất hữu dụng đã liên lạc với anh để coi anh có đúng là “thứ” mà anh đã nói trên web hay anh chỉ là một tên với những ý tưởng điên rồ. Anh nhận thấy thông tin đó phù hợp với chú.”

“Anh—một trang web? Tôi không tin được—”

Damon gạt phắt anh đi - “Anh tin vào thông tin đó bởi anh đã từng nghe về nơi đó – Shi no Shi.”

“Cái chết của cái chết – nó là vậy”

“Đó là cách nó phiên âm với anh.” – Damon tung một nụ cười 1000 kilowat hướng vào Stefan , ngó anh chăm chú cho tới khi Stefan phải ngoảnh mặt đi với cảm giác như thể suýt nổ tung dưới ánh mặt trời vì không mang nhẫn.

“Sự thực là” – Damon tiếp tục trò chuyện – “Anh đã mời một người đến để giải thích mọi thứ cho chú.”

“Anh đã ..CÁI GÌ CỜ ?”

“Đáng lẽ hẳn ta phải có mặt ở đây chính xác lúc 4 giờ 44 .Đừng trách anh về chuyện thời gian , thời điểm đó đặc biệt với hẳn thì phải.”

Và rồi , với một tiếng động cực nhỏ và hiển nhiên không mang chút năng lượng nào có thể khiến Stefan nhận ra , có thứ gì đó đáp xuống chạc cây phía trên họ rồi từ từ hạ xuống,biến hình như nó đã từng làm trước đây .

“Thứ đó” ,trên thực tế lại là một người thanh niên trẻ với mái tóc màu đen nhưng phần chóp lại đỏ rực và đôi mắt màu vàng tĩnh lặng.Khi Stefan vòng đến trước mặt hắn , hắn giơ hai tay lên đầu - biểu hiện vô hại và đầu hàng.

“Người là thứ quái quỷ gì vậy?”

“Ta là ‘thứ quái quỷ’ Shinichi” – gã thanh niên đáp lại tỉnh bơ – “Nhưng,như ta đã nói với anh trai người,hầu hết mọi người đơn giản gọi ta là Shinichi.Đương nhiên điều đó cũng tùy thuộc vào người.”

100. Chương 100

“Và người biết mọi thứ về Shi ni shi?”

“Không ai biết về nó cả.Đó là một địa điểm – và là một tổ chức.So với nó ta rất nhỏ bé bởi vì..”- trông Shinichi có vẻ xấu hổ - “..well,ta đoán vì ta chỉ thích giúp đỡ mọi người.”

“Và giờ người muốn giúp đỡ ta?”

“Nếu người thực sự muốn trở thành con người..Ta biết một cách.”

“Có lẽ tôi nên để hai người nói chuyện với nhau ? ” – Damon lên tiếng – “Ba người đã là một đám đông rồi ,đặc biệt là trên cái chạc cây này.”

Stefan liếc anh sắc lẹm “Nếu anh có ý định dù là mơ hồ nhất về chuyện dừng chân ở khu nhà trọ...”

“Với Damaris đang sẵn sàng chờ đợi anh ấy à ? Nghiêm túc xú đi em trai.” – Và Damon biến thành dạng quạ ngay trước khi Stefan có thể bắt anh ta phải hứa

Elena trở mình , máy móc sờ soạng để tìm kiếm một thân thể ấm áp nằm bên.Nhưng những gì ngón tay cô tìm thấy chỉ là một chỗ lún,lạnh lẽo với hình dạng của Stefan . Đôi mắt cô mở bừng . “Stefan?”

Sự yêu thương.Đó là điều quá tuyệt vời hội tụ chỉ ở một con người.Anh ấy luôn biết khi nào cô sắp thức dậy.Và anh ấy hẳn đã xuống lầu để lấy bữa sáng cho cô – Mrs.Flower luôn có đồ ăn được hâm nóng sẵn sàng dành cho anh ấy khi xuống tới nơi(điều ấy chỉ càng chứng tỏ bà là một phù thủy trong dáng vẻ người da trắng)- và Stefan sẽ đem một chiếc khay lên.

“Elena” – cô lên tiếng , kiểm tra giọng chỉ để nghe thấy mình đang nói – “Elena Gilbert , mày đã có quá nhiều những bữa sáng trên giường rồi” . Cô xoa bụng . Phải , chắc chắn cô cần luyện tập chút ít .

“Được rồi” – cô tiếp tục tự nói ra ngoài – “ Hãy bắt đầu với việc thở đều và vận mình .Tiếp đó là co duỗi nhẹ nhàng .Nhưng tất cả điều này..” – cô nghĩ – “..có thể đặt sang một bên khi Stefan xuất hiện.”

Nhưng Stefan đã không xuất hiện kể cả khi cô thấy một mối sau bài vận động kéo dài trọn một tiếng đồng hồ.

Và anh ấy đã không xuất hiện để mang lên, dù chỉ một tách trà.

Anh ấy đâu rồi ?

Elena nhìn ra ngoài khung cửa sổ và bắt gặp bóng dáng Mrs.Flower bên dưới.

Trái tim Elena đã bắt đầu đập gấp kể từ khi cô luyện tập bài aerobic của mình và vẫn chưa có dấu hiệu chậm lại.Bắt đầu một cuộc đối thoại với Mrs.Flower dường như là chuyện bất khả thi khi cô hét vọng xuống : “Mrs.Flower ?”

Và , không như dự đoán , người phụ nữ ngừng phơi quần áo và nhìn lên : “Đấy rồi ,chuyện gì vậy Elena yêu quý ? ”

“Stefan ở đâu ạ ? ”

Dãy đồ phơi bay phấp phới xung quanh Mrs.Flower và che khuất bà.Khi chúng ngừng lay động, người phụ nữ đã biến mất.

Nhưng Elena vẫn để mắt theo dõi chiếc giỏ đựng đồ giặt.Nó vẫn ở đó.Cô kêu lên : “Đừng đi!” rồi vội vàng mặc quần bò cùng chiếc áo sơ mi xanh biển mới của mình.Sau đó, cô vội vàng nhảy cóc xuống cầu thang và vào khu vườn sau nhà.

101. Chương 101

“Mrs.Flowers!”

“Ừ,có chuyện gì vậy Elena yêu dấu?”

Elena có thể thấy bà lơ đãng thoáng giữa hàng yard vải trắng đang bay phấp phới : “ Bác có thấy Stefan không ạ?”

“Sáng nay thì không cô bé à”

“Không một chút nào ạ?”

“Ta thường thức dậy vào lúc bình minh.Xe của anh ta rời đi sau đó và vẫn chưa quay lại.”

Giờ trái tim Elena đang thực sự đập dồn. Cô luôn lo lắng một chuyện giống thế này. Cô hít vào một hơi thật sâu và chạy một lèo trở lên cầu thang.

Giấy nhẵn,giấy nhẵn....

Anh ấy sẽ không bỏ cô mà không để lại lời nhắn.Và không có mảnh giấy nhắn nào trên gối của anh ấy.Cô nghĩ đến một chiếc gối khác.

Bàn tay cô điên cuồng mò mẫm phía dưới gối , và dưới cả chiếc gối của anh. Đầu tiên cô không lật những chiếc gối lên vì cô mong đến chết đi được sẽ có lời nhắn để lại dưới chúng – và bởi vì cô sợ phải thấy những gì lời nhắn nói đến.

Cuối cùng , khi rõ ràng là chẳng có thứ gì phía dưới mặt gối hoặc tẩm ra trải giường , cô lật chúng lên và ngó vào khoảng trống màu trắng một hồi lâu.Sau đó cô kéo chiếc giường xa khỏi bờ tường , để phòng trường hợp lời nhắn bị rơi bên dưới gầm.

Bằng cách nào đó,cô cảm thấy nếu cô tiếp tục tìm , cô sẽ thấy nó.Chỉ đến cuối cùng ,khi đã lật tung khoảng giường lên và lần nữa bắt gặp khoảng trống trắng tinh , bàn tay cô mới chịu bỏ cuộc và buông mọi thứ ra.

Và có lẽ điều này lại là điều tốt,bởi nó có nghĩa là Stefan chưa từng đi đâu cả - ngoại trừ sự thực là cô đã để mở cánh cửa tủ quần áo và cô có thể thấy bố mặc áo đang treo ở đó.

Anh ấy đã mang tất cả quần áo đi .

Và tủ trống không.

Anh ấy cũng mang đi tất cả giày dép.

Anh ấy không sở hữu nhiều đồ đạc nhưng tất cả những gì cần thiết ột chuyến đi đã biến mất – và anh ấy cũng biến mất.

Tại sao ? Đi đâu ? Sao anh ấy có thể..?

Kể cả nếu mọi thứ hóa ra là anh ấy đã rời đi để thăm dò một nơi ở mới cho hai người , thì làm sao anh ấy có thể...? Anh ấy sẽ bị trừng trị đích đáng khi quay lại—

—đó là nếu anh ấy quay lại.

Cảm giác lạnh lẽo đến tận xương cùng sự sợ hãi khiến nước mắt bắt đầu trào ra ,lăn xuống gò má , cô suýt gọi cho Meredith và Bonnie cho tới khi chợt nhớ ra một thứ .

Nhật kí của cô.

Chương 17

Từ những ngày đầu tiên kể từ khi cô quay trở lại từ thế giới bên kia, Stefan đã luôn bắt cô đi ngủ sớm, kiểm tra để chắc chắn cô luôn được ấm áp và rồi cho phép cô được sử dụng máy tính chung với anh. Anh giúp cô viết nhật kí thể hiện những suy nghĩ của cô về những chuyện xảy ra trong ngày và luôn thêm vào cảm nhận của chính anh.

102. Chương 102

Giờ cô tuyệt vọng tìm kiếm file đó và tuyệt vọng kéo các dòng xuống cuối cùng.

Và nó đây rồi .

“Elena yêu dấu của anh ,

Anh biết em sẽ tìm kiếm ở đây , chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Anh hi vọng em sớm tìm thấy .

Em yêu, anh tin là giờ em đã có thể tự chăm sóc cho bản thân và anh chưa bao giờ gặp một cô gái mạnh mẽ và tự lập hơn em.

Và điều đó có nghĩa là đã đến lúc – đến lúc anh phải rời đi. Anh không thể ở lại lâu hơn mà không biến em thành một vampire một lần nữa – đó là điều cả hai chúng ta biết là ko thể xảy ra.

Làm ơn hãy tha thứ cho anh. Làm ơn hãy quên anh đi. Ôi tình yêu của anh, anh không muốn bỏ đi, nhưng anh phải làm thế.

Nếu em cần giúp đỡ , anh đã khiến Damon phải thề sẽ bảo vệ em . Anh ta sẽ không bao giờ làm hại em và bất cứ cái gì tà ác đang lẩn trốn ở Fell Church sẽ không dám đụng đến em một khi anh ta ở bên cạnh.

Người yêu dấu của anh, thiên thần của anh, anh sẽ luôn yêu em...

Stefan

P/s: Để giúp em tiếp tục cuộc sống bình thường , anh đã trả tiền thuê phòng đến tận năm sau cho Mrs. Flower. Anh cũng để lại cho em 20000 đô la phía dưới tấm ván sàn thứ hai tính từ bờ tường dọc theo chiếc giường. Hãy sử dụng chúng để xây dựng một tương lai mới với bất kì ai em chọn.

Một lần nữa , nếu em cần bất cứ thứ gì Damon sẽ giúp em. Hãy tin vào quyết định của anh ấy nếu em cần đến một lời khuyên. Ôi tình yêu bé bỏng của anh , làm sao anh có thể bỏ đi đây ? Thậm chí là vì sự an toàn của chính em?”

Elena đọc hết bức thư.

Và rồi cô cứ ngồi lặng đó.

Sau tất cả nỗ lực tìm kiếm , cô đã tìm được câu trả lời.

Và cô không biết phải làm gì ngoài việc thét lên.

Nếu em cần giúp đỡ hãy đến với Damon... Tin vào quyết định của Damon... Đó không thể là một quảng cáo trắng trợn hơn nữa cho Damon nếu Damon có tự mình viết ra.

Stefan đã bỏ đi . Và quần áo của anh đã biến mất. Cả giày của anh cũng biến mất.

Anh đã bỏ cô đi.

Tạo dựng một cuộc đời mới ư

Và đó là cách Bonnie và Meredith – bị báo động bởi những hồi chuông điện thoại kéo dài cả giờ đồng hồ , tìm thấy cô . Đây là lần đầu tiên họ không thể liên lạc được với Stefan kể từ khi anh thề theo yêu cầu của họ tới đây để diệt trừ một con quái vật. Nhưng giờ con quái vật đó đã chết, và Elena...

Elena đang ngồi phía trước tủ áo của Stefan.

“Thậm chí anh ấy còn mang cả giày theo nữa.” – cô thẫn thờ , nhẹ nhàng lên tiếng – “Anh ấy mang theo tất cả. Nhưng anh ấy đã trả một năm tiền phòng. Và sáng hôm qua anh ấy mua ình một chiếc Jaguar.”

103. Chương 103

“Elena—”

“Mọi người hiểu không?” – Elena bật khóc – “Đây là Sự Thức Tỉnh của mình. Bonnie đã dự đoán nó sẽ rất khó khăn và bất ngờ đến nỗi mình cần tới cả hai bồ. Và Matt ? ”

“Tên cậu ấy không được nhắc đến” – Bonnie nói vẻ rầu rĩ.

“Nhưng mình nghĩ chúng ta sẽ cần đến sự giúp đỡ của cậu ấy” – Meredith lên tiếng .

“Lần đầu tiên Stefan và mình ở bên nhau – trước khi mình trở thành một vampire – mình đã biết..” – Elena thì thầm – “..đã biết rằng sẽ đến lúc anh ấy sẽ cố bỏ mình đi vì lợi ích của mình.”- Cô đột ngột dùng nắm tay động xuống sàn , mạnh đủ để tự làm đau bản thân – “Mình đã biết, nhưng mình đã nghĩ mình có thể ở đó để nói với anh ấy từ bỏ ý định ! Anh ấy quá cao cả và hi sinh ! Và giờ - anh ấy đã đi rồi.”

“Thực sự bồ không quan tâm” – Meredith vừa nói vừa quan sát cô – “rằng bồ là người hay sẽ trở thành vampire sao ?”

“Bồ nói đúng—mình không quan tâm ! Mình không quan tâm đến bất cứ điều gì cả ,miễn là mình có thể ở bên anh ấy. Khi mình vẫn ở dạng nửa linh hồn , mình biết rằng sẽ không còn thứ gì có thể Chuyển Hóa mình .Nhưng giờ mình là một con người và như mọi con người khác có thể bị Chuyển Hóa – nhưng chuyện đó không thành vấn đề.”

“Có lẽ đó là Sự Thức Tỉnh”- Meredith đáp lại, vẻ mặt vẫn trầm tư.

“Ồ ,có lẽ việc anh ta không mang bữa sáng cho bồ ấy chính là Sự Thức Tỉnh!” – Bonnie nóng nảy lên tiếng. Cô đã nhìn chăm chú vào ngọn lửa trong hơn 30 phút , cố gắng để giao tiếp bằng thần thức với Stefan - “Có lẽ anh ta sẽ không làm – hoặc không thể làm điều đó” – cô nói, không nhìn thấy cái lắc đầu ra hiệu dứt dỗi của Meredith cho tới khi tất cả từ ngữ đã bật ra hết.

“Bồ có ý gì khi nói là ‘không thể’?”- Elena hỏi , bật lên từ sàn nhà – nơi cô vừa gục xuống.

“Mình không biết! Elena, bồ đang làm mình đau đó!”

“Có phải anh ấy đang gặp nguy hiểm không? Nghĩ đi Bonnie! Có phải anh ấy sẽ bị tổn thương do mình không?”

Bonnie ngó Meredith – người đang ra hiệu “không” biểu lộ qua từng inch trên cơ thể cân đối. Rồi cô nhìn Elena – người đang đòi hỏi sự thực. Cô nhắm mắt lại và đáp : “Mình không chắc” .

Cô từ từ mở mắt, chờ đợi Elena bùng nổ. Nhưng Elena chẳng làm gì giống thế cả. Cô chỉ khẽ nhắm mắt lại , đôi môi mím chặt.

“Từ rất lâu về trước, mình đã thề là mình sẽ có được anh ấy, kể cả nếu việc đó sẽ giết chết cả hai chúng mình – cô chậm rãi lên tiếng – “Nếu anh ấy nghĩ anh ấy có thể chạy trốn khỏi mình , vì lợi ích của mình hay bất kì nguyên nhân gì tương tự thế...thì anh ấy đã nhầm. Trước tiên mình sẽ tới chỗ Damon vì có vẻ đó là điều Stefan rất muốn. Và rồi mình sẽ đuổi theo anh ấy. Sẽ có người có thể chỉ ình phải bắt đầu từ đâu. Anh ấy đã để lại ình 20 ngàn đôla, mình có thể sử dụng chúng để tìm anh ấy. Và nếu chiếc xe bị hỏng, mình sẽ đi bộ , và nếu mình không để đi nổi nữa, mình sẽ bò .Nhưng mình sẽ tìm được anh ấy.”

104. Chương 104

“Bồ sẽ không đơn độc đâu” – Meredith lên tiếng với một chất giọng mềm mại và vững tâm – “Chúng mình sẽ ở cạnh bồ, Elena”

“Và rồi, nếu anh ấy làm chuyện này vì ý chí của riêng anh ấy, anh ấy sẽ nhận sự trừng phạt lớn nhất trong cuộc đời.”

“Bồ muốn thế nào cũng được Elena à “ – Meredith vẫn nói rất nhẹ nhàng – “Trước tiên hãy cùng tìm ra anh ta cái đã.”

“Mọi người vì một người , một người vì mọi người” – Bonnie hô vang – “Chúng ta sẽ đưa anh ta trở lại và chúng ta sẽ bắt anh ta phải xin lỗi – hoặc chúng ta sẽ không làm thế.” – cô vội vàng thêm vào ngay khi Meredith bắt đầu lắc đầu ra hiệu. “ Elena đừng khóc! Đừng khóc mà” – cô vội nói thêm ngay một giây trước khi Elena bắt đầu nức nở.

“Vậy Damon là người nói sẽ chăm sóc Elena , và Damon nên là người cuối cùng nhìn thấy Stefan sáng hôm nay.” – Matt lên tiếng sau khi bị lôi ra khỏi nhà và đã được giải thích tình hình.

“Đúng” – Elena lặng lẽ nói với vẻ chắc chắn – “Nhưng Matt này , bồ đã sai khi nghĩ Damon đã làm điều gì đó để kéo Stefan khỏi mình.Damon không phải như bồ vẫn nghĩ đâu . Anh ấy đã thực sự muốn cứu Bonnie vào tối hôm đó.Và anh ấy thực sự cảm thấy tổn thương khi tất cả mọi người đều ghét anh ấy.”

“Điều đó theo mình được gọi là ‘động cơ’ ” – Meredith chỉnh lại.

“Không.Đó là bằng chứng về nhân cách – bằng chứng rằng Damon có cảm xúc,rằng anh ấy quan tâm đến sự tồn tại của con người” – Elena phản bác – “Và anh ấy sẽ không bao giờ làm hại Stefan,bởi vì—well,bởi vì mình.Anh ấy biết điều ấy sẽ khiến mình cảm thấy ra sao.”

“Well,vậy tại sao anh ta không trả lời mình lúc đó ?” – Bonnie cầu nhàu .

“Có lẽ vì lần cuối cùng anh ấy thấy chúng ta ở cùng nhau , chúng ta đã liếc anh ta với vẻ ghét bỏ rõ ràng” – Meredith , người luôn rất công bằng lên tiếng.

“Nói với anh ấy mình xin lỗi “ – Elena tiếp tục – “Nói với anh ấy mình muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Mình thấy mình cứ như một cái vệ tinh viễn thông ấy” – Bonnie phàn nàn nhưng cũng thành thực dồn hết sức mạnh của mình vào mỗi một cuộc liên lạc. Cuối cùng,trông cô hoàn toàn bị vắt kiệt và kiệt sức.

Và,cuối cùng,ngay cả Elena cũng phải thừa nhận thế này không tốt chút nào.

“Có lẽ anh ta sẽ tỉnh lại và bắt đầu gọi cho bồ” – Bonnie nói – “có lẽ là ngày mai.”

“Chúng mình sẽ ở với bồ tối nay” – Meredith nói –“ Bonnie,mình đã gọi cho chị của bồ và bảo chị ấy bồ sẽ ở với mình.Giờ mình phải gọi cho bố mình và nói với ông mình sẽ ở với bồ.Matt, bồ không được mời để—”

“Cảm ơn” – Matt đáp lại khô khốc – “Vậy có phải mình cũng phải đi bộ về nhà không đây ? ”

105. Chương 105

“À không,bồ có thể lấy xe của mình mà về” – Elena trả lời – “Nhưng ngày mai làm ơn trả nó lại sớm .Mình không muốn mọi người bắt đầu bàn tán về nó.”

Đêm nay ba cô gái sẽ chuẩn bị tinh thần , và thư giãn theo kiểu của nữ sinh trong những tấm mền và chăn của Mrs.Flower (không biết tại sao hôm nay bà giặt nhiều chăn đến thế nhưng rồi cô sẽ sớm biết thôi – Elena thầm nghĩ).Họ đẩy đồ đạc dịch vào tường và trải ba chiếc túi ngủ lên sàn.Đầu họ chụm vào nhau và cơ thể thì duỗi ra chung quanh như những chiếc nan hoa trên cùng một bánh xe.

Elena nghĩ thầm – “Ra đây là Sự Thức Tỉnh.”

Đó là một lời nhận xét , sau tất cả mọi chuyện , mình vẫn bị bỏ lại một mình một lần nữa. Và , oh , thật tuyệt biết bao khi có Meredith và Bonnie ở bên cạnh.Điều ấy có ý nghĩa hơn rất nhiều so với những gì mình có thể bày tỏ với họ .

Cô tự động đến bên bàn máy tính để viết một ít vào nhật ký.Nhưng sau khi đánh vài từ đầu tiên ,cô thấy mình lại bật khóc lần nữa và thậm biết ơn khi Meredith bạn cô ôm lấy vai mình , khi cô ấy ép cô ít nhiều uống một chút sữa nóng với vani,quế cùng hạt nhục đậu khấu,và khi Bonnie giúp cô chui vào túi ngủ của cô ấy , và cả khi họ nắm tay cô cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ.

Matt dậy muộn và mặt trời đã lên cao khi cậu lái xe rời khỏi nhà. “Chuyện này là cả một hành trình chống lại sự đen tối” – cậu đột nhiên nghĩ thế trong lúc đang nỗ lực để khỏi bị cám dỗ bởi mùi xe Jaguar đắt tiền mới tinh. Đầu đó trong suy nghĩ của mình , cậu đang cân nhắc.Cậu không muốn nói với các cô gái nhưng

có gì đó trong lời nhắn từ biệt của Stefan cứ vương bận trong cậu. Trước hết cậu phải làm rõ một điều để chắc rằng lời nói của mình đây không chỉ là lời buộc tội vô lý.

Tại sao Stefan không hề đề cập đến họ - những người đã , đang là bạn của Elena? Ít nhất anh ta cũng phải nhắc đến những cô gái, dù cho anh ta có quên mất Matt vì nỗi đau phải rời bỏ Elena mãi mãi.

Còn gì nữa ta ? Chắc chắn còn một điều gì đó nhưng Matt không thể nghĩ thông nổi. Tất cả những gì cậu có là hình ảnh mơ hồ , không chắc chắn về trường trung học năm ngoái và..ờ , hình ảnh về cô Hilden – giáo viên dạy tiếng Anh.

Kể cả khi Matt đang suy nghĩ đầu đầu thì cậu vẫn chú tâm vào việc lái xe.Chẳng có điều gì đáng ngại trên quãng đường thẳng,dài và đơn điệu dẫn từ Fell Church đến khu nhà trọ.Nhưng cậu vẫn nhìn thẳng và cảnh giác.

Cậu nhìn thấy cái cây đổ khi chạy đến góc đường và đạp phanh vừa kịp trước khi lâm vào cảnh đổ lại với một chiếc xe chống một góc 90 độ so với mặt đường.

Và rồi cậu suy nghĩ.

Phản ứng theo bản năng đầu tiên của cậu là : gọi cho Stefan. Anh ta có thể nâng cái cây khỏi mặt đất ngay.Nhưng cậu cũng nhớ lại đủ nhanh để khiến ý nghĩ đó bị bật lại bởi một câu hỏi khác.Gọi cho những cô gái chẳng ?

Cậu không thể làm thế được. Đây không phải là chuyện liên quan đến thể diện — đây là sự thực tỏa ra từ cái cây trường thành rắn chắc trước mặt cậu . Kể cả nếu họ có làm cùng nhau , họ cũng không thể di chuyển cái thứ này được. Nó quá to , quá nặng.

106. Chương 106

Và cái cây vốn từ Khu Rừng Cổ mà đổ xuống , nó nằm chính xác trên đường đi như thể muốn chia cắt khu nhà trọ với phần còn lại của thị trấn.

Một cách cẩn thận,Matt trườn tới cửa sổ gần tay lái.Cậu nhìn chăm chú vào Khu Rừng Cổ , gắng nhìn ra gốc của cái cây - hay như cậu tự thừa nhận - gắng nhìn ra một chuyển động nào đó.Nhưng không có gì cả.

Cậu không thể nhìn thấy cái gốc nào cả , nhưng cái cây này có vẻ quá khỏe mạnh để có thể đơn giản đổ xuống trong một buổi trưa màu hè rực nắng thế này. Không có gió , không mưa,không sấm chớp , không hải ly . Không cả thợ đốn cây nữa – cậu ngán ngẩm nghĩ thầm.

Ờ thì , bờ hào phía bên phải có vẻ khá nông và ít ra chóp của ngọn cây không vươn đến đó . Minh có thể...
Sự chuyển động .

Không phải trong khu rừng mà ở ngay trên cái cây trước mặt cậu.Có thứ gì đó đang lay chuyển những cành gần chóp của cái cây , cái gì đó chắc chắn không phải là gió.

Khi cậu nhìn thấy nó,cậu vẫn không thể tin nổi.Đó là một phần của vấn đề.Phần còn lại là cậu đang lái chiếc xe của Elena chứ không phải con xe cà tàng của mình.Vì vậy, đương lúc điên cuồng mò mẫm tìm cách đóng cửa sổ và mắt vẫn dính chặt vào cái thứ đang tách mình khỏi cái cây kia , cậu toàn mò vào những chỗ sai.

Và điều cuối cùng , cũng là điều đơn giản để thấy đó là con thú kia quá nhanh.Quá quá nhanh để có thể là thật.

Điều tiếp theo Matt biết là cậu phải chống chọi với nó qua khung cửa sổ.

Matt không biết Elena đã cho Bonnie thấy cái gì vào hôm picnic.Nhưng nếu thứ này không phải malach thì nó là cái quái gì chứ ? Matt đã sống quanh những khu rừng cả cuộc đời và cậu chưa từng thấy thứ nào nhang nhác con trùng như cái thứ này.

Bởi vì nó đúng là một con côn trùng.Lớp ngoài của nó giống vỏ cây nhưng đó chỉ là lớp vỏ nguy trang .Khi nó va vào lớp kính cửa xe đã được nâng lên một nửa , cậu đập nó bằng cả hai tay – cậu có thể nghe thấy và

cảm thấy lớp vỏ kitin của nó. Nó dài cỡ cánh tay cậu và có vẻ như nó bay lên bằng cách xoay tròn các xúc tu của mình – một điều tưởng như không thể nhưng... nó đang ở đây – mắc kẹt nửa đường giữa khung cửa sổ.

Cấu trúc của nó có vẻ giống một con đ***** hoặc một con mực hơn là côn trùng. Nó dài, nhưng các xúc tu ngoằn ngoèo như rắn lại giống những dây leo, chúng dày hơn một đốt ngón tay và có những miệng hút lớn bên trên – và bên trong miệng hút là thứ gì đó sắc nhọn. Răng. Một trong những dây leo bám quanh cổ của cậu và cậu có thể cảm nhận cùng một lúc sự đau đớn và cảm giác bị hút.

Đám dây leo quấn quanh ba hay bốn vòng gì đó quanh cổ họng cậu và đang siết chặt. Cậu phải dùng một tay để vươn tới giằng chúng ra. Điều đó có nghĩa cậu chỉ còn lại một bàn tay để chống trả cái thứ không đầu đột nhiên lộ ra là nó có một cái mồm kia (nếu đó không phải là mắt của nó). Giống như tất cả những thứ khác của con quái vật, cái mồm được cấu tạo với dạng đối xứng: dẹt dẹt với những cái răng bao quanh hình vòng tròn. Nhưng sâu bên trong vòng tròn ấy, Matt kinh hoàng nhận ra khi con trùng cổ nuốt cánh tay cậu, trong mồm nó xuất hiện một cặp răng như cặp kìm, đủ lớn để cắt gọn một ngón tay.

107. Chương 107

Chúa ơi — không. Cậu nắm chặt tay thành một nắm đấm, cố gắng đập túi bụi vào con quái từ phía trong.

Sau khi nhìn thấy thứ đó, sự giải phóng chất adrenalin trong người đã giúp cậu kéo đứt đám dây leo đang bám quanh cổ, cuối cùng cũng thoát khỏi lũ hút máu. Nhưng giờ đây cánh tay cậu đã bị nuốt chửng đến tận khuỷu. Matt bắt mình phải động mạnh vào cơ thể của con côn trùng, đâm nó túi bụi như thể nó là một con cá mập – một trong những thứ nó khiến cậu liên tưởng đến.

Cậu phải lôi được tay mình ra. Cậu thấy mình như một kẻ mù đang phải mò mẫm trong lòng cái miệng tròn đang há hốc, chỉ chực ngoạm lấy một khúc xương tay của cậu. Trong lúc đó, đám xúc tu vẫn đang lớn vồn bên ngoài, thụi bình bịch vào chiếc xe hồng tìm đường lách vào. Trên thực tế có lẽ nó sắp nhận ra tất cả những gì nó cần làm chỉ là thu lại mấy cái dây leo và nó có thể ép cơ thể qua ô cửa.

Có thứ gì đó sắc nhọn sượt mạnh qua những khớp ngón tay của cậu. Cặp kìm! Cánh tay cậu tí nữa là nhũn ra. Kể cả khi đang phải tập trung vào việc thoát ra, một phần của Matt vẫn không khỏi tự hỏi: dạ dày con quái này ở đâu nhỉ? Con quái này không được phép...

Cậu phải rút được cánh tay lại. Cậu sắp mất tay rồi, điều ấy chắc chắn như thể cậu đã đặt nó vào một cái máy hủy rác rồi bấm nút khởi động.

Vừa lúc đó, cậu mở khóa được thất lưng an toàn. Giờ, với một cú quăng mình mạnh mẽ, cậu tự văng sang bên phải, hướng về phía ghế hành khách. Cậu có thể cảm thấy những chiếc răng cào trên cánh tay khi cậu cố kéo. Cậu có thể nhìn thấy những vết cứa dài, đâm máu mà chúng để lại trên cánh tay. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Kéo được cánh tay ra mới là chuyện đáng được quan tâm nhất ở đây.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, bàn tay kia của cậu tìm thấy nút bấm điều khiển cửa sổ. Cậu vừa kéo vừa giằng cổ tay và bàn tay ra khỏi miệng của con trùng ngay khi cửa sổ đập lên mình nó.

Cậu đã mong đợi một cú rạn vỡ của lớp vỏ và thứ máu đen có thể ăn thủng sàn xe của Elena sẽ bắn văng tứ tung giống như trong những viễn cảnh về sinh vật ngoài hành tinh.

Nhưng thay vào đó, con bọ bay hơi. Nó chỉ đơn giản... co lại bé xíu rồi biến thành một hạt ánh sáng và biến mất ngay trước mắt cậu.

Cậu bị bỏ lại với một bên tay đầy những vết cào dài đâm máu, cổ họng thì sưng đau và các đốt ngón tay ở bên còn lại bị cào xước. Nhưng cậu không phí thời gian để đếm những vết thương. Cậu phải ra khỏi đây ngay, các cành cây lại đang rung động một lần nữa và cậu không muốn ở lại để chờ xem nó có phải do gió hay không.

Chỉ có duy nhất một cách mà thôi. Bờ hào.

Cậu lái xe và điều khiển nó. Cậu hướng tới bờ hào, lòng hi vọng nó không quá sâu và hi vọng cái cây sẽ không chọc thủng lớp xe bằng cách nào đó.

108. Chương 108

Cú lao đột ngột khiến hai hàm răng cậu va vào nhau, vập cả vào môi. Và rồi có tiếng lạo xạo của lá và cành cây từ dưới gầm xe, rồi trong một lúc tất cả mọi chuyển động ấy dừng hẳn, nhưng Matt vẫn tiếp tục đạp chân mạnh hết sức có thể vào bộ gia tốc. Đột ngột, cậu bị hẫng và bị chúi đầu về phía trước khi chiếc xe lao đảo lao xuống bờ hào. Cậu cố nắm quyền điều khiển chiếc xe và lái nó quẹo về trục đường chính, vừa kịp trước khi nó lao sang bên trái – nơi bờ hào đột ngột uốn cong.

Cậu thở hổn hển. Cậu phóng với tốc độ gần 50 dặm một giờ và chỉ để nửa tâm trí chú ý đến Khu Rừng Cổ – cho đến khi may mắn thay, một ngọn đèn đỏ cô độc bất chợt xuất hiện, nhìn chằm chằm vào cậu như một ngọn hải đăng giữa màn trời nhá nhem.

Giao lộ Mallory. Cậu buộc bản thân phải thực hiện một cú dừng xe phát ra tiếng kêu rin rít của cao su. Quẹo phải và cậu đang dần xa khỏi khu rừng. Còn phải đi qua tầm một tá hộ lảng giềng nữa mới về đến nhà, nhưng ít nhất cậu sẽ tránh xa các lùm cây.

Đó là cả một quãng đường dài nhưng giờ nguy hiểm đã qua, Matt bắt đầu cảm thấy đau từ cánh tay bị cào xước của mình. Ngay lúc đó chiếc Jaguar bên nhà, cậu cảm thấy chóng mặt. Cậu đổ bên dưới ánh đèn đường và để chiếc xe trượt vào khoảng tối ngoài xa. Cậu không muốn bất cứ ai nhìn thấy mình thảm hại thế này.

Cậu có nên gọi cho các cô bạn hay không đây? Cảnh báo họ đừng ra ngoài tối nay và khu rừng rất nguy hiểm? Nhưng họ cũng biết điều ấy rồi mà. Meredith sẽ không bao giờ để Elena đi vào Khu Rừng Cổ, không khi hiện tại Elena đang là một con người. Và Bonnie sẽ làm nhặng xị cả lên nếu bất cứ ai có ý định tiến vào màn đêm – nhất là sau khi Elena đã cho cô ấy coi ngoài đó có những thứ gì, phải không ta?

Malach. Một từ ngữ xấu xí dành ột sinh vật thực sự xấu xí.

Họ cần gọi cho ai đó ra ngoài để kéo cái cây đi. Nhưng không phải vào buổi tối. Không ai thích phải ở trên con đường vắng vẻ đó vào ban đêm cả, và nếu cứ cứ người ta ra đấy – well, chả khác nào đặt họ lên đĩa để dâng cho tụi malach. Ngày mai, trước tiên cậu sẽ gọi cho cảnh sát. Họ sẽ sử dụng người đến để di chuyển thứ đó đi.

Trời đã tối và muộn hơn những gì cậu đã nghĩ. Sau tất cả mọi chuyện, ít ra cậu nên gọi cho các cô bạn. Cậu chỉ ước đầu mình có thể thông suốt chút xíu. Những vết cào đang ngứa ngáy và thiếu đốt. Cậu thấy thật khó để nghĩ ngợi bất kì điều gì. Có lẽ cậu nên dừng lại một lúc để thở...

Cậu gục đầu lên tay lái. Và rồi bóng tối ập xuống.

Chương 18

Matt lơ mơ tỉnh dậy, thấy mình vẫn đang ngồi sau tay lái chiếc xe của Elena. Cậu lao đảo đi vào nhà, suýt thì quên khóa cửa xe ô tô và rồi dò dẫm với mớ chìa khóa để mở cổng sau. Ngôi nhà tối đen, bố mẹ cậu đã đi ngủ. Cậu cố lê thân vào phòng ngủ, không thềm cởi giày mà đổ sụp xuống giường.

Khi tỉnh dậy, cậu giật mình nhận ra lúc đó đã là 9 giờ sáng và chiếc di động trong túi quần đang đổ chuông.

109. Chương 109

“Mer’dith?”

“Tụi này tưởng sáng nay bồ phải đến đây từ sớm chứ.”

“Đúng thế, nhưng trước hết mình phải tìm ra cách để đến đó đã.” – Matt đáp—hay đúng hơn là cầu nài. Có cảm giác như đầu cậu đang nở ra gấp đôi và cánh tay đã to gấp bốn bình thường. Kể cả như vậy, đầu đó trong tâm trí cậu vẫn đang tính toán làm sao để đến khu nhà trọ mà không phải đi qua Khu Rừng Cổ. Một vài nơ-rôn thần kinh trong đầu cậu cháy lên và cuối cùng đã tìm ra cách.

“Matt ?Bồ còn ở đấy không?”

“Mình không chắc nữa.Tối qua...Chúa ơi,mình không thể nhớ nổi phần lớn chuyện tối qua.Nhưng trên đường về nhà—coi này , mình sẽ kể với bồ sau khi mình đến đó.Mình phải gọi cho cảnh sát trước đã.”

“Gọi cho cảnh sát á?”

“Ừ..nghe này... ỉnh 1 tiếng được chứ?Một tiếng nữa mình sẽ có mặt ở đó.”

Khi cậu đến khu nhà trọ đã là gần 11 giờ sáng.Tắm tấp chút khiến đầu óc cậu tỉnh táo nhưng có vẻ nó không mấy hiệu quả với cánh tay còn đang nhức nhối .Khi Cậu xuất hiện khi các cô gái đã ngập chìm trong nỗi lo lắng.

“Matt,chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Cậu kể cho họ nghe tất cả những gì cậu có thể nhớ được. Khi Elena—với đôi môi mím chặt, tháo đám băng cứu thương hiệu Ace đang quấn quanh cánh tay cậu ra,tất thấy mọi người đều cau mày. Những vệt cào dài ấy rõ ràng đang trở nên tồi tệ hơn.

“Chúng bị nhiễm độc rồi,vậy là cái lũ malach ...”

“Đúng” – Elena đáp gọn – “Thứ chất độc tấn công cả cơ thể lẫn tinh thần.”

“Và bồ nghĩ một trong số chúng có thể chui vào cơ thể con người?” – Meredith hỏi.Cô đang lúi húi với một quyển sổ , cố vẽ cho ta cái thứ mà Matt đã miêu tả.

“Ừ”

Mắt Elena và Meredith gặp nhau trong một khoảnh khắc –và rồi họ cùng liếc xuống dưới. Cuối cùng Meredith lên tiếng :

“Và làm sao tụi mình biết được khi nào có một con như thế ..chui vào bên trong ai đó..hay không?”

“Bonnie có thể kiểm chứng điều đó trong trạng thái thôi miên.”- Elena điềm tĩnh đáp – “Mình cũng có thể ,nhưng mình sẽ không sử dụng Ma Thuật Trắng cho điều đó.Chúng ta nên xuống nhà để tìm Mrs.Flower.”

Cô nói điều đó theo một cách đặc biệt mà Matt đã quen thuộc từ lâu , và nó cũng có nghĩa bất kì lời phản đối nào cũng không có hiệu quả lúc này.Một khi cô ấy đã quyết định làm gì ,nó sẽ là như thế.

Và sự thật giờ Matt cũng chẳng muốn tranh cãi điều gì. Cậu ghét phải thừa nhận—cậu đã từng chơi bóng đá với một xương đòn bị gãy,đầu gối bị bong gân hay một mắt cá chân bị trẹo—nhưng chuyện này thì khác.Cảm giác như cánh tay cậu sắp phát nổ đến nơi vậy.

Mrs.Flower đang ở trong nhà bếp dưới lầu,nhưng trên mặt bàn phòng khách,bốn cốc trà đá đã để sẵn tự bao giờ.

110. Chương 110

“Bà ra ngay đây” – bà nói vọng ra từ cánh cửa xoay khép hờ ngăn cách nhà bếp với nơi mọi người đang đứng. “Uống trà đi,đặc biệt là cậu thiếu niên đang bị thương ấy.Nó sẽ giúp cháu thấy thoải mái.”

“Trà thảo dược.” – Bonnie thì thầm với mọi người như đang trong một vụ mua bán bí mật .

Trà không tệ lắm mặc dù Matt vẫn thích Cocacola hơn.Nhưng khi cậu nghĩ về nó như một thứ thuốc và cảnh các cô gái đang ngó mình chằm chằm như những con điều hâu thì cậu đã quyết tâm nuốt hết một nửa trước khi bà chủ nhà đi ra.

Bà ấy đội một cái mũ làm vườn – hay đúng hơn là một cái mũ gắn hoa rôm trông có vẻ như thường được sử dụng khi làm vườn.Nhưng thay vào đó, trên tay bà là một khay bánh quy đựng đầy các dụng cụ bóng loáng như vừa được luộc qua nước sôi xong.

“Đúng đó cháu yêu” – bà nói với Bonnie - người đang đứng chắn trước Matt về bảo vệ - “Ta đã từng là một y tá giống như chị gái cháu vậy.Phụ nữ không được khuyến khích để trở thành bác sĩ vào thời đó.Nhưng trong suốt cuộc đời ,ta vẫn là một phù thủy.Nghe có vẻ cô đơn thiệt phải không?”

“Bà sẽ không cô đơn như vậy nữa..” –Meredith lên tiếng,trông cô có vẻ hơi bối rối – “..nếu bà sống gần thị trấn hơn.”

“Đúng vậy,nhưng rồi sẽ có cả đồng người suốt ngày soi mói ngôi nhà của ta,lũ trẻ sẽ thách nhau chạy đến để chạm vào hoặc ném đá vào khung cửa sổ nhà ta,và những người lớn sẽ soi mói ta mỗi khi ta đi mua sắm.Và làm thế nào ta giữ cho khu vườn của ta được yên tĩnh bây giờ?”

Đó là lời đối thoại dài nhất mà bất cứ ai trong bọn họ từng thấy bà thốt ra.Chuyện này làm họ ngạc nhiên đến nỗi chỉ sau đó một lúc Elena mới lên tiếng được:

“Cháu không hiểu làm sao bà giữ cho khu vườn của mình được yên tĩnh nổi,với tất cả lũ nai,thỏ và các loài động vật khác quanh đây.”

“Well,như cháu thấy đấy,hầu hết khu vườn là dành cho tụi nó ” – Mrs.Flowers mỉm cười hồ hởi ,dường như khuôn mặt bà hơi sáng lên – “Chúng nó hẳn rất thích điều đó.Nhưng chúng nó không thích mấy thứ thảo được ta trồng dùng để trị bong gân , trầy xước và mấy thứ đại loại.Mà có lẽ chúng cũng biết ta là phù thủy,chúng luôn chừa lại một khoảnh vườn dành cho ta và cho cả 1 hay 2 vị khách nữa.”

“Tại sao giờ bà lại nói với chúng cháu những điều này?”- Elena thắc mắc – “Tại sao? Đã có những khi cháu muốn tìm bà ,hoặc tìm Stefan,và cháu đã nghĩ—well,điều cháu nghĩ không quan trọng.Nhưng cháu luôn không chắc bà có là bạn của chúng cháu hay không.”

“Sự thật là tuổi già đã khiến ta trở nên cô độc và không ưa giao thiệp.Nhưng giờ cháu đã mất người thanh niên của cháu ,phải vậy không nào? Ta ước sáng nay ta dậy sớm hơn chút xíu.Nếu được vậy ta đã có thể nói chuyện với cậu ta.Cậu ta để lại tiền thuê phòng trong một năm trên bàn bếp.Ta vẫn luôn có thiện cảm với cậu ta,đó là sự thực.”

Đôi môi Elena run run .Matt vội nhắc cánh tay bị thương của cậu lên và ngắt lời:

“Bà có thể giúp được gì cháu không?” –cậu hỏi , lại lột miếng băng hiệu Ace ra một lần nữa.

111. Chương 111

“Ôi trời ,ôi trời.Cái thứ gì đã khiến cháu ra nông nổi này vậy?” – Mrs.Flower thốt lên và quan sát những vết cào , ba cô gái nhăn mặt.

“Tụi cháu nghĩ đó là một con malach” – Elena khẽ lên tiếng – “Bà có biết điều gì về thứ ấy không?”

“Ta đã từng nghe thấy từ đó,đúng vậy,nhưng ta cũng không biết gì nhiều.Cháu bị thế này bao lâu rồi?” – bà hỏi Matt – “Trông chúng giống vết răng hơn là vết cào.”

“Đúng thế đó.” – Matt vội trả lời và cậu cố gắng miêu tả con malach cho bà .Đó là một phần trong cố gắng làm mình phân tâm bởi Mrs.Flower đã chọn ra một trong số những dụng cụ bóng loáng đặt trên khay và bắt đầu làm một số thứ với cánh tay tấy đỏ của cậu.

“Cầm và giữ chặt cái khăn này hết mức có thể” – bà nói – “Những vết này đã đóng vảy nhưng chúng phải được rạch ra,làm khô và sát trùng.Sẽ đau đấy.Một trong số các cháu hãy cầm và giữ cho cánh tay của cậu ta ổn định.”

Elena định tiến lên nhưng Bonni đã gạt ra , cô gần như đã nhảy qua Meredith để nhào người ,nắm tay Matt bằng cả hai tay của mình.

Việc làm khô và sát trùng thực rất đau đớn nhưng Matt gồng người lên chịu đựng , không phát ra một âm thanh nào,thậm chí cậu còn yếu ớt mỉm cười với Bonnie trong khi máu và mủ vẫn đang trào ra từ cánh tay.Việc rạch vết thương ra ban đầu rất đau nhưng rồi khi áp lực giảm đi,mọi thứ có vẻ dễ chịu hơn.Và khi những vết thương đã hoàn toàn khô ráo ,sạch sẽ rồi được đắp bởi một bó thảo dược mát lạnh,cậu cảm thấy thật tốt và vui mừng vì đã được chữa trị đúng cách.

Trong lúc cậu đang định mở miệng cảm ơn bà phù thủy thì cậu nhận ra Bonnie đang nhìn mình.Cô ngó chăm chú vào cổ cậu rồi đột ngột bật cười khúc khích.

“Sao vậy ?Có gì buồn cười à?”

“Con bỏ..” – cô đáp – “..Nó để lại vết trên người bồ.Hoặc giả tối qua bồ còn làm gì đó mà không kể với tụi này.”

Matt có thể cảm thấy mình đang đỏ mặt và cậu kéo cổ áo lên cao hơn. “Mình đã kể rồi , đó là do bọn malach.Tụi nó có những cái vòi với ống hút quần quanh cổ mình.Lúc ấy tụi nó tính thắt chết mình mà !”

“Mình nhớ ra rồi” – Bonnie thở thễ – “Mình xin lỗi.”

Thậm chí Mrs.Flower còn có một lọ thuốc mỡ được thảo chuyên trị chữa các vết do các vòi hút để lại – và một lọ cho các khớp ngón tay bị dập của Matt .Sau khi bà bôi nó lên, Matt cảm thấy thật dễ chịu.Cậu ngưỡng nhìn Bonnie-người cũng đang quan sát cậu với cặp mắt nâu to.

“Mình biết, trông chúng khá giống những vết bầm do bị hôn” – cậu nói –“Sáng nay mình nhìn thấy chúng qua gương.Và mình còn mấy vết khác ở phía dưới nữa,nhưng ít ra cổ áo mình sẽ che được mấy vết này.” Cậu khịt khịt mũi và luồn tay vào áo sơ mi để bôi thêm thuốc mỡ.Các cô gái phá ra cười – cảm giác căng thẳng trong họ cũng vì thế mà tan biến.

Meredith bắt đầu leo lên cầu thang hướng về nơi đã từng là phòng của Stefan tổng suy nghĩ của mọi người và Matt tự động theo sau cô.Cậu không nhận ra Elena và Bonnie vẫn đứng lại cho tới khi cậu đã leo được một nửa đoạn cầu thang,và rồi Meredith ra hiệu cho cậu tiếp tục đi.

112. Chương 112

“Hai bồ ấy chỉ là đang trao đổi gì đó” – Meredith nói với tông giọng trầm tĩnh,thần nhiên của mình.

“Nói về mình à?” – Matt nuốt nước bọt – “..và nói về thứ mà Elena đã nhìn thấy bên trong Damon phải không?Loài malach vô hình.Cả không biết bây giờ liệu có một con bên trong mình hay không nữa ?”

Meredith - người không bao giờ vội kết luận bất cứ điều gì chỉ đơn giản gạt đầu.Nhưng cô đặt một bàn tay lên vai cậu khi họ tiến vào căn phòng ngủ có trần cao hơi tối .

Chỉ một lúc sau, Elena và Bonnie cũng bước vào và Matt có thể dựa theo khuôn mặt của họ mà nói rằng kịch bản về một trường hợp tồi tệ nhất đã không thành sự thực.Elena nhìn thấy biểu cảm của cậu và ngay lập tức chạy đến ôm cậu.Bonnie làm theo về hơi bên lên.

“Cảm thấy ổn chứ?” – Elena hỏi ,Matt gạt đầu.

“Mình thấy ổn” – cậu đáp. “Ổn như thể đang vật nhau với cá sấu Bắc Mỹ ấy”-cậu nhủ thầm.Chẳng có gì tuyệt hơn là được ôm các cô gái mềm mại này.

“Well,tụi này nhất trí là bên trong bồ không tồn tại cái gì không thuộc về thế giới này.Sức mạnh của cậu toát ra rất trong sáng và rõ ràng là cậu cũng không bị đau.”

“Cảm ơn Chúa” – Matt thực lòng thốt lên.

Cũng trong khoảnh khắc ấy chuông điện thoại của cậu vang lên.Cậu cau mày , thấy khó hiểu với số điện thoại hiển thị nhưng cậu vẫn nghe.

“Matthew Honeycutt?”

“Vâng tôi nghe.”

“Làm ơn giữ máy.”

Một giọng mới vang lên đầu dây bên kia: “Mr.Honeycutt?”

“Đúng là tôi , nhưng—”

“Tôi là Rich Mossberg từ văn phòng cảnh sát Fell’s Church .Cậu đã gọi đến sáng nay để thông báo về một cái cây đổ nằm giữa đường đi qua Khu Rừng Cổ?”

“Đúng vậy,tôi—”

“Mr.Honeycutt,chúng tôi không thích những cuộc gọi trêu chọc kiểu này.Trên thực tế chúng tôi rất kị chuyện này.Nó làm mất thời giờ quý báu của nhân viên chúng tôi và bên cạnh đó,báo cáo sai sự thật với cảnh sát cũng là một tội danh .Nếu tôi muốn,Mr.Honeycutt à , tôi có thể buộc tội cậu và khiến cậu phải đối diện với tòa án.Tôi không hiểu tại sao cậu thấy có gì hay ho khi gây ra chuyện này.”

“Tôi không—tôi không cảm thấy hay ho gì với chuyện này cả!Nghe này,tôi qua—” giọng Matt chợt tắt ngúm. Cậu có thể nói gì đây? Nói là tối qua tôi bị chặn đường bởi một cái cây và một con bọ quỳ chắc? Một giọng nói nhỏ trong đầu cậu vang lên bổ sung rằng nhân viên văn phòng cảnh sát thị trấn Fell Church dường như dành phần lớn thời gian quý báu của họ để lượn lờ quanh các cửa hàng bánh donut tại trụ sở , nhưng những từ ngữ tiếp theo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

113. Chương 113

“Trên thực tế,Mr.Honeycutt,chiếu theo luật của bang Virginia mục 18,2-461, báo cáo sai sự thật với cảnh sát được xếp vào loại tội phạm mức độ 1 .Cậu có thể bị đi tù một năm hoặc bị phạt tiền 25 ngàn đô.Có thấy hay ho không hả Mr.Honeycutt?”

“Coi này,tôi—”

“Trên thực tế ,liệu cậu có 25 ngàn đô không hả Mr.Honeycutt?”

“Không,tôi—tôi—”- Matt chờ đợi để bị ngắt lời và rồi cậu nhận ra chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu.Cậu đã dong buồm lạc vào một vùng đất không được biết đến.Nói gì bây giờ ? Rằng lũ malach đã mang cái cây đi – hay cái cây tự lặn đi à? Thật khôi hài.Sau cùng,cậu nghiêng rằng lên tiếng :

“Tôi xin lỗi vì họ không tìm thấy cái cây.Có lẽ...nó đã được chuyển đi rồi.”

“Có lẽ nó đã được chuyển đi rồi” – viên cảnh sát thờ ơ lặp lại – “Trên thực tế, có lẽ bằng cách nào đó nó đã tự di chuyển giống với cách mà các biển báo dừng xe và biển chỉ dẫn nhường đường vẫn hay di chuyển ở mỗi giao lộ . Điều ấy có gọi lên cái gì không hở Mr.Honeycutt?”

“Không!” – Matt thấy mình ngượng chín – “Tôi không bao giờ đi chọc ngoáy các loại biển chỉ đường .” Hiện giờ các cô gái đang vây xung quanh cậu , như thể sự xuất hiện với tư cách là một hội của họ có thể giúp gì đó.Bonnie đang diễn tả bằng điệu bộ mạnh mẽ ,và biểu cảm tức giận của cô rõ ràng có ý nghĩa là cô muốn tự mình mắng mỏ viên cảnh sát .

“Trên thực tế,Mr.Honeycutt” – viên cảnh sát tên Mossberg lại xen ngang – “Chúng tôi đã gọi đến số nhà cậu trước tiên vì đó là số điện thoại cậu dùng để gọi cảnh sát.Và mẹ của cậu nói rằng bà ấy không hề gặp cậu suốt tối qua.”

Matt cố ngó lơ một giọng bé xúu đang muốn xen vào . Đó có phải một sai lầm không ?

“Đó là vì tôi đã bị cầm chân bởi—”

“Bởi một cái cây biết tự di chuyển ấy hả Mr.Honeycutt? Trên thực tế tối qua chúng tôi cũng nhận được một cuộc gọi báo về ngôi nhà của cậu.Một thành viên của đội tự quản đã báo cáo rằng có một chiếc xe khả nghi đỗ ở trước nhà cậu.Theo lời mẹ cậu,cậu thường xuyên tân trang lại chiếc xe của mình,chuyện đó có đúng không Mr.Honeycutt?”

Matt có thể hiểu chuyện này sẽ đi đến đâu và cậu không thích điều đó chút nào.

“Đúng” – cậu nghe thấy bản thân trả lời trong khi trí óc đang hoạt động cật lực nhằm tìm một lời giải thích chính đáng – “Tôi đã cố gắng để không đâm một con cáo.Và—”

“Và giờ có một báo cáo về một chiếc xe Jaguar mới cóng đang đỗ trước cửa nhà cậu ở một khoảng cách đủ xa tính từ cột đèn tín hiệu.Chiếc xe mới đến nổi nó còn không có biển số.Trên thực tế,đó có phải chiếc xe của cậu không Mr.Honeycutt?”

“Mr.Honeycutt là cha tôi!” – Matt mất kiên nhẫn – “Tôi là Matt.Và đó là xe của bạn tôi—”

“Và tên của bạn cậu là...?”

Matt liếc Elena. Cô ấy đang làm điệu bộ chờ đợi và rõ ràng đang cố để suy nghĩ gì đó. Nếu nói tên bạn cậu là Elena Gilbert thì đúng là tự sát. Cảnh sát và tất cả mọi người đều biết Elena Gilbert đã chết. Giờ cô ấy lại đang lơ lửng quanh phòng và chăm chú nhìn khẩu hình của cậu.

114. Chương 114

Matt nhắm mắt và đáp :

“Stefan Salvatore. Nhưng anh ta đã đưa chiếc xe cho bạn gái anh ta ?” – cậu biết cậu đã kết thúc câu trả lời bằng một âm thanh nghe giống một câu hỏi, nhưng cậu tin câu trả lời của Elena sẽ là đúng.

Giờ giọng viên cảnh sát bắt đầu nghe có vẻ mệt mỏi và bức bối:

“Cậu đang hỏi tôi đây à Matt ? Vậy là cậu đã lái chiếc xe mới cóng của bạn gái của bạn cậu. Và tên cô ta là...?”

Các cô gái có vẻ bất đồng quan điểm trong một lúc và Matt giữ máy chờ đợi. Nhưng rồi Bonnie giơ tay lên và Meredith tiến lên phía trước, tay chỉ vào chính mình.

“Meredith Sulez? – Matt nói yếu ớt. Cậu nghe thấy sự do dự toát ra từ chính giọng của mình và cậu lặp lại, lần này mạnh mẽ hơn : “Meredith Sulez”

Giờ Elena đang nhanh chóng thì thầm gì đó vào tai Meredith.

“Và chiếc xe được mua ở đâu? Mr. Honeycutt?”

“À” – Matt đáp – “Chờ chút—” Cậu đặt chiếc điện thoại vào bàn tay đang vươn ra của Meredith.

“Đây là Meredith Sulez” – Meredith nói trơn chu, bóng bẩy với chất giọng thoải mái của một người chuyên giới thiệu đĩa hát cổ.

“Miss Julez, này giờ cô đã nghe thấy cuộc đối thoại?”

“Gọi tôi là Ms. Sulez thưa trung sĩ, và vâng tôi có nghe thấy.”

“Trên thực tế có đúng là cô cho Mr. Honeycutt mượn xe không?”

“Đúng vậy.”

“Và Mr...” – có tiếng lật giấy loạt soạt – “.Mr. Stefan Salvatore, chủ nhân chính của chiếc xe đang ở đâu?”

Ông ta không hỏi cô ấy họ mua nó ở đâu – Matt nghĩ . Ông ta hẳn đã biết.

“Hiện giờ bạn trai tôi không ở trong thị trấn.” – vẫn với chất giọng từ tốn nhẹ nhàng, Meredith đáp – “ Tôi không biết khi nào anh ấy quay lại. Khi anh ấy về, tôi có cần báo anh ấy gọi cho các ông không?”

“Điều đó thật sáng suốt” – cảnh sát Mossberg đáp lại khô khốc – “Ngày nay có rất ít xe được mua bằng tiền mặt , đặc biệt là loại xe Jaguar mới tinh. Tôi cũng muốn cô khai báo về sổ chứng minh thư của mình . Và trên thực tế, tôi muốn nói chuyện với Mr. Salvatore khi anh ta quay trở về.”

“Sẽ rất sớm thôi.” – Meredith đáp hơi chậm dựa theo sự ra hiệu của Elena. Sau đó , từ trong trí nhớ, cô khai báo sổ chứng minh thư của mình.

“Cám ơn.” – viên cảnh sát Mossberg nói gọn – “Đó sẽ là tất cả để—”

“Tôi nói thêm điều này được không? Matt Honeycutt đã không , không bao giờ nghịch ngợm di chuyển bất kì cái biển chỉ đường nào. Cậu ấy là một người lái xe rất tận tâm và là người đứng đầu ở trường trung học của cậu ấy. Ông có thể hỏi bất kì giáo viên nào của trường trung học Robert E. Lee hoặc thậm chí cả hiệu trưởng nếu bà ấy không trong kì nghỉ. Bất kì người nào cũng sẽ nói cho ông điều tương tự.”

115. Chương 115

Viên cảnh sát có vẻ không bị ấn tượng cho lắm.

“Cô có thể nhấn lại cho cậu ta rằng trong tương lai tôi sẽ để mắt đến cậu ta.Trên thực tế ,đó sẽ là một ý tưởng tốt nếu cậu ta đến văn phòng cảnh sát ngay hôm nay hoặc ngày mai.” – ông ta nói , và rồi điện thoại ngừng kết nối.

Matt bật dậy : “Bạn gái của Stefan?Bồ ấy hả Meredith?Nếu người bán xe nói đó là một cô gái tóc vàng thì sao?Chúng ta sẽ phải giải thích thế nào?”

“Chúng ta không cần.” – Elena nói một cách đơn giản từ đằng sau Meredith – “Damon sẽ phải làm việc đó.Tất cả những gì chúng ta phải làm là tìm anh ấy.Minh chắc anh ấy có thể lo vụ cảnh sát Mossberg với ít xảo thuật thôi miên – nếu cái giá phải trả tương xứng.Và đừng lo gì cả..”- cô dịu dàng thêm vào – “Bồ đang nhớ nhưng mọi thứ sẽ ổn cả thôi.”

“Bồ tin là thế hả?”

“Minh chắc chắn là thế” – Elena lại ôm và hôn lên má cậu một cái.

“Dù gì đi nữa trong hôm nay hoặc ngày mai mình cũng phải đến đồn cảnh sát.”

“Nhưng không phải một mình!” – Bonnie nói và đôi mắt cô lấp lánh với vẻ phấn nộ - “Và khi Damon đi chung với bồ , viên cảnh sát Moss-buger cuối cùng sẽ trở thành bạn thân của bồ lun ấy chứ.”

“Được rồi” – Meredith lên tiếng – “Vậy hôm nay tại mình tính làm gì đây?”

“Vấn đề là..” – Elena lại lên tiếng,ngón tay trở mân mê bờ môi dưới – “..là chúng ta có quá nhiều vấn đề một lúc và mình không muốn bắt cứ ai – mình nhấn mạnh là bất cứ ai – đi ra ngoài một mình .Một điều hiển nhiên là lũ malach đang lớn vơn tại Khu Rừng Cổ và hiển nhiên chúng đang cố làm một số thứ không-thân-thiện-xấu-nào với tự mình.Giết tự mình chẳng hạn.”

Matt đang tắm mình trong sự nhẹ nhõm.Cuộc đối thoại với viên cảnh sát Mossberg đã tác động đến cậu nhiều hơn những gì cậu muốn thể hiện ra ngoài.

“Vậy chúng ta cần thận trọng” – Meredith nói – “và chúng ta sẽ phá hỏng mục đích của chúng.Còn vấn đề gì chúng ta cần lập kế hoạch nữa?”

Elena búng tay : “Một vấn đề nữa Caroline.Minh thực sự nghĩ ai đó nên để mắt đến cậu ấy và ít nhất cố tìm hiểu được nếu có thứ gì đang thực sự ở bên trong cậu ấy. Một vấn đề nữa là Tami – và ai mà biết được còn ai nữa?Nếu bằng cách nào đó, Caroline thực sự là..ổ truyền nhiễm, cô ấy hẳn đã truyền nó ột số phụ nữ – hoặc đàn ông khác.”

“Được rồi” – Meredith nói – “và còn gì nữa?”

“Ai đó cần phải liên lạc với Damon.Cố tìm hiểu từ anh ta nếu anh ta biết gì đó về việc Stefan bỏ đi và cố gắng đưa anh ta tới trụ sở đồn cảnh sát cùng chúng ta để xử lý viên cảnh sát Mosberg.”

“Well,vậy tốt hơn là bồ nên ở trong đội cuối cùng bởi bồ là người duy nhất Damon muốn nói chuyện “ – Meredith nói – “Và Bonnie cũng nên đi cùng để có thể giữ liên lạc bằng–”

116. Chương 116

“Không.Không có liên lạc gì hôm nay nữa.”-Bonnie khản khoản – “Minh xin lỗi Elena à, nhưng mình không thể,nhất là từ lúc mình chưa được nghỉ ngày nào.Và bên cạnh đó,nếu Damon muốn nói chuyện với bồ,tất cả những gì bồ cần làm chỉ là đi đến - không phải đi đến khu rừng mà đi đến gần nơi đó – và tự mình gọi anh ta.Anh ta biết mọi thứ đang diễn ra.Anh ta sẽ biết bồ ở đó.”

“Nếu thế mình nên đi cùng với Elena” – Matt lý luận – “vì việc viên cảnh sát là vấn đề của mình.Minh nên đi đến nơi mình đã nhìn thấy cái cây.”

Lại một lần nữa ba cô gái tụm vào nhau tính toán.

“Mình nói là mình muốn làm điều này” – Matt nói – “Chúng ta nên lập kế hoạch. Chúng ta biết là điều này quá nguy hiểm.”

“Được rồi” – Elena đáp – “VẬY Bonnie và Meredith sẽ đi thăm Caroline, và mình và bồ sẽ đi săn Damon , được chứ? Mặc dù mình thích đi săn Stefan hơn nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa có đủ thông tin .”

“Được, nhưng trước khi hai người đi, có lẽ nên đến thăm nhà Jim Bryce trước. Matt được chào đón tại đó bất cứ lúc nào – bồ ấy hiểu Jim. Và bồ có thể kiểm tra tình trạng của Tami.” – Meredith gợi ý.

“Nghe giống như kế hoạch A, B, và C” – Elena nói và rồi , một cách tự nhiên, tất cả họ đều bật cười.

Đó là một ngày trong lành với ánh mặt trời nóng bỏng chiếu trên đỉnh đầu.

Trong ánh sáng mặt trời, bất chấp sự khó chịu nhỏ đến từ cuộc gọi của viên cảnh sát Mossberg, tất cả họ đều cảm thấy mạnh mẽ và sẵn sàng.

Không một ai trong số họ biết được rằng, họ sắp sửa dấn thân vào cơn ác mộng tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

Bonnie đứng lùi lại trong khi Meredith gõ cửa nhà Forbes.

Sau một lúc không có ai trả lời và bên trong vẫn yên lặng, Meredith gõ lần nữa.

Lần này Bonnie có thể nghe thấy tiếng thì thầm và bà Forbes đang sụt sịt gì đó và tiếng cười của Caroline vang lên phía xa xa.

Cuối cùng, ngay khi Meredith định nhấn chuông cửa – một hành động xa cách và không lịch sự giữa hàng xóm với nhau tại Fell Church thì cánh cửa mở ra. Bonnie lạnh lẽo thò một chân vào để giữ cho cánh cửa không đóng lại lần nữa.

“Xin chào bác Forbes. Chúng cháu chỉ...” – Meredith ngập ngừng – “Chúng cháu chỉ muốn qua xem Caroline đã đỡ hơn chút nào chưa.” Cô kết thúc bằng một giọng bé xiu. Bà Forbes nhìn cô như thể cô là một con ma và bà ấy vừa trải qua một đêm chạy trốn khỏi con ma ấy.

“Không, nó không như vậy. Không đỡ hơn. Nó vẫn còn... ốm” Giọng người đàn bà nhẹ hẫng và xa cách và cặp mắt của bà quét qua mặt đất phía vai phải của Bonnie. Bonnie cảm thấy lông tơ trên cánh tay và sau gáy cô dựng đứng cả lên.

“Okay, Mrs. Forbes” – kể cả Meredith cũng cảm thấy sai trái và có chút giả dối ở đây.

Sau đó ai đó đột nhiên lên tiếng hỏi “Bác vẫn ổn chứ?” và Bonnie nhận ra đó là giọng của chính mình.

117. Chương 117

“Caroline... không khỏe. Nó... không muốn gặp ai.” – người đàn bà thì thào.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống Bonnie. Cô muốn quay đầu và chạy khỏi ngôi nhà này cùng cảm giác oán ghét tỏa ra từ nó. Nhưng trong lúc đó bà Forbes đột ngột khụy xuống. Meredith đã gần như không thể đỡ được bà.

“Bà ấy ngất rồi” – Meredith nói gọn.

Bonnie chỉ muốn nói Well, đặt bà ấy lên tấm thảm trải sàn bên trong và chuồn thôi! Nhưng họ khó có thể làm như thế.

“Chúng mình phải đưa bà ấy vào trong” – Meredith quả quyết – “Bonnie, bồ thấy đi vào ổn chứ?”

“Không.” – Bonnie cũng nói quả quyết – “nhưng tội mình còn lựa chọn nào nữa ?”

Mrs. Forbes trông có vẻ bé nhỏ nhưng kì thực lại nặng. Bonnie nâng chân bà và đi theo Meredith, miễn cưỡng từng bước lại từng bước tiến vào ngôi nhà.

“Tụi mình nên đặt bà ấy nằm lên giường” – Meredith nói. Giọng cô hơi run. Có cái gì đó về ngôi nhà rất khủng khiếp và đáng lo ngại, những đợt sóng áp lực từ nó như muốn nhấn chìm hai người.

Và sau đó Bonnie nhìn thấy nó, chỉ thoáng qua khi họ bước vào phòng khách. Nó ở phía dưới cầu thang và có thể chỉ là hiệu ứng của ánh sáng và những cái bóng, nhưng nó thực sự trông rất giống một người – một người đang bò như một con thằn lằn – nhưng không phải trên sàn nhà. Ở trên trần nhà...

Chương 19

Matt đang gõ cửa nhà Bryce với Elena ở bên cạnh. Elena cải trang bằng cách nhét mái tóc của mình dưới một chiếc mũ bóng chày ủng hộ đội Virginia Cavaliers và đeo một chiếc kính râm bao lấy khuôn mặt mà cô đã lục được từ một trong những ngăn kéo của Stefan. Cô cũng mặc một chiếc áo phông kiểu hải quân rộng thùng thình màu mận chín do Matt “quyên tặng” và một chiếc quần bò quá cỡ của Meredith. Cô chắc chắn không ai từng biết đến Elena Gilbert có thể nhận ra cô thông qua cách ăn mặc này.

Cánh cửa được hé ra rất chậm cho tới khi đủ để tiết lộ người ra mở cửa không phải ông bà Bryce hay Jim mà là Tami. Cô gái – ừm, gần như là không mặc gì cả. Cô mặc một bộ bikini dây mỏng dính nhưng có vẻ như đó là đồ tự làm bởi chiếc quần đang có chiều hướng rã ra thành từng mảnh như thể cô ấy đã dùng kéo cắt. Phần cơ thể phía trên được che bởi hai vòng tròn làm bằng bìa cứng được giữ bằng vài sợi kim tuyến màu. Trên đầu cô đội một chiếc vương miện bằng giấy rõ ràng cũng cùng xuất xứ với mấy sợi dây kim tuyến. Cô gái cũng cố gắng dùng hồ cố định mở dây đó vào chiếc quần bikini. Và tất cả là nguyên nhân khiến bộ trang phục trông giống như đồ thoát y của vũ nữ ở Las Vegas do một đứa trẻ cố gắng làm ra.

Ngay lập tức Matt xoay người và giấu mặt đi nhưng Tami đã ngã người vào và dính vào lưng cậu.

“Matt Honey-butt” – cô thì thầm – “Anh đã quay lại. Em biết là anh sẽ quay lại mà. Nhưng sao anh lại mang theo ả điếm xấu xí già khú này theo? Chúng ta làm sao mà—”

Elena bước lên phía trước bởi vì Matt đang giơ hai tay lên về lúng túng. Cô biết rằng trong cuộc đời của Matt, cậu chưa bao giờ nặng tay với một phụ nữ, đặc biệt là với một cô bé, nhưng cậu cũng rất nhạy cảm về một hai chuyện. Tỉ như trường hợp này.

118. Chương 118

Elena cố gắng để chen vào giữa Matt và một Tami bỗng trở nên khỏe một cách đáng ngạc nhiên. Cô cố gắng nhin cười khi đối diện với bộ trang phục của Tami. Sau tất cả, chỉ mới vài ngày trước thôi, cô còn không hiểu được tại sao con người ở trần ở trường lại bị nghiêm cấm. Bây giờ thì cô đã hiểu, nhưng có vẻ như nó cũng không còn quan trọng nữa. Mọi người được sinh ra với tấm da trần trường tuyệt vời của riêng mình. Trong suy nghĩ của cô, chẳng có lí do nào để khoắc lên người một tấm da khác ngoại trừ trường hợp tránh cái lạnh hoặc cảm thấy không thoải mái khi không có quần áo. Xã hội loài người hiện thời tin rằng khỏa thân là hành vi bị cấm. Tami hiện đang cố thoát khỏi sự cấm đoán đó bằng cái cách trẻ con của riêng mình.

“Bỏ tay của mày khỏi tao, con điếm già” – Tami gầm gừ khi Elena kéo cô khỏi Matt và rồi còn buông thêm một số lời chửi dài dòng khác.

“Tami, bố mẹ em đâu? Anh của em đâu?” – Elena hỏi. Cô lơ đi những từ ngữ tục tĩu – coi chúng chỉ là những âm thanh – nhưng có thể thấy môi Matt đã trở nên trắng bệch.

“Em xin lỗi Elena mau! Xin lỗi vì ăn nói cái kiểu đó!” – cậu ra lệnh.

“Elena là cái xác thối rữa, giòi bọ bò ra từ hốc mắt cô ta” – Tami hát lên theo vần – “Nhưng bạn của em nói cô ta là một con điếm khi cô ta còn sống. Một..” – một đồng các từ ngữ bốn âm tiết thoát ra làm Matt thở hổn hển – “..con điếm rẻ tiền. Anh biết đấy. Chẳng có gì rẻ tiền hơn những thứ được cho không.”

“Matt, đừng để ý.” – Elena nói một hơi và cô hỏi lại – “Bố mẹ và anh Jim của em đâu?”

Câu trả lời thốt ra kèm theo số lượng lời chửi bới áp đảo nhưng cũng tổng kết được vài thông tin – dù không biết có đúng hay không – rằng ông bà Bryce đã đi nghỉ vài ngày và Jim đang ở với Isobel, bạn gái của cậu ta.

“Được rồi, tiếp theo chị nghĩ là chị cần giúp em mặc thêm ít quần áo tử tế.” – Elena nói – “Đầu tiên, chị nghĩ là em cần đi tắm để tẩy hết đồ trang trí giáng sinh này khỏi người.”

“Cứ thử coi, hy-hy! Thử coi hy-hy!” – câu trả lời là sự pha trộn giữa âm thanh của con người và tiếng hí của một con ngựa. – “Tao đã dán chúng bằng hồ Perma Stick!” – Tami nói thêm và bắt đầu cười khúc khích đầy kích động.

“Ôi chúa ơi, Tami, em có biết là nếu không có dung môi phù hợp, em có thể sẽ phải phẫu thuật để tách chúng ra?”

Một mùi hôi thối xộc vào mũi thay cho câu trả lời của Tami. Đó là một mùi kinh tởm đột nhiên thoát ra. Không, không chỉ đơn giản là một mùi thối- Elena nghĩ – đó là sự hội tụ của mùi ruột động vật đang thối rữa.

“Oops!” – Tami lên tiếng, vẫn với giọng cười khúc khích kích động – “Pardon moi.* Ít ra đó cũng là hơi ga tự nhiên.”

Matt hắng giọng – “Elena. Mình nghĩ chúng ta không nên ở đây nữa. Với thái độ của cô ta và tất cả những...”

119. Chương 119

“Chúng mày sợ tao” – Tami khúc khích – “Phải không?” – giọng nói của cô bé bắt ngờ tụt xuống độ vài quãng tám.

Elena nhìn Tami chăm chú : “Không. Chị không sợ. Chị chỉ cảm thấy tiếc ột cô bé đã ở sai chỗ trong một thời điểm sai lầm. Nhưng chị đoán là Matt đã đúng. Chúng ta phải đi thôi.”

Thái độ của Tami dường như đã thay đổi. “Em xin lỗi...Em không nhận ra những vị khách của mình lại ở tầm cỡ này. Matt, làm ơn dừng đi.” – Rồi cô bé bí mật thì thầm với Elena – “Anh ta rất tuyệt đúng không?”

“Cái gì cơ?”

Tami hất hàm về phía Matt – người vừa đột ngột quay lưng về phía cô bé. Trông cậu có vẻ rất tệ, dường như đang cố gắng gạt bỏ ý niệm về sự xuất hiện kì cục của Tami.

“Anh ấy đó. Có phải anh ta rất tuyệt trên giường không?”

“Matt coi này.” – Elena nhặt lên một tuýp hồ nhỏ - “Mình nghĩ cô bé thực sự dùng hồ PermaStick lên trên da. Chúng ta phải gọi cho dịch vụ bảo vệ trẻ em hay bất cứ thứ gì đại loại thế bởi vì không có ai đưa cô bé đi bệnh viện ngay được. Dù bố mẹ cô bé có biết chuyện này hay không, họ cũng không nên để cô bé lại như thế này.”

“Mình chỉ mong gia đình cô bé vẫn ổn.” – Matt nói về dứt khoát khi họ đi ra cửa đến chỗ chiếc xe với Tami hờ hững theo sau, mồm vẫn lải nhải những điều về “khoảng thời gian hạnh phúc” mà ba người họ từng có.

Elena khó khăn liếc bạn từ chỗ ngồi dành cho khách của mình – không chứng minh thư, không bằng lái xe, đương nhiên cô biết là cô không thể cầm lái.

“Có lẽ chúng ta nên đưa cô bé tới đồn cảnh sát trước. Chúa ạ, một gia đình tội nghiệp!”

Matt không nói gì cả trong một lúc lâu. Cầm của cậu banh ra, mồm mím chặt – “Mình cảm thấy như thể mình có trách nhiệm trong chuyện này. Ý mình là, mình đã biết có chuyện gì đó không ổn với cô bé mà – đáng ra mình đã phải nói với bố mẹ cô bé.”

“Giờ cậu nói nghe giống Stefan rồi đấy. Cậu không cần có trách nhiệm với tất cả những người cậu gặp đâu.”

Matt ném cho cô một cái nhìn biết ơn và Elena tiếp tục – “Trên thực tế, mình sẽ hỏi Bonnie và Meredith một chuyện mà mình chắc là bỏ không thể. Mình sẽ nhờ họ kiểm tra Isobel Saitou – bạn gái của Jim. Bỏ chưa bao giờ có liên lạc với cô ta nhưng có thể Tami có.”

“Ý bỏ là cô ta cũng biết chuyện gì đó?”

“Đó là điều mình hi vọng Bonnie và Meredith khám phá ra.”

*Pardon moi : tiếng Pháp , có nghĩa là: Tha thứ cho tôi, cũng có nghĩa : Xin lỗi nhé.

Bonnie chết đứng,gần như làm buông rơi cẳng chân của Mrs.Forbes.

“Mình sẽ không đi vào cái phòng ngủ ấy đâu.”

“Bồ phải đi.Mình không thể vác bà ấy một mình được.” – Meredith nói.Rồi cô nói thêm về đồ dành – “Nghe này Bonnie,nếu bồ vào trong đó với mình,mình sẽ nói cho bồ một bí mật.”

120. Chương 120

Bonnie mím môi.Rồi cô nhắm mắt lại,để mặc cho Meredith chỉ đạo mình , từng bước lại từng bước tiến sâu vào ngôi nhà kinh dị này.Cô biết vị trí của phòng ngủ lớn – dù sao thì cô cũng đã đến đó chơi từ hồi còn bé.Chỉ cần đi dọc theo hành lang rồi rẽ trái.

Cô ngạc nhiên khi Meredith đột ngột dừng lại sau khi đi được vài bước.

“Bonnie”

“Ừm?Sao?”

“Mình không muốn làm bồ sợ ,nhưng mà—”

Và điều này đã trực tiếp có hiệu quả khiến Bonnie khiếp sợ.Cô mở to mắt.

“Cái gì ? Cái gì?”

Trước khi Meredith có thể trả lời,cô ngoái đầu lại trong nỗi sợ hãi và nhìn thấy đó là cái gì .

Caroline đang ở phía sau cô ,nhưng cô ta không phải đang đứng.Cô ta đang bò – không phải , cô ta đang trườn,y như cái cách cô ta làm trên sàn nhà phòng Stefan trước kia.Trườn như một con thằn lằn.Mái tóc màu đồng của cô ta xỏa tung , lòa xòa che trước mặt.Đầu gối và khuỷu tay cô ta vịn vẹo dưới một góc độ không thể tin được.

Bonnie thét lên nhưng áp lực từ căn nhà dường như áp nghẹn tiếng hét của cô,khiến nó về lại cổ họng.Hiệu quả duy nhất của nó là khiến Caroline ngược lên ngó cô với một cử động thành linh của cái đầu một loài bò sát.

“Ôi chúa ơi –Caroline,chuyện gì đã xảy ra với khuôn mặt của cậu?”

Caroline có đôi mắt thâm đen.Hay nói đúng hơn đó là màu tím đỏ mà Bonnie biết rằng chẳng mấy chốc nó cũng chuyển sang màu đen mà thôi.Quanh hàm của cô cũng có những vết bầm tím sưng lên như vậy.

Caroline không trả lời,trừ phi những tiếng rít lên như tiếng còi thoát ra khi cô ta trườn về phía trước được tính là trả lời.

“Meredith,chạy mau!Cô ta ở ngay sau mình nè!”

Meredith rảo chân ,có vẻ cũng hoảng sợ–và điều đó thậm chí với Bonnie còn đáng sợ hơn bởi vốn gần như không gì có thể dọa được bạn của cô.Nhưng khi họ lao đảo tiến về phía trước với Mrs.Forbes vương ở giữa thì Caroline đã trườn đến ngay phía dưới mẹ của cô ta và chui qua cánh cửa phòng ngủ chính-phòng ngủ của cha mẹ cô ta.

“Meredith,mình sẽ không vào tro.” – nhưng sự thật là họ đã vượt qua ngưỡng cửa.Bonnie bắn cái nhìn vào mọi góc trong phòng nhanh như tên bắn nhưng không thấy bóng dáng Caroline đâu cả.

“Có lẽ cô ta trốn trong tủ áo” – Meredith nói – “Giờ,để mình đi trước và đặt đầu bà ấy lên giường.Sau đó tội mình có thể chỉnh tư thế của bà ấy sau.” – Cô đi lùi về phía chiếc giường,gần như kéo theo Bonnie và để phần trên thân người Mrs.Forbes đổ ập lên giường,như vậy đầu bà có thể dựa vào trên gối. “ Giờ kéo bà ấy và đặt chân bà ấy vào phía bên kia.”

“Mình không làm được.Mình không thể!Caroline đang ở dưới giường,bồ biết mà.”

“Cô ấy không thể núp dưới gầm giường được.Dưới đó chỉ có tầm 5 inch khoảng trống thôi” – Meredith đáp về chắc chắn.

121. Chương 121

“Cô ta ở đó !Mình biết mà.Và..”- cô quyết liệt đáp lại –“..và bồ đã hứa nói mình nghe một bí mật.”

“Được rồi!” – Meredith ném một cái liếc chịu thua qua mái tóc rối bù màu đen của cô. “Hôm qua mình đã điện báo cho Alaric.Giờ anh ấy đang ở quá xa đến nỗi điện báo là cách duy nhất để liên lạc,và có lẽ sẽ mất vài ngày trước khi tin nhắn của mình có thể đến chỗ anh ấy.Mình có suy nghĩ rằng chúng mình sẽ cần đến lời khuyên của anh ấy.Mình cảm thấy thật tệ,đòi hỏi anh ấy làm những thứ không liên quan đến luận án tiến sĩ của anh ấy,nhưng..”

“Ai thèm quan tâm đến bằng tiến sĩ của anh ta cơ chứ?Chúa phù hộ bồ.” – Bonnie phấn khởi kêu lên –“Bồ chỉ làm đúng mà thôi!”

“Giờ thì lại đây và xoay chân của bà Forbes đến phần giữa của giường.Bồ có thể làm được nếu bồ hơi xoay lại.”

Chiếc giường là một chiếc California ngoại cỡ. Mrs.Forbes đang nằm dọc theo một góc của nó,trông bà giống một con búp bê bị vứt trên sàn nhà.Nhưng Bonnie nhất quyết không lại gần chân giường.

“Caroline sẽ chụp được mình mất.”

“Không,cô ta sẽ không làm được đâu.Thôi nào Bonnie.Chỉ cần túm lấy chân bà Forbes và kéo một cú...”

“Nếu mình đến gần giường,cô ta sẽ chụp được mình mất!”

“Sao cô ta phải làm thế?”

“Vì cô ta biết điều gì khiến mình sợ hãi!Và bây giờ khi mình vừa nói ra điều đó,cô ta chắc chắn sẽ làm.”

“Nếu cô ta chụp bồ,mình sẽ tới và đá vào mặt cô ta.”

“Chân bồ không dài đến thế.Nó sẽ chỉ chạm đến thành giường kim loại mà thôi.”

“Ôi,vì chúa,Bonnie!Giúp tôi vớiiiiiiiii!” – từ cuối là một tiếng hét kéo dài.

“Meredith—” – Bonnie mở miệng và rồi cô cũng hét lên.

“Cái gì thế?”

“Cô ta đang chụp lấy mình!”

“Cô ta không thể!Cô ta đang chụp MÌNH mà!Không ai có cánh tay dài thế được!”

“Hoặc khỏe đến thế!Bonnie!Mình không khiến cô ta buông ra được!”

“Mình cũng thế!”

Và sau đó mọi từ ngữ đều chìm trong những tiếng hét.

Sau khi thả Tami tại đồn cảnh sát,Elena lái xe vòng quanh khu rừng đã từng được biết đến là công viên của Fell Church...uhm,một cuộc đi bộ trong công viên.Thường thì họ sẽ dừng lại. Elena sẽ tiến vài bước vào đám cây và đứng đó.Ấy là cách để kêu gọi – bạn muốn gọi nó là gì cũng được.Rồi cô quay trở lại chỗ chiếc Jaguar,trông có vẻ chán nản.

“Mình không chắc là Bonnie có thể làm việc này tốt hơn hay không” – cô nói với Matt – “nếu chúng ta có thể mạo hiểm ra ngoài vào ban đêm.”

Matt không tự nguyện rừng mình một cái - “Hai tối đã là quá đủ rồi.”

“Bồ biết không, bồ chưa bao giờ kể ình nghe câu chuyện của tụi bồ vào cái đêm đầu tiên ấy.Hay ít nhất là chưa từng kể từ khi mình hiểu được những từ ngữ và biết nói chuyện.”

122. Chương 122

“Uhm thì , lúc đó mình cũng đang lái xe thể này..ngoại trừ địa điểm là phái bên kia cánh rừng cổ,gần khu Lightning-Split Oak..”

“Ừ”

“Và rồi trên đường bỗng nhiên xuất hiện một thứ.”

“Một con cáo?”

“Uhm thì nó có màu đỏ trong ánh đèn pha nhưng trông không giống như bất kì con cáo nào mình từng thấy.Và mình đã lái trên con đường đó kể từ khi mình biết chạy xe.”

“Một con sói?”

“Ý bồ là giống như người sói á?Nhưng,không phải-mình đã từng nhìn thấy những con sói trong ánh trăng và trông chúng lớn hơn. Con này thì tầm ở giữa.”

“Nói cách khác.” – Elena nói,đảo đảo cặp mắt xanh tím – “một sinh vật bình thường.”

“Có lẽ.Chắc chắn nó khác với lũ malach đã nhai cánh tay của mình.”

Elena gật đầu.Theo những gì cô biết ,malach có thể biến thành mọi hình thái.Nhưng bọn chúng đều có một điểm tương đồng:chúng đều sử dụng năng lượng và cần “ăn” năng lượng để sống.Và chúng có thể bị thao túng bởi một nguồn năng lượng mạnh hơn bản thân chúng.

Và chúng là kẻ thù của loài người.

“Vậy tất cả những gì chúng ta biết là chúng ta chẳng biết gì cả.”

“Đúng rồi.Chỗ đó cũng ngay đây thôi – nơi tụi này nhìn thấy nó ấy.Nó chỉ đơn giản đột nhiên xuất hiện giữa đường –hey!”

“Rẽ phải!Ngay chỗ kia kìa !”

“Đúng rồi!Đúng là nó nè!”

Chiếc Jaguar gần như dừng lại,rẽ phải ,không phải tông vào một con mương mà là rẽ vào một lối nhỏ ít ai để ý trừ phi chủ tâm tìm kiếm nó.

Khi chiếc xe dừng lại,cả hai nhìn chằm chằm lên đường và cùng thở gấp.Không nghi ngờ gì ,họ vừa trông thấy một sinh vật màu đỏ,lớn hơn con cáo và nhỏ hơn con sói chạy vụt qua .

Họ nhìn vào ngã rẽ hẹp.

“Câu hỏi đáng giá triệu đô đây:chúng mình có nên đi theo hay không?”-Matt hỏi.

“Không có biển Cấm vào – và phía bờ rừng này khó mà có ngôi nhà nào tồn tại.Dọc theo đường chính và xuôi xuống là đến Dunstans.”

“Vậy là chúng mình đi vào?”

“Chúng mình đi.Nhưng đi chậm thôi.Trời đã tối hơn mình nghĩ rồi.”

Đương nhiên Meredith là người đầu tiên bình tĩnh lại.

“Được rồi,Bonnie..” – cô nói – “Dừng lại ! Dừng ngay ! Hét lên không giúp gì cho chúng ta ở đây đâu!”

Bonnie không nghĩ là cô có thể dừng lại.Nhưng Meredith có một cái nhìn thật đặc biệt toát ra từ con người đen thẫm ,cái nhìn chứng tỏ cô ấy đang rất nghiêm túc , cái nhìn cô ấy đã biểu hiện trước khi vật ngã Caroline trên sàn phòng của Stefan.

123. Chương 123

Với một nỗ lực lớn lao, Bonnie cố gắng và bằng cách nào đó cô đã có thể ngăn lại tiếng hét tiếp theo trước khi nó thoát ra. Cô chờ dẫn ngo Meredith trong lúc cảm thấy cơ thể mình run bần bật.

“Tốt rồi. Tốt rồi, Bonnie. Giờ..” – Meredith nuốt nước bọt – “..Giờ thì kéo ra cũng không được. Vì vậy mình sẽ cố gắng...bóc ngón tay của cô ta ra. Nếu có chuyện gì xảy ra ình, nếu mình bị..kéo vào gầm giường hay đại loại thế thì bỏ phải chạy ngay nhé Bonnie. Và nếu bỏ không thể chạy ,bỏ phải gọi cho Elena và Matt. Bỏ phải gọi đến khi nào nhận được trả lời mới thôi.”

Bonnie cảm giác được mùi vị của anh hùng ở đây. Cô cố không tưởng tượng cảnh Meredith bị kéo vào gầm giường. Cô không thể để bản thân mình tưởng tượng cảnh Meredith bị giăng xé, biến mất , hoặc nghĩ đến sau đó cô cảm thấy hoàn toàn cô đơn như thế nào. Cả hai người bọn họ đều cất điện thoại di động trong túi để rảnh tay vác Mrs. Forbes , vì vậy Meredith không có ý bảo cô liên lạc với mọi người theo cách thông thường. Ý của cô ấy là GỌI họ bằng tâm linh .

Một cơn bực mình bất ngờ bùng nổ và dâng trào trong Bonnie. Tại sao con gái thường phải mang theo túi xách này nọ cơ chứ? Thậm chí một người đáng kính nh Meredith đây cũng làm vậy. Đương nhiên túi của Meredith thường được thiết kế kèm theo các ngăn nhỏ phù hợp với trang phục của cô và chứa những thứ hữu ích như những cuốn sổ nhỏ hay chiếc đèn pin gắn liền với móc chìa khóa... tụi con trai thì chỉ cần nhét điện thoại vào túi quần.

“Từ giờ trở đi, mình sẽ chỉ mang theo cái bóp dính kèm thắt lưng mà thôi” – Bonnie nghĩ ,cảm thấy như mình đang gơ cao lá cờ khởi nghĩa cho chị em phụ nữ ở mọi nơi và chỉ trong khoảnh khắc đó, nỗi sợ của cô dường như dịu xuống.

Rồi cô thấy Meredith khom người xuống, bóng lưng cong cong hiện ra dưới ánh sáng lờ mờ, và cùng lúc đó, cô cảm thấy gọng kìm ở mắt cá chân của mình dường như siết chặt hơn. Cô liếc xuống ,cố phủ định bản thân mình khi nhìn thấy những ngón tay xù xì với lớp móng màu đỏ đồng của Caroline nổi bật giữa nền trắng sữa của tấm thảm trải sàn.

Sự hoảng loạn lại một lần nữa hoàn toàn nổ tung trong cô .Cô phát ra một âm thanh nghẹn ngào gần giống với một tiếng thét bị bóp nghẹt và ngạc nhiên với chính mình khi cô bắt đầu xuất hồn để bắt đầu kêu cứu.

Không phải sự thật cô đang xuất hồn khiến cô ngạc nhiên mà là những gì cô đang “nói” kia.

“Damon! Damon! Chúng tôi bị mắc bẫy ở nhà của Caroline và cô ta điên rồi! Cứu với!”

Lời nói thoát ra khỏi cô như một miệng giếng bỗng được khai thông nay phun trào.

“Damon, cô ta đang nắm mắt cá chân của tôi - và cô ta sẽ không buông ra! Nếu cô ta kéo được Meredith xuống dưới, tôi không biết tôi sẽ làm gì nữa! Cứu với!”

Trong lúc đang mơ hồ do chìm sâu trong cơn xuất hồn đang lên đến đỉnh, cô nghe thấy Meredith nói : “Ah-hah! Trông đồng này có vẻ giống những ngón tay nhưng thực chất chúng là những dây cuốn. Chúng hẳn thuộc về một trong số những thứ xúc tu mà Matt đã kể cho tụi mình. Mình ...sẽ cố gắng để...làm đứt một trong số những cái ..nút thắt này..”

124. Chương 124

Mọi thứ đồng thời xảy ra như thể dưới gầm giường đang có một trận đấu vật. Và không chỉ tại một điểm mà khắp nơi trên đệm đều rung lắc và chồi lên thụt xuống ,kể cả khi bà Forbes tội nghiệp đang nằm bên trên nó.

Như thể có hàng tá hàng tá côn trùng bên dưới.

“Damon, lại là những thứ đó ! Bọn chúng có rất nhiều rất nhiều ! Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ tôi sắp ngất mất. Và nếu tôi ngất—và nếu Caroline kéo được tôi xuống dưới đó...Ôi làm ơn hãy tới đây và giúp chúng tôi!”

“Chết tiệt!” – Meredith đang nói – “Mình không biết làm cách nào Matt có thể làm được chuyện đó.Nó quá chặt, và..và mình nghĩ có nhiều hơn một con ở đây.”

Thế là hết – Bonnie thầm kết luận trong yên lặng , cảm thấy bản thân bắt đầu khuyu xuống – Chúng ta sắp chết .

“Không biết đề phòng chút nào – vấn đề muôn thủa của loài người,mà cũng chẳng phải đến bây giờ mới biết.” – một giọng nói vang lên phía sau cô và một cánh tay mạnh mẽ vòng quanh cô,nhắc cô lên một cách dễ dàng – “Cuộc chơi đã kết thúc,Caroline , ta nghiêm túc đấy,buông ra.”

“Damon ?” – Bonnie giật mình – “Damon?Anh đã đến!”

“Tất cả những lời than vãn ấy cứ đập vào dây thần kinh của ta.Nhưng điều đó không có nghĩa là—”

Nhưng Bonnie đang không chăm chú lắng nghe.Cô thậm chí còn không thể suy nghĩ nổi. Cô vẫn nửa ở trong trạng thái xuất hồn và không thể (cô tự nhủ sau đó) điều khiển nổi hành động của mình. Cô không còn là chính mình nữa .Đó là một người khác đã tỏ vẻ vui mừng khi gọng kìm quẩn quanh mắt cá chân cô buông lỏng và đó là một người khác đã choáng váng bởi vòng tay của Damon , đã níu hai cánh tay của cô ta quanh cổ anh ta và hôn lên môi anh ta.

Cũng là một người khác đã cảm thấy Damon thoáng giật mình trong lúc tay của anh ta vẫn đang vòng quanh cô,và người đó cũng nhận ra anh ta đã không cố gắng để đẩy cái hôn đó ra.Cái người đó cũng nhận ra , ít ra từ chỗ cô đang dựa vào,làn da của Damon,vốn nhợt nhạt dưới ánh sáng mờ mờ trông như thể hơi ửng hồng lên.

Và đó là lúc Meredith đứng thẳng lên một cách từ từ có vẻ đau đớn từ phía bên kia chiếc giường vẫn đang nảy lên trời xuống .Hắn cô đã không nhìn thấy cảnh hôn đó và nhìn Damon với vẻ “không thể tin nổi là hắn ta lại ở đây”.

Cô đang ở một tình huống cực kì bất lợi,và Bonnie biết là cô biết điều đó.Đây là một trong số những trường hợp mà ở đó ,bất kì ai cũng sẽ quá bối rối để nói chuyện,thậm chí là lắp bắp vài lời.

Nhưng Meredith chỉ hít vào một hơi thật sâu và khẽ nói “Cảm ơn,Damon.Anh có nghĩ là..uhm..hơi phiền phức nếu ..làm cho con malach này cũng buông tôi ra được không?”

Giờ trông Damon đã trở lại như mọi khi.Anh nở một nụ cười đẹp tuyệt hưởng về một-thứ-gì-đó-không-ai-có-thể-trông-thấy và nói một cách sắc gọn : “Chúng mày nghe thấy rồi đó—CÚT ! ” – anh bẻ bẻ những ngón tay.

125. Chương 125

Chiếc giường thôi chuyển động ngay lập tức.

Meredith bước lùi lại , từ tốn nhắm mắt lại một lúc .

“Một lần nữa ,cảm ơn anh” – cô nói ,vẫn với tư thái của một nàng công chúa nhưng nhiệt thành – “Và bây giờ anh có nghĩ anh có thể giúp gì đó cho Caro—”

“Bây giờ..” – Damon ngắt lời với vẻ thô bạo hơn bình thường – “Ta phải đi.” .Anh liếc nhìn vào chiếc đồng hồ hiệu Rolex đeo trên cổ tay – “Đã quá 4 giờ 44 phút và ta đang bị muộn một cuộc hẹn quan trọng.Đến đây và đón lấy cái bao lù dù này.Có vẻ cô ta chưa sẵn sàng để tự đứng lên.”

Meredith bước nhanh ,tiến đến hoán đổi vị trí với anh.Vào lúc đó,Bonnie nhận ra rằng chân của cô không còn run rẩy nữa.

“Khoan đã” – Meredith nói vội – “Elena muốn nói chuyện với anh,thực sự..”

Nhưng Damon đã đi rồi, như thể anh ta vốn đã quá thành thục trong nghệ thuật làm mình đơn giản biến mất,thậm chí không đợi để nghe lời cảm ơn của Bonnie.Trông Meredith có vẻ kinh ngạc,cô vốn chắc chắn rằng nhắc đến tên Elena sẽ khiến anh ta dừng lại,nhưng Bonnie lại đang có một chuyện khác trong đầu.

“Meredith à” – Bonnie thì thào,đặt hai ngón tay lên môi trong vẻ ngạc nhiên – “Mình đã hôn anh ta.”

“Cái gì cơ? Khi nào?”

“Trước khi bỏ đứng dậy.Mình..mình không biết làm thế nào nhưng mình đã làm !”

Cô chờ đợi một phản ứng nổ bùng từ Meredith.Thay vào đó,Meredith nhìn cô vẻ hiểu biết và thì thầm
“Ừm,sau tất cả,có lẽ đó cũng không phải là một chuyện xấu.Mình chỉ không hiểu tại sao anh ta lại đến đây.”

“Là do mình đã gọi anh ta.Mình đã GỌI anh ta bằng tâm linh.Mình cũng chẳng biết chuyện đó làm thế nào mà...”

“Ừm,cũng chẳng ích lợi gì nếu cứ cố tìm hiểu mấy chuyện này ở đây.” – Meredith quay mặt lại đối diện với chiếc giường – “Caroline,bỏ có thể ra đây được không? Bỏ có định đứng thẳng dậy và nói chuyện một cách bình thường không đây?”

Có tiếng rít đe dọa của loài bò sát phát ra từ phía dưới gầm giường ,song song với tiếng đập đập của các xúc tua và một âm thanh khác mà Bonnie chưa bao giờ nghe thấy trước đây nhưng bản năng vẫn khiến cô khiếp sợ giống như nỗi khiếp sợ một gọng kìm khổng lồ.

“Với mình thì câu trả lời ấy đã quá đủ” – cô nói và chụp lấy Meredith để lôi cô bạn ra khỏi căn phòng.

Meredith không cần ai lôi kéo.Nhưng lần đầu tiên trong hôm nay, họ đã nghe thấy âm giọng trêu chọc của Caroline ,nghe hơi giống giọng một đứa trẻ con vút cao.

“Bonnie và Damon ngồi trên cây

H-Ô-N-H-Í-T

Ban đầu tình yêu đến,rồi thì cưới nhau

Rồi có một vampire trong cái cũi trẻ em.”

Meredith khựng lại trên hành lang – “Caroline,bỏ biết là chuyện đó không giúp được gì mà.Ra đây đi–”

126. Chương 126

Chiếc giường bỗng điên cuồng rung lắc ,không ổn định và cong lên .Bonnie quay đầu lại và chạy ,cô biết thấy Meredith theo ngay sau mình.Họ vẫn không thể bỏ ngoài tai những từ ngữ đang vang lên kia :

“Chúng mày không phải bạn của tao;chúng mày là bạn của con khốn kia.Chúng mày chờ coi ! Chúng mày cứ chờ coi!”

Bonnie và Meredith vớ lấy túi xách của mình và rời khỏi căn nhà.

“Mấy giờ rồi?” – Bonnie hỏi khi họ đã an bị trên chiếc xe của Meredith.

“Gần năm giờ .”

“Cứ như đã qua một lúc rất lâu ấy.”

“Mình biết,nhưng chúng ta còn cả ngày mà.Và tiện thể nhắc đến chuyện đó,mình đã nhận được một tin nhắn từ Elena.”

“Về Tami?”

“Mình sẽ kể với bồ.Nhưng trước hết..” Đó là một trong số rất ít lần Bonnie nhìn thấy Meredith căng thẳng như vậy. Cuối cùng ,cô bật ra: “Chuyện đó thế nào?”

“Chuyện nào thế nào cơ?”

“Chuyện hôn Damon ấy,cái đồ ngốc này!”

Chương 20

Dịch :sensibility (thuvienebook) sunaledomigh123@gmail

Edit : kuisuira

“Ohhhh” Bonnie nhũn người ra trên ghế bành - “Ồ, giống như là ...kapow!zap! Zowie! như là... pháo hoa ấy.”

“Bồ đang ngớ ngẩn đấy”

“Mình không có ngớ ngẩn ” - Bonnie trang nghiêm nói - “Mình chỉ đang mỉm cười với kí ức đẹp dễ thôi. Với lại...”

“Với lại, nếu bồ không gọi anh ta, chúng ta có lẽ còn đang mắc kẹt trong căn phòng kinh khủng đó. Cảm ơn bồ, Bonnie. Bồ đã cứu chúng ta” – Meredith bất chợt trở nên nghiêm túc và đầy chân thành.

“Mình đoán Elena có thể đã đúng khi nói rằng anh ta không ghét tất cả loài người” Bonnie chậm rãi lên tiếng - “Nhưng mà, bồ biết đấy, mình vừa nhận ra. Mình hoàn toàn không thể thấy vàng sáng của anh ta. Mình chỉ thấy toàn một màu đen: một màu đen dày đặc mịn màng, giống như một cái vỏ bao quanh anh ta vậy.”

“Có thể đó là cách anh ta tự bảo vệ mình. tạo ra một cái vỏ để không ai có thể thấy anh ta ở trong”,

“Có thể” - Bonnie nói, nhưng có một chút lo lắng trong giọng cô – “À mà cái tin nhắn từ Elena thì sao?”.

“À, nó nói Tami Bryce chắc chắn đang có những hành động rất kì lạ và rằng cô ấy và Matt đang tới kiểm tra Khu rừng cổ.”

“Có thể đó là người mà bọn họ đang tới gặp,... ý tớ là.. Damon. vào lúc 4:44, giống như anh ta đã nói ấy. Thật tệ là chúng ta không thể gọi cô ấy”

“Mình biết” - Meredith đáp dứt khoát. Tất cả mọi người ở Fell’s Church đều biết không hề có sự chào đón nào ở Khu rừng cổ hay khu vực nghĩa địa. “Nhưng cứ đi thử đã nào”

“Có lẽ họ đã ở trong khu rừng rồi”

“À, cô ấy muốn chúng ta đi tiếp vào và quan sát Isobel Saitou...bồ biết đấy, bởi vì cô ta là bạn gái của Jim Bryce.” - Meredith quay lại – “Nhắc tới mới nhớ, này Bonnie, bồ có nhìn thấy vàng sáng của Caroline không? Bồ có nghĩ là cô ta có ...mấy cái thứ đó trong người không?”

127. Chương 127

“Mình đoán vậy,mình thấy của cô ta,và..yuck..mình không muốn thấy nó lần nữa.Cô ta từng có vàng sáng màu xanh đồng đậm,nhưng giờ nó đã hóa thành màu nâu bùn cùng với những ánh màu đen nhấp nháy hình zigzag.Mình không biết đó có phải do những gì bên trong cô ta hay không nhưng cô ta chắc cũng không bận tâm đâu!”- Bonnie rùng mình.

“Được rồi” – Meredith dịu dàng đáp – “Mình biết mình phải nói gì ,nếu mình đoán không lầm – và nếu bồ cảm thấy muốn bệnh,mình sẽ dừng lại.”

“Mình không sao,nhưng thật là chúng ta đang đến nhà Isobel Saitou đấy á?” – Bonnie hỏi .

“Chúng ta phải đến đó thật đấy.Mà vấn đề là chúng ta đã đến đó rồi.Giờ thì chải lại đầu tóc và hít thở thật sâu đi,chúng ta sẽ vượt qua chuyện này.Cậu biết cô nàng đó đến đâu? ”

“À thì,cô ta thông minh.Tụi này chưa bao giờ học cùng lớp nhưng hai đứa đều ra khỏi lớp điền kinh cùng một lúc..cô nàng ấy có trái tim nhảy lên nhảy xuống thất thường hay sao đó,và mình đã từng bị bệnh hen suyễn nên...”

“Cái bệnh của bồ khiến bồ chẳng làm gì được ngoại trừ việc nhảy múa cả đêm “- Meredith nói khô khốc – “Mình không biết rõ về cô ta lắm.Trông cô ta thế nào?”

“À cũng xinh xắn.Trông hơi giống bồ,trừ cái nét Châu Á ra.Thấp hơn bồ - cao cỡ Elena nhưng mảnh dẻ hơn.Đại khái là xinh xắn.Và hơi xấu hổ nữa – bồ biết đấy,tuýp người trầm lặng .Đại khái là hơi khó gần gũi.Và..tốt tính.”

“Rụt rè,lặng lẽ và xinh xắn nghe khá hợp với mình đấy.”

“Mình cũng vậy” – Bonnie nói, kẹp đôi bàn tay ướt đầm mồ hôi giữa hai đầu gối. “Tốt hơn là” - cô nghĩ – “Isobel ko ở nhà”.

Nhưng đã có vài cái xe đỗ trước cửa nhà Saitou. Bonnie và Meredith ngáp ngừng gõ cửa, đầu óc ngập tràn những hình ảnh về lần gần đây nhất họ làm như thế này.

Một chàng trai gầy gò, cao lêu nghêu - Jim Bryce, ra mở cửa. Điều khiến Bonnie ngạc nhiên là sự thay đổi trên nét mặt anh ta khi anh ta thấy Meredith.

Lúc mở cửa, bộ dạng anh khá tồi tệ; khuôn mặt màu rắm nắng có vẻ trắng bệch, còn thân mình thì như nhũn xuống. Khi anh nhìn thấy Meredith, đôi gò má bỗng hồng lên và cậu trông như... ừm, duỗi thẳng ra như một tờ giấy. Cậu đứng thẳng người lên.

Meredith không nói một lời nào. Cô tiến lên trước một bước và vòng tay quanh cậu. Cậu ôm chặt lấy cô, như thể cậu sợ cô sẽ chạy mất, và vùi mặt vào mái tóc sẫm màu của cô.

“Meredith”

“Hít thở, Jim. Hít thở”

” Bỏ không biết nó như thế nào đâu. Bỏ mẹ mình đã rời đi vì bệnh tình cụ cổ mình thực sự nặng. Mình nghĩ ông đang chết dần. Và rồi Tami...Tami...”

” Kể ỉnh nghe đi, chậm thôi, và bỏ cứ thở đều nào”

128. Chương 128

“Nó ném dao, Meredith à. Loại dao mổ thịt ấy. Nó ném vào chân mình đây này.” - Jim kéo quần jean lên, để lộ một lỗ thủng nhỏ trên lớp vải phía dưới đùi.

“Gần đây bạn có cảm giác bị uốn ván không?”- Meredith hỏi

“Không, không bị cắt nhiều lắm. Chủ yếu là bị chọc ột lỗ thôi”

“Chính loại đó là nguy hiểm nhất đấy. Bỏ cần gọi cho bác sĩ Alpert ngay đi” . Ông bác sĩ già Alpert làm công việc từ thiện ở Fell’s Church, người thậm chí còn đến tận nhà trên cái đất nước nơi mà việc mang theo cái túi đen nhỏ và một cái ống nghe là hành động chưa bao giờ thấy.

“Mình không thể. Mình không thể bỏ...” Jim thành linh giật đầu về phía trong ngôi nhà, như thể cậu không thể thoát ra một cái tên.

Bonnie kéo ống tay áo Meredith - “Mình có dự cảm ko hay về chuyện này” - cô rít lên.

Meredith quay lại phía Jim - “Ý bỏ là Isobel? Bỏ mẹ cô ấy đâu?”

“Isa-chan, ý mình là Isobel, mình gọi cô ấy là Isa-chan thế thôi, bỏ biết đấy...”

“Được rồi” - Meredith nói - ” Cứ tự nhiên mà nói thôi. Bỏ nói tiếp đi.”

“À, Isa-chan chỉ có bà cô ấy thôi, và bà Saitou thậm chí còn không đi xuống dưới nhà nhiều. Mình nấu bữa trưa cho bà một lúc trước và bà nghĩ mình là...bố của Isobel. Bà ấy...nhầm lẫn.”

Meredith liếc nhìn Bonnie, và hỏi - “Còn Isobel? cô ấy có nhầm không?”

Jim đau khổ nhắm mắt lại ” Mình ước là bỏ có thể vào trong và, uhm, nói chuyện với cô ấy.”

Bonnie nghĩ mọi chuyện càng lúc càng xấu đi. Cô thực sự không thể nào chịu đựng được nỗi sợ hãi như ở nhà Caroline lần nào nữa... và chắc chắn cô cũng không còn đủ sức mạnh để mà GỌI thêm lần nữa, cho dù Damon có không bận bịu mà chạy đến nơi đâu.

Nhưng Meredith biết tất cả, và cái nhìn của cô cũng khiến Bonnie không thể nào chối cãi. Cái nhìn đó cũng là lời hứa của Meredith, rằng bất kể ra sao đi nữa, cô cũng sẽ bảo vệ Bonnie.

“Cô ấy có làm ai bị thương không? Isobel ấy?” Bonnie hỏi khi họ băng qua căn bếp và tiến về phía căn phòng cuối hành lang.

Cô cũng không hề nghe thấy Jim thì thầm “Có”.

Và rồi, khi Bonnie rên rỉ trong lòng, Cậu thêm “Chính mình.”

Phòng của Isobel đúng theo kiểu phòng của một cô gái rụt rè và chăm học. Ít nhất là một bên phòng đúng như thế. Phía còn lại trông hết sức bừa bãi, như thể vừa có một cơn thủy triều ủa lên cuốn hết mọi thứ. Isobel đang ngồi giữa đống hỗn độn như con nhện nằm giữa cái lưới của mình.

Nhưng đó không phải là việc khiến dạ dày Bonnie cuộn lên mà lại là chính việc Isobel đang làm. Cô ta đã đặt bên cạnh mình một thứ giống như bộ đồ nghề của bà Flower dùng để rửa vết thương, nhưng cô không hề chữa cái gì.

Cô đang tự đâm chính mình.

Cô đã đâm môi cô, mũi cô, một bên lông mày và tai nữa, rất nhiều lần. Máu ở khắp mọi nơi, nhỏ giọt và rơi trên giường cô. Isobel ngẩng lên nhìn bọn họ với một cái cau mày, ngoài trừ cái cau mày giờ chỉ còn một nửa. Một bên lông mày hoàn toàn không chuyển động.

129. Chương 129

Ánh sáng của cô đang lấp lánh màu cam ánh đen.

Bonnie biết, ngay lập tức, rằng cô sắp ngất. Cô biết điều đó một cách sâu sắc, vượt qua mọi sự xấu hổ, vượt qua mọi thứ có thể ném cô bay vào giỏ rác mà cô còn không nhớ là đã nhìn thấy. Ôn trời là có một cái túi nhựa nhỏ màu trắng gần đó, Bonnie hoàn toàn nôn ọe trong vài phút.

Rồi tai cô nghe thấy một giọng nói, khi cô đang nghĩ là thật may khi cô đã không ăn trưa.

“Lạy chúa, cậu điên đấy à? Isobel, cậu đã làm gì thế này? Chẳng lẽ cậu không biết cậu có thể bị nhiễm trùng thế nào sao... cậu có thể đứt mạch máu đấy... rồi cơ bắp cậu cũng sẽ bị tê liệt...? Tổn hĩ cậu đã cắt đứt mấy cái cơ dưới lông mày rồi... và lẽ ra cậu sẽ không chảy máu như thế này nữa, trừ khi cậu đã chọc vào mao mạch hay động mạch”

Bonnie nôn thốc vào giỏ rác, và phun phì ra.

Và rồi cô nghe thấy một tiếng rơi ục ịch.

Cô nhìn lên, nửa nhận biết nửa không những gì cô đang thấy. Nhưng đó vẫn là một cú sốc. Meredith đang đau đớn gấp đôi người lại vì một cú đánh vào bụng. Điều tiếp theo mà Bonnie biết, là cô đã ở bên cạnh Meredith. “Lạy chúa, cô ta đâm bồ à?” . Một vết đâm...vào tận sâu trong bụng...

Meredith rõ ràng không thể thở được. Không biết từ đâu lời khuyên của chị gái Mary vụt qua đầu cô.

Bonnie nắm mạnh cả hai tay vào lưng Meredith, và rồi Meredith nuốt một ngụm đầy không khí.

“Cảm ơn” Cô nói yếu ớt, nhưng Bonnie đã kéo cô ra xa, xa khỏi Isobel đang cười lớn và xa khỏi bộ sưu tập những chiếc móng dài nhất thế giới cùng đồng rượu đỏ và một đống hỗn độn những thứ trong khay cô ta đã ăn sáng.

Khi đi tới cửa, Bonnie suýt đâm sầm vào Jim. Anh đang cầm một chiếc khăn lau ẩm trên tay. Cho Meredith - cô nghĩ. Mà cũng có thể là cho Isobel. Tất cả Bonnie quan tâm tới là dựng Meredith thẳng người dậy để chắc chắn rằng không có lỗ thủng nào trong người cô hết.

” Mình lấy được nó...khỏi tay cô ta... trước khi cô ta đâm mình.” Meredith vẫn thở một cách đau đớn khi Bonnie kiểm tra vùng bên dưới quần jean của cô.

“Mình sẽ chỉ có mấy vết thâm thôi”

“Cô ta cũng đâm bồ à?” Jim mất hết tinh thần thì thầm.

Jim tội nghiệp, Bonnie nghĩ, cuối cùng cũng hài lòng rằng Meredith chẳng bị chọc cho lỗ nào. Với Caroline, em gái anh Tami và bạn gái cậu ta nữa, chả lẽ cậu ta lại không biết ngay về việc gì đang xảy ra sao?

Và nếu Bonnie này nói cho cậu biết, chắc cậu sẽ nghĩ bọn này bị điên mất thôi.

“Jimmy, cậu phải gọi cho bác sĩ Alpert ngay, và mình nghĩ là họ cũng sẽ phải tới bệnh viện ở Ridgemont thôi. Isobel đã gây ra những vết thương vĩnh viễn trên cơ thể cô ấy... có chúa mới biết là bao nhiêu. Tất cả mấy cái vết này chắc chắn sẽ bị nhiễm trùng. Cô ấy bắt đầu làm mấy chuyện này lúc nào?”

130. Chương 130

“Ừm, à... cô ấy bắt đầu có những hành động lạ thường sau khi Caroline đến tìm cô ấy.”

“Caroline ư?” - Bonnie thốt lên đầy bối rối. - “lúc đó cô ta đang trườn à?”

Jim nhìn cô - “Hả ?”

“Đừng để ý đến Bonnie. Nó chỉ nói đùa thôi.” - Meredith đáp - “Jimmy, bỏ không cần phải nói với tụi này về Caroline nếu như bỏ không muốn. Tụi này...à, tụi này biết cô ta đã qua nhà bỏ.”

“Có phải tất cả mọi người đều biết không?” Jim khổ sở hỏi.

“Không. chỉ có Matt thôi, và bỏ ấy cũng chỉ nói là có ai đó có thể đến kiểm em gái bỏ.”

Khuôn mặt Jim trông như vừa tội lỗi vừa bị chấn động. Những từ ngữ tuôn ra từ miệng cậu như thể chai bìa đầy tràn đến mức cái nút bật ra khỏi chai vậy.

“Mình không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa. Mình chỉ có thể kể với các bỏ những chuyện đã xảy ra. Đó là vào hai ngày trước... vào buổi tối muộn...” - Jim kể - “Caroline ghé qua, và... ý mình là, mình chưa bao giờ phải lòng cô ta. Nó giống như là, đúng rồi, cô ta trông dễ nhìn, và bố mẹ anh vắng nhà và tất cả, nhưng mình chưa bao giờ nghĩ mình là loại con trai...”

“Giờ đừng có bận tâm về chuyện đó, cứ việc kể với tụi này về Caroline và Isobel thôi.”

” À, Caroline đến, mặc một bộ váy mà...ừm, chỗ cao nhất hoàn toàn trong suốt. Và cô ta...cô ta hỏi mình có muốn nhảy không và bọn mình nhảy một điệu chậm và cô ta.. cô ta, giống như là, quyến rũ mình. Thật đấy. Rồi sáng hôm sau cô ta rời đi... ngay lúc Matt đến ấy. Đó là ngày hôm trước. Và rồi mình thấy Tami có những hành động...điên loạn. Mình không thể làm gì để ngăn nó lại. Rồi Isa-chan gọi ình...mình chưa bao giờ nghe thấy cô ấy điên cuồng như vậy. Chắc hẳn Caroline đã đi thẳng từ nhà mình đến nhà cô ấy. Isa-chan nói cô ấy sẽ tự tử. Và vậy nên mình chạy tới đây. Dù sao thì mình cũng phải tránh xa Tami ra vì mình có mặt ở nhà sẽ chỉ làm mọi chuyện tệ hơn thôi.”

Bonnie nhìn sang Meredith và biết rằng cả 2 đứa đang cùng nghĩ về một việc: và đâu đó trong chuyện này, cả Caroline và Tami đều có quan hệ đến Matt.”

“Caroline chắc là đã nói với cô ấy mọi chuyện” Jim nuốt vào.” Isa-chan và mình vẫn chưa...bọn mình đang đợi, bỏ biết không? Nhưng mọi điều Isa-chan nói với mình chỉ là : “anh sẽ cảm thấy hối hận. Anh sẽ hối hận. Cứ chờ mà xem” , nói đi nói lại nói đi nói lại. Và, lạy chúa, giờ mình rất hối hận.”

” À, giờ bỏ có thể thôi hối hận dc rồi đấy. Bỏ gọi cho bác sĩ ngay đi. Ngay bây giờ,Jimmy.” Meredith đánh mạnh vào phía sau lưng cậu.“Và rồi gọi cho cả bố mẹ bỏ nữa.Đừng có nhìn mình với đôi mắt nâu tròn của con chó con như thế .Bỏ hơn 18 tuổi rồi. Mình ko biết họ sẽ làm gì với bỏ về tội bỏ Tami một mình trong lúc này đâu.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì cả, Jimmy”

Rồi cô làm một việc mà Bonnie biết là cô sẽ làm, nhưng rất nguy hiểm. Cô lại gần Isobel lần nữa. Isobel đang cúi đầu xuống, cấu véo lấy cái rốn của mình với một tay. Bên tay kia, cô cầm một móng vuốt dài lấp lánh.

131. Chương 131

Trước khi Meredith kịp mở lời, Isobel cất tiếng : ” Vậy là cuối cùng mày cũng vào trong đó. Tao đã nghe cái cách mày gọi Jimmy.Mày đang cố gắng cướp anh ấy khỏi tay tao. Mấy con chó cái các người đang cố làm tổn thương tao. Yurusenai!Zettai yurusenai!”

“Isobel ! Đừng! Cậu không thấy cậu có thể làm tổn thương chính cậu à?”

” Tao chỉ làm bị thương bản thân để xoa biến nỗi đau thôi. Mày là người thực sự làm việc đó, mày biết. Mày đang đâm vào tao với hàng ngàn mũi kim bên trong.”

Bonnie giật nảy mình, không chỉ vì Isobel bỗng nhiên chọc cái vuốt một cách thô bạo. Cô thấy tim cô như nhẩy ra khỏi lồng ngực. Tim cô thậm chí còn đập thành thịch mỗi lúc một nhanh.

Nửa trông chừng về phía Meredith, cô lôi điện thoại ra khỏi túi áo sau, nơi cô đã giấu vào lúc đến nhà Caroline.

Vừa nhìn Meredith, Bonnie vừa lên mạng và nhanh chóng gõ chỉ 2 từ tìm kiếm. Sau đó, cô nhấp vào 2 kết quả đầu tiên tìm được, và nhanh chóng nhận ra rằng cô không thể nào hấp thụ hết chừng ấy thông tin trong vòng một tuần, chứ đừng nói là chỉ vài phút. Nhưng ít nhất thì cô cũng biết phải bắt đầu ra sao.

Ngay lúc ấy, Meredith quay đầu khỏi Isobel và ghé vào tai Bonnie thì thầm - ” Mình nghĩ chúng ta đang phản kháng lại cô ta. Cậu thấy vàng sáng cô ta có rõ không?”

Bonnie gật đầu.

“Thế thì ít nhất chúng ta cũng nên rời khỏi phòng đã”

“Cậu đang cố gọi cho Matt và Elena đấy à?” Meredith đưa mắt nhìn chiếc điện thoại.

Bonnie lắc đầu và quay điện thoại cho Meredith nhìn. Meredith nhìn chăm chăm vào hai từ tìm kiếm đó, rồi đưa đôi mắt đen nhánh kính hải nhìn Bonnie

Phù thủy salem.

Chương 21

Dịch :sensibility (thuvienebook) sunaledomigh123@gmail

Edit : kuisuira

“Kính khủng thật đấy” - Meredith nói. Họ đang đợi bác sĩ Alpert ở trong phòng sinh hoạt chung nhà Isobel. Meredith ngồi bên chiếc bàn bằng gỗ đen khảm vàng trắng lệ, gỗ lạch cạch vào cái máy tính cạnh bên.

” Những cô gái salem nguyên rửa những người làm tổn thương họ...những phù thủy, đương nhiên. Họ nói những người đó đang giày vò họ và “đâm chọc họ với những chiếc đinh gim”.

“Giống như Isobel đã nguyên rửa chúng ta” Bonnie gật đầu.

“Rồi họ lên cơn và vắn vẹo thân thể thành ‘tư thế bất khả’ ”.

“Caroline từng trông như thể cô ta đang lên cơn trong phòng stefan.” Bonnie nói” và nếu như trườn bò như con thằn lằn không làm cho thân thể thành tư thế bất khả thì...đây, tớ sẽ thử xem sao” Cô nằm xuống sàn nhà Saitou và găng dính khuỷu tay và đầu gối giống tư thế Caroline. Nhưng ko được.

“Thấy chưa?”

“Ôi chúa ơi” Đứng ở cửa bếp, Jim đang cầm...suýt nữa thì đánh rơi...một khay đồ ăn.Mùi vị của súp miso* toả lan ngào ngạt, và Bonnie ko chắc là nó làm cô thấy đói hay là cô đã quá mệt mỏi để mà đói rồi.

132. Chương 132

“Được rồi” - cô nhanh chóng đứng dậy, đỡ lấy cậu ta - “mình chỉ ...thử làm vài việc thôi.”

Meredith cũng đứng lên : ” Cái đó là cho Isobel hả?”

“Không, đó là dành cho oba-san**...ý mình là Bà của Isa-chan...Bà Saitou...”

“Mình đã nói là bỏ cứ gọi mọi người tự nhiên thôi. Oba-san cũng ổn mà, như Isa- chan vậy đó”. Meredith nhẹ nhàng nói.

Jimmy rũ tóc xuống - ” Mình đã cố cho Isa-chan ăn, nhưng cô ấy lại ném cái khay vào tường, nói là mình không thể ăn vì có ai đó đang bóp cổ cô ấy.”

Meredith liếc nhìn về phía Bonnie một cách đầy ngụ ý. Rồi cô quay lại về phía Jim : ” Sao bỏ không để mình cầm nó? Bỏ chạy qua chạy lại nhiều rồi? Cô ấy đang ở đâu?”

” Trên tầng. Phòng thứ hai bên trái. Nếu...nếu cô ấy có nói cái gì lạ, thì bỏ cứ lờ đi nhé”

“Được rồi. bỏ cứ ở gần Bonnie nhé”

“Ồ, không” - Bonnie vội vàng nói - “Mình sẽ đi với bỏ ”. Cô không biết liệu việc này là cho an toàn của chính cô hay là Meredith, nhưng cô sẽ bám lấy Meredith như keo.

Phía trên tầng, Meredith cẩn thận dùng khuỷu tay bật ngọn đèn hành lang. Rồi họ mở cánh cửa thứ hai bên trái và thấy một bà già trông như búp bê ngồi trong. Bà ở chính xác giữa phòng, và nằm chính giữa trung tâm một futon***. Thấy họ bước vào, bà ngồi dậy và mỉm cười. Nụ cười biến khuôn mặt nhăn nheo ấy ánh lên nét hạnh phúc của một đứa trẻ.

“Megumichan, Beniko-chan, hai cháu đến gặp ta” - Bà kêu lên, quỳ xuống ngay chỗ bà đã nằm.

“Vâng ạ” - Meredith cẩn thận đáp lời. Cô đặt cái khay xuống bên cạnh bà” - chúng cháu tới thăm bà... bà Saitou.”

“Đừng có chơi đùa với ta! Đó là Inari-chan! Hay là các cháu bực bội với ta?”

“Mấy cái thứ chan với chiếc này. tớ nghĩ ‘chan’ là một cái tên trung quốc đấy. Có phải Isobel là tên Nhật bản ko nhỉ?” - Bonnie thì thầm từ phía sau Meredith.

Bà lão già trông như búp bê không hề bị điếc. Bà phá lên cười, duyên dáng đưa cả hai tay lên che miệng.

”Ồ, trước khi ta ăn thì đừng có trêu ta chứ. Itadakimasu ! Bà cầm bát súp miso lên và bắt đầu uống.

“Mình nghĩ ‘chan’ là từ đặt sau tên ai đó là bạn mình, giống như Jimmy gọi Isa-chan ấy” - Meredith nói lớn - ” và eeta-daki-mass-u là câu người ta nói khi bắt đầu bữa ăn. Đó là tất cả những gì mình biết”

Một phần trong đầu Bonnie nghĩ rằng “bạn” mà bà Saitou vừa tình cờ nhắc đến có tên bắt đầu bằng M và B. Phần tâm trí còn lại của cô lo tính toán chỗ căn phòng này liên thông với các phòng dưới tầng, đặc biệt là phòng của Isobel.

Căn phòng ở ngay phía trên.

Người phụ nữ già nhỏ bé ngừng ăn và quan sát cô - ” Không, không, các cháu không phải là Beniko-chan và Megumi-chan. Ta biết mà. Nhưng thỉnh thoảng họ có đến thăm ta, cả Nobuhiro yêu dấu nữa. Cả những thứ khác nữa, những thứ khó chịu, nhưng ta đã được nuôi dạy như cô gái đồng trinh trong nhà thờ...ta biết cách chăm sóc chúng.” Một ánh nhìn thoả mãn lướt qua khuôn mặt già cả ngây thơ.” Ngôi nhà này bị ám,các cháu biết đấy.” Bà thêm “Kore ni wa kitsune ga karande isou da ne”

133. Chương 133

“Cháu xin lỗi, bà Saitou...nhưng thế nghĩa là gì ạ?” Meredith hỏi.

“Ta nói là có một kitsune liên quan đến chuyện này.”

“Một kit-su-nay ạ?” Meredith nhắc lại, hơi buồn cười.

“Một con cáo, cô gái ngớ ngẩn ạ” - bà cụ già tươi tỉnh nói -” Chúng có thể biến thành bất cứ cái gì chúng thích, biết không? thậm chí thành cả con người nữa. Sao chứ, chúng có thể biến thành cháu mà bạn thân nhất của cháu cũng không nhận ra đâu đấy.”

“Thế là... một loại ma cáo ạ?” - Meredith hỏi, nhưng bà Saitou đang lắc lư từ trước ra sau và nhìn chăm chăm vào khoảng tường phía sau Bonnie .

” Chúng ta đã từng chơi trò vòng tròn” - bà nói -” Tất cả đứng thành vòng tròn và một người đứng giữa, bịt mắt. Và chúng ta sẽ hát một bài. Ushiro no shounen daare? - Ai đang đứng sau bạn? .Ta đã dạy nó cho con cháu ta, nhưng ta sáng tác ra một bài hát tiếng anh đi kèm.”

Và bà hát, bằng một giọng hát không già không trẻ, ánh mắt bà hướng tới Bonnie.

”Cáo và rùa

cùng chạy đua

Phía xa kia ai ở sau bạn thế?

Bất cứ ai về đích

thứ hai

Phía gần đây ai ở sau bạn thế?

sẽ làm một bữa ngon lành

cho người chiến thắng

Gần thật gần ai ở sau bạn thế?

Súp rùa thơm ngon

dành cho bữa tối.

Tại ngay đây ai ở sau bạn thế?”

Bonnie cảm thấy có hơi thở nóng bỏng trên cổ mình. Thở hổn hển,cô quay ra sau...và hét lên. Và hét lên.

Isobel đang ở đó, máu nhỏ giọt lên tấm thảm chùi chân trên sàn nhà. Bằng cách nào đó cô đã xoay sở để vượt qua Jim và lên vào căn phòng mờ tối ở tầng trên mà thần ko biết, quỷ ko hay. Giờ cô ta đang đứng đó như nữ thần buổi giá vận vẹo méo mó, như hiện thân gớm ghiếc của cơn ác mộng gào thét tê người. Chỉ mặc một cái quần bikini mỏng dính trên người, cô ta gần như là trần truồng ngoại trừ máu và đủ loại vòng hay ghim kẹp mà cô ta đâm xuyên qua mấy cái lỗ trên người. Cô ta đã khoét tất cả mọi nơi mà Bonnie biết có thể khoét, và thậm chí còn khoét cả một số chỗ mà Bonnie chưa bao giờ mơ đến. Tất cả chúng đều méo mó và đầy máu.

Hơi thở cô ta nóng rực và hôi thối...giống như mùi trứng ung.

Isobel búng nhẹ lưỡi. Nó ko bị đục khoét chỗ nào. Nhưng còn tệ hơn thế. Cô ta, bằng loại công cụ nào đó đã cắt lưỡi ra làm hai, khiến nó giờ trông như lưỡi rắn.

Cái thứ màu hồng chề ra ấy liếm lên trán Bonnie .

Bonnie lả đi.

Chú thích:

134. Chương 134

Súp miso *: 1 loại súp bằng đậu tương lên men của Nhật Bản.

Oba-san **: có nghĩa là “bà” theo cách gọi của người Nhật Bản.

Futon ***: 1 loại đệm hình vuông trải dưới đất cho người quỳ hay ngồi bên trên của Nhật Bản .

Matt chậm rãi lái xe theo con đường mòn gần như không thể nhận ra. Cậu nhận ra chẳng có bất kì biển chỉ dẫn nào ở đây. Họ lên dốc một đoạn rồi trượt mạnh xuống một bãi đất.

“Nhớ tránh mấy khúc quanh..” – Elena chậm rãi lên tiếng như đang trích dẫn – “..và cả mấy cây sồi già nữa.”

“Bồ đang nói cái gì thế?”

“Dừng xe.” Và sau khi cậu làm theo, Elena đã đứng yên vị ở trung tâm của bãi đất.”

“Bồ không cảm thấy có gì kì quái ở đây à?”

“Mình không hiểu. Mà cái thứ màu đỏ vừa nãy chạy đâu rồi?”

“Ở đâu đó quanh đây. Mình vừa nhìn thấy nó xong!”

“Mình cũng thế - mà bồ có thấy nó to hơn một con cáo không?”

“Ừ, nhưng không to bằng một con sói.”

Matt thở ra một hơi nhẹ nhõm – “Bonnie cứ không tin mình. Và bồ đã thấy nó di chuyển nhanh đến thế nào rồi đấy.”

“Quá nhanh để có thể là một thứ gì đó thuộc tự nhiên.”

“Ý bồ là chúng ta không thực sự nhìn thấy cái gì ?” – Matt quyết liệt tiếp lời.

“Mình chỉ đang nói là chúng ta đã thấy một thứ siêu nhiên. Giống như lũ côn trùng đã tấn công bồ, giống như những cái cây đã gây ra chuyện, giống như một thứ gì đó không tuân theo quy luật của thế giới này.”

Nhưng sau khi tìm kiếm một hồi, họ vẫn không thể tìm thấy bất kì loài động vật nào. Những bụi cây và các loài cây bụi mọc um tùm, rậm rạp thành các vòng tròn xen giữa các thân cây trên mặt đất, nhưng không có bất kì dấu hiệu nào của một cái lỗ, một vết nứt hoặc một nơi để ẩn nấp trong số đó.

Và mặt trời đang dần trượt xuống trên nền trời. Khu đất khá tươi đẹp nhưng không gì có thể khiến họ chú ý.

Khi Matt vừa quay người lại để nói điều đó với Elena, cậu bắt gặp cô đột ngột đứng bật dậy trong trạng thái báo động.

“Cái quái...” – cậu lần theo tầm nhìn của cô và dừng lại.

Một chiếc Ferrari màu vàng đã chặn lối quay lại trục đường chính.

Họ không hề bắt gặp một chiếc Ferrari màu vàng trên đường tới đây. Khoảng trống trên lối mòn một chiều lại chỉ đủ ột chiếc xe .

Vậy mà chiếc Ferrari giờ lại đỗ ở đó.

Có tiếng cành cây gãy đàng sau Matt. Cậu xoay người lại.

“Damon!”

“Vậy chứ người đang mong ai?” – cặp kính hiệu Ray-Bán bó sát đã hoàn toàn che lấp đôi mắt của Damon.

135. Chương 135

“Chúng tôi không mong ai cả” – Matt nói một cách hùng hổ - “Chúng tôi vừa mới đến đây.” Lần cuối cùng cậu nhìn thấy Damon, khi Damon bị đuổi đi như một con chó từ phòng của Stefan, cậu thực sự đã rất muốn đâm vào mồm Damon – Elena biết điều đó. Cô có thể cảm thấy giờ cậu lại đang muốn làm điều đó một lần nữa.

Nhưng giờ Damon không giống như khi anh rời khỏi căn phòng lúc đó. Elena có thể cảm thấy nguy hiểm đang dâng lên từ anh ta như một đám sóng mang nhiệt lượng.

“Ừm,ta hiểu rồi .Đây là nơi riêng tư của các người để làm những công việc thám hiểm riêng tư.” – Damon “dịch” lại và có một thứ gì đó rất phức tạp toát ra từ giọng nói của anh ta khiến Elena cảm thấy không thích.

“Không phải như thế!” – Matt gầm gừ .Elena nhận ra rằng cô sẽ phải khiến cậu bạn bình tĩnh.Thật nguy hiểm khi đối đầu với Damon trong tâm trạng này.

“Sao người lại dám nói như thế.” – Matt tiếp tục – “Elena thuộc về Stefan.”

“Well, chúng mình thuộc về nhau.” – Elena sửa lại.

“Đương nhiên rồi.” – Damon nói – “Một cơ thể,một trái tim,một linh hồn.” Trong khoảnh khắc ,có một cái gì đó đã ở đó – một biểu hiện ẩn dưới cặp kính hiệu Ray-Bans thực mang vẻ muốn giết người – cô thầm nghĩ .

Tuy nhiên,ngay lập tức giọng nói của Damon lại trở thành một tiếng thì thầm không xúc cảm – “Nhưng nếu như vậy thì tại sao hai người lại ở đây?”.Đầu anh di chuyển theo từng cử động của Matt như một loài động vật ăn thịt đang theo dõi con mồi.Có thứ gì đó về thái độ của anh ta gợi lên cảm giác lo lắng khác với bình thường.

“Chúng tôi nhìn thấy một thứ màu đỏ.” – Matt nói trước khi Elena kịp ngăn lại – “Một thứ trông giống như thứ tôi đã nhìn thấy khi gặp tai nạn lần đó.”

Một cảm giác rùng mình hiện đang chạy lên xuống dọc theo cánh tay Elena.Cô ước bằng cách nào đó Matt đã không nói ra điều vừa rồi.Trong sự nhập nhòa,quá yên tĩnh của khu rừng màu xanh,cô bỗng cảm thấy thực sự lo ngại.

Căng mọi giác quan mới của mình đến mức tối đa cho đến khi cảm thấy chúng hiện diện như một lớp lụa mỏng bao bọc xung quanh , cô cũng cảm nhận được điều bất thường rồi lại cảm thấy chúng lướt qua,vượt khỏi tâm trí .

Cùng lúc đó,cô cảm nhận được chim chóc xung quanh dường như lặng thinh suốt một khoảng rộng .

Điều đáng lo ngại nhất chỉ tới sau đó – sau khi những tiếng của chim chóc im bật là cùng trong giây lát đó,cô thấy Damon đang nhìn mình.Cặp kính râm ngăn cản cô biết được anh đang nghĩ gì.Phần còn lại của khuôn mặt anh như một chiếc mặt nạ.

“Stefan” – cô khao khát nghĩ đến trong vô vọng .

Làm sao anh có thể bỏ cô lại với tất cả những điều này? Không lời cảnh báo,không một gợi ý về sứ mệnh của chính anh,không có cách nào để lần nữa liên lạc...Chuyện này có thể có ý nghĩa với anh,với nỗi tuyệt vọng ngăn không khiến cô trở thành một thứ mà bản thân anh thực sự căm ghét.Nhưng để lại cô với Damon đang trong tâm trạng này,và khi tất cả sức mạnh trước đây của cô đã biến mất...

136. Chương 136

“Là lỗi của mày” – cô thầm nghĩ,chấm dứt luồng tư tưởng tự thương hại ngăn ngui – “Mày chính là đứa đã làm tổn thương tình anh em của họ.Mày là đứa đã thuyết phục anh ấy rằng Damon có thể tin cậy được.Và giờ mày phải tự đối mặt với hậu quả.”

“Damon” – cô lên tiếng – “Tôi đang tìm anh.Tôi muốn hỏi anh về chuyện Stefan.Anh biết là anh ấy đã rời khỏi tôi.”

“Đương nhiên.Anh tin là chú ấy đã nói rằng đó là vì lợi ích của chính em.Chú ấy để lại anh làm vệ sỹ cho em.”

“Vậy là anh đã nhìn thấy anh ấy hai đêm trước?”

“Đương nhiên.”

“Và đương nhiên là anh đã không thử ngăn anh ấy lại.Mọi thứ đối với anh giờ không thể tốt hơn được nữa” – Elena thầm nghĩ.Cô chưa bao giờ ước lại có những năng lực của một linh hồn hơn bây giờ,kể cả lúc cô nhận ra Stefan đã thực sự bỏ đi ,vượt khỏi tầm với của một con người như cô.

“Well,tôi sẽ không để anh ấy rời khỏi tôi như thế.” – cô nói một cách trống rỗng – “dù là cho lợi ích của tôi hay vì bất kì lí do nào.Tôi sẽ đi theo anh ấy,nhưng trước hết tôi cần biết nơi anh ấy có thể đã tới.”

“Em đang yêu cầu tôi ?”

“Đúng vậy.Làm ơn ,Damon.Tôi cần tìm thấy anh ấy.Tôi cần anh ấy,tôi..” – cô đang bắt đầu ghen ngào và cô tự buộc mình phải kiềm chế lại.

Nhưng chỉ khi đó cô mới nhận ra Matt đang nhẹ thì thầm với cô – “Elena,thôi đi.Minh nghĩ chúng ta chỉ đang làm hấn nổi điên lên thôi.Nhìn trời mà xem.”

Tự Elena cũng cảm thấy nó.Vòng tròn các loài cây trông như đang ngả nghiêng xung quanh họ,u ám,đầy vẻ đe dọa.Elena từ từ ngược lên.Ngay phía trên họ,những đám mây màu xám đang hội tụ,chấp đóng ,tích lại một cách ấn tượng,đang chuyển sang trạng thái nổ sấm,lấy trung tâm chính xác là phía trên điểm mà họ đang đứng.

Trên mặt đất,những lốc xoáy nhỏ bắt đầu hình thành,cuốn theo từng đám lá thông ,lá kim và những mảnh lá phong còn xanh.Cô chưa từng trông thấy điều gì giống thế này trước đây ,nó ngập tràn bãi đất với một mùi vị ngọt ngào nhưng tràn đầy khoái cảm,mang theo hương vị của những loại tinh dầu kì lạ đi cùng vị lạnh lẽo,u tối của một đêm mùa đông.

Khi cô nhìn vào Damon,những cột gió lốc ngày một bốc cao hơn và mùi hương ngọt ngào của nhựa cây bủa vây lấy cô ,xiết chặt cô cho đến khi cô cảm giác được chúng thấm vào lớp quần áo cũng như ngấm vào da thịt của mình .Cô biết rằng mình đang quá liều lĩnh.

Cô không cách nào bảo vệ được Matt.

“Trong phần lưu ý từ nhật kí của mình,Stefan đã bảo mình phải tin tưởng Damon.Stefan hiểu rõ anh ta hơn mình.” – cô nghĩ một cách tuyệt vọng.- “Nhưng chúng ta biết thứ mà Damon thực sự muốn , thứ anh ta luôn khao khát : Chính mình.Máu của mình...”

“Damon” – cô cất tiếng thật êm ái và rồi im bật.Không thèm liếc nhìn cô,anh tiến về phía cô với một bàn tay nắm một khúc gỗ.

137. Chương 137

Khoan đã.

“Có một thứ ta phải hoàn thành.” – anh thì thầm.Anh chuyển động trong vô thức, vẫn toát ra vẻ duyên dáng như một con báo và cúi xuống lựa một nhánh cây nhỏ trông giống một cành thông Virginia bình thường.Anh hơi hơi vẩy vẩy nó,nắm nó trong tay để đánh giá trọng lượng và sự cân bằng của nó.Trong tay anh , nó giống một cây quạ hơn là một cành cây.

Giờ Elena đang nhìn Matt, cố gắng truyền đạt bằng ánh mắt những gì cô đang cảm thấy,nhất là cô cảm thấy có lỗi với cậu,có lỗi vì đã kéo cậu vào chuyện này,có lỗi vì cô chưa thực sự quan tâm đến cậu,có lỗi vì cô đã khiến cậu dính líu với một nhóm bạn có quan hệ mật thiết với những chuyện siêu nhiên.

“Giờ thì mình đã hiểu được phần nào cảm giác mà Bonnie đã phải trải qua năm ngoái khi có thể nhìn thấy và dự đoán được mọi thứ nhưng không có đủ khả năng để ngăn chặn chúng.” – cô thầm nghĩ.

Đầu Matt thỉnh thoảng giật mạnh,cậu len lén tiến về phía những cái cây.

Không,Matt.Đừng.Không được!

Cậu ấy không hiểu.Mà cả cô cũng không hiểu nổi,ngoại trừ cảm giác được những cái cây đang giữ khoảng cách với họ vì có Damon hiện diện ở đây.Nếu cô và Matt mạo hiểm tiến vào rừng,nếu họ rời khỏi bãi đất này hoặc thậm chí ở lại đây quá lâu...

Matt có thể thấy nỗi sợ hãi hiện lên trên khuôn mặt cô và khuôn mặt cậu cũng đáp lại biểu hiện của sự thấu hiểu đến kinh hoàng.Họ đã bị đặt bẫy.

Trừ phi—

“Quá muộn rồi” – Damon thốt ra một cách nghiêm ngặt – “Ta đã nói rồi,có một việc ta cần phải làm.”

Dường như anh ta đã tìm thấy đúng khúc cây mà anh ta cần.Anh giơ cao nó lên,vụt mạnh và vung nó trong một chuyển động cắt ngang chỉ với duy nhất một động tác như mọi khi.

Và Matt co giật trong cơn đau đớn.

Đó là một nỗi đau đớn mà cậu chưa từng tưởng tượng đến trước đây : nỗi đau dường như đến từ mọi nơi phía bên trong cơ thể cậu.Từng bộ phận cơ thể ,từng cơ bắp ,từng dây thần kinh,từng khúc xương đều toát ra sự đau đớn.Những cơ bắp của cậu đau nhức và co rút như thể chúng vừa bị uốn cong , đè nặng nhưng vẫn bị thúc ép co rút thêm nữa.Bên trong khí quản của cậu như có lửa.Bụng cậu như bị hàng trăm mũi dao đâm.Xương của cậu đau đớn như hồi chín tuổi,khi một chiếc xe đã đâm vào xe của bố cậu và làm cậu gãy một cánh tay.Và dây thần kinh của cậu...nếu như trong đó tồn tại một cái công tắc có khả năng chuyển đổi từ “vui sướng” sang “đau đớn” thì giờ nó đã được bật sang bên “thống khổ” .Thậm chí sự tiếp xúc của quần áo trên da thịt và việc hít thở cũng trở nên đau đớn.Cậu chịu đựng được tầm 15 giây trong nỗi đau ấy và rồi ngất đi.

“Matt!” .Về phần mình,Elena đã chết lặng,cơ bắp của cô như bị khóa chặt ,như thể mãi mãi không còn di chuyển được nữa.Và rồi điều đó qua đi ,cô chạy đến bên Matt,đỡ cậu ngã vào vòng tay mình và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cậu.

Rồi cô ngẩng lên.

138. Chương 138

“Tại sao ,Damon?Tại sao?” Đột nhiên cô nhận ra rằng mặc dù Matt đã không còn ý thức,cậu vẫn quần quai trong đau đớn.Cô kiểm nén bản thân để không thét lên điều đó,cố gắng thốt ra “Tại sao anh làm chuyện này?Damon!Dừng lại mau!”

Cô nhìn chăm chăm vào người thanh niên trong bộ đồ đen:quần bò đen với thắt lưng đen,đôi giày đen,áo khoác da màu đen,mái tóc đen và cặp kính Ray-Bans chết tiệt.

“Ta đã nói rồi.” – Damon đáp lại hờ hững – “Có một thứ ta phải làm,phải chứng kiến.Một cái chết đau đớn.”

“Chết đi !” – Elena nhìn chăm chăm vào Damon với một vẻ không thể tin nổi.Và rồi cô bắt đầu gom góp tất cả sức mạnh của mình – hành động vốn rất dễ dàng với cô chỉ mới vài ngày trước, khi cô còn không nói được và không phải chịu tác dụng của trọng lực , nay đã trở nên quá đổi khó khăn và xa vời.Rất quyết tâm,cô nói : “Nếu anh không buông tha cho cậu ấy ngay bây giờ,tôi sẽ chiến đấu với anh với tất cả những gì tôi có.”

Anh ta cười.Cô chưa từng thấy Damon thực sự cười trước đây, không phải giống thế này.

“Và em tưởng rằng ta sẽ để ý đến sức mạnh nhỏ nhoi của em?”

“Không nhỏ đến mức đó đâu.” – Elena dứt khoát nhấn mạnh .Sức mạnh nguyên gốc của con người bình thường không thể sánh với sức mạnh mà vampire lấy đi từ loài người thông qua lượng máu mà chúng hút,nhưng từ khi trở thành một linh hồn,cô đã biết cách để sử dụng , cách để tấn công với thứ sức mạnh đó.

“Tôi nghĩ là anh cũng cảm thấy nó,Damon.Giờ thì buông tha cho cậu ấy – NGAY BÂY GIỜ ! ”

“Tại sao con người luôn nghĩ rằng tăng cường “volume” thì sẽ thuyết phục hơn trong khi logic đã chứng minh điều ngược lại.” – Damon lầm bầm.

Elena để anh ta muốn nói gì thì nói.

Hay ít nhất là cô đã chuẩn bị để làm điều đó.Cô hít vào một hơi sâu,giữ cho bản thân vững vàng ,tưởng tượng cô đang nắm giữ một quả cầu lửa màu trắng trong tay.và rồi—

Matt đã đứng dậy.Trông như thể cậu vừa bị ai đó kéo chân rồi bị giữ ở tư thế đứng như một con rối và đôi mắt cậu hoen nước,nhưng như thế cũng tốt hơn nhiều so với một Matt quần quai trên mặt đất.

“Em nợ ta.” – Damon thản nhiên nói với Elena – “Ta sẽ đòi lại sau.”

Hướng về phía Matt, với một giọng nhắc nhở đi kèm một nụ cười thoáng qua rất nhanh đến nỗi bạn sẽ nghĩ ngờ là mình đã trông thấy nó ,anh nói : “May mắn cho ta là người có vẻ là một tên khá cứng cỏi,phải không nào?”

“Damon” - Elena đã từng nhìn thấy biểu hiện nào – cùng – đùa – với –những –sinh –vật –yếu –hơn của anh trước đây,và đó là một trong những điều cô không thích nhất.Nhưng hôm nay có điều gì đó rất khác ,một điều cô không thể hiểu nổi .

“Hãy thẳng thắn đi” – cô nói trong khi tóc gáy đang muốn dựng ngược lên – “Thực sự anh muốn gì đây?”

Nhưng anh không đưa cho cô câu trả lời cô đã lường trước.

139. Chương 139

“Ta đã chính thức được bổ nhiệm làm người chăm sóc của em.Và còn một điều nữa,ta không nghĩ là em nên ra ngoài mà không có sự bảo vệ hoặc đồng hành của ta khi mà em trai ta đã bỏ đi.”

“Tôi có thể tự lo ithub” – Elena nhặt nhẹo đáp,vẫy vẫy tay tỏ ý họ nên tiến vào vấn đề chính.

“Em là một cô gái rất xinh xắn.Nguy hiểm và...” – anh nở một nụ cười – “..biết cách làm người khác khó chịu.Ta nhấn mạnh là em đã có một vệ sĩ .”

“Damon,giờ việc tôi cần nhất là được bảo vệ khỏi chính anh.Anh biết điều đó.Thực sự những chuyện này là gì?”

Khu đất bỗng...rung động,như thể nó là một thứ hữu cơ,một thứ biết thở.Elena có cảm giác bên dưới chân mình-bên dưới đôi ủng nhún nhảy chuyên đi bộ đường dài cũ kĩ của Meredith , mặt đất đang chuyển động từng chút một,giống như một con thú đang say ngủ và những cái cây thì giống như một trái tim đang đập.

Nhưng đó thực sự là cái gì? Khu rừng?Khu rừng này có vẻ “tĩnh” hơn là tràn đầy sự sống.Và cô có thể thể rằng cô hiểu Damon đủ rõ để biết anh ta không thích những cái cây hay những khu rừng.

Những lúc thế này Elena ước gì cô vẫn còn đôi cánh.Có đôi cánh và nắm trong tay tri thức về những từ ngữ đầy quyền năng của Ma Thuật Trắng.Lúc ấy,ngọn lửa màu trắng cháy bên trong cô luôn nói cho cô biết sự thật mà không cần cố công tìm hiểu,hay đơn giản nó giúp biến những thứ phiền toái quanh cô trở về thời đồ đá.

Có vẻ như tất cả những thứ đã rời bỏ cô,tri thức của cô đối với vampire còn là một sự cám dỗ ghê gớm hơn tất cả .

Tri thức ấy đã giúp cô đến tận bây giờ.Có lẽ nếu cô không để Damon thấy cô đã lo sợ đến nhường nào thì giờ đây cô có thể đã giành chiến thắng thực sự cho bọn họ.

“Damon,tôi có lời cảm ơn anh vì đã lo lắng cho tôi.Giờ nếu không phiền,anh có thể buông tha Matt và tôi một lúc để tôi có thể chắc chắn rằng cậu ấy vẫn còn thở được không?”

Từ đằng sau cặp kính Ray-Bans,cô nghĩ rằng cô đã nháng thấy một tia màu đỏ vụt qua.

“Không hiểu sao ta đã nghĩ là em sẽ nói như vậy” – Damon đáp – “Và tất nhiên,đó là quyền của em ,có những hành động tìm kiếm sự an ủi sau khi bị bỏ rơi một cách bạc bẽo .Ví dụ như là ..hô hấp nhân tạo chẳng hạn.”

Elena thực muốn buông lời nguyên rủa .Cô cẩn thận đáp lời : “Damon,nếu Stefan đã chỉ định anh làm vệ sĩ cho tôi thì cũng có nghĩa anh ấy khó có thể coi là ‘bỏ rơi một cách bạc bẽo’ phải vậy không? Anh không thể nói cả hai vế như thế —”

“Vậy cứ coi như ta chỉ nói một về.” – Damon đáp lời với một tông giọng của một người mà những lời tiếp theo sẽ là “Cẩn thận đấy.” hoặc là “Đừng làm chuyện ngu ngốc.”

Rồi sự im lặng bao trùm. Trận gió quái quỷ đã ngừng thổi. Mùi của những chiếc lá kim và nhựa thông được ánh nắng hun nóng tràn đầy ở cái nơi u tĩnh này khiến cô uể oải và chóng mặt. Mặt đất cũng tỏa ra hơi ấm và những chiếc lá thông quanh đây đều rơi trên đó như thể có một loài động vật ngủ đông đã dùng chúng đắp để thay thế bộ lông. Elena nhìn những tầng bụi xoay tròn và lấp lánh trong ánh nắng vàng như ngọc mắt mèo. Cô biết lúc này không phải là lúc để cảm thấy những điều này. Sau cùng, khi cô xác nhận giọng nói của mình đã bình ổn trở lại, cô lên tiếng hỏi: “Anh muốn gì?”

140. Chương 140

“Một nụ hôn.”

Chương 22

Dịch bởi : cao nguyenthao : cao_nguyenthao@yahoo

Edit: kuisuira .

Bonnie cảm thấy choáng váng và bối rối. Trời đã tối.

“Thôi được” - Một giọng nói vừa cứng rắn vừa điềm tĩnh vang lên.- “Đây là hai vấn đề cần giải quyết, một vết thương sâu cần một mũi chông uốn ván , và ồ, mình sợ rằng mình sẽ phải làm bạn gái của bồ an thần lại ,Jim à. Mình sẽ cần sự trợ giúp, nhưng bồ không được chuyển động. Cứ nằm xuống và nhắm mắt lại.”

Bonnie mở mắt. Cô có một kí ức mơ màng về việc cô đang thả mình lên giường. Nhưng cô không ở nhà, cô vẫn còn đang ở tại nhà Saitou, nằm trên ghế bành.

Như thường lệ, mỗi khi bối rối hay sợ hãi, cô luôn tìm kiếm Meredith. Meredith vừa trở ra từ trong bếp, mang theo chiếc khăn ướp lạnh tự chế. Cô đặt nó lên cái trán đã ướt đầm mồ hôi của Bonnie.

“Bồ vừa ngất đi” Cô giải thích, trong khi tự mình nhận ra điều đó. “Chỉ vậy thôi.”

“Mình biết là bồ ngất. Bồ đã đập đầu xuống sàn rất mạnh” Meredith lặp lại, và lần đầu tiên gương mặt cô hoàn toàn dễ đọc đến vậy: Lo lắng, thương xót và nhẹ nhõm đều hiện rõ. Thật sự là nước mắt đã đọng đầy. “Ôi, Bonnie, mình đã không đến với bồ kịp lúc. Isobel đã ngáng đường, mấy cái thảm cũng chẳng làm sàn nhà mềm đi là bao, bồ đã bắt tỉnh gần nửa giờ! Bồ làm mình sợ quá”

“Mình xin lỗi,” Bonnie dò dẫm đưa một tay ra khỏi chăn, có vẻ như cô đang được ủ ấm, và siết chặt bàn tay Meredith. Điều đó có nghĩa là tình chị em vẫn thế, và cảm ơn bồ vì đã lo lắng ỉn.

Jim đang nằm duỗi người trên chiếc ghế bành còn lại, giữ một chiếc khăn lạnh sau đầu. Gương mặt cậu tái xanh. Cậu cố đứng lên, nhưng bác sĩ Alpert – hay chính chất giọng cứng rắn và tử tế của bà – đã ấn anh ngồi xuống ghế lại.

“Cậu không cần thêm một sự ráng sức nào nữa,” bà nói, “Nhưng tôi thì cần một phụ tá. “Meredith, con có thể giúp ta xử lí Isobel không? Có vẻ như cô ta sẽ trở nên cực kì khó chịu.”

“Cô ta tấn công phía sau đầu tôi bằng một cái đèn,” Jim cảnh báo “Đừng bao giờ quay lưng lại với cô ấy.”

“Chúng tôi sẽ cẩn trọng.” Bác sĩ Alpert nói.

“Hai người ở lại đây” - Meredith thêm vào một cách kiên quyết.

Bonnie nhìn sâu vào mắt Meredith. Cô muốn dậy để giúp họ giải quyết Isobel. Nhưng Meredith có một cái nhìn đặc biệt ngằm ám chỉ tốt hơn hết là đừng có cãi lời mình.

Ngay khi họ rời đi, Bonnie liền cố gắng đứng lên. Nhưng ngay lập tức, cô cảm nhận được một sự rúng động xấp xỉ trống rỗng, nghĩa là cô có nguy cơ ngất xỉu lần nữa.

141. Chương 141

Cô ngồi xuống, răng va vào nhau lập cập.

Một lúc lâu là những tiếng va đập và la hét thoát ra từ phòng của Isobel. Bonnie có thể nghe được giọng của bác sĩ Alpert cao lên, sau đó là của Isobel, và giọng thứ ba – không phải Meredith, người không bao giờ hét lên nếu có thể nhìn được, nhưng đó giống như giọng Isobel, trầm thấp và biến dạng.

Sau đó, cuối cùng là một sự yên lặng, Meredith và bác sĩ Alpert trở ra, mang theo một Isobel mềm oặt bị kẹp giữa hai người. Meredith đầm đìa máu mũi và mái tóc ngắn muối tiêu của bác sĩ Alpert thì vẫn còn trụ lại được, nhưng bằng cách nào đó họ đã tròng một chiếc áo thun vào cơ thể bầm dập của Isobel, bác sĩ Alpert còn xoay sở mang theo chiếc cặp đen của mình.

“Vết thương vẫn chảy máu, ở lại đây. Chúng tôi sẽ trở lại giúp một tay.” Vị bác sĩ vẫn nói theo kiểu kiêu lời của bà.

Sau đó bác sĩ cùng Meredith làm một chuyến khác để đưa bà của Isobel đi cùng họ.

“Ta không thích sắc mặt của bà ấy,” - bác sĩ Alpert nói ngắn gọn - “Hay là tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ của bà ấy, tất cả chúng ta đều nên kiểm tra xem.”

Một phút sau họ trở lại giúp Jim và Bonnie lên chiếc SUV của Alpert. Bầu trời phủ đầy mây, mặt trời giống như một quả cầu đỏ không xa đường chân trời là bao.

“Con có muốn ta đưa thứ gì để giảm đau không?” bác sĩ hỏi, nhìn Bonnie đang dán mắt vào chiếc cặp đen của bà. Isobel đang ngồi ở sau cùng, nơi chỗ ngồi đã được hạ xuống.

Jim và Meredith chiếm hai chỗ ở trước cô, với bà Saitou ở giữa, và Bonnie – theo sự khẳng khẳng của Meredith, đang ngồi ở ghế trước với bác sĩ Alpert.

“Ừm, không, nó vẫn ổn ạ” Bonnie nói. Thực ra cô đang băn khoăn liệu có bệnh viện nào có thể chữa được những vết nhiễm trùng của Isobel tốt hơn những miếng băng thảo mộc của bà Flowers không.

Nhưng dù đầu cô bị đập mạnh đau đớn và một chỗ u đang phát triển để đạt đến kích thước của một quả trứng luộc trên trán cô đây, thì cô cũng không muốn đầu óc mình mờ mịt đi. Có điều gì đó đang thôi thúc cô, một giấc mơ hoặc thứ gì đó mà cô đã chứng kiến trong khi Meredith nói rằng cô đã bất tỉnh.

Đó là cái gì?

“Được rồi, thắt dây an toàn. Chúng ta đi.” Chiếc SUV lăn bánh khỏi nhà Saitou. “Jim, cậu nói là đứa em gái 3 tuổi của Isobel đang ngủ ở tầng trên, nên ta đã gọi cháu gái ta, Jayneela đến đây. Ít nhất thì cũng có ai đó ở nhà”.

Bonnie quay lại nhìn Meredith. Cả hai cùng đồng thanh.

“Ôi, không, cô ấy không thể đến, đặc biệt là vào phòng Isobel! Xem này, làm ơn, bà phải—” Bonnie lắp bắp.

“Cháu không nghĩ đó là ý hay, bác sĩ Alpert” Meredith nói, không nhẹ nhàng hơn, nhưng mạch lạc hơn nhiều “Trừ khi cô ấy tránh xa căn phòng đó, và một người nên ở cùng con bé – một chàng trai có thể được.”

142. Chương 142

“Một chàng trai?” Bác sĩ Alpert có vẻ bối rối, nhưng sự hoảng loạn của Bonnie và sự chân thành của Meredith dường như thuyết phục được bà “Vây, cháu ta, Tyrone, nó đang xem TV khi ta đi, ta sẽ nói với nó”

“Wow!” Bonnie nói không chủ tâm “Có phải Tyrone, hậu vệ thép của đội bóng đối thủ năm tới không? Cháu nghe người ta gọi anh ấy là Tyre-Kẻ Hầm dọa.”

“Ồ, hãy nói là ta nghĩ nó sẽ bảo vệ được cho Jayneela,” Bác sĩ Alpert nói sau khi gọi một cú điện thoại. “Nhưng chúng ta là những người đang có, à, một cô gái ngoài mong đợi trong xe. Theo cách cô ta chống lại thuốc gây mê, ta có thể nói cô ta cũng là một “kẻ hăm dọa” đến chính bản thân cô ta”

Điện thoại Meredith reo lên tiếng nhạc chuông dành cho những người không có tên trong danh bạ, và thông báo, “Bà T. Flowers đang gọi, bạn có muốn nhắc—” cùng lúc Meredith bấm nút trả lời.

“Mrs. Flowers?” Cô nói. Tiếng động cơ của chiếc SUV khiến mọi thứ Mrs. Flowers nói ngoài tầm nghe của Bonnie và những người khác, vì thế Bonnie quay trở lại với việc tập trung vào 2 điều: Những điều cô biết về các nạn nhân của những “phù thủy” Salem, và những suy nghĩ khó hiểu đến với cô trong lúc bất tỉnh.

Hai điều đó lập tức bị xua đi ngay khi Meredith đập máy.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì? Gì thế?” Bonnie không thể nhìn rõ gương mặt của Meredith trong ánh chạng vạng, nhưng trông nó tái nhợt, và khi cô nói, nghe cũng nhợt nhạt không kém.

“Mrs. Flowers đang làm vườn, và lúc bà định trở về nhà thì phát hiện ra có gì đó trong đám bụi cây thu hải đường. Bà ấy nói đó giống như là có ai đã cố lèn chặt thứ gì đó xuống giữa bụi cây và bức tường, nhưng một miếng vải đã bị mắc lại.”

Bonnie có cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua mình. “Đó là cái gì?”

“Một túi quần áo, chặt cứng giày và áo quần. Ủng. Áo sơ mi. Quần tây. Tất cả là của Stefan.”

Một tiếng rít thoát ra từ Bonnie khiến bác sĩ Alpert bị chệch tay lái và bẻ lại đúng hướng. Chiếc SUV lườn lượn.

“Ôi! Chúa tôi. Chúa tôi. Anh ta đã không đi!”

“Oh, tôi nghĩ rằng anh ta đúng là đã đi. Chỉ là không phải theo ý muốn tự do của mình” – Meredith nói dứt khoát.

“Damon,” Bonnie thở khó nhọc, và sụp xuống ghế trở lại, nước mắt cô chan chứa tuôn rơi. “Mình không thể đợi để tin rằng...”

“Đầu con đang tệ hơn?” Bác sĩ Alpert hỏi, khéo léo làm ngơ cuộc đối thoại không bao gồm bà.

“Không-à, phải, tệ hơn” Bonnie thừa nhận

“Đây, mở cặp ta ra và nhìn vào đó. Ta vừa mới nhận một vài mẫu thuốc của cái này và cái kia...đúng rồi, của con đây. Có ai thấy một chai nước đằng sau kia không?”

Jim bợ phờ chuyển một chai ra trước. “Cảm ơn!” - Bonnie nói, cầm lấy viên thuốc nhỏ và nuốt nhanh. Cô cần giữ đầu óc tỉnh táo. Nếu Damon bắt cóc Stefan, vậy thì cô nên gọi anh ta, đúng không? Có Chúa mới biết lần này anh ta sẽ kết thúc ở đâu. Tại sao không ai trong số họ thậm chí nghĩ tới đó cũng là một khả năng?

143. Chương 143

Ồ, trước tiên, Stefan mới này được cho là rất mạnh, và thứ hai nữa, đó là vì những ghi chú trong nhật kí của Elena.

“Đúng là thế” Cô nói, ngạc nhiên với chính mình. Tất cả mọi việc ập đến như thác lũ, mọi thứ mà cô và Matt đã chia sẻ...

“Meredith!” Cô nói, bỏ quên luôn cái nhìn của bác sĩ Alpert, “khi em bất tỉnh, em đã nói chuyện với Matt. Cậu ấy cũng bất tỉnh-”

“Cậu ấy có bị thương không?”

“Lạy Chúa, có. Damon hẳn đã làm điều gì đó rất tệ. Nhưng cậu ấy nói đừng quan tâm đến điều đó, điều mà cậu ấy muốn đề cập là cái gì đó đang làm cậu ấy phiền muộn, điều gì đó về cái ghi chú mà Stefan để lại

cho Elena từ khi anh ta nhìn thấy nó. Về việc Stefan đã nói chuyện với giáo viên tiếng Anh làm thế nào để viết đúng chính tả từ “quyết định” (judgment)* hồi năm ngoái. Và cậu ấy cứ tiếp tục nói: “Tìm lại bản sao file cũ, tìm lại file lưu... trước khi Damon tìm ra.”

Cô liếc nhìn gương mặt mơ hồ của Meredith. Nhận thức rằng họ đang rong ruổi dẫn đến một đoạn đường giao nhau, cả bác sĩ Alpert và Jim đều liếc nhìn cô. Sự khôn khéo cũng có giới hạn của nó.

Giọng Meredith phá vỡ sự yên lặng. “Bác sĩ” - cô nói, “Con sắp yêu cầu bà một việc. Nếu bà rẽ trái ở đây, rẽ một lần nữa ở đường Laurel và sau đó là cứ lái tiếp khoảng 5 phút đến khu rừng cổ, nó sẽ không chệch xa khỏi đường đi hiện nay là bao nhiêu. Nhưng nó sẽ cho phép con ghé qua nhà trọ, nơi có chiếc máy tính mà Bonnie đã đề cập. Bà có thể nghĩ con điên, nhưng con thực sự cần lấy chiếc máy tính đó.”

“Ta biết con không điên. Ta sẽ chú ý điều đó từ bây giờ.” - Bác sĩ Alpert cười rầu rĩ - “ta đã được nghe một số điều về cô Bonnie trẻ đây... không có gì xấu cả, ta hứa đấy, nhưng có một chút gì khó để mà tin được. Sau khi chứng kiến mọi việc ta thấy hôm nay, ta tin là mình đang bắt đầu thay đổi ý kiến về những gì mình nghe được.” Bà đột ngột rẽ trái, tiếp tục lăm bắm “Một ai đó cũng đã lấy đi biển báo dừng ở con đường này.” Sau đó bà tiếp tục nói với Meredith “Ta có thể làm những gì con yêu cầu. Ta sẽ chở con thẳng đến nhà trọ-”.

“Không! Điều đó sẽ rất nguy hiểm!”

“Nhưng ta sẽ phải đưa Isobel đến viện càng sớm càng có thể. Không cần đề cập tới Jim. Ta tin cậu ta đã thực sự tỉnh táo. Và Bonnie-”

“Bonnie,” Bonnie nói, phát âm một cách rõ ràng, “sẽ cũng đi đến nhà trọ luôn.”

“Không được! Bonnie. Mình sẽ phải chạy, Bonnie, bỏ có hiểu không? Mình sẽ phải chạy nhanh nhất có thể — và mình không thể để bỏ làm chậm lại.” Meredith nói bằng giọng tàn nhẫn.

“Mình sẽ không làm bỏ chậm lại, mình thề. Bỏ đi trước và cứ chạy. Mình cũng sẽ chạy. Ngay bây giờ đầu mình hoàn toàn ổn, . Nếu bỏ phải để mình lại phía sau, thì cứ tiếp tục chạy. Mình sẽ ở ngay sau bỏ.”

Meredith há miệng ra rồi ngậm lại. Hẳn phải có gì đó trên gương mặt Bonnie cảnh báo rằng mọi kiểu tranh cãi sẽ đều vô dụng,- Bonnie nghĩ. Bởi vì đó chính là sự thật của vấn đề.

144. Chương 144

“Tới nơi rồi,” - Bác sĩ Alpert thông báo sau một ít phút. “Góc đường Laurel và Khu rừng cổ. Bà lấy một chiếc bút đèn nhỏ rơi vào từng con mắt của Bonnie. “Ồ, không có vẻ là con đã có được sự tỉnh táo. Nhưng con biết đấy, lời khuyên y tế của ta là con không nên chạy đi bất cứ đâu. Ta không thể cứ ép buộc con phải chấp nhận sự điều trị nếu con không muốn. Nhưng ta có thể khiến con nhận cái này.” Bà chuyển cho Bonnie chiếc đèn nhỏ. “Chúc may mắn.”

“Cảm ơn bà vì tất cả,” Bonnie đặt bàn tay trắng nhợt của cô lên bàn tay dài nâu xạm của bác sĩ Alpert. “Và hãy cẩn thận với những cái cây đổ, với Isobel, và với thứ gì màu đỏ trên đường.”

“Bonnie, mình đi đây.” Meredith đã sẵn sàng bên ngoài chiếc SUV.

“Và nhớ khóa cửa! Và đừng ra khỏi xe cho đến khi đi xa khu rừng!” Bonnie nói khi cô bỏ nhào ra ngoài chiếc xe, bên cạnh Meredith.

Và sau đó họ chạy. Tất nhiên, những gì Bonnie nói về việc Meredith cứ chạy trước, bỏ cô lại phía sau đều vô nghĩa, cả hai người họ đều hiểu vậy. Meredith chộp lấy tay Bonnie ngay khi chân cô vừa chạm vào mặt đường và bắt đầu chạy như một chú chó săn thỏ, kéo Bonnie theo cùng với cô, khi mà thời gian dường như cuốn cô đi bằng qua những chỗ trũng trên đường.

Bonnie không cần được bảo vệ tầm quan trọng của tốc độ. Cô ước ao một cách tuyệt vọng rằng họ có một chiếc xe. Cô ước rất nhiều điều, tối thiểu nhất là Mrs.Flowers sống trong thị trấn chứ không phải một nơi hoang vắng xa xôi.

Cuối cùng, như Bonnie đã đoán trước, cô mệt đứt hơi, và bàn tay cô ướt vì mồ hôi đến độ trượt khỏi tay Meredith. Cô gặp người gần như làm đôi, tay chống lên gối, cố gắng lấy lại hơi thở.

“Bonnie! Chùi tay đi! Chúng ta phải chạy!”

“Chỉ— ỉnh— một—phút”

“Chúng ta không có một phút! Bỏ có nghe thấy không? Chạy nào!”

“Mình chỉ cần— lấy lại—hơi thở—”

“Bonnie, nhìn ra sau bồ. Và đừng hét lên!”

Bonnie nhìn phía sau, hét lên, và cô nhận ra là mình vẫn còn chưa hết hơi sau ngần ấy. Cô đứng lên, chộp lấy tay Meredith.

Cô có thể nghe thấy nó, bây giờ, thậm chí trên cả hơi thở khùng khục và tiếng thành thịch bên tai cô. Đó là âm thanh của một loại côn trùng. Không phải là một tiếng vo vo nhưng là một âm thanh khiến não cô như bị giũa dưới những con bọ. Nó nghe như tiếng ‘whipwhipwhip’ của chiếc trục thẳng, chỉ là cao hơn rất nhiều về cường độ. Như thể một chiếc trục thẳng có cánh quạt của côn trùng thay vì cánh chong chóng. Với một cái liếc mắt, cô có thể thấy được toàn bộ mấy khối xúc tu màu xám đỏ, với những cái đầu phía trước – tất cả đang mở ra để phô mấy cái hàm đầy răng trắng nhọn hoắt.

Cô đấu tranh để bật đèn flash lên. Màn đêm đang buông xuống, và cô chẳng có ý tưởng nào về việc bao lâu nữa thì trăng mọc. Tất cả những gì cô biết là cây cối đang khiến ọi thứ đen đặc hơn, và rằng bọn chúng đang ở ngay sau cô và Meredith.

145. Chương 145

Bọn Malach.

Lúc này âm thanh rè rè của những cái xúc tu đập vào không khí mỗi lúc một lớn hơn. Gần hơn nữa. Bonnie không hề muốn quay lại và nhìn cho ra nguyên nhân của điều này. Âm thanh đó đang đẩy cơ thể cô về trước hết mức giới hạn. Cô không thể ngăn mình nghe đi nghe lại những lời của Matt: giống như đặt đầu mình lên trên máy nghiền rác rồi bật nó lên. Giống như đặt đầu mình lên trên máy nghiền rác...

Bàn tay cô và Meredith lại ướt đầm mồ hôi một lần nữa. Và cái khối màu xám phía sau gần như đuổi kịp họ. Khoảng cách chỉ thu lại còn một nửa so với lúc đầu, và tiếng ồn rè rè ấy cường độ mỗi lúc một lớn hơn.

Cùng lúc đó cô cảm thấy chân mình như miếng cao su. Đúng theo nghĩa đen. Cô không hề cảm giác được đầu gối của mình. Và ngay bây giờ đây, họ cảm thấy miếng cao su đó như tan ra thành một khối chất lỏng đặc quánh.

Vipvipvipvipveeee...

Đó là tiếng động của một trong số chúng, gần hơn bọn còn lại. Gần hơn, gần hơn và sau đó nó đã đứng trước bọn họ. Miệng nó mở ra thành hình ô van với những chiếc răng sắt nhọn bao quanh.

Giống như những gì Matt nói.

Bonnie không còn hơi để mà hét. Nhưng cô cần phải hét lên. Một sinh vật không đầu, không mắt hay bất kì đặc điểm nào – chỉ có cái hàm ghê tởm đó – đang chĩa thẳng về phía cô. Và Bonnie phản xạ theo bản năng – đâm vào mặt nó bằng đôi tay của mình – có thể khiến cô mất nguyên cánh tay. Ôi Chúa ơi, nó đang tiến dần đến mặt cô...

“Nhà trọ kia rồi,” -Meredith hỗn hển, trao cho cô một động lực để nâng chân lên - “Chạy!”

Bonnie kịp né, ngay khi con Malach cố gắng húc vào cô. Ngay lập tức, cô cảm nhận được những chiếc xúc tu quét về phía mái tóc quăn của mình. Rồi đột ngột cô bị giật mạnh về sau đến một cú trượt đau đớn, bàn tay Meredith bị găng ra khỏi cô. Chân cô muốn khụy xuống. Ruột gan cô muốn hét lên.

“Ôi, Chúa ơi, Meredith, chúng tóm được mình rồi! Chạy đi! Đừng để chúng bắt được bồ!”

Trước mặt cô, căn nhà trọ sáng lên như một khách sạn. Thường thì nó rất tối trừ khi đó là cánh cửa sổ phòng Stefan và người còn lại. Nhưng bây giờ nó đang sáng lên như một món trang sức, chỉ trước tầm với của cô.

“Bonnie, nhắm mắt lại!”

Meredith đã không bỏ lại cô. Cô ấy vẫn ở đây. Bonnie có thể cảm thấy những chiếc xúc tu như dây nhợ đang nhẹ nhàng chọc vào tai cô, khẽ nếm cái trán ngọt mồi hôi của cô, chúng đang tiến dần đến mặt, đến họng cô... Cô nức nở.

Và sau đó là tiếng va đập sắc nhọn trộn lẫn với âm thanh như tiếng dưa hấu vỡ, và có gì đó ẩm ướt phân tán ngay sau lưng cô. Bonnie mở mắt. Meredith thả rơi cành cây khô mà cô đang cầm như một chiếc gậy bóng chày. Những chiếc xúc tu dần trượt khỏi tóc Bonnie.

Bonnie không hề muốn nhìn lại đồng hồ loạn đẳng sau mình.

“Meredith, bỏ—”

146. Chương 146

“Nhanh lên – chạy thôi!”

Và cô lại tiếp tục chạy. Qua những con đường rải sỏi lên nhà trọ, qua lối đi dẫn đến cửa chính. Và ở đó, nơi cửa chính, Mrs. Flowers đang đứng đợi với một chiếc đèn dầu lỗi thời.

“Vào đi, vào đi ” -bà nói, ngay khi Meredith và Bonnie vừa đáp tới chỗ nghỉ, nức nở hít vào không khí, bà đóng sầm cánh cửa ngay sau họ. Tất cả họ đều nghe thấy âm thanh đến sau đó. Giống như những cành cây khô bị bẻ gãy một cách sắc nhọn cộng với những cú bắn liên tục, chỉ là âm thanh cao hơn, và lặp lại nhiều lần, như tiếng bập rang nổ.

Bonnie run rẩy dữ dội khi cô bỏ tay ra khỏi tai mình và khụy xuống tấm thảm trên lối vào.

“Nhân danh thiên đường, điều gì đã khiến các cô, cô gái à, làm thế với bản thân?” Bà Flowers nói, dán mắt vào cái trán của Bonnie, cái mũi sưng phồng của Meredith và tình trạng kiệt sức chung của hai cô gái.

“Nó tổn rất nhiều— thời gian để giải thích” Meredith đi trước “ Bonnie, bỏ có thể ngồi – trên gác.”

Bằng cách nào đó hay là một Bonnie khác đã leo được lên lầu. Meredith đi thẳng đến chiếc máy tính và khởi động, đổ gục lên cái ghế trước mặt. Bonnie sử dụng năng lượng cuối cùng để ngóc đầu dậy. Tấm lưng cô bị vấy bẩn bởi xác những con côn trùng không tên. Cô cuộn áo lại và vút về góc phòng.

Sau đó cô đổ sập xuống giường của Stefan.

“Chính xác thì Matt đã nói gì?” Meredith cuối cùng cũng lấy lại nhịp thở.

“Cậu ấy nói xem lại file lưu trữ hoặc là – xem lại bản sao hồ sơ cũ hay đại loại thế. Meredith, đầu mình – không ổn lắm.”

“Được rồi. Thư giãn nào. Bỏ đã làm rất tuyệt lúc ở ngoài kia.”

“Mình làm được vì bỏ đã cứu mình. Cảm ơn... Một lần nữa...”

“Đừng bận tâm. Nhưng mà mình không hiểu,” - Meredith thêm vào, tự thì thầm với chính mình -“Có một file lưu trữ của phần ghi chú này trong cùng một mục, nhưng mà nó đâu có khác biệt. Mình không hiểu được Matt có ý gì.”

“Có thể cậu ấy đang rối loạn” Meredith đáp một cách bất đắc dĩ “Có thể cậu ấy đang chịu sự đau đớn quá nhiều và phần nào không điều khiển được đầu óc.”

“File lưu, file lưu... đợi một phút! Không phải Word tự động lưu một bản sao trong một vài tình huống lạ, như là mục lục của chủ sở hữu, hay là đâu đó?” Meredith click nhanh vào một số thư mục. Và sau đó cô nói, bằng giọng thất vọng “Chẳng có gì ở đây cả.”

Cô ngồi xuống, để thở một cách rõ ràng. Bonnie biết cô đang suy nghĩ gì. Hành trình dài tuyệt vọng bằng qua nguy hiểm của họ không thể vô nghĩa được. Không thể.

Sau đó, một cách chậm rãi, Meredith nói, “Có rất nhiều file lưu tạm ở đây ột ghi chú nhỏ.”

“File lưu tạm là gì?”

“Nó chỉ là một bộ lưu trữ tạm thời trong file của bồ khi bồ đang làm việc với nó. Thông thường nó giống như chuyện tào lao, dù vậy.” Tiếng click bắt đầu lại “Mình cũng cần phải cẩn thận – Ồ!” Cô tự ngắt lời mình. Tiếng click dừng lại.

147. Chương 147

Và sau đó là một khoảng yên lặng chết chóc.

“Cái gì vậy?” Bonnie hỏi một cách căng thẳng.

Càng yên lặng hơn.

“Meredith! Nói ỉnh! Bồ đã tìm được file lưu rồi à?”

Meredith không nói gì. Thậm chí cô dường như còn không nghe. Cô đang đọc, với một cái nhìn tập trung ghê người.”

Chú thích:

* “judgement” hay “judgment” là 2 cách viết của cùng một từ mang nghĩa “quyết định,sự phán xét”. Ở đây Damon viết trong nhật kí của Elena trên máy tính “judgement” (đọc lại chương 17)nhưng Matt nhớ là Stefan đã tranh luận với giáo viên tiếng Anh từ đó nên được viết là “judgment” ,có nghĩa Stefan hay dùng “judgment”.

148. Chương 148

Chương 23

Một cơn rừng mình ớn lạnh,một sự run rẩy ở mức độ tinh tế nhất chạy dọc theo sống lưng Elena.Mục đích của Damon không phải là những nụ hôn.

Thế này không ổn.

“Không” – cô thì thầm.

“Chỉ một thôi.”

“Tôi sẽ không hôn anh,Damon.”

“Không phải hôn ta.Hôn hấn ta kìa.” – Damon vừa ám chỉ “hấn ta” vừa nghiêng đầu về phía Matt – “Một nụ hôn giữa em và tên cự hiệp sĩ của em.”

“Anh muốn điều đó?” - mắt Matt thỉnh linh mở to và cậu tuôn ra những lời đó trước khi Elena kịp mở miệng.

“Người sẽ thích nó” – giọng của Damon đã rót xuống tông mềm mại nhất,du dương nhất – “Người muốn hôn cô ấy.Và ở đây không có ai để ngăn cản người.”

“Damon.” – Matt đấu tranh để thoát khỏi vòng tay của Elena.Không phải hoàn toàn nhưng trông cậu có vẻ đã hồi phục được tám mươi phần trăm, Elena có thể nghe thấy trái tim cậu đập mạnh.Elena tự hỏi cậu đã giả vờ bất tỉnh được bao lâu để có lại sức mạnh đường này – “..Điều cuối cùng tôi biết là anh đã cố để giết tôi.Điều đó đã thể hiện anh không đứng về phe tôi .Thứ hai,con người không đi dạo vòng quanh rồi hôn những cô gái chỉ vì trông họ thật xinh đẹp hay vì bạn trai họ đang đi nghỉ.”

“Chúng không làm thế ?” – Damon nhướn một bên mày trong sự ngạc nhiên – “Ta thì có.”

Matt chỉ lắc đầu vẻ choáng váng. Đường như cậu đang cố giữ cho tâm trí mình ổn định – “Anh có thể di chuyển chiếc xe của anh để chúng tôi rời đi được không?” – cậu lên tiếng hỏi.

Elena có cảm giác như cô đang quan sát Matt từ một nơi rất xa, và như thể cậu đang bị giam cùng một lồng với một con hổ nhưng không hề biết điều đó. Bãi đất trống bỗng trở nên thật đẹp, hoang dại và tràn đầy nguy hiểm và Matt không biết cả điều đó. “Bên cạnh đó” - cô quan tâm ngầm nghĩ - “cậu ấy đang cố tỏ ra kiên cường. Chúng ta cần rời khỏi đây thật nhanh trước khi Damon kịp làm bất cứ điều gì nữa với cậu ấy.”

Nhưng đâu là con đường thoát thân thật sự ?

Mục đích của Damon là gì ?

“Các người có thể đi” – Damon đáp – “Ngay khi cô ta hôn người. Hoặc người hôn cô ta.” – anh thêm vào như đang ngỏ lời khuyến mại.

Dần dà, như thể đã nhận ra ý nghĩ của chuyện đang xảy ra, Matt nhìn Elena rồi lại quay lại nhìn Damon. Elena cố gắng giao tiếp trong trầm lặng với cậu nhưng Matt không chú ý đến. Cậu nhìn vào mặt Damon và nói : “Không đời nào.”

Damon nhún vai như muốn nói “Ta đã làm tất cả những gì có thể” và gỡ bỏ miếng môi câu.

“Không” – Elena kêu lên – “Damon, tôi sẽ làm.”

Damon nở nụ cười và giữ nụ cười đó trong một giây cho đến khi Elena quay đi và tiến về phía Matt. Khuôn mặt cậu vẫn tái mét và ngờ ngàng. Elena áp má vào má cậu và thì thầm bằng một giọng gần như không thể nghe thấy vào tai cậu : “Matt, mình đã từng thỏa thuận với Damon trước kia. Và cậu không thể chối từ anh ta. Từ giờ hãy cùng nhau chơi trò này đến cùng. Sau đó, có thể chúng ta sẽ tìm được cách thoát ra.” Và rồi cô bắt bản thân phải lên tiếng – “Hãy vì mình được không? Làm ơn mà?”

149. Chương 149

Sự thực là cô quá hiểu về những tên con trai cứng đầu và cách khiến bọn hắn nghe lời. Đó là một trong những khả năng bản thân cô khiến cô căm ghét, nhưng giờ cô đang quá bận rộn để nghĩ cách cứu mạng Matt nên tạm gạt bỏ mối lý luận về chuẩn mực đạo đức đó.

Cô ước gì người đang có mặt ở đây là Meredith hoặc Bonnie thay vì Matt. Không phải cô muôn đau đớn xảy ra cho bất kì ai mà vì Meredith luôn có những kế hoạch C và D ngay cả khi Elena đã chuẩn bị kế hoạch A và B. Và Bonnie luôn có một đôi mắt nâu ngập nước mắt, ai nhìn vào trái tim cũng muốn tan chảy để đối phó với Damon.

Đột nhiên Elena nghĩ đến ánh flash màu đỏ cô đã nháng thấy phía sau cặp kính hiệu Ray-Bans và cô thay đổi suy nghĩ. Cô không chắc cô muốn Bonnie loay quanh bên Damon lúc này.

Trong tất cả những gã trai cô từng biết, Damon là tên duy nhất Elena không thể thắng được.

Ờ thì, Matt cũng cứng đầu và đôi khi Stefan cũng thế. Nhưng bên trong cả hai người họ đều có một cái nút sáng màu nằm đâu đó dán miếng nhãn : “Hãy ẩn tôi đi”, và bạn chỉ cần nhấm nháy nó một xíu theo một cơ chế nhất định (ờ thì, đôi lúc là hơn cả “một xíu”) ; và cuối cùng, kể cả tên giống đực cứng đầu nhất cũng sẽ bị bạn thu phục.

Ngoại trừ một người...

“Được rồi, các nhóc, hết giờ.”

Elena cảm giác được Matt bị kéo khỏi vòng tay của cô và bị dựng lên – cô không biết là bằng cái gì, nhưng cậu đang đứng. Có cái gì đó đã giữ cho cậu ấy đứng ngay ngắn ở đó và cô biết đó không phải cơ bắp của cậu.

“Vậy chúng ta nói đến đâu rồi ấy nhỉ?” – Damon đang đi tới đi lui với cánh thông Virginia nắm trong tay phải và vỗ vỗ nó vào lòng bàn tay trái. – “Ồ đúng rồi..” – anh thốt lên như thể đó là một phát hiện vĩ đại – “..cô gái và chàng hiệp sĩ dừng mảnh sắp hôn nhau.”

Tại phòng Stefan,Bonnie lên tiếng : “Lần cuối cùng nè Meredith,bồ đã tìm thấy file lưu trữ lời nhắn của Stefan hay là không ?”

“Không” – Meredith trả lời bằng một giọng ngang phè .Nhưng ngay khi Bonnie bắt đầu đổ sụp xuống giường một lần nữa,Meredith nói : “Mình đã tìm được một lời nhắn hoàn toàn khác.Thực ra là một bức thư.”

“Một lời nhắn hoàn toàn khác?Nó nói gì?”

“Bồ chịu khó đứng lên được không?Bởi vì mình nghĩ tốt hơn bồ nên lại đây nhìn.”

Bonnie-người vừa mới lấy lại được hơi thở,khó nhọc lê người tiến về phía chiếc máy tính.

Cô đọc văn bản nguyên vẹn trên màn hình ,ngoại trừ những từ ngữ có vẻ là những lời cuối của nó và thở hổn hển.

“Damon đã làm gì đó với Stefan!” – cô nói và cảm thấy trái tim mình rút xuống cùng với tất cả các cơ quan nội tạng khác.Vậy là Elena đã nhầm. Damon là kẻ xấu,luôn luôn và luôn luôn là vậy.Có thể bây giờ Stefan đã...

150. Chương 150

“Chết” – Meredith lên tiếng,rõ ràng là tâm trí của cô cũng cùng xuôi theo cùng một dòng với tâm trí của Bonnie.Cô đưa đôi mắt đen láy nhìn đôi mắt của Bonnie.Bonnie biết rằng đôi mắt của chính cô giờ đây đã hoen ứot.

“Đã bao lâu kể từ khi bồ gọi cho Elena hoặc Matt ?” – Meredith hỏi.

“Mình không biết nữa;mình không biết lúc đó là mấy giờ.Nhưng mình đã gọi hai lần sau khi chúng ta rời khỏi nhà Caroline và một lần ở nhà Isobel ; và sau đó khi mình thử lại,mình toàn nhận được tin báo hộp thư của họ đang đầy hoặc số máy này hiện không liên lạc được.”

“Đó cũng chính xác là những gì mình gặp phải.Nếu họ đã đến gần khu rừng cổ - ừm,bồ biết những gì nó ảnh hưởng đến đường dây điện thoại mà.”

“Và giờ,kể cả nếu họ đã ra khỏi khu rừng, chúng mình cũng không thể gửi tin nhắn cho họ được bởi chúng mình vừa làm đầy hộp thư thoại của họ—”

“E-mail” – Meredith nói – “E-mail vẫn tốt nhất , chúng ta có thể dùng nó để gửi tin nhắn cho Elena.”

“Ừ ha!” – Bonnie đắm vào không khí rồi lại ỉu xiu.Cô ngáp ngừng trong một khắc và suýt thì thở ra một tiếng “Không”. Những gì viết trong lời nhắn thực sự của Stefan vẫn vang vọng trong tâm trí cô : Tôi tin tưởng vào bản năng bảo vệ em của Matt ,quyết định của Meredith và trực giác của Bonnie.Hãy khiến họ luôn ghi nhớ về điều đó.

“Bồ không thể nói cho cô ấy biết những gì Damon đã làm” – cô nói ,ngay cả khi Meredith đang bận gõ chữ - “Có thể cô ấy đã biết – và nếu cô ấy không biết,việc này chỉ làm mọi thứ rắc rối thêm.Cô ấy đang ở cùng với Damon.”

“Matt nói với bồ thế à?”

“Không.Nhưng Matt đang loạn trí cùng sự đau đớn”

“Có phải là do những con...bọ ấy không?” – vừa nói Meredith vừa cúi xuống ngó mắt cá chân của mình nơi mà những vết máu bầm vẫn ẩn hiện dưới làn da mịn màng màu ôliu.

“Có thể ,nhưng hình như không phải.Nó cũng không giống do bị những cái cây gây nên.Đó chỉ là...một cơn đau thuần túy.Mà mình cũng không biết nữa , không thể chắc được điều gì,mình chỉ biết là Damon đang gây ra điều đó.Mình chỉ là..biết vậy thôi.”

Cô nhìn thấy sự không tập trung trong đôi mắt Meredith và biết rằng bạn cô cũng đang suy nghĩ về những lời của Stefan.

“Ừm,quyết định của mình bảo mình phải tin tưởng bồ” – cô nói . “À mà,Stefan đánh vắn từ ‘quyết định’ (judgment) giống với người Mỹ hơn” – cô nói thêm –“Damon thì đánh vắn nó thêm một âm ‘e’ (judgement).Có lẽ đó là thứ đã khiến Matt lưu ý.”

“Cứ như Stefan sẽ thực sự để Elena lại một mình với tất cả những gì đang diễn ra ấy.” – Bonnie bực tức nói.

“Ừm,Damon đã lừa tất cả chúng ta và khiến chúng ta nghĩ như vậy.” – Meredith chỉ ra.Meredith có xu hướng chỉ ra những việc như thế.

151. Chương 151

Bonnie đột nhiên bắt đầu – “Mình tự hỏi anh ta có ăn cắp số tiền đó không?”

“Mình nghi ngờ điều đó, xem nào” – Meredith vừa nói vừa đẩy chiếc ghế dựa – “đưa mình cái mắc áo”

Bonnie lấy một cái từ tủ quần áo và cùng lúc tháo khỏi mắc một cái áo thun của Elena.Vì nó là áo thun của Meredith cho Elena nên nó rất lớn,nhưng ít nhất nó cũng ấm áp khi mặc.

Meredith đang sử dụng hết cỡ độ dài cái móc áo để dò dẫm trên phần sàn nhà trông có vẻ hứa hẹn nhất.Ngay khi cô đang cố nạy nó lên thì có tiếng gõ vang lên từ phía chiếc cửa mở.Cả hai người đều nhảy dựng lên.

“Ta đây” – giọng nói của Mrs.Flower vang lên từ phía sau một chiếc túi vải thô lớn và một khay đầy băng gạc,cốc,bánh sandwich và một túi vải tóa ra thứ mùi nặng y hệt thứ bà đã dùng trên cánh tay Matt.

Bonnie và Meredith trao đổi với nhau một cái liếc mắt và rồi Meredith lên tiếng : “Bà vào đi và để chúng đỡ bà .” Bonnie đã đón lấy cái khay và Mrs.Flower đặt chiếc túi vải thô xuống sàn nhà.Meredith tiếp tục mò mẫm nạy tấm ván lên.

“Đồ ăn!” – Bonnie reo lên đầy hứng khởi.

“Ừ, bánh sandwich kẹp thịt gà và cà chua.Các cháu cứ tự nhiên.Ta xin lỗi vì để các cháu chờ lâu nhưng chúng ta không thể sơ sài trong việc đắp thuốc lên những chỗ sưng phồng được.” – Mrs.Flower nói .

“Ta vẫn còn nhớ,rất lâu trước kia,em trai ta lúc nào cũng nói :‘Ồi chúa ơi tuyệt quá!’ ” – bà đang nhìn chăm chăm vào nơi mà mới đây tấm ván sàn còn tại.Một chỗ rộng khá lớn vừa hiện ra, lấp đầy bởi những cọc tiền 100 đô được bọc cẩn thận trong các gói với dấu hiệu của ngân hàng bao xung quanh.

“Wow” – Bonnie lên tiếng – “Mình chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy!”

“Ừm” – Mrs.Flower xoay người lại ,bắt đầu chia phần cacao và bánh sandwich.Bonnie ngấu nghiến cắn một miếng sandwich .

“Người ta thường đơn giản giấu các thứ đằng sau những viên gạch trong lò sưởi.Nhưng ta có thể thấy chàng trai trẻ này cần nhiều không gian hơn.”

“Cảm ơn bà vì cốc cacao và những chiếc bánh sandwich.” – Meredith cất lời sau vài phút vừa ăn ngấu nghiến vừa làm việc trên máy tình – “Nhưng nếu bà muốn điều trị những vết bầm tím và những thứ khác trên người chúng cháu – well,cháu e là tụi cháu không thể chờ được.”

“Oh,đến đây nào” – Mrs.Flower dí tới mũi Meredith một miếng vải nhỏ mà theo Bonnie nó có mùi như trà – “Cái này sẽ giúp những vết sưng xẹp xuống trong vài phút.Còn cháu,Bonnie – cũng lấy một cái ,đó là cho cục u trên trán của cháu.”

Một lần nữa ánh mắt của Meredith và Bonnie gặp nhau.Bonnie nói : “Ừm,cũng chỉ tốn vài phút thôi mà , đằng nào cháu cũng không biết kế tiếp tụi cháu nên làm gì” – cô nhìn đồng thuốc đắp trước mặt và chọn một miếng tròn tóa ra mùi của hoa và xạ hương để đắp lên trán.

“Chuẩn đây.” – Mrs.Flower nói mà không cần quay đầu lại nhìn – “Và đương nhiên,cái dài mảnh này là dành ắt cá chân của Meredith.”

152. Chương 152

Meredith uống nốt chỗ cacao của cô rồi cúi xuống ,cẩn thận xem xét những vệt màu đỏ - “Cháu ổn mà...” – cô vừa bắt đầu thì Mrs.Flower đã ngắt lời.

“Cháu sẽ cần cái mắt cá chân đó hoàn toàn phục hồi khi chúng ta ra ngoài.”

“Chúng ta đi đâu ạ?” – Meredith nhìn bà .

“Đến khu rừng cổ” – Mrs.Flower đáp lại rõ ràng – “để tìm những người bạn của các cháu.”

Trông Meredith có vẻ kinh hoàng – “Nếu Elena và Matt đang ở trong khu rừng cổ thì cháu đồng ý là chúng cháu phải đi tìm họ.Nhưng bà thì không thể Mrs.Flower à.Và hơn nữa chúng cháu cũng không biết hiện giờ họ ở đâu.”

Mrs.Flower đang uống cacao trong chiếc cốc của bà,nhìn xuyên qua một ô cửa sổ không được đóng vẽ suy tư.Trong một giây , Meredith những tưởng bà đã không nghe thấy hay không muốn trả lời.Rồi bà lên tiếng một cách chậm rãi : “Ta dám chắc tất cả các cháu đều nghĩ rằng ta chỉ là một cụ già gàn dở , kẻ không bao giờ lộ diện khi đụng phải rắc rối.”

“Tụi cháu không bao giờ nghĩ thế” – Bonnie quả quyết đáp , nhưng cô lại đang suy nghĩ trong hai ngày qua,họ đã hiểu thêm về Mrs.Flower còn hơn trong suốt 9 tháng kể từ khi Stefan dọn đến đây.Trước đây,tất cả những gì cô được nghe là những chuyện về hồn ma và những tin đồn về một bà già điên sống trong khu nhà trọ.Cô đã nghe thấy những điều đó kể từ khi cô biết ghi nhớ.

Mrs.Flower mỉm cười – “Thật không dễ dàng khi có sức mạnh nhưng không bao giờ được người khác tin tưởng khi bạn sử dụng nó.Hơn nữa,ta đã sống quá lâu rồi – và người ta không thích điều đó.Nó khiến họ lo lắng.Họ bắt đầu thù ghét những câu chuyện về hồn ma và những tin đồn—”

Bonnie cảm giác được mắt mình đang mở lớn.Mrs.Flower chỉ mỉm cười lần nữa và nhẹ gật đầu . “Có một anh chàng lịch sự như vậy sống trong căn nhà này là một vinh hạnh thực sự.” – bà vừa nói vừa lấy một mảnh băng thuốc dài từ cái khay và quấn nó quanh mắt cá chân của Meredith – “..Tất nhiên ta đã phải tự vượt qua những định kiến của chính mình.Mẹ thân yêu luôn nói rằng nếu ta muốn giữ lại nơi này,ta sẽ phải cho người khác thuê ,và đảm bảo rằng không cho người ngoại quốc vào.Và đương nhiên,anh chàng này lại còn là một vampire.”

Bonnie thiếu chút đã phun cacao ra ngoài.Cô sắc rồi bắt đầu ho.Meredith thì trưng ra một biểu hiện không-có-cảm-giác-gì .

—nhưng sau một khoảng thời gian ,ta hiểu hơn về cậu ta và thông cảm với những rắc rối của cậu ta.” – Mrs.Flower tiếp tục nói,làm lơ đột tấn công bằng cơn ho của Bonnie. – “Và giờ,cả cô gái tóc vàng cũng dính dáng vào chuyện này...cô gái trẻ tội nghiệp.Ta vẫn thường nói chuyện với Mẹ..”- bà tiếp tục nói nhấn mạnh âm tiết thứ hai – “...về chuyện này.”

“Mẹ của bà bao nhiêu tuổi rồi?” – Meredith hỏi.Giọng của cô toát lên vẻ lịch sự nhưng đôi mắt đầy kinh nghiệm của Bonnie chỉ ra rằng biểu hiện của cô ấy là một trong những biểu hiện tò mò bệnh hoạn bậc nhất.

“Ồ,bà ấy đã mất từ đầu thế kỷ.”

153. Chương 153

Có một khoảng lặng và rồi Meredith lấy lại tinh thần.

“Cháu xin lỗi.” – cô nói – “Bà ấy hẳn đã sống rất thọ.”

“Ta nên nói rõ là đầu thế kỷ trước.Khoảng những năm 1901,vậy đó.”

Lần này đến phiên Meredith sắc.Nhưng cô ấy tỏ ra yên lặng hơn.

Mrs.Flower dịu dàng liếc nhìn hai người – “Ta đã có tuổi rồi.Các cháu biết đấy,thật khó để bộc lộ khả năng trước một phòng đầy nhóc người.Nhưng ta đúng là một phù thủy thiện.Ta có sức mạnh.Và giờ,nếu các cháu

đã uống cacao xong ,ta nghĩ đã đến lúc chúng ta đi đến khu rừng cổ để tìm các bạn của bọn cháu.Mặc dù giờ là mùa hè nhưng các cháu thân yêu à,hai cháu nên mặc thiết ấm vào.” - bà bổ sung .

“Cháu mặc rồi.”

Chương 24

“Sẽ chẳng có nụ hôn nào thỏa mãn được Damon” – Elena thầm nghĩ .Mặt khác,Matt sẽ cần thoát khỏi sự cám dỗ trước khi cậu hoàn toàn buông xuôi.May mắn thay ,từ rất lâu trước kia Elena đã phá vỡ đoạn mật mã mang tên Honeycutt .Và cô đã quyết định sẽ sử dụng những gì cô đã học được trên cơ thể đang suy yếu,nhạy cảm của cậu mà không cảm thấy ảm đạm.

Nhưng Matt quá cứng đầu ,thậm chí là vì lợi ích của bản thân cậu.Cậu để cho Elena áp đôi môi mềm mại của cô lên môi mình,để cô vòng cánh tay quanh mình.Nhưng khi Elena cố gắng để làm cái điều mà cậu thích nhất – tỉ như lướt những móng tay cô dọc theo sống lưng cậu,hay chạm nhẹ đầu lưỡi lên đôi môi mím chặt của cậu , cậu bỗng nghiêng rằng thật chặt.Cậu không hề ôm cô.

Elena buông cậu ra và thở dài.Rồi cô cảm thấy một cảm giác nhồn nhột đằng sau gáy,như thể cô đang bị quan sát nhưng với ý nghĩa mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.Cô ngoái đầu lại liếc và thấy Damon đang đứng đó với nhành thông Virginia trên tay , nhưng ngoài ra cô không tìm thấy điều gì bất thường.Cô ngoái đầu lại ngó một lần nữa và suýt phải nhét nắm tay vào mồm để ngăn ỉnh không kêu lên.

Damon đang ở đây , ngay đằng sau cô, thật gần đến nỗi bạn không thể nhét nỗi hai ngón tay vào giữa cơ thể của cô và phần phía trước anh ta.Cô không biết tại sao cánh tay cô không cho anh ta một cú đánh.Cô thực sự đang mắc kẹt giữa cơ thể của hai người thanh niên.

Nhưng làm thế nào anh ta làm được điều ấy? Không thể đủ thời gian để di chuyển từ chỗ Damon đang đứng đến khoảng cách 1 inch phía sau cô chỉ trong một giây khi cô ngoái lại.Mà cũng không có bất kì âm thanh nào báo hiệu anh ta đã bước lên đám lá thông để tiến về phía họ , cũng giống như chiếc xe Ferrari , anh ta chỉ đơn giản..xuất hiện.

Elena nuốt lại tiếng kêu đã suýt bật khỏi dây thanh quản của mình và cố gắng để thở.Cơ thể cô cứng nhắc trong nỗi sợ hãi.Matt rõ ràng đang run rẩy phía sau cô.Damon đang nghiêng về phía cô , và tất cả những gì cô có thể nghĩ thấy là mùi ngọt ngào của nhựa thông.

Có gì đó không ổn với anh ta.Có điều gì đó rất không ổn.

“Em biết không.. “ – Damon nói,càng nghiêng tới gần hơn khiến cô phải nghiêng người về phía sau và tựa vào Matt .Vì vậy, khi đang uốn cong và chạm vào cơ thể run rẩy của Matt,cô nhìn thẳng vào cặp kính Ray-Bans chỉ với 3 inch khoảng cách – “... Điều đó khiến em bị nhận một điểm D trừ.”

154. Chương 154

Giờ thì Elena cũng run rẩy y hệt Matt. Nhưng cô phải tự kiềm chế,cố gắng ngăn cao đầu đối mặt.Cô và Matt càng bị động,Damon càng có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Đầu óc Elena hiện đang hoạt động hết công suất. “Có lẽ anh ta không thể đọc được suy nghĩ của chúng ta” – cô tự nhủ - “nhưng anh ta chắc chắn có thể biết được chúng ta có nói dối hay không.Đó là điều bình thường đối với một vampire uống máu người.Chúng ta có thể làm gì bây giờ?Chúng ta phải đối phó sao đây?”

“Đó là một nụ hôn xã giao” – cô mạnh dạn nói – “..để tìm hiểu người mà anh đang gặp,để sau đó anh luôn nhận biết được họ.Kể cả...kể cả những con chuột lang cũng làm điều đó.Giờ , làm ơn, chúng ta có thể di chuyển chút xíu được không Damon? Tôi sắp bị kẹp nát rồi.”

“Và tư thế này thực sự quá khiêu khích.” – cô nghĩ – “với tất cả những người liên quan.”

“Một cơ hội nữa.” – Damon nói và lần này anh không hề cười – “Ta muốn nhìn thấy một nụ hôn – một nụ hôn thực sự giữa hai người.Hoặc không gì nữa.”

Elena xoay sở trong khoảng không chật hẹp.Đôi mắt cô bắt gặp đôi mắt của Matt.Sau tất cả,họ đã từng là bạn trai và bạn gái của nhau hồi năm ngoái.Elena trông thấy cái nhìn toát ra từ đôi mắt xanh lục của Matt

:cậu ấy muốn hôn cô,nhiều hơn bất kì thứ gì sau khi trải qua cơn đau này.Và cậu đã nhận ra cô đã phải trải qua những suy nghĩ không tưởng hòng cứu cậu khỏi Damon.

“Chúng ta sẽ thoát ra bằng cách nào đó.” – Elena truyền suy nghĩ với cậu – “Giờ,bỏ sẽ hợp tác chứ?” . Một số anh chàng không có cái công tắc nào ở khu vực “ích kỷ” trong bộ não của họ.Một số,giống như Matt đây,có một cái nút dán nhãn : VINH QUANG hay TỘI LỖI.

Giờ Matt đứng yên ,để cho cô giữ khuôn mặt cậu giữa hai bàn tay mình,nú nó xuống và kiễng ngón chân lên để hôn cậu bởi cậu đã trưởng thành rất nhiều.Cô nghĩ về nụ hôn thực sự đầu tiên giữa họ , trong xe ô tô của cậu khi họ về nhà từ một buổi khiêu vũ nhỏ ở trường. Lúc ấy cậu có vẻ sợ sệt,hai bàn tay ướt đẫm,cả người cậu rung lắc từ trong ra ngoài.Cô thì điềm tĩnh ,thành thực và nhẹ nhàng.

Giờ cô ở đây,khẽ đưa đầu lưỡi làm tan chảy đôi môi lạnh giá của cậu.Và chỉ trong trường hợp Damon nghe trộm được suy nghĩ của cô,cô vẫn nghiêm túc giữ nguyên mọi thứ với Matt,giữ nguyên cái nhìn như tia nắng ,tình bạn ấm áp,sự nuông chiều và ga-lăng mà cậu luôn thể hiện với cô ngay cả khi cô đã chia tay cậu.Cô không e ngại khi cánh tay của cậu vòng quanh vai cô hay khi cậu giành quyền chủ động với nụ hôn như một kẻ đang chết khát cuối cùng đã tìm được nguồn nước.Cô có thể đọc được rõ ràng điều ấy trong tâm trí cậu : cậu chưa bao giờ nghĩ rằng lại có thể hôn Elena Gilbert như thế này một lần nữa.

Elena không biết nó kéo dài trong bao lâu .Cuối cùng cô buông cánh tay đang ôm lấy cổ Matt và bước lùi lại.

155. Chương 156

Và rồi cô nhận ra một điều.Không ngoa khi nói rằng Damon giờ giống như một đạo diễn phim.Anh ta giương lên một máy quay video cỡ lòng bàn tay và đang nhìn chăm chăm vào ống kính.Anh ta đã bắt được toàn bộ cảnh tượng.

Elena hoàn toàn rõ ràng.Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với chiếc mũ bóng chày và cặp kính đen.Mái tóc cô rối loạn và hơi thở trở nên gấp gáp một cách không tình nguyện.Máu đang dâng lên bên dưới làn da của cô.Trông Matt cũng không khá hơn gì .

Damon ngược lên từ ống kính.

“Người cần cái đó làm gì?” – Matt gầm lên với một giọng hoàn toàn khác với giọng nói bình thường của cậu. “Nụ hôn cũng ảnh hưởng đến cậu ấy” – Elena thâm nghĩ,hơn là đối với cô.

Damon lại nhặt lên cành cây của anh và ve vẩy nó như thể đó là một cái quạt Nhật Bản.Mùi hương của thông ập đến với Elena.Anh ta như đang xem xét,như thể anh ta sẽ yêu cầu làm lại điều vừa nãy rồi lại thay đổi suy nghĩ , anh ném một nụ cười rạng rỡ về phía hai người và nhét chiếc camera vào túi áo.

“Tất cả những gì hai người cần biết là đó là một cảnh tượng hoàn hảo.”

“Vậy tụi này sẽ rời đi.” – nụ hôn dường như đã đem đến cho Matt một luồng sức mạnh mới,bất kể việc nó được sử dụng để thốt lên những từ ngữ sai lầm – “Ngay bây giờ.”

“Ồ không,nhưng cứ giữ cái thái độ đó đi,thật hung hăng làm sao.Cởi áo cô ta ra.”

“Cái gì?”

Damon lặp lại những từ ngữ với giọng của một đạo diễn đang đưa ột diễn viên một chỉ đạo thật phức tạp.

“Làm ơn cởi nút trên áo cô ta ,và cởi nó ra.”

“Người điên rồi.” – Matt quay lại và nhìn Elena,kinh ngạc dừng lại khi thấy biểu hiện trên khuôn mặt cô, một giọt nước mắt lẻ loi không dấu diếm đang chảy ra từ đôi mắt cô.

“Elena...”

Cậu di chuyển ,nhưng cô cũng di chuyển theo.Cậu không thể khiến cô nhìn thẳng vào mặt mình.Cuối cùng,cô dừng lại,đứng đó với đôi mắt sụp xuống và lệ tuôn rơi.Cậu có thể cảm thấy nhiệt đang tỏa ra từ hai gò má cô.

“Elena,hãy cùng chiến đấu với hắn ta.Bồ không nhớ cái cách mà bồ đánh lại những thứ xấu xa trong phòng của Stefan à?”

“Nhưng chuyện này còn tệ hơn Matt ời.Mình chưa bao giờ cảm thấy thứ gì xấu xa như thế này trước đây.Sự hung bạo này.Nó ...đang dồn ép mình.”

“Bồ không phải có ý chúng ta sẽ thuận theo hắn đấy chứ...?” – đó là Matt đang nói và nghe cậu có vẻ muốn bệnh đến nơi.Những điều mà đôi mắt xanh trong của cậu toát ra đơn giản hơn nhiều. Chúng nói : Không .Không kể cả nếu hắn giết tôi vì đã từ chối.

“Ý mình là...” – Elena đột ngột quay người lại phía Damon . “Để cho cậu ấy đi” – cô nói – “Đây là chuyện giữa tôi và anh.Hãy tự giải quyết với nhau.” Cô thực sự muốn cứu Matt , kể cả khi cậu không muốn được cứu.

“Tôi sẽ làm những gì anh muốn” – cô suy nghĩ một cách cứng rắn hết mức có thể tới Damon với hi vọng anh ta có thể phần nào nhận ra .Sau tất cả,anh ta sẽ hút máu cô trái với ý muốn của cô – ít ra là trước khi...Cô có thể sống sót cho đến khi anh ta lại làm điều đó lần nữa.

156. Chương 157

“Đúng vậy,em sẽ làm tất cả những gì ta muốn” – Damon lên tiếng,chứng tỏ rằng anh ta có thể đọc được suy nghĩ của cô rõ ràng hơn cả những gì cô đã tưởng tượng – “Nhưng câu hỏi đặt ra là : được bao lâu? “.Anh ta không hỏi cái gì được bao lâu , anh ta không cần nói ra – “Giờ,anh thấy là anh nên cho em một yêu cầu.” – anh thêm vào, nửa quay lại phía Matt nhưng đôi mắt vẫn nhìn vào Elena – “vì anh vẫn có thể nhìn thấy em đang tưởng tượng ra điều đó bên trong tâm trí.Nhưng—”

Elena nhìn thấy biểu hiện trong đôi mắt của Matt,thấy màu đỏ gay trên gò má cậu,và cô biết , và rồi lại lập tức giấu nhem suy nghĩ đó khỏi Damon – suy nghĩ về những điều cậu đang định làm.

Cậu ấy đang muốn tự sát.

Chương 25

Matt nhanh lẹ lao vào Damon ,chứng minh những kĩ năng đã giúp cậu đạt được học bổng đại học bóng đá. Cậu tăng tốc từ chỗ hoàn toàn bất động cho đến khi chuyển động nhanh chỉ còn là một vệt mờ,cố gắng để tấn công Damon ,hạ gục anh ta.

“Chạy” – cậu hét lên trong cùng khoảnh khắc đó – “Chạy mau!”

Elena vẫn đứng nguyên , cố gắng dựng nên một kế hoạch A sau thảm kịch này.Cô đã bị bắt phải chứng kiến Stefan bị Damon làm nhục khi còn ở khu nhà trọ,nhưng cô không nghĩ rằng cô có thể đứng yên để nhìn điều này.

Nhưng khi cô nhìn lại ,Matt đã đứng cách Damon khoảng 12 yard , khuôn mặt trắng bệch và nhả nhỏ nhưng ít ra vẫn đứng vững trên hai chân.Cậu đang chuẩn bị để lao vào Damon một lần nữa.

Và Elena...không thể chạy được.Cô biết có thể đây là cách tốt nhất – Damon có thể sẽ hành hạ Matt trong một lúc ngắn rồi hầu hết sự chú ý của anh ta sẽ chuyển sang săn đuổi cô.

Nhưng cô không thể chắc chắn.Và cô không biết sự hành hạ sẽ giết chết Matt hay không , hay liệu cậu ấy có thể chạy thoát trước khi Damon tìm ra cô và có thời gian rảnh để nhớ ra cậu một lần nữa.

Không,không phải với Damon này,tàn nhẫn và không ăn năn như anh ta trước kia.

Hắn phải có cách nào đó – cô gần như có thể cảm nhận những bánh răng trong đầu đang xoay vòng vòng.

Và rồi cô nghĩ ra.

Không, không phải như thế....

Nhưng còn có thể làm gì khác ?

Thực sự Matt lại lao vào Damon lần nữa và lần này ,khi cậu hành động uyển chuyển ,không thể ngăn lại và nhanh như một con rắn trên đà phóng,cô đã nhìn thấy điều Damon đã làm .Anh ta chỉ đơn giản bước sang một bên ngay vào giây chót,ngay khi Matt chuẩn bị húc vai vào anh ta.Đà chạy khiến Matt tiếp tục lao đi ,nhưng Damon đơn giản xoay người và lần nữa đối mặt với cậu.Rồi anh ta nhặt cành thông chết tiệt của anh ta lên.Nó đã bị gãy ở phía ngọn nơi Matt đập vào.

Damon cau mày nhìn nhánh cây ,sau đó nhún vai,hua nó lên – và rồi cả anh ta lẫn Matt đều dừng lại như bị đông cứng. Có cái gì đó trôi đến từ bên rìa khu đất và hạ xuống trên mặt đất giữa hai người họ.Nó nằm đó,phát phơ trong gió.

157. Chương 158

Đó là một cái áo sơ mi màu mận kiểu hải quân Pendleton.

Cả hai chàng trai chậm chạp quay đầu về phía Elena – người đang mặc duy nhất một cái áo ngực màu trắng có ren.Cô hơi rùng mình và vòng tay quanh người.Trời có vẻ lạnh bất thường trong một tối như thế này.

Rất chậm chạp,Damon hạ cành thông xuống.

“Giải cứu tình nhân của người đi” – anh nói với Matt.

“Người biết nó có nghĩa là gì và nó không phải như thế” – Matt đáp – “Cô ấy là bạn tôi,không phải bạn gái của tôi.”

Damon chỉ cười nhạt.Elena có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta trên cánh tay trần của cô .“Vây thì..đến bước tiếp theo.” – anh nói.

Elena không ngạc nhiên.Chán nản,nhưng không hề ngạc nhiên.Cô cũng không ngạc nhiên khi Damon xoay người để chuyển ánh mắt từ cô sang Matt và đảo lại , một tia sáng màu đỏ đã nháng lên. Có vẻ như nó được phản chiếu từ mặt trong cặp kính râm của anh ta.

“Bây giờ” – anh nói với Elena – “Ta nghĩ chúng ta nên đưa cô lên trên hòn đá kia trong tư thế nửa nằm.Nhưng trước hết – cần một nụ hôn nữa.” – anh quay lại nhìn Matt – “Làm theo chương trình đi Matt,người đang lãng phí thời gian đó.Đầu tiên người có thể hôn tóc cô ta,sau đó cô ta ngửa đầu ra sau và người hôn cổ cô ta trong khi cô ta vòng tay quanh vai người...”

“Matt” – Elena nghĩ thầm – “Damon vừa gọi ‘Matt’.Từ đó được thốt ra quá dễ dàng,quá đơn giản.” Đột nhiên toàn bộ bộ não cùng cơ thể cô trở nên trống rỗng , như có một âm thanh duy nhất đang rung lên , như đang bị chìm trong một bồn tắm toàn băng.Và những gì âm thanh kia nói hoàn toàn không làm cô shock ,bởi vì chuyện đó ,bằng cách nào đó, ở một mức độ đặc biệt,cô vốn đã rõ.

Đây không phải là Damon.

Đây không phải là người cô từng biết trong ...thực sự mới 9 hay 10 tháng thôi sao ? Cô đã thấy anh khi cô còn là một cô gái bình thường,cô từng ghét bỏ cũng như mong mỗi anh ở cùng một mức độ - và có vẻ anh yêu cô nhất khi cô ghét bỏ anh.

Cô đã thấy anh khi cô là một vamprie và từng bị hút về phía anh bằng tất cả sự tồn tại của mình,và anh đã chăm sóc cho cô như thể cô là một đứa trẻ.

Cô đã thấy anh khi cô là một linh hồn,và từ thế giới bên kia,cô đã biết được nhiều điều.

Anh là một kẻ lãng nhãng,anh có thể trở nên nhẩn tâm,anh bước vào cuộc sống các nạn nhân của mình như một con quái vật,như một chất xúc tác,thay đổi người khác trong khi bản thân anh không thay đổi.Anh làm con người bối rối,thôi miên họ,lợi dụng họ , bỏ mặc họ hoang mang ,bởi anh mang trong mình sự quyến rũ ma quái.

Và chưa một lần cô thấy anh không giữ lời.Từ đáy lòng ,cô có cảm giác đó không chỉ là một cách hành xử ,nó là một phần của Damon ,chôn sâu trong tiềm thức của anh đến nỗi kể cả anh cũng không thể làm gì để thay đổi điều đó.Anh không thể phá vỡ lời hứa của mình.Thà là anh chết đói trước.

158. Chương 159

Damon vẫn nói chuyện với Matt , đưa ra mệnh lệnh cho cậu – “..và sau đó cởi ra..”

Vậy còn lời hứa trở thành vệ sĩ của cô,lời hứa không để cô bị tổn thương?

Giờ anh đang nói chuyện với cô – “Vậy cô biết lúc nào nên ngửa cổ ra đằng sau chưa? Ngay sau khi hắt ta—”

“Anh là ai?”

“Cái gì?”

“Anh nghe tôi nói rồi đấy.Anh là ai? Nếu anh thực sự đã thấy Stefan bỏ đi và hứa với anh ấy sẽ chăm sóc cho tôi thì không có cái nào trong số những chuyện này có thể xảy ra.Ồ,có lẽ anh sẽ gây chuyện với Matt, nhưng không phải ở trước mặt tôi. Anh không phải – Damon không ngốc.Anh ấy biết một vệ sĩ là gì .Anh ấy biết chứng kiến Matt đau đớn cũng làm tôi đau đớn.Anh không phải là Damon. ANH..LÀ..AI ? ”

Sức mạnh và tốc độ như một con rắn chuông của Matt đã không đạt được điều gì .Có lẽ một cách tiếp cận khác sẽ có hiệu quả.Vừa nói Elena vừa tiến lại thật chậm để chạm vào khuôn mặt Damon.Giờ,với một chuyển động,cô tháo cặp kính râm của anh ra.

Cặp mắt đỏ lờm như máu tươi chiếu vào cô.

“Người đã làm gì?” - cô thì thào - “Người đã làm gì với Damon?”

Matt ở ngoài tầm để có thể nghe thấy giọng cô nhưng đang nhúc nhích quanh đó,cổ gây được sự chú ý của cô.Cô thiết tha ước rằng Matt có thể tự biết chạy đi.Còn ở lại đây chỉ biến cậu trở thành phương tiện cho sinh vật này uy hiếp cô.

Với một cử động trông không nhanh lắm, cái thứ giống –Damon cúi xuống và giật lấy cặp kính râm từ tay cô.Dù sao nó cũng quá nhanh cho cô để có thể kháng cự.

Sau đó hắt nắm lấy cổ tay cô ,siết nó trong một gọng kìm đau đớn.

“Điều này đáng lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cả hai người chịu hợp tác” – hắt nói vẻ thản nhiên – “Có vẻ các người không nhận ra điều gì có thể xảy ra nếu khiến ta tức giận.”

Gọng kìm của hắt siết chặt cô,buộc cô phải quỳ xuống.Elena quyết định không thỏa hiệp.Nhưng không may là cơ thể cô không chịu hợp tác,nó phát ra những tín hiệu khẩn cấp thông báo sự đau đớn đến tâm trí cô.Cô những tưởng có thể lờ nó đi ,có thể đứng vững cho đến khi hắt ta bóp nát cổ tay cô.Cô đã nhầm.Trong một thoáng,đầu óc cô bỗng hoàn toàn tối sầm,và điều tiếp theo cô biết là cô đang quỳ bằng gối cùng với cổ tay sưng đau gấp ba lần kích cỡ bình thường , buốt nóng dữ dội.

“Lũ người yếu đuối” – Damon khinh bỉ nói – “Ta luôn chế ngự được các người...Từ giờ ,các người đã biết không hay ho gì khi chống lại ta.”

“Không phải Damon” – Elena kịch liệt thăm nghĩ đến độ cô ngạc nhiên là kẻ giả dạng đã không nghe thấy .

“Được rồi” – giọng nói của Damon tiếp tục vang lên phía trên cô , hào hứng như thể hắt ta chỉ đơn giản đưa cho cô một lời đề nghị - “Người đến ngồi trên tầng đá kia,ngả ra đằng sau,và Matt , người hãy tiến lại gần cô ta,đối mặt với cô ta.” Giọng chỉ huy của hắt rõ ràng rất hòa nhã nhưng Matt lờ nó đi và cậu đang ở bên cạnh cô,ngó những dấu ngón tay hắt trên cổ tay Elena với một biểu hiện không thể tin nổi.

159. Chương 160

“Matt đứng lên,Elena ngồi xuống,hay ngược lại sẽ bị trừng phạt đích đáng.Vui vẻ lên lũ nhóc.” – Damon đã giương chiếc camera lên một lần nữa,

Matt dùng ánh mắt để tham khảo ý kiến của Elena.Cô nhìn kẻ giả mạo và nói ,từng từ đều phát âm rõ ràng : “Dù người là ai , mau cút về địa ngục! .”

“Ngay tại đây,làm điều đó,chỉ tự chuốc khổ vào thân.” – sinh vật không-phải-Damon ngâm nga.Hắn nở một nụ cười vừa đáng sợ vừa rạng rỡ với Matt.Rồi hắn vung càn thông lên.

Matt lờ nó đi.Cậu đợi,khuôn mặt biểu lộ vẻ kiên nhẫn,đợi cơn đau ập đến.

Elena đấu tranh để đứng thẳng lên cạnh cậu.Cùng nhau,họ có thể thách thức Damon.

Trong một giây,có ai đó đã tỏ ra mất bình tĩnh – “Các người đang cố tỏ ra rằng các người không sợ ta.Nhưng các người sẽ.Có lời trần trời gì thì mau nói ra ngay bây giờ.”

Hắn bước một bước về phía Elena vẻ hăm dọa – “Tại sao người không sợ ta?”

“Dù người là ai thì người cũng chỉ là kẻ bắt nạt to đầu.Người làm đau Matt.Người làm đau ta.Ta chắc chắn người có thể giết chúng ta.Nhưng chúng ta không sợ hãi trước sự đàn áp của người.”

“Người sẽ .” – Giọng Damon giờ đã hạ xuống thành một tiếng thì thầm đe dọa – “Cứ đợi đó.”

Có cái gì đó đang rung lên trong lỗ tai Elena,nói với cô hãy lắng nghe những lời cuối để liên hệ với ...với ai nhỉ ? – và cơn đau ập đến.

Đầu gối của cô sụp xuống.Nhưng giờ cô không đơn giản là đang quỳ , cô đang cố gắng cuộn thành một quả bóng ,cố gắng để dìm nén mọi sự thống khổ.Mọi suy nghĩ và lý trí bị quét sạch khỏi đầu cô.Cô cảm giác được Matt bên cạnh cô,cố gắng đỡ cô,nhưng cô không thể liên hệ được với cậu như thể cô đã bị cuốn bay đi nơi nào.Cô rùng mình và giọng thân mình lên xuống như thể đang lên cơn động kinh.Vũ trụ của cô tràn ngập nỗi đau,và cô chỉ nghe thấy những âm thanh như thể chúng đến từ một nơi rất xa.

“Dừng lại!” – Matt có vẻ phát cuồng – “Dừng lại! Người điên rồi ? Đó là Elena , vì chúa ! Người muốn giết cô ấy à?”

Và rồi kẻ không-phải-Damon nhẹ nhàng khuyên nhủ cậu – “Là ta thì ta sẽ không nói như vậy đâu” , nhưng âm thanh duy nhất Matt đáp lại là một tiếng gầm lên giận dữ đầy hoang dại.

“Caroline!” – Bonnie đang nổi giận,đi đi lại lại trong phòng Stefan khi Meredith đang làm chuyện khác với chiếc máy tính – “Sao cô ta dám ?”

“Cô ta hoàn toàn không dám tấn công Stefan hay Elena , chỉ dám nguyện rửa trong lòng.” – Meredith nói – “Vì vậy cô ta nghĩ ra điều này để tóm tắt cả chúng ta.”

“Nhưng Matt—”

“Matt sẽ ổn thôi.” – Meredith đáp dứt khoát – “Và vấn đề không may là trên người hai bọn họ đều có những bằng chứng xác thực.”

160. Chương 161

“Ý bồ là sao? Matt không có...”

“Những vết cào ấy cháu yêu.” – Mrs.Flowers chêm vào , trông bà rầu rầu – “..gây ra bởi cặp răng sắc nhọn của lũ bọ .Chỗ thuốc đắp ta cho các cháu dùng sẽ chữa khỏi các vết ấy nên chắc giờ trông chúng sẽ chỉ như vết cào bằng móng tay của một cô gái.Và vết mà chúng để lại trên cổ các cháu...” – Mrs.Flower khê ho vẻ tế nhị - “..trông chúng sẽ giống một thứ mà những người ở thời của ta gọi là ‘dấu ấn tình yêu’ .Hay gọi là dấu hiệu của một buổi hẹn hò kết thúc trong bạo lực thì hơn nhỉ? Đương nhiên bạn của các cháu có lẽ không bao giờ làm điều đó.”

“Bonnie,bỏ có nhớ tình trạng của Caroline khi chúng ta nhìn thấy cô ta không?” – Meredith khô khốc tiếp lời – “Không phải chuyện cô ta bỏ lổm ngổm khắp nơi ,mình cá bất cứ thứ gì là giờ này cô ta đi lại hoàn toàn bình thường . Nhưng gương mặt cô ta kìa,Mắt và má cô ta đều thâm đen.Thiệt hoàn hảo về khung thời gian.”

Bonnie có cảm giác như thể mọi người đều cách xa hai bước phía trước cô – “Khung thời gian gì cơ ?”

“Cái đêm mà lũ bọ tấn công Matt.Buổi sáng sau đó viên cảnh sát gọi đến và nói chuyện với cậu ấy.Matt đã thừa nhận là mẹ cậu ấy đã không trông thấy cậu ấy cả đêm , và cái gã hàng xóm hay dòm ngó ấy nói rằng đã thấy Matt lái xe về nhà, về cơ bản mọi thứ đều suy ra được.”

“Lúc ấy là do chất độc của lũ bọ.Cậu ấy mới vừa chiến đấu với lũ malach xong!”

“Chúng ta biết điều đó.Nhưng họ sẽ nói là cậu ấy vừa trở về sau khi tấn công Caroline.Mẹ của Caroline khó mà đứng ra làm chứng được,bỏ thấy tình trạng của bà ấy rồi đó.Giờ ai sẽ nói là Matt không qua đêm ở nhà Caroline? Đặc biệt cậu ấy được cho là đã lập kế hoạch tấn công từ trước.”

“Chúng mình! Chúng mình sẽ bảo đảm cho cậu ấy—”- Boonie đột ngột khựng và dừng lại – “Ừm ,mình đoán là sau khi cậu ấy rời khỏi đây điều đó mới xảy ra.Nhưng không,tất cả chuyện này đều sai hết rồi!” – cô bắt đầu liên thoảng lần nữa – “Mình đã nhìn thấy một trong số lũ bọ và trông chúng y hệt như Matt đã miêu tả.”

“Và chúng có để lại thứ gì không? Không gì cả.Thêm nữa,họ sẽ nói là vì cậu ấy,bỏ sẽ khai bất kì điều gì .”

Bonnie không thể đi đi lại lại một cách băng quơ được nữa.Cô phải đến chỗ Matt,phải cảnh báo cho cậu – đó là nếu họ tìm thấy cậu hoặc Elena. “Mình tưởng bỏ là người không thể đợi một phút nào để đi tìm họ chứ?” – cô hỏi Meredith như tổ cáo.

“Mình biết,mình đã như thế.Nhưng mình cần tìm một thứ ,và bên cạnh đó, mình muốn thử một lần nữa trên trang web mà chỉ có vampire mới đọc được : trang Shi no Shi .Mình đã chỉnh màn hình theo mọi kiểu mình có thể nghĩ đến và chẳng có thứ gì được viết ở đây cả,mình thực sự không thể tìm được nó.”

“Vậy tốt nhất là không lãng phí thêm thời gian với nó nữa.”- Mrs.Flower nói – “Lại đây và mặc áo khoác vào nào các cháu yêu.Chúng ta sẽ bắt chuyến xe vàng hay là không đây nào?”

161. Chương 162

Trong một giây Bonnie đã có một viễn tưởng tùy tiện về một chiếc xe ngựa kéo,kiểu như xe của nàng lọ lem có điều không có hình quả bí ngô.Sau đó cô nhớ ra đã thấy chiếc xe dù cổ lỗ sĩ sơn màu vàng của Mrs.Flower đỗ trong cái nơi có lẽ đã từng là chuồng ngựa của khu nhà trọ.

“Khi đi bộ,có vẻ chúng mình đối phó với mọi thứ tốt hơn khi ngồi trong xe ô tô .”- Meredith vừa nói vừa xoay vặn nút chỉnh màn hình lần cuối – “..chúng mình năng động hơn là...ôi chúa ơi ! mình làm được rồi nè !”

“Làm cái gì được cơ?”

“Trang web ấy.Lại đây coi nè.”

Cả Bonnie và Mrs.Flower tiến đến chiếc máy tính.Màn hình có màu xanh lá sáng với những dòng chữ mảnh,mờ màu xanh lá đậm.

“Bỏ làm thế nào vậy? – Bonnie hỏi trong khi Meredith cong người với lấy quyển vở và một chiếc bút để chép lại những gì họ đang thấy.,

“Mình không biết nữa.Mình chỉ đang chỉnh lại cài đặt màu sắc lần cuối , mình đã thử giảm độ sáng, đặt chế độ tiết kiệm năng lượng,chỉnh độ phân giải cao,chỉnh độ tương phản cao và tất cả những cách kết hợp mà mình có thể nghĩ ra.”

Họ đọc những dòng chữ.

“ Cảm thấy chán chường trước những viên lapis lazuli?”

Muốn có một kì nghỉ ở Hawaii ?

Những món ăn cũ mềm giống nhau đến phát ngán ?

Hãy đến thăm Shi no shi .”

Dưới đó là quảng cáo của “Cái chết của Cái chết” – một nơi mà vampire có thể được hóa giải khỏi trạng thái bị nguyên rửa và trở lại làm con người.Và đó là một địa chỉ.Chỉ có tên đường , không nhắc đến tên bang hay tên thành phố nhưng đó là một đầu mối.

“Stefan không hề nhắc đến một địa chỉ ” – Bonnie nói .

“Có lẽ anh ấy không muốn làm Elena lo lắng.” – Meredith đáp vẻ dứt khoát – “Hoặc có lẽ khi anh ấy nhìn vào trang web,địa chỉ này không có ở đó.”

Bonnie rùng mình – “Shi no Shi – mình không thích cách phát âm của nó.Mà đừng có cười mình.” – cô đề phòng thêm vào với Meredith – “Hãy nhớ những gì Stefan đã nói về chuyện tin tưởng vào trực giác của mình.”.

“Không ai cười bỏ đâu Bonnie.Chúng ta cần phải đến chỗ Elena và Matt.Trực giác của bồ nói với bồ thế nào về chuyện này?”

“Nó nói là chúng ta sắp gặp rắc rối , và rằng Elena với Matt cũng đang gặp rắc rối.”

“Hay quá ha ,bởi vì đó là những gì ‘quyết định’ của mình nói ình biết.”

“Bây giờ chúng ta đã sẵn sàng chưa vậy?” – Mrs.Flowers hua hua đèn pin.

Merdith ngó lại chính mình và cảm thấy nó đã ổn định,mạnh mẽ trở lại.

“Đi thôi.” – cô nói , một lần nữa thuận tay tắt cây đèn ngủ của Stefan .

Bonnie và Mrs.Flower đi theo cô xuống lầu , ra khỏi nhà , xuôi theo con đường mà họ vừa chạy trốn chết không lâu trước đó.Mạch Bonnie đập loạn,tai cô râm ran những tiếng ‘whipwhip’ .Nhưng ngoại trừ tia sáng rọi ra từ chiếc đèn pin của họ , khu rừng cổ hoàn toàn tối đen và tĩnh lặng đến kì lạ.Không có đến một tiếng chim hót trong đêm trăng.

162. Chương 163

Họ bước vào ,trong vài phút họ đã lạc lối.

Matt cựa mình tỉnh dậy và trong một lúc ,cậu không biết mình đang nằm ở đâu.Ngoài trời ? Mặt đất ? Picnic ? Đang đi dạo ? Ngủ thiếp đi ?

Khi cậu thử di chuyển,sự thống khổ ập đến như một ngọn lửa phun trào và cậu nhớ ra tất cả. “Tên khốn đó đã tra tấn Elena” – cậu nghĩ.

Tra tấn Elena.

Hai từ này không nên đặt cạnh nhau,không khi đó là Damon.Elena đã nói gì vào lúc cuối mà khiến hấn giận dữ vậy ?

Suy nghĩ đó làm cậu nhức nhối,nhưng nó cũng chỉ là một câu hỏi không lời giải đáp khác , giống như lời nhắn trong nhật kí Elena của Stefan vậy.

Matt nhận ra mặc dù rất chậm chạp,cậu vẫn có thể cử động.Cậu quan sát xung quanh,di chuyển đầu thật cẩn thận cho tới khi cậu nhìn thấy Elena đang nằm bên cạnh mình như một con búp bê bị hỏng.Cậu đau đớn và cảm thấy khô kiệt.Hắn cô ấy cũng cảm thấy như vậy .Đầu tiên cần đưa cô ấy đến bệnh viện , những cơn co thắt cơ bắp ở cường độ này có thể làm gãy một cánh tay hay thậm chí một cẳng chân.Chúng đủ dữ dội để khiến cô bong gân hoặc trật khớp.Đó là chưa kể Damon đã làm gãy cổ tay cô ấy.

Đó là một phần thực tế và hợp lý trong số những suy nghĩ đang nảy sinh trong cậu.Nhưng câu hỏi kia vẫn cứ ám ảnh,xoay tròn trong tâm trí khiến cậu thực sự ngạc nhiên.

“Hắn làm hại Elena ? Giống với cách hắn làm hại mình ? Không thể tin được. Mình biết là hắn bệnh hoạn,lệch lạc nhưng chưa từng nghe hắn đánh con gái .Và không bao giờ , không bao giờ là Elena. Nhưng mình..nếu hắn định đối xử với mình như đối xử với Stefan thì hắn sẽ giết mình , và mình không có khả năng tự chữa trị của vampire.

Mình phải đưa Elena ra khỏi đây trước khi hắn giết mình .Mình không thể để Elena một mình ở đây với hắn được.

Bằng cách nào đó,dựa vào bản năng cậu biết Damon vẫn còn quanh đây.Điều đó được chứng thực khi cậu nghe thấy vài tiếng động nhỏ,quay đầu lại thật nhanh và thấy một đôi giày đen mờ mờ đang di động. Sự mờ ảo và di động đó là do cậu đã quay đầu quá nhanh,nhưng ngay khi cậu xoay người ,đột nhiên cậu cảm thấy mặt mình bị ép xuống nền đất bẩn thỉu ,đầy lá thông .

Một đôi giày.Nó đang đè trên cổ cậu , dí mặt cậu xuống đất.Matt tạo ra một âm thanh không lời chứa đựng sự giận dữ thuần túy và dùng cả hai tay nắm lấy cẳng chân phía trên đôi giày , cố gắng kéo và quăng Damon ra.Nhưng khi cậu nắm được lớp da mềm mại của đôi giày thì cũng không thể di chuyển nổi nó. Như thể tên vampire trong đôi giày kia đang biến thành cái bàn là .Matt có thể cảm thấy gân trên cổ mình nổi lên, mặt đỏ gay và những khối cơ bắp căng chặt dưới lớp vải áo sơ mi trong nỗ lực nhằm đẩy Damon ra. Cuối cùng , ngực nặng trĩu và kiệt lực , cậu vẫn nằm đó.

163. Chương 164

Trong cùng một giây,đôi giày nhấc lên.Chính thế , cậu nhận ra khi đó chính là lúc cậu đã quá mệt mỏi để ngóc đầu dậy.Cậu dồn hết lực gắng gượng lần cuối và nâng đầu lên vài inch.

Và đôi giày kề dưới cằm cậu , nâng mặt cậu lên thêm chút xíu.

“Thật đáng thương làm sao” – Damon nói với giọng khinh miệt – “Lũ người các người yếu quá.Đùa với các người chẳng vui chút nào.”

“Stefan...sẽ trở lại.” – Matt vừa thốt ra vừa nhìn lên Damon từ mặt đất nơi cậu đang nằm bò ra một cách vô lực – “Stefan sẽ giết mày.”

“Đoán coi.” – Damon đáp lại – “Người có biết một bên mặt người giờ là một mớ lộn xộn những vết xước ? Trông người có đáng vẽ của con ma trong nhà hát opera đó .(Phantom of the opera)”

“Nếu anh ấy không làm,tao sẽ làm.Tao không biết bằng cách nào, nhưng tao nhất định sẽ làm.Tao thề.”

“Cẩn thận với những gì người thề.”

Ngay khi cánh tay Matt vừa có đủ lực để chống cơ thể lên thì chính xác một phần trăm của giây sau đó,Damon cúi xuống và nắm tóc cậu , ép cậu ngẩng đầu lên.

“Stefan..” – Damon tiếp tục , nhìn thẳng vào mặt Matt và bắt cậu nhìn lại vào hắn , mặc cho Matt có cố sức đến ngoảnh đi đến mấy- “..chỉ mạnh trong vài ngày bởi hắn đã uống được máu của một linh hồn đầy sức mạnh vẫn chưa hoàn toàn giáng thế.Nhưng giờ nhìn cô ta xem.” Hắn xoắn gọng kìm đang nắm tóc của Matt lần nữa khiến cậu đau đớn – “Một linh hồn tâm thường ,đang nằm xòe trên mặt đất .Giờ sức mạnh ấy đã trở lại nơi mà nó nên ở.Người có hiểu không? Hiểu không cậu bé ?”

Matt chỉ nhìn Elena . Cuối cùng,cậu thì thào – “Sao người có thể làm như thế?”

“Một bài học đích đáng về ý nghĩa của việc chống lại ta.Và hắn người không muốn ta làm nhục cô ta rồi quăng cô ta đi chứ hả?”- Damon đe dọa – “Người không có nhiều thời gian đâu.”

Matt không nói gì cả.Cậu phải đưa Elena ra khỏi đây.

“Lo lắng cho cô ta? Cô ta chỉ đang giả ngu , hi vọng ta sẽ lừa cô ta đi và tập trung vào người.”

“Mày nói dối.”

“Vậy ta sẽ tập trung vào người.Nhân tiện nói về việc không có nhiều thời gian,người biết không – ngoại trừ mấy vết xước và các thứ khác, người là một gã thanh niên khá ưa nhìn đó.”

Ban đầu những lời đó chẳng có ý nghĩa gì với Matt .Nhưng khi hiểu ra , Matt có thể cảm thấy máu đã đông cứng trong cơ thể.

“Là một vampire,ta có thể cho người những lời khuyên trung thực nhất.Và là một vampire nên giờ ta đang khát.Người thì ở đây và đằng kia là cô gái vẫn đang giả vờ ngất.Ta chắc là người hiểu ta đang muốn nói gì.”

“Mình tin ở bồ,Elena” – Matt thầm nghĩ – “Hắn ta là kẻ nói dối , luôn luôn là thế.”

“Hút máu tao đi.” – cậu uể oải lên tiếng.

“Người chắc chứ?” – giọng Damon nghe có vẻ háo hức – “Nếu người chống cự,cơn đau sẽ rất khủng khiếp.”

164. Chương 165

“Cứ làm đi.”

“Như người muốn” – Damon thả nhiên quỳ xuống bằng một đầu gối , cùng lúc xoắn gọng kim đang nắm chặt tóc của Matt khiến Matt phải nhăn nhó.Một gọng kim mới siết chặt phần cơ thể phía trên,dọc theo đầu gối Damon của Matt khiến đầu cậu ngoặt ra sau , cổ cậu cong lại và phô bày hết thấy.Trên thực tế,Matt chưa bao giờ cảm thấy lộ liễu , vô dụng và nhục nhã thế này trong đời .

“Người luôn có thể đổi ý kiến.” – Damon chế nhạo.

Matt nhắm mắt,quyết định không nói gì.

Vào phút cuối , khi Damon cúi xuống với cặp răng nanh lộ ra,những ngón tay của Matt tự cử động như thể bằng cách nào đó,cơ thể cậu đã tách khỏi tâm trí cậu , chúng nắm lại thành một nắm đấm và thật bất ngờ , cậu đột ngột vung nó lên nhằm giáng một cú vào thái dương Damon. Nhưng , nhanh như cắt , Damon vung tay và chop bằng một bàn tay cú đấm đó với thái độ gần như thờ ơ , giữ những ngón tay Matt trong một gọng kim siết chặt.Cùng lúc cặp răng nanh sắc như dao cạo cắm vào mạch máu trên cổ Matt và một cái miệng đã hé mở áp vào cổ Matt , hút và uống dòng máu đang phun trào .

Elena đã tỉnh nhưng không thể di chuyển nổi từ nơi cô ngã xuống,không phát ra nổi một âm thanh hay ngẩng đầu lên được .Cô bị bắt phải nghe toàn bộ cuộc trao đổi,bị bắt phải nghe thấy tiếng Matt rên la như thể đang chống cự tới cùng vì bị hút máu trái với ý nguyện .

Và rồi cô nghĩ ra một thứ khiến cô suýt thét ra thành tiếng trong sợ hãi ,dù hiện cô cũng đã rất sợ hãi và chóng mặt

Chương 26

Những dòng năng lượng huyền bí . Stefan đã từng nói về chúng, và với sự ảnh hưởng của thế giới linh hồn vẫn còn trên mình, cô có thể nhìn thấy chúng mà không cần cố gắng . Lúc này, cô vẫn nằm nghiêng về một phía, tập trung tất cả sức lực còn lại vào đôi mắt, nhìn thẳng xuống đất.

Và điều đó làm tâm trí cô u ám trong sự kinh hãi.

Theo như cô thấy, những dòng năng lượng từ các phía đang hội tụ tại đó. Những dòng năng lượng đặc quánh rực sáng với những ánh lân tinh lạnh lẽo, những dòng nhỏ hơn một chút phát ra những tia sáng ảm đạm của những cây nấm hồng trong hầm chứa, và những dòng nhỏ nhất nhìn hoàn toàn giống như những khe hở trắng thối của lớp ngoài bề mặt thế giới. Những đường kẻ đó cũng giống như tĩnh mạch, động mạch và những dây thần kinh nằm dưới da của một con thú bị lột lông.

Không ngạc nhiên khi có vẻ chúng đang sống. Cô đang nằm trên giao điểm ồ ạt hội tụ của của các dòng năng lượng huyền bí. Và nếu như ở nghĩa trang còn có nhiều hơn nơi này – cô không thể tưởng tượng trông nó sẽ thế nào.

Nếu Damon ,bằng cách nào đó đã tìm ra cách để khai thác được sức mạnh ấy... không ngạc nhiên khi hắn ta trông có vẻ khác lạ, ngạo mạn, không thể đánh bại. Kể từ khi hắn buông tha cô và uống máu Matt, cô đã cố không lúc lắc đầu, cố gắng không để bị bắt thóp. Nhưng cuối cùng cô dừng lại,cố suy tính cách sử dụng sức mạnh này. Hắn phải có cách nào đó ..

165. Chương 166

Sự u ám không thể giữ sạch khỏi tầm nhìn của cô. Cuối cùng Elena nhận ra không phải vì cô vừa bị ngất, mà vì trời đang tối dần – hoàng hôn đã ập đến trên khu đất, bóng đêm thật sự đang tiến gần.

Cô cố gắng ngồi dậy một lần nữa, và lần này cô đã thành công. Gần như ngay lập tức một bàn tay giang ra với cô, cô nắm lấy nó một cách thụ động, để nó kéo cô cho tới khi cô đứng dậy.

Cô phải đối mặt dù đó có là ai, là Damon hay bất cứ thứ gì đang sử dụng khuôn mặt hoặc thân thể của anh ấy. Mặc dù trời gần như đã tối, hắn vẫn đeo chiếc kính râm che kín mắt. Cô không thể đoán được gì với phần còn lại lộ ra trên gương mặt hắn.

“Bây giờ” - cái vật đeo kính râm nói - “Người sẽ đi với ta”.

Trời gần như đã tối mịt, và họ đã ở trên khu đất vốn là một con quái vật.

Nơi này làm người ta muốn phát bệnh. Cô cảm thấy sợ khu đất này trong khi cô chưa từng sợ một người hay một sinh vật nào. Âm thanh của cái ác vang lên luẩn quẩn quanh đây, và cô không thể khép chặt tai mình để không nghe thấy nó.

Cô phải tiếp tục nghĩ, và giữ cho ý nghĩ sáng suốt - cô đã nghĩ vậy.

Cô vô cùng sợ hãi cho Matt; sợ rằng Damon đã lấy quá nhiều máu hoặc đã nô đùa quá mức với đồ chơi của hắn, làm hỏng nó.

Cô rất sợ Damon này. Cô đã lo lắng về sự ảnh hưởng mà nơi này có thể tác động trên Damon thật. Gõ xung quanh họ vốn không có tác động gì tới ma cà rồng, ngoại trừ việc làm đau chúng. Có lẽ nào – Damon đang bị đau? Nếu anh ấy có thể hiểu bất kì điều nào trong số những thứ đang xảy ra, liệu anh ấy có thể phân biệt được nỗi đau ấy với nỗi đau và sự căm giận anh dành cho Stefan?

Cô không biết. Cô chỉ biết đã thấy cái ánh nhìn kinh khủng trong mắt anh ấy khi Stefan nói với anh hãy rời khỏi nhà trọ. Và cô biết có những sinh vật trong rừng – lũ malach, có thể chi phối trí óc con người.

Cô sợ hãi, sợ hãi sâu sắc rằng ngay lúc này malach đang điều khiển Damon, làm vậy bản thêm mặt tối của anh ấy và đẩy anh ấy đến với những điều khủng khiếp, những điều mà anh chưa từng làm kể cả lúc anh tệ nhất.

Nhưng sao cô có thể chắc chắn được điều đó? Làm thế nào để cô biết có hoặc không cái gì đang đứng sau lũ malach, đang điều khiển chúng? Linh tính cô mách bảo cô rằng chuyện này có vấn đề, rằng Damon có thể hoàn toàn không nhận thức được cơ thể của mình đang làm gì, nhưng đó có thể chỉ là ảo tưởng.

Chắc chắn tất cả những gì cô cảm nhận được xung quanh cô là những sinh vật nhỏ bé, độc ác, xấu xa. Cô có thể cảm nhận chúng vây quanh khu đất, những con côn trùng kì lạ giống như con từng tấn công Matt. Chúng đang bị kích thích trong niềm thích thú, đang vẫy những xúc tu xung quanh, tạo nên những tiếng động giống như tiếng kêu ù ù của máy bay trực thăng.

Có phải hiện tại chúng đang chi phối Damon? Rõ ràng là anh ấy chưa bao giờ làm tổn thương bất kỳ một người nào mà cô biết bằng cái cách anh làm hôm nay. Cô phải đưa cả ba người cùng thoát khỏi nơi này. Nơi này thật bệnh hoạn, độc ác. Một lần nữa, cô cảm thấy một đợt sóng muốn ỷ lại vào Stefan - người có lẽ biết phải làm gì trong tình huống này.

166. Chương 167

Cô quay lại, thật chậm rãi, để nhìn vào Damon.

“Tôi có thể gọi ai đó tới giúp Matt được không? Tôi sợ bỏ cậu ấy lại đây sẽ không an toàn; tôi sợ chúng sẽ bắt được cậu ấy.”

Việc đó cũng chỉ để cho hắn hiểu cô đã biết ‘chúng’ trốn trong những lùm cỏ, trong những cây đỗ quyên và trong những bụi cây nhựa ruồi xung quanh.

Damon do dự, hắn có vẻ như cũng cân nhắc đến điều đó. Rồi hắn lắc đầu.

“Chúng ta không muốn cho chúng quá nhiều đầu mối dẫn đến nơi người ở,” - hắn hào hứng nói - “Đó sẽ là một trải nghiệm thú vị, xem các malach tóm hắn – và cách chúng tóm hắn.”

“Đó không phải một trải nghiệm thú vị.” - Elena nói với giọng dứt khoát. - “Matt là bạn của tôi”.

“Dù sao thì bây giờ chúng ta sẽ bỏ hắn lại. Ta không tin người – cả khi người nhấn tin cho Meredith hay Bonnie bằng điện thoại của ta.”

Elena không nói gì. Thật ra mà nói, hắn đã đúng khi không tin tưởng cô, khi mà cô và Meredith và Bonnie đã tự lập một mật mã phức tạp bằng những cụm từ tưởng chừng như vô hại ngay khi họ biết Damon dõi theo Elena. Đó là chuyện trước kia trong đời cô - theo nghĩa đen - nhưng cô vẫn còn nhớ chúng.

Lặng thinh, cô chỉ đơn giản đi theo Damon đến chỗ chiếc Ferrari.

Cô phải chịu trách nhiệm về Matt.

“Lần này, người không tranh cãi nhiều, ta tò mò tự hỏi người đang âm mưu điều gì.”

“Tôi đang suy tính làm sao chúng ta có thể xoay sở với chuyện này. Trừ phi anh nói với tôi ‘chúng’ là gì,” - cô nói ra, cảm thấy đúng cảm hơn cô nghĩ.

“Tốt thôi, hiện tại ‘chúng’ là cái gì tùy thuộc vào người.” Damon tùy tiện tặng cho Matt một cú đá vào sườn. Hắn đi tới lui trong bãi đất tưởng chừng như nhỏ hơn bao giờ hết - trong một vòng tròn không bao gồm cô.

Cô tiến vài bước về phía hắn – và trượt ngã. Cô không hiểu nổi tại sao điều đó lại xảy ra. Có thể con vật khổng lồ kia đang thở. Hay có thể đó chỉ do những chiếc lá thông trơn trượt dưới đế giày của cô.

Nhưng trong khoảnh khắc khi cô đang hướng về phía Matt, chân của cô dường như đã biến mất phía bên dưới thân và cô trượt trên mặt đất trơn trượt không có gì để bám lấy.

Và rồi, thật êm ái và nhẹ nhàng, cô đã ở trong vòng tay của Damon. Với lễ nghi đã tồn tại qua hàng thế kỷ của người Virginia, cô tự giác nói: “Cảm ơn”.

“Rất vui lòng.”

“Đúng” - cô nghĩ - “Ý nghĩa của tất cả chuyện này là vậy, là sự ‘vui lòng’ của hắn ta, và đó là tất cả vấn đề.”

Đó là khi cô nhận thấy họ đang hướng tới chiếc Jaguar của cô.

“Ôi, không, chúng ta không thể,”- cô nói.

167. Chương 168

“Ồ, có chứ, chúng ta sẽ – nếu anh muốn,” – hắn nói - “Trừ khi em muốn nhìn thấy anh bạn Matt của mình trải qua điều đó một lần nữa. Lần này trái tim hắn có lẽ sẽ đầu hàng.”

“Damon.” - cô tự đẩy mình thoát khỏi vòng tay của hắn, và đứng dậy bằng chính đôi chân của mình. - “Tôi không hiểu. Thế này chẳng giống anh chút nào. Lấy những gì anh muốn và đi đi.”

Hắn chỉ tiếp tục nhìn cô – “Anh đang làm điều ấy đây thôi.”

“Anh không cần phải ...” - vì mạng sống, cô không thể nén nổi sự run sợ toát ra từ giọng nói của mình – “..đưa tôi tới chỗ nào đặc biệt để lấy máu của tôi. Matt sẽ không biết. Cậu ấy bất tỉnh rồi.”

Khu rừng thưa im lặng hồi lâu. Sự im lặng tuyệt đối. Những loài chim ăn đêm và những chú dế cũng ngừng tạo những bản nhạc của mình. Bất ngờ Elena cảm thấy như mình như đang cười trên nỗi sợ và nó đang rơi xuống, bỏ lại dạ dày và các cơ quan khác ở trên đỉnh. Sau đó Damon cất tiếng.

“Anh cần em. Duy nhất em thôi.”

Elena gắng hết sức có thể để giữ cho đầu óc tỉnh táo mặc dù sương mù có vẻ như đã lan tỏa khắp nơi.

“Anh biết điều đó là không thể.”

“Anh biết điều đó có thể với Stefan. Khi em ở với nó, em chẳng nghĩ gì ngoài nó. Em không nhìn thấy, không nghe thấy, không cảm nhận bất cứ điều gì ngoài nó.”

Elena nổi da gà toàn thân. Cô nói thận trọng như thể có gì đó tắc nghẽn trong cổ họng, : “Damon, có phải anh đã làm gì với Stefan?”

“Tại sao anh lại muốn làm chuyện như thế ?”

Elena trầm giọng - “Cả tôi và anh đều biết tại sao mà.”

“Ý em là...” Damon bắt đầu nói một cách tùy tiện, nhưng giọng anh kịch liệt hơn khi anh siết vai cô - “..em có thể không thấy gì ngoài anh, không nghe bất cứ thứ gì ngoài anh, không nghĩ về điều gì khác ngoài anh?”

Vẫn im lặng, vẫn cố kiểm soát cơn kinh hãi, Elena nói - “Bỏ kính ra đi, Damon.”

Damon liếc lên trên và xung quanh như thể trấn an chính mình rằng không còn tia nắng nào của mặt trời có thể xuyên qua thể giới màu xanh ẩm ướt đang bao phủ họ. Sau đó với một tay, anh cởi bỏ chiếc kính râm.

Elena thấy mình đang nhìn vào đôi mắt có màu thẫm đen như màu hoa diên vĩ - lại cũng không khác mấy màu tím đậm. Cô...bật một nút công tắc trong não, để có thể tập trung mọi giác quan nắm bắt khuôn mặt của Damon, biểu cảm của anh, sức mạnh đang tuàn hoàn trong anh .

Đôi mắt của anh vẫn đen thẫm ,sâu thẫm như một hang động khó dò. Không có sắc đỏ. Hoặc anh ấy vốn thế, hoặc là cô đã lầm.

“Mình tin những gì mình thấy lúc trước” - Elena tự nhủ - “bằng chính đôi mắt của mình.”

“Damon. Tôi sẽ làm mọi thứ, mọi thứ anh muốn. Nhưng anh phải nói với tôi. Anh có làm gì với Stefan không ?”

“Stefan vẫn rất mạnh nhờ máu của em khi nó bỏ em đi.” - anh nhắc nhở cô, và trước khi cô có thể phủ định – “..và, để trả lời cho câu hỏi một cách chính xác, anh không biết nó ở đâu. Từ lúc đó em đã có lời hứa của anh. Nhưng anh nói thêm : điều đó là đúng - điều mà em đã nghĩ đến lúc trước ấy,” - anh thêm vào khi Elena cố bước ra xa để thoát khỏi sự kìm kẹp của anh trên vai cô.

168. Chương 169

“ Anh là người duy nhất, Elena. Người duy nhất mà em không thể chinh phục. Người duy nhất em không thể thao túng. Hấp dẫn chứ ,phải không ?”

Bỗng nhiên, bất chấp nỗi sợ hãi của mình, cô giận dữ nói : “Vậy tại sao lại làm tổn thương Matt? Cậu ấy chỉ là bạn tôi. Cậu ấy thì liên quan gì chứ ?”

“Chỉ là bạn.” - Và Damon bắt đầu cười theo cái cách mà anh ta đã cười trước đó - kỳ quái.

“Tốt thôi, tôi biết cậu ấy không liên quan gì với chuyện Stefan bỏ đi” - Elena cúi kính.

Damon quay qua cô, nhưng lúc đó khoảnh khắc thừa lờ mờ đến nỗi cô không thể đọc được vẻ mặt của anh.

“Ai đã nói thế ? Nhưng điều đó không có nghĩa anh sẽ không lợi dụng cơ hội đó.” Anh nhắc Matt lên một cách dễ dàng và giơ lên một cái gì đó lấp lánh bạc từ tay kia.

Chìa khóa của cô . Từ túi quần bò của cô. Nó đã bị lấy mất, không nghi ngờ gì đó là lúc cô vẫn nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Cô không thể nói lên điều gì từ giọng của anh ấy, ngoại trừ việc nó toát ra vẻ cay đắng và tàn nhẫn – cái giọng bình thường nếu người anh đang nói chuyện là Stefan.

“Với máu của em trong người nó, anh không thể giết nỗi em trai mình cho dù anh đã thử..”, “..vào lần cuối anh thấy nó,” - anh nói thêm.

“Anh đã thử ?”

“Thật ra mà nói thì, không. Em đã có lời hứa của anh rồi mà.”

“Và anh không biết anh ấy ở đâu?”

“Không.” - Anh nhắc Matt lên.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy?”

“Đưa anh ta đi cùng chúng ta. Hẳn sẽ là con tin để em có hành vi tốt hơn.”

“Ôi, không” - Elena nói lớn, rảo bước. - “Đây là chuyện giữa tôi và anh. Anh làm tổn thương Matt thế là đủ rồi.” Cô chớp mắt và một lần nữa gần như hét lên khi thấy Damon đang ở quá gần mình, với tốc độ quá nhanh.

“Tôi sẽ làm mọi việc anh muốn. Bất cứ điều gì anh muốn. Nhưng không phải ở ngoài này và có Matt bên cạnh.”

“Thôi nào, Elena” - cô suy nghĩ – “Ngón nghề quyến rũ đàn ông của mày đâu rồi khi mày cần đến nó ? Mày đã từng quyến rũ được bất kì chàng trai nào cơ mà ;bây giờ chỉ vì anh ta là vampire mà mày không làm được à ?”

“Hãy đưa em đi đâu đó...” - cô ỏn ẻn nói, vòng cánh tay mình qua cánh tay còn rảnh của anh - “..nhưng hãy là chiếc Ferrari. Em không muốn đi bằng xe của mình .Đưa em đi bằng chiếc Ferrari.”

Damon bước nhanh trở lại chiếc Ferrari, mở khóa, và nhìn vào bên trong. Rồi anh nhìn Matt.

Rõ ràng là cậu bé quá cao và to lớn không vừa với thân xe... ít nhất, không phải với tứ chi gắn liền với cậu ta.

169. Chương 170

“Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó,” - Elena nói. - “Cứ đặt cậu ấy vào trong chiếc Jaguar cùng bộ chìa khóa và cậu ấy sẽ an toàn – cứ nhốt cậu ấy lại.” - Elena gắng sức cầu nguyện cho những gì cô đã nói là đúng.

Trong giây lát Damon không nói gì, sau đó anh ngược lên cùng một nụ cười tuyệt đẹp đến độ khiến cô choáng váng .

“Được rồi,” - anh nói. Anh vứt Matt xuống đất lần nữa.- “Nếu em cố bỏ chạy khi anh di chuyển những chiếc xe, anh sẽ cán qua hần ta.”

“Damon, Damon, chẳng lẽ anh không hiểu? Con người không làm vậy với bạn của họ” - Elena thầm nghĩ khi anh mang chiếc Ferrari đi ,đưa chiếc Jaguar vào, để anh có thể bỏ Matt vô đó.

“Được rồi,” - cô lí nhí nói. Cô thấy sợ phải nhìn vào Damon. - “Bây giờ – anh muốn gì?”

Damon có khuynh hướng thích những vòng eo uốn lượn theo một đường cung duyên dáng,chiếc Ferrari là một ví dụ điển hình. Cô tự hỏi điều gì có thể xảy ra một khi cô ở trong đó. Nếu anh ấy giống những kẻ sàm sỡ bình thường khác – nếu không vì nghĩ cho Matt – nếu cô không sợ khu rừng này hơn là sợ anh ta....

Cô ngáp ngừng và sau đó bước vào trong xe của Damon.

Vào trong, cô kéo áo lót ra ngoài quần jean để giấu diếm sự thật là cô không cài dây an toàn.Cô nghi ngờ Damon chưa bao giờ cài dây an toàn hoặc khóa cửa xe hoặc bất cứ điều gì tương tự. Thận trọng không phải là bản tính của anh. Và bây giờ cô cầu nguyện rằng sẽ không có vấn đề gì trong tư tưởng của anh ấy.

“Nghiêm túc đi, Damon, chúng ta sắp đi đâu?” Cô nói khi anh đã vào trong xe Ferrari.

“Đầu tiên, một ly trước khi lên đường chứ?” - Damon gợi ý, giọng anh toát ra vẻ hài hước giả tạo .

Elena đã đoán được điều đó. Cô ngồi một cách thụ động khi những ngón tay hơi run của Damon chạm vào cảm cô, xoay nghiêng nó. Cô nhắm mắt vào cảm thấy có hai chiếc răng nanh sắc như răng nanh loài rắn xuyên qua da mình. Cô tiếp tục nhắm mắt khi mà kẻ tấn công đưa miệng mình áp vào vết cắn và bắt đầu

uống máu một cách miệt mài. “Một ly trước khi lên đường” của Damon giống như những gì mà cô đã đoán, đủ để đưa cả hai rơi vào sự nguy hiểm. Nhưng đó là mãi sau khi cô thực sự bắt đầu cảm thấy không thể chịu nổi một phút nào nữa và đẩy vai anh..

Anh giữ thêm vài giây đau đớn chỉ để thể hiện ai mới là chủ nhân ở đây. Sau đó anh thả cô ra, liếm môi mình một cách say sưa, đôi mắt anh nhìn cô sáng lập lòe xuyên qua cả chiếc kính Ray-Bans.

“Tuyệt diệu,” - anh nói - “Thật khó tin. Tại sao em —”

“Ồ ờ, cứ bảo tôi là chai rượu mạch nha lâu năm đi” - cô nghĩ thầm – “Đó đúng là cách để lấy lòng tôi đấy.”

“Chúng ta có thể đi được chưa?” cô hỏi về mĩa mai. Và sau đó, đột nhiên nhớ ra thói quen lái xe của Damon, cô cố tình nói thêm - “Hãy cẩn thận, con đường này rất khúc khuỷu và nhiều đoạn rẽ.”

Nó có hiệu quả đúng như cô hy vọng. Damon nhún ga và họ vọt ra khỏi bãi đất với tốc độ cao. Sau đó họ đột ngột quay lại khu rừng cổ với một tốc độ còn nhanh hơn bất kì lần nào Elena từng lái qua đây, nhanh hơn bất kì ai cô đã đi cùng với vai trò hành khách trước đây.

170. Chương 171

Nhưng chúng vẫn là những con đường khi xưa của cô. Từ thuở nhỏ cô vẫn chơi ở đây. Chỉ có một vài gia đình sống trong phạm vi khu rừng cổ, nhưng nơi của họ là ở bên phải con đường - bên cô - và cô đã sẵn sàng cho việc đó. Anh ấy sẽ đột ngột bẻ lái qua trái ngay trước khúc quanh thứ hai trước khi rẽ vào con đường đến nhà Dunstans - và trong giây phút bẻ lái, cô có thể nhảy ra.

Những con đường qua khu rừng cổ không có vỉa hè, tất nhiên, nhưng chỗ này có những cây đỗ quyên cao lớn và những bụi cây khác. Tất cả những gì cô cần làm là cầu nguyện. Cầu nguyện rằng cô sẽ không làm gãy cổ mình bởi sự va chạm. Cầu rằng cô sẽ không làm gãy vai hay chân trước khi lê mình qua vài thước rừng để về nhà. Cầu cho gia đình Dunstans sẽ ở nhà khi cô gõ cửa và cầu rằng họ sẽ nghe khi cô nói với họ đừng cho tên vampire phía sau cô vào nhà.

Cô nhìn đoạn đường vòng. Cô không biết tại sao Damon không đọc suy nghĩ của cô, nhưng hình như anh ấy không thể. Anh không nói gì và chỉ có sự đề phòng của anh ngăn cản cô cố gắng thoát ra thật nhanh.

Cô sẽ bị đau, cô đã biết điều đó. Nhưng phần tồi tệ nhất của sự đau đớn là nỗi sợ, và cô không hề sợ.

Khi anh đi vòng qua khúc quanh, cô kéo tay cầm và đẩy cửa mở bằng tất cả sức lực có thể với đôi tay trong khi cô đá mạnh nhất có thể với chân mình. Cánh cửa bật ra, nhanh chóng bị ảnh hưởng bởi lực ly tâm, cả chân Elena. Cả Elena.

Cú đá của cô đưa một nửa người cô ra khỏi xe, Damon chộp lấy cô nhưng chỉ tóm được vài sợi tóc. Trong chốc lát cô nghĩ anh đã giữ được cô bên trong mà không cần phải ôm lấy cô. Cô lảo đảo trong không khí, như chiếc bè nổi, chỉ còn hai feet nữa là chạm mặt đất, cô chộp những chiếc lá của bụi cây dương xỉ, nhánh cây, bất cứ thứ gì cô có thể dùng để làm chậm lại tốc độ của mình. Và ở đây - nơi mà phép màu và hiện thực gặp nhau, cô đã làm được, đã chậm lại trong khi hơi lơ lửng bởi sức mạnh của Damon, mặc dù nó đưa cô đi xa khỏi nhà Dunstans hơn cô mong muốn.

Sau đó, cô chạm mặt đất, và cố hết sức vịn mình trong không khí để nhận sự va chạm bằng hông hoặc phía sau vai, nhưng có gì đó không ổn và gót chân trái của cô chạm đất đầu tiên - Chúa ơi! - và mọi thứ như xoắn vào nhau, cô xoay hoàn toàn một vòng, và đập đầu gối vào bê tông - Chúa ơi, chúa ơi! - nó bật cô trở lại vào không khí và đưa cô chạm đất bằng vai phải thật mạnh, như thể nó đã cố tình nhắm vào vai cô.

Cô đã hoàn toàn bị hạ gục bởi cú va chạm đầu tiên, buộc phải hút không khí trong lần va chạm thứ hai và thứ ba.

Dù cho bị văng, bay trong vũ trụ, vẫn có một dấu hiệu mà cô không thể bỏ lỡ - một cây gỗ vân sam khác lạ mọc trên đường mà cô chú ý khoảng 10 feet phía sau khi sắp nhảy ra khỏi xe. Những giọt nước mắt không thể kiềm chế được lăn dài trên má cô khi cô kéo những tua dây leo vướng vào mắt cá chân - và đó cũng là một điều tốt. Một vài giọt nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của cô, làm cô thấy sợ hãi - khi cô chịu hai cú va chạm đau đớn cuối - cô có thể đã bất tỉnh. Nhưng cô đã ra ngoài con đường, mắt cô đã được lau sạch, cô

có thể nhìn thấy cây gỗ vân sam và cả hoàng hôn ngay phía trước, và cô đã tỉnh táo một cách triệt để. Và điều đó có nghĩa là nếu cô tiến về hoàng hôn một góc 45 độ về phía bên phải, cô có thể đã bỏ lỡ đường về nhà Dunstan, nhà, chuồng, cánh đồng ngô đều ở đó .chỉ cho cô có lẽ chỉ cách tầm 25 bước qua rừng.

171. Chương 172

Cô vẫn không ngừng lặn khi cố kéo những bụi cây đã cản trở cô và làm chân cô khó chịu ,cũng như khi cô kéo những cuống lá mắc vào tóc mình. Suy tính quay trở về nhà Dunstans xuất hiện ngay trong đầu cô, ngay khi cô quay lại và nhìn thấy đường cỏ dập nát, cô có thể thông qua những cây xanh và vết máu vương lại trên trên đường để quay về.

Đầu tiên cô nhìn lớp da tay mình với trong sự hoang mang; chúng không thể bỏ qua một con đường mòn đầm máu như vậy được. Chúng sẽ không . Một đầu gối đã bị trầy da – thực sự bị tróc da ,xuyên qua quần jean của cô , và một vấn đề đã xảy ra với cẳng chân cô , ít chảy máu nhưng khiến cô đau đớn như bị tia sáng trắng chiếu vào mắt mặc cho cô cố gắng để di chuyển. Hai cánh tay với nhiều vết xước.

Không có thời gian để tìm hiểu hoặc hình dung cô có thể làm gì cho cái vai của mình. “Ascreeeeeeech” – có tiếng phanh xe trước vang lên. Chúa ơi, anh ta chậm quá. Không,mình phải nhanh lên, mặc xác sự đau đớn và sợ hãi. Cứ động đi!

Cô ra lệnh cho chân mình lết đi trong rừng. Chân phải của cô đã nghe theo nhưng khi chân trái cô chạm đất ,pháo hoa như nổ sau mắt cô. Cô đang trong trạng thái kích động thiếu tỉnh táo; cô nhìn thấy cây gây ngay khi cô ngã xuống. Cô lặn một hoặc hai vòng, làm vết thương đỏ nhạt lộ rõ biến mất trong đầu , rồi cô có thể tóm lấy nó. Nó như được thiết kế đặc biệt ột chiếc nặng, thấp dưới nách và cụt một đầu nhưng sắc ở đầu kia. Cô kẹp nó dưới cánh tay trái của mình và bằng cách nào đó ,thu thập từng chút lí trí từ vùng lầy : cô đẩy chân phải của lên và dựa vào cái nặng sao cho chỉ chạm nhẹ bàn chân trái xuống đất.

Cô quay lại con dốc và cố leo lên lần nữa - nhưng ở đó, cô đã nhìn thấy nó : những gì cuối cùng còn sót lại của ánh hoàng hôn và con đường phía sau . “Hướng 45 độ bên phải ánh sáng” - cô nghĩ.

Cám ơn chúa, cánh tay phải của cô không bị thương gì nhiều, với nó cô có thể tự chống đỡ vai trái trên cái nặng.Vẫn không một chút do dự, không cho Damon thêm một giây để đi theo , cô lao mình vào trong rừng theo hướng đã chọn.

Tiến vào khu rừng cổ.

Chương 27

Dịch bởi : furze_canary_dynamic@yahoo - KST Community (katies91 - e-thuvien) ,kuisuira.

Edit : kuisuira

Khi Damon thức dậy, anh đã phải vật lộn với cái bánh xe của chiếc Ferrari. Anh đang ở trên một con đường hẹp, gần như dẫn thẳng đến ánh hoàng hôn rực rỡ - còn cánh cửa xe mở ra đang nhấp nhô.

Và một lần nữa, chỉ có sự kết hợp giữa phản ứng gần như là tức thời và sự thiết kế tuyệt vời của chiếc xe mới giúp anh tránh khỏi cái mương bùn rộng ở cả hai bên của con đường một làn xe. Nhưng anh đã xoay sở được, và cuối cùng, với ánh hoàng hôn ở phía sau lưng, anh nhìn đắm đắm vào cái bóng đổ dài trên đường, tự hỏi cái quái gì đã xảy ra với mình.

172. Chương 173

Anh lái xe rồi ngủ quên ư? Còn cái cửa xe – sao nó lại mở?

Và sau đó chuyện gì đã xảy ra? Một sợi dây mỏng, dài, hơi gợn sóng, trông như một sợi tơ, đang sáng lên bởi ánh mặt trời đỏ chiếu vào. Nó nằm lơ lửng trên cái cửa sổ được đóng chặt với trần xe.

Anh không hề nghĩ đến chuyện đỗ chiếc xe sang một bên mà dừng ở ngay giữa đường và rồi đi xung quanh để nhìn rõ sợi tóc đó.

Trong những ngón tay của anh, đưa về hướng ánh sáng, những sợi tóc đó biến thành màu trắng. Nhưng khi đưa ngược lại về phía tối của khi rừng, nó hiện ra màu thật của mình: vàng .

Một sợi tóc vàng, dài và hơi gợn sóng.

Elena.

Ngay khi nhận ra sợi tóc, anh lập tức quay trở lại xe và bắt đầu đi ngược về con đường cũ. Thứ gì đã kéo Elena ra khỏi xe của anh mà không để lại một dấu sơn bị trầy nào? Thứ gì có thể làm điều đó? Làm thế nào mà anh có được Elena trong chuyến đi này? Tại sao anh không thể nhớ được điều gì? Lẽ nào cả hai đều đã bị tấn công ...?

Quay ngược xe về con đường cũ, tuy nhiên những dấu vết trên con đường bên phía ghế ngồi của hành khách đã nói lên toàn bộ câu chuyện khủng khiếp. Vì lý do nào đó mà Elena đã bị đe dọa và nhảy ra khỏi xe – hay là một thứ Quyền năng nào đó đã kéo cô ấy đi. Và Damon, người mà ngay bây giờ đang cảm thấy như có hơi nóng tỏa ra từ khắp da thịt, biết rằng chỉ có hai sinh vật trong khu rừng này có thể phải chịu trách nhiệm về điều đó.

Anh phát đi một làn sóng thăm dò, một vòng tròn đơn giản không thể bị phát hiện, và anh gần như mất điều khiển chiếc xe lần nữa

“Merda!” - Cú nổ chết người đó bùng lên như hình dạng một quả cầu – những con chim bị ném khỏi bầu trời. Nó tràn qua khu rừng cổ, rồi Fell’s Church – khu vực bao quanh nó, rồi cả những khu vực xa hơn, trước khi biến mất sau khi đi xa cả hàng trăm dặm.

Quyền năng ư ? Anh không phải là một ma cà rồng, anh là Hiện thân của cái chết. Damon đã có những ý nghĩ mơ hồ đó khi dừng xe lại bên đường, và chờ cho đến khi những hỗn loạn trong tâm trí lắng xuống. Nhưng một Quyền năng như vậy có thể xuất phát từ đâu?

Nếu là Stefan thì anh đã có thể dừng lại, cảm thấy hơi rừng mình và không ngừng tự hỏi. Nhưng Damon chỉ nhếch mép cười một cách độc ác, tăng tốc hết ga, và phát ra hàng ngàn tín hiệu dò tìm bao trùm khắp mặt đất, tất cả đều chỉ để bắt lấy thứ sinh vật có hình dạng con cáo đang chạy hoặc trốn trong khu rừng cổ.

Anh tóm nó chỉ trong một phần mười giây.

Ở ngay kia. Phía dưới của bụi rậm đen, nếu anh không lầm – thật ra là phía dưới những bụi cây nhiều không kể xiết. Và Shinichi biết, anh đang đến.

Tốt. Damon phát một nguồn năng lượng trực tiếp đến con cáo, bắt nó với một kekkai – một dạng như sợi dây vô hình – một cái rào cản được anh dựng lên một cách chậm rãi, rất thận trọng, bao quanh con vật đang giãy giụa. Shinichi cố đánh trả lại cái quyền lực chết người kia. Damon sử dụng kekkai để tóm gọn cơ thể con vật, và quăng cái thân cáo nhỏ xuống đất.

173. Chương 174

Sau một vài cú đập mình xuống đất, Shinichi quyết định ngừng chống trả, và thay vào đó là giả chết. Với Damon, điều đó cũng được thôi. Anh nghĩ đó là hình thái dễ nhìn nhất của Shinichi, ngoại trừ một tí về cái vai diễn.

Cuối cùng thì anh cũng phải đi cất chiếc Ferrari vào giữa 2 cái cây, và chạy nhanh đến chỗ bụi cây nơi Shinichi giờ đây đang phải chiến đấu với cái hàng rào bao quanh để có thể biến thành hình dạng con người.

Bước lùi lại, nhắm mắt, tay khoanh chéo trước ngực, Damon quan sát cuộc chiến trong một lúc. Sau đó, anh mới nói lỏng vùng kekkai đủ để nó có thể biến hình.

Và Shinichi lúc này đã trở thành con người, với hai bàn tay của Damon ở quanh cổ họng.

“Elena đâu, kono bakayarou?” Trong một cuộc đời là ma cà rồng, bạn học được rất nhiều lời nguyền. Damon thích sử dụng những lời nguyền bằng thứ ngôn ngữ của nạn nhân. Anh nguyên rủa Shinichi tất cả những gì có thể nghĩ đến, bởi Shinichi vẫn đang giãy dụa, và vẫn đang kêu cứu người em nó . Damon đang có một

vài chọn lựa để nói điều đó bằng tiếng Ý, ví dụ như :mày giấu người em song sinh của mày ở đâu..., uhm, tốt cho nhiều lời nguyên sáng tạo.

Anh cảm giác được có một con vật mang hình dạng cáo đang đuổi theo anh – và anh nhận ra rằng con Misao đó đang có ý định giết người. Cô đang trong hình dạng thật của mình - một kitsune (một con cáo tinh): trông như cái thứ màu đỏ anh từng cố cán qua khi lái xe với Damaris. Một con cáo, nhưng là một con cáo với hai, ba ... và 6 cái đuôi cả thảy. Những cái đuôi dư ra thường vô hình, anh kết luận khi anh bắt cô ta một cách gọn gàng cũng bằng kekkai. Nhưng cô ta đã sẵn sàng để cho anh thấy hết những cái đuôi đó, sẵn sàng sử dụng hết mọi năng lượng của bản thân để cứu lấy anh trai mình.

Damon giải quyết điều đó bằng cách giam cô em đang giãy giụa một cách vô vọng trong cái hàng rào, và nói với Shinichi - “Cô em nhỏ của mày chiến đấu tốt hơn mày đó, bakayarou. Nào, bây giờ giao Elena ra cho tao.”

Shinichi đột nhiên thay đổi hình dạng và nhảy xổ vào cổ họng của Damon, với 2 hàm răng trắng sắc nhọn dễ nhận thấy, cả hàm trên lẫn dưới. Cả hai đều đang rất kích động, hormon nam tăng cao – và Damon với nguồn năng lượng mới, đã để điều đó xảy ra.

Damon thật sự đã cảm thấy hàm răng đó sượt qua cổ họng mình trước khi anh đặt bàn tay mình quanh cổ con cáo. Nhưng lần này, Shinichi đã hiện những cái đuôi ra, những cái đuôi xòe theo hình cánh quạt, nhưng Damon chẳng bận tâm để đếm. Thay vào đó, anh đập đôi giày ống vừa vặn của mình lên những cái đuôi hình cánh quạt đó và kéo căng nó ra với hai bàn tay kia. Thấy cảnh đó, Misao rít lên trong giận dữ và đau đớn. Shinichi giãy giụa cong cả thân lại, đôi mắt vàng dán chặt vào Damon. Một phút nữa thôi, xương sống của nó sẽ gãy.

“Tao sẽ thích điều đó, ” - Damon ngọt ngào nói với nó- “Bởi tao cá rằng Misao biết bất cứ điều gì mà mày biết. Và thật tệ khi mày không còn ở đây để chứng kiến cái chết của nó”.

174. Chương 175

Shinichi, điên cuồng với sự giận dữ, dường như là sẵn sàng chịu chết, và phó mặc Misao cho lòng khoan dung của Damon, chỉ để tránh bị thua trong cuộc đấu này. Nhưng đột ngột, mắt nó tối sầm lại, cơ thể mềm oặt đi, và một số từ yếu ớt xuất hiện trong óc Damon.

...đau...quá... không...nghĩ...được..

Damon đánh giá nó một cách đặc biệt tồi tệ. Nếu là Stefan, trong trường hợp này, có thể đã giải tỏa rất nhiều áp lực cho kitsune để con cáo nhỏ tội nghiệp có thể suy nghĩ, nhưng Damon, ngược lại hoàn toàn, lại gia tăng áp lực một chút, sau đó lại đưa nó về trạng thái cũ.

“Vậy đã tốt hơn chưa?” Damon hỏi với giọng quan tâm. “Cáo nhỏ xinh bây giờ có thể suy nghĩ chưa?”

Mày .. đồ khốn...

Giận dữ vì Damon đột ngột nhớ ra vấn đề chính của tất cả những điều này

“Chuyện gì đã xảy ra với Elena? Dấu vết của cô ấy mất hút, không có dấu vết nào để lại trên cây. Chẳng lẽ cô ấy ở trong đó? Mày còn vài giây để sống, tính từ giờ. Nói!”

“Nói đi”, một giọng nói thứ hai vang lên, Damon liếc nhanh Misao. Anh đã để cô ấy trong tình trạng khá khinh suất và cô đã tìm được năng lượng và chỗ trống để biến hình thành người. Anh lấy nguồn năng lượng đó đi ngay lập tức, một cách bình thần.

Cô ấy nhỏ nhắn và mảnh mai, trông không khác gì một cô nữ sinh trung học Nhật Bản, ngoại trừ mái tóc giống như anh trai của cô – đen nhánh với màu đỏ ở đuôi. Điểm khác biệt duy nhất là màu đỏ của tóc cô nhạt màu hơn và sáng hơn – một màu đỏ thật sự rực rỡ. Tóc mái phủ xòa trên đôi mắt của cô và cả mái tóc huyền đang buông xòa trên đôi vai đã thấp lên những thật ngọn lửa chói sáng. Nó thật sự thu hút, nhưng những neuron đang hoạt động trong tâm trí của Damon lại liên kết những ngọn lửa ấy với sự nguy hiểm và lừa bịp.

“Cô ấy có thể đã rơi vào một cái bẫy” - Shinichi kết luận.

“Bẫy ư?” - Damon cau mày – “Bẫy nào?”

“Tôi sẽ đưa anh đến nơi mà anh có thể xem xét nó” - Shinichi đánh trống lảng.

“Lũ cáo có thể đột nhiên đổi ý. Nhưng mày biết sao không, tao không nghĩ là mày dễ thương tí nào”- Damon thì thầm, rồi quăng con kitsune - Shinichi trong hình dáng con người xuống đất, và Damon đã nói cái hàng rào dài đủ để con cáo trong hình người cổ nhồi đầu ra tung một cú đấm.

Anh nghiêng người né tránh một cách dễ dàng, và đáp trả lại nó một cú đấm, làm cho Shinichi đập mạnh người vào thân cây rồi dội ngược lại. Và trong khi con kitsune còn đang choáng váng với đôi mắt trợn ngược tròn, Damon vác nó lên vai và bắt đầu quay lại xe.

“Còn tôi thì sao?” - Misao đang cố kiềm cơn giận và làm ra vẻ tội nghiệp, nhưng cô thật sự chẳng giỏi làm điều đó.

“Mày cũng chẳng dễ thương tí nào”, Damon nói hờ hững. Anh có thể sẽ thích cái Quyền năng đặc biệt này. “Nhưng nếu mày đã hỏi khi nào mày có thể ra khỏi đó, thì đó là khi tao có được Elena. An toàn và khỏe mạnh, với tất cả những vết thương nhỏ ...”

175. Chương 176

Anh để ngỏ câu nguyên. Anh muốn đưa Shinichi đi đến bất cứ nơi đâu mà họ phải đi, trong khi con cáo còn choáng váng trong đau đớn.

.....

Elena đang đếm. Một bước thẳng tới trước, hai bước thẳng tới trước – gỡ đi những thứ chẳng chặt ở đế giày, ba bước, bốn bước, rồi năm bước thẳng tới – trời thật sự càng ngày càng tối, bước thứ sáu tới trước, tóc đang bị vướng vào cái gì đó, giật mạnh ra, bảy bước, rồi tám bước tới trước – chết tiệt. Một cái cây đổ. Quá cao để bò qua. Cô phải đi vòng qua thôi. Được rồi, hướng bên phải, một, hai ba – một cái cây dài – bảy bước. Bảy bước lùi lại – bây giờ, chuyển thẳng sang phải và tiếp tục bước. Quá đủ cho những gì mà mình muốn, mình không thể đếm bất cứ bước nào trong những bước này. Cho là mình đang ở bước thứ chín đi.

Đứng thẳng người lên bởi cái cây này cũng đang vươn thẳng – trời ơi, giờ đã tối như mực rồi. Cho nó là bước thứ 11 đi – cô đang bay. Cái gì đã làm cái nạng của cô trượt đi vậy, cô cũng không biết và cũng không thể nói. Trời quá tối để có thể mò mẫm xung quanh, có thể nếu cố tìm cô sẽ thấy bản thân mình bị nhiễm độc sỏi cũng nên. Những gì mà cô cần làm bây giờ là phải nghĩ về chuyện gì đó, phải suy nghĩ, để những đau đớn đang thấm dần từ chân trái của cô có thể sẽ giảm đi. Nhưng điều đó chẳng giúp ích được gì cho cả cánh tay phải của cô nữa, cô cố nắm lấy gì đó để bảo vệ cơ thể. Chúa ơi, cú ngã đó đau quá. Toàn bộ một bên cơ thể cô rất đau đớn. Nhưng cô cần phải đến nơi có con người bởi cô tin rằng chỉ có duy nhất con người mới có thể cứu được Matt.

“Mày cần phải tỉnh táo, Elena.”

“Mày đang làm điều đó!”

Bây giờ - cô không thể thấy thứ gì cả, nhưng khi bị ngã cô đã nảy ra một ý khá tốt về hướng đi tiếp. Nhưng nếu cô sai, cô có thể sẽ bị ngã đập xuống đường, và có thể sẽ đi ngược lại đường cũ.

Mười hai, mười ba – cô vẫn tiếp tục đếm, và tiếp tục nói chuyện với bản thân. Khi đếm tới hai mươi, cô thấy nhẹ cả người. Một tí nữa thôi cô sẽ có thể đến được một con đường dẫn vào nhà ai đó, một tí nữa thôi, cô sẽ đến được.

Trời tối đen, nhưng cô rất cẩn thận lướt nhẹ trên nền đất để có thể biết khi nào cô đến được nơi đó.

Một ... tí ... nữa ... thôi ...

Nhưng khi Elena đếm tới 40, cô biết là mình đã gặp rắc rối.

Nhưng cô bắt đầu sai ở bước nào chứ? Mỗi khi gặp một chướng ngại vật nhỏ cô đều bước sang phải, và ở bước tiếp, cô đều cẩn thận bước về bên trái. Và trên đường thì có rất nhiều thứ để làm mốc, có nhà, có chuồng, có những cánh đồng bắp nhỏ. Sao mà cô có thể bị lạc được? Bằng cách nào cơ chứ? Chỉ khoảng chừng nửa phút trong khu rừng này, và chỉ một vài bước trong khu rừng cổ.

Thậm chí cả cây cối cũng đã khác đi. Nơi mà cô bị ngã, ở gần đường, cây cối đa số đều là uất kim hương hay là cây mại châu. Giờ thì cô đang ở giữa những đám sồi đỏ, sồi trắng ... và những cây có quả hình nón.

176. Chương 177

Những cây sồi già ... và trên mặt đất, lớp lá kim và lá phủ đầy đã làm những bước chân khập khiễng của cô trở nên vô thanh.

Vô thanh ... nhưng cô cần sự giúp đỡ!

“Bà Dunstan! Ông Dunstan! Kristin! Jake”. Cô hét những cái tên đó vào khoảng không, nhưng nó lại có sức để bóp nghẹn giọng cô. Thực tế là, trong cái bóng tối đó cô có thể thấy rõ một dải mây mỏng cuộn lại trông như là – uhm – chính là sương mù.

“Bà Dunstaa—a-aan! Ông Dunstaa-aa-an! Kriiiisstiiiiinnn! Jaaa-aaake!”

Cô cần một chỗ trú ẩn, cô cần có sự giúp đỡ. Cả người cô đều đã bị thương, và đau nhất là ở chân trái và ở vai phải. Cô chỉ có thể hình dung ra hình ảnh của bản thân mà cô có thể đã tạo ra: bị phủ đầy những bùn và lá cây bởi những cú ngã theo mỗi feet, tóc cô rối bù như ổ quạ bởi những lần bị vướng vào cây, máu dính khắp người

Chỉ có một điều tốt: đó là cô chắc chắn mình trông không giống Elena Gilbert. Elena Gilbert có một mái tóc suôn mượt được chải chuốt cẩn thận hoặc là hơi rối một cách duyên dáng. Elena Gilbert là người tạo ra một thời trang ở Fell’s Church và sẽ không bao giờ bị bắt gặp với cái dây áo ngực rách bươm và cái quần jean dính đầy bùn. Cho dù mọi người có nghĩ người xa lạ đơn côi này là ai đi nữa, thì họ cũng không bao giờ nghĩ rằng đó là Elena.

Nhưng người xa lạ đơn côi này đang có một nỗi lo sợ đột ngột. Cô đã đi xuyên rừng rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào mà tóc cô bị vướng lại. Uh, thì tất nhiên là lúc đó cô có thể nhìn được, nhưng cô không nhớ là phải thường xuyên tránh đường để tóc khỏi bị vướng.

Giờ thì cứ như thể những cái cây này đang cố ý vươn cành thấp xuống để chụp và cứa lấy tóc cô vậy. Cô phải giữ lấy cái thân thể vụng về của mình được đứng yên, và cố giữ lấy đầu trong trường hợp xấu nhất – cô còn không thể xoay sở để có thể đứng thẳng cũng như xé nát những cái dây leo này.

Ngoài sự đau đớn bởi tóc đang bị giật mạnh, không có gì làm cô sợ như bị chụp chân đột ngột.

Elena đã lớn lên và chơi đùa trong khu rừng này, và nơi đây luôn có rất nhiều chỗ để đi mà không làm cô bị thương. Nhưng giờ đây ...mọi thứ đã ngoài tầm với, những cái dây leo dai nhách đã chụp được mắt cá chân cô, ngay nơi đang đau nhất. Và sau đó là sự đau đớn cực độ khi mà những cái gai rễ dày, đầy mủ đang cứa rách những ngón tay của cô.

Mình đang hoảng sợ, cô nghĩ, rồi cuộc thì tất cả những cảm giác từ khi cô bước chân vào bóng tối của khu Old Wood cũng được thốt lên thành lời. Người cô ứa đẫm bởi sương và mồ hôi, tóc thì ướt như thể cô đang đứng dưới mưa vậy. Ở đây quá tối! Và giờ thì trí tưởng tượng của cô đang bắt đầu hoạt động, nhưng không giống trí tưởng tượng của đa số mọi người, trí tưởng tượng của cô có những thông tin xác thực và vững chắc để xây dựng. Một bàn tay của vampire dường như đang làm rối tung tóc cô. Sau khoảng thời gian đau đớn vô cùng ở cổ chân và vai, cô kéo cái “bàn tay” ra khỏi tóc mình – để tìm thấy một cái cành cây cong khác.

177. Chương 178

Được rồi. Cô sẽ lờ đi nỗi đau, và xác định lại phương hướng ở đây, ở đây nơi mà phía bên kia là một cái cây dễ nhận thấy, một cây thông trắng khổng lồ với một cái lỗ lớn ở giữa, đủ lớn cho Bonnie có thể chui

vào. Xoay lưng lại với cái mặt phẳng đó, và đi thẳng về phía tây. Dù không thể thấy được các ngôi sao bởi chúng đã bị mây đã che khuất, nhưng cô cảm thấy rằng phía tây là phía bên trái của cô. Nếu cô đứng, thì nó sẽ dẫn cô về phía con đường. Còn nếu cô sai và đó là phía bắc, thì nó sẽ dẫn cô đến nhà Dunstons. Và nếu nó là phía nam, thì cuối cùng nó sẽ đưa cô đến một ngã rẽ khác của con đường. Còn nếu nó là phía tây ...uhm, sẽ là một cuộc hành trình dài đây, nhưng cuối cùng thì nó sẽ dẫn cô đến con lạch.

Nhưng trước hết, cô cần phải tập trung tất cả nguồn năng lượng của mình lại, tất cả những nguồn năng lượng mà cô đã sử dụng một cách không ý thức để làm dịu bớt nỗi đau và tăng thêm sức mạnh ình – cô sẽ tập trung chúng lại để thấp sáng nơi này lên, để nếu con đường kia hay tuyệt vời hơn là một ngôi nhà có trong tầm mắt thì cô có thể nhìn thấy nó từ nơi mình đang đứng. Đó đơn giản chỉ là những năng lượng của con người, nhưng, một lần nữa, cô nghĩ, những kiến thức để làm sao sử dụng được nguồn năng lượng đó đã tạo ra tất cả sự khác biệt. Cô tập hợp tất cả và nén chặt lại trong một quả cầu trắng và rồi lại nói lỏng quả cầu ra, cô xoay nó một vòng để nhìn xung quanh trước khi nó biến mất vào không trung.

Cây. Cây. Và cây

Sồi và mại châu, thông trắng và sồi. Không có một nền đất cao nào để đi tới. Khắp mọi hướng, không có gì ngoài cây cối, cứ như thể cô đang bị mất kẹt trong một khu rừng bị quỷ ám và không bao giờ có thể thoát ra được.

Nhưng cô sẽ thoát được. Bất cứ phương hướng nào, cuối cùng nó cũng sẽ dẫn cô đến chỗ con người – cho dù đó là hướng tây chẳng nữa. Cho dù có là hướng tây, cô cũng sẽ bơi theo dòng chảy, cho tới khi nó dẫn cô đến với con người.

Cô ước gì mình có một cái la bàn.

Cô ước gì mình có thể thấy được các vì sao.

Cả người cô đang run lên, nhưng không phải chỉ vì cơn lạnh. Cô đang bị thương, cô đang khiếp sợ. Nhưng cô phải quên nó đi thôi. Meredith sẽ không khóc. Meredith sẽ không sợ hãi. Meredith sẽ tìm thấy một con đường hợp lý để thoát ra.

Cô cần phải tìm sự giúp đỡ cho Matt.

Elena bắt đầu thực hiện bằng cách cắn chặt răng để quên đi sự đau đớn. Nếu mỗi vết thương của cô xảy ra riêng biệt, cô hẳn đã lầm âm lên, thổn thức và quằn quại với nỗi đau. Nhưng nhiều sự đau đớn khác nhau, nó đã vỡ ra một nỗi đau cực độ.

Bây giờ phải tuyệt đối cẩn thận. Phải chắc chắn rằng mình sẽ đi thẳng và không nghiêng người một góc nào cả. Phải chọn lấy mục tiêu kế tiếp trong một tầm nhìn thẳng.

Vấn đề bây giờ là trời quá tối để có thể nhìn được nhiều thứ. Cô chỉ có thể lần mò theo những đường rãnh sâu trên lớp vỏ cây để có thể đi thẳng. Có thể là một cây sồi đỏ. Được rồi, cứ đến đó đi. Lò cò một bước – oh, đau quá – nhảy bước nữa – nước mắt ướt nhòa má cô – lại nhảy – xa hơn chút nữa thôi – lò cò – mình có thể làm được – tiếp tục lò cò. Cô đặt tay lên cái vỏ cây xù xì. Ok, giờ thì nhìn thẳng về phía trước. Ah. Có thứ gì xám xám, thô ráp và to lớn ở phía trước – có lẽ là một cây sồi trắng. Lò cò bước qua nó – đau chết mất – bước lò cò – ai đó giúp tôi với – lại bước – phải bao lâu mới tới được nơi đó đây? – lại nhảy lò cò – bây giờ còn không xa nữa đâu – tiếp tục nhảy. Kia rồi. Cô dò dẫm bàn tay trên cái lớp vỏ cây rộng bản thô ráp.

178. Chương 179

Cô dò dẫm lại lần nữa.

Lần nữa.

Lần nữa. Lần nữa. Và lại lần nữa.

.....

“Cái gì đây?” Damon ra lệnh hỏi. Anh bị buộc phải để Shinichi dẫn đường cho tới khi họ ra khỏi xe lần nữa, nhưng anh vẫn giữ kekkai lỏng quanh nó và anh vẫn quan sát từng cử động của con cáo. Cho tới giờ anh vẫn chưa tin nó – uhm, thực ra là anh chẳng tin nó tí nào cả. “Cái gì ở phía sau hàng rào?” - anh hỏi lại lần nữa, siết chặt cái thông lòng quanh cổ con kitsune một cách bạo lực hơn.

“Căn nhà gỗ nhỏ của chúng tôi – Misao và tôi.”

“Và nó không có khả năng là một cái bẫy, phải không?”

“Nếu anh nghĩ vậy, được thôi! Tôi sẽ vào đó một mình ...” Shinichi cuối cùng cũng đổi sang cái dạng nửa cáo – nửa người: thiếu mất lông ở phần thắt lưng, với ngọn lửa màu hồng ngọc liếm từ dưới lên trên, một cái đuôi mượt mà có màu sắc tương tự, đang ve vẩy ở phía sau nó, và hai cái tai mềm đỏ rực đang vẫy xoắn trên phía đỉnh đầu của hắn.

Về mặt thẩm mỹ thì Damon chấp nhận, nhưng có điều quan trọng hơn mà giờ anh phải tự tay làm. Anh kéo tai của Shinichi và vẫy xoắn nó.

“Dừng lại”

“Tôi sẽ dừng nó khi tôi có được Elena – trừ khi mày đem cô ấy đến đây một cách thận trọng. Nếu cô ấy bị thương, tôi sẽ bắt bất cứ kẻ nào làm hại cô ấy và cắt nó ra thành từng lát. Mạng sống là cái giá nó phải trả.”

“Cho dù người đó là ai đi nữa?”

“Cho dù là ai đi nữa.”

Shinichi nhẹ run.

“Mày lạnh à?”

” ... chỉ là ... ngưỡng mộ cách giải quyết của anh”. Càng nhiều cơn rùng mình không chủ tâm hơn. Gần như là hắn rung cả thân lên. Đó là một tràng cười ư?

“Theo lời của Elena, tôi sẽ giữ chúng sống sót. Nhưng là trong đau khổ cùng cực.” - Damon xoắn cái tai của hắn mạnh hơn.- “Đi!”

Shinichi bước một bước, và một thế giới huyền diệu đã mở ra trước mắt, với con đường rải sỏi chạy thẳng đến cái cổng vòm, được những cây leo đại trườn quanh, và rủ xuống trông như những mặt dây chuyền.

Nó thật tuyệt vời!

Thậm chí khi nỗi đau có tăng lên, Elena vẫn bắt đầu hy vọng. Bất kể là cô đã trở nên thế nào, cô cần phải ra khỏi khu rừng này, một lúc nào đó. Cô phải làm được. Mặt đất rất cứng – và không có dấu hiệu nào của những cây nấm hay là hướng nghiêng đi xuống. Cô đã không đi về phía con lạch. Cô đang hướng về phía con đường. Rất có thể chứ!

179. Chương 180

Cô chỉnh lại tầm nhìn của mình đến một cái cây vỏ ngoài nhẵn nhụi. Cô lò cò bước đến đó, cái cảm giác mới về sự chắc chắn này đã làm cô gần như quên bằng đi sự đau đớn.

Cô ngã vào một cái cây lớn, trơn nhẵn có màu xám tro. Cô đã đổ cả người vào cái cây, khi có thứ gì đó làm cô bận tâm. Cái chân lủng lẳng của cô. Tại sao cái chân này cứ va thật đau vào mấy cái thân cây vậy? Mỗi khi cô ngừng lại, nó vẫn cứ tiếp tục va đập vào những cái cây khác. Cô chống vào thân cây để dừng người dậy, và, hình như cô biết rằng có thứ gì đó rất quan trọng, cô tập trung tất cả năng lượng lại và phát nó ra thành một sự bùng lên của một đốm sáng trắng.

Cái cây với cái lỗ lớn ở giữa, cái cây ở vị trí lúc cô bắt đầu đi, đang ở phía trước cô.

Cô đứng lặng người một lúc, lãng phí nguồn năng lượng để giữ lấy đốm sáng. Có thể nó có gì khác ...

Không. Cô đang ở phía bên kia của cái cây, nhưng nó là một. Nhúm tóc rối bị mắc trên cái vỏ cây xám đã bị bong ra. Cái dấu máu khô hình bàn tay. Phía dưới nó là nơi mà cái chân đầy máu của cô vừa để lại dấu – rất mới.

Cô đã bước đi không do dự và giờ trở lại rất ngay ngắn với cái cây này.

”Khôooooooooooooooooong!

Đó là âm thanh có nghĩa đầu tiên của cô từ khi cô ngã khỏi chiếc Ferrari. Cô đã chịu đựng tất cả nỗi đau trong câm lặng, chỉ thở mạnh một tí và xuyết xoa, nhưng cô chưa bao giờ chửi rủa hay la hét. Nhưng bây giờ, cô muốn làm cả hai.

Có thể hai cái cây đó không phải là một .

Khooooooooông, khooooooooông, khooooooooông!

Có thể nguồn năng lượng của cô sẽ trở lại, và cô sẽ nhận ra rằng đó chỉ là ảo ảnh

Không, không, không, không!

Chỉ là không thể nào —

Không thể nào, không thể nào, không thể nào!

Cái nặng trượt ra khỏi phía dưới cánh tay cô. Nó thúc vào nách cô mạnh tới nỗi mà những nỗi đau cái này cứ thi nhau thúc đẩy cái kia. Tất cả mọi thứ đều bị tổn thương. Nhưng tồi tệ nhất chính là tâm trí cô. Cô hình dung ra một hình ảnh, một quả cầu như một quả cầu tuyết Giáng sinh bạn lắc để tuyết long lanh rơi trong chất lỏng. Nhưng quả cầu này của cô bên trong chỉ toàn là cây cối. Từ trên xuống dưới, từ bên này qua bên kia, tất cả đều là cây cối, tất cả đều chỉ thẳng về phía trung tâm. Và bản thân cô, đang lang thang trong quả cầu cô đơn này ... và cho dù cô có đi đâu, cô cũng chỉ thấy toàn là cây cối, bởi nó là tất cả ở cái thế giới mà cô đã rơi vào.

Nó là một cơn ác mộng, nhưng có thứ gì đó dường như rất thật.

“Cây cối cũng thực thông minh” - cô đột nhiên nhận ra .

Những loài cây leo nhỏ, những thảm thực vật ... giờ chúng thậm chí đang kéo cái nặng tách khỏi cô. Cái nặng bị di chuyển như thể bị trao từ tay này sang tay kia bởi những người lùn. Cô với tay nhưng chỉ chạm được khúc đuôi của nó.

180. Chương 181

Cô không nhớ mình có ngã xuống đất ,nhưng giờ cô nằm đó.Và có một thứ mùi , ngọt , ngai ngái , dính dính như nhựa cây bốc lên .Tụi dây leo đang ở đây,dò xét cô , nếm mùi vị của cô.Với những cái chạm nhẹ khéo léo,chúng quấn vào tóc cô khiến đầu cô không thể ngóc dậy.Sau đó, cô có thể cảm thấy chúng đang tận hưởng cơ thể cô , bờ vai,đầu gối đâm máu của cô.Mà cũng chẳng có gì quan trọng nữa.

Cô nhắm nghiền hai mắt,cơ thể run run với những tiếng nước nở.Đám dây leo giờ đang cuốn vào bên chân bị thương của cô và theo bản năng cô rút chân lại.Trong khoảnh khắc, nỗi đau ập đến thức tỉnh cô và suy nghĩ “Mình phải đến chỗ Matt” ập tới trong cô,nhưng khoảnh khắc tiếp theo suy nghĩ đó cũng mờ nhạt dần.Chỉ còn đó mùi ngọt ngào của nhựa cây.Đám dây leo cảm nhận lồng ngực phập phồng của cô ,chúng quấn quanh bụng cô.

Rồi chúng bắt đầu siết chặt.

Chỉ khi Elena nhận ra sự nguy hiểm thì chúng đã bóp nghẹt hơi thở của cô.Cô không thể hít vào được.Khi cô thở ra , chúng lại siết chặt,tất cả tụi dây leo mảnh dẻ dường như đã trở thành một con rắn khổng lồ.

Cô không thể xé rách chúng.Chúng cứng và đàn hồi ,móng tay cô không bấu dứt nổi.Cô cử động những ngón tay theo hình số 1 ,dùng hết sức có thể để cạo , vặn xoắn chúng bằng móng tay của mình.Cuối cùng, một nhánh mảnh ,lỏng lẻo bung ra với âm thanh của một dây đàn hạc bị bứt tung , ‘viu’ một tiếng đầy hoang dại trong không trung.

Phần còn lại của lũ dây leo siết chặt hơn.

Hiện cô đang phải đấu tranh để có được chút không khí , đấu tranh để lồng ngực không tắc nghẽn.Đám dây leo cứ nhẹ nhàng chạm lên môi , uốn éo trên mặt cô những con rắn hổ mang nhỏ , rồi lại bất ngờ bật lên , bao lấy gò má và đầu cô.

Mình sắp chết .

Cô thực hối tiếc . Cô đã được ban cho cơ hội sống lần thứ hai — hay lần thứ ba nếu tính cả cuộc đời làm vampire — và cô chưa kịp làm gì . Chưa làm gì ngoài việc theo đuổi ước muốn của bản thân . Giờ Fell's Church đang trong tình thế nguy hiểm , Matt đang nguy cấp và cô không những không giúp được cho họ mà cô còn sắp bỏ cuộc và chết ở đây.

Phải làm gì đây ? Trở thành một linh hồn ? Hay giờ cô nên hợp tác với kẻ ác , hi vọng sau đó sẽ có cơ hội để tiêu diệt nó ? Có lẽ vậy . Hoặc có lẽ tất cả những gì cô cần làm bây giờ là kêu gọi sự giúp đỡ.

Cảm giác khó thở đang dần rời xa cái đầu đã trở nên nhẹ bẫng của cô. Cô không bao giờ tin nổi Damon đã khiến cô rơi vào tình cảnh này , rằng anh đã để cô bị giết chết.Chỉ mấy ngày trước đây cô vẫn còn bảo vệ anh ta trước mặt Stefan.

Damon và tụi malach.Có lẽ cô là thứ anh ta dùng để trao đổi với chúng.Hắn chúng đã đòi hỏi rất nhiều.

Hoặc có lẽ anh ta chỉ muốn cô mở lời van xin . Có lẽ anh ta đang ở đâu đó khá gần đây,núp trong bóng tối ,chờ đợi , tập trung tâm trí vào cô , chờ đợi để nghe thấy một lời thì thầm khẩn cầu.

181. Chương 182

Cô thử khiến chút sức mạnh cuối cùng bùng lên.Nó gần như đã cạn kiệt , nhưng sau khi tranh đấu một hồi và thử đi thử lại,cô đã tạo được một ngọn lửa tí xíu màu trắng.

Cô hình dung ngọn lửa nhập vào trán mình .Bên trong.Ngay đó.

Giờ ...

Mặc dù ngọn lửa thống khổ khiến cô không còn sức mà thở , cô vẫn gọi : ‘Bonnie.Bonnie.Nghe mình’.

Không có trả lời – nhưng cô cũng chả còn nghe được cái gì nữa.

‘Bonnie,Matt đang ở bãi đất trống , tại một nhánh rẽ nhỏ trên đường đến khu rừng cổ.Cậu ấy có thể sẽ cần truyền máu hoặc vài thứ khác.Hãy tìm cậu ấy..Trong xe của mình.

Đừng lo ình.Đã quá trễ rồi...Tìm Matt.’

“Và đó là tất cả những gì mình có thể nói” - Elena mệt mỏi nghĩ . Cô có một cảm giác mơ hồ, buồn bã rằng Bonnie đã không nghe thấy .Phổi của cô đang nổ tung.Chết kiểu này thì kinh khủng quá.Cô còn có thể thở ra được thêm một hơi nữa , và rồi không còn dưỡng khí...

“Chết tiệt , Damon” – cô nghĩ và rồi cô tập trung mọi suy nghĩ cùng tâm trí của mình với những kí ức về Stefan.Tập trung vào cảm giác được Stefan ôm , nụ cười của Stefan,cảm giác Stefan chạm vào.

Đôi mắt xanh , xanh như lá cây , màu của lá dưới ánh sáng mặt trời...

Bằng cách nào đó, cảm giác về anh vẫn còn đây , không thay đổi...

Stefan...Em yêu anh...

Em sẽ luôn yêu anh ...

Em vẫn yêu anh...

Em yêu...

Chương 28

Dịch bởi : bluesky29@e-thuvien - KST Community (phtuphuong29@yahoo - KST Community) ; kuisuira

Edit : kuisuira.

Matt không biết đã cậu đã ngất đi bao lâu, nhưng bóng chiều tà đã đổ dài dưới những hàng cây. Cậu vẫn đang nằm một bên trong chiếc xe hơi mới của Elena, như thể cậu đã bị ném vào trong xe và hoàn toàn bị bỏ quên. Toàn thân cậu đau đớn.

Lúc này cậu đã thức và ngay lập tức nghĩ đến Elena. Nhưng cậu không tìm thấy màu trắng từ chiếc áo của cô ở đâu cả, và cậu gọi, lúc đầu thì thầm, sau đó cậu gọi lớn, vẫn không có tiếng đáp lại.

Cậu cảm thấy xung quanh mình trống rỗng, trên hai bàn tay và cả đầu gối nữa. Damon dường như đã đi khỏi và điều này như một ngọn hải đăng, phát ra những tia hy vọng và sự can đảm, thấp sáng tâm trí cậu. Cậu tìm thấy cái áo sơ mi Pendleton đã bị bỏ ,rõ ràng đã bị giấu lên . Nhưng khi cậu không thể tìm thấy cơ thể ấm áp mềm mại trong khu đất, trái tim cậu như rớt xuống nơi nào đó xung quanh đôi mắt của mình.

Sau đó cậu nhớ tới chiếc Jaguar. Cậu điên cuồng lần mò trong túi để tìm chìa khóa, chiếc túi trống rỗng, cuối cùng cậu khám phá ra,một cách không giải thích được, rằng nó đã nằm trong ổ.

182. Chương 183

Cậu trải qua một giây tuyệt vọng khi chiếc xe không thể khởi động, rồi bị shock khi thấy đèn pha sáng rực lên. Cậu đã bối rối trong một thoáng ,tự hỏi chiếc xe hoạt động lại như thế nào trong khi chắc chắn là cậu không chạy đề qua Elena. Cậu bối qua ngăn chứa đồ nhỏ, vung tay ném cặp kính râm. Ah, một chiếc nhẫn từ lưu ly xanh. Ai đó đã giữ một chiếc để dự phòng ở đây, trong trường hợp cần đến. Cậu xỏ chiếc nhẫn vào, nó vừa một cách hoàn hảo.

Cuối cùng cậu tìm được một chiếc đèn pin, và cậu tự do lục soát toàn bộ khoảng trống xung quanh như cậu muốn.

Không Elena.

Cũng không Ferrari.

Damon đã giữ cô ở nơi nào đó.

Đúng rồi, cậu nên lần theo dấu vết của họ. Để làm thế cậu phải bỏ xe Elena lại, nhưng cậu đã biết lũ người quái vật đó sẽ làm gì với những chiếc xe, vậy nên điều đó không còn đáng nói nữa.

Cậu cũng phải cẩn thận cả với chiếc đèn pin. Ai biết được pin sẽ hết lúc nào?

Và để chắc ăn hơn, cậu cố gọi vào điện thoại của Bonnie, và sau đó là điện thoại nhà, và khu nhà trọ. Không có sóng, mặc dù theo điện thoại hiển thị vẫn có. Không cần phải hỏi tại sao, đây là khu rừng cổ - khu vực làm hỏng nhiều thứ như mọi khi. Thậm chí cậu cũng không tự hỏi tại sao lại gọi số của Bonnie trước, trong khi Meredith có thể có một bộ óc xét đoán hơn.

Cậu tìm thấy dấu vết của chiếc Ferrari khá dễ dàng. Damon đã biến khỏi đây như một con dơi... Matt mỉm cười dứt khoát khi cậu hoàn tất câu nói trong đầu.

Và sau đó cậu lái xe ra khỏi khu rừng cổ. Đường đi khá thuận lợi, rõ ràng hoặc Damon đã đi quá nhanh để có thể điều khiển xe ,hoặc Elena đã giằng co, bởi vì ở một số nơi, chủ yếu là những khúc quanh, những vết lốp xe hiện lên rõ ràng so với mặt đất mềm bên cạnh con đường.

Matt đặc biệt cẩn trọng không cán vào bất cứ vật gì có thể để lại dấu vết. Cậu có thể phải quay ngược lại tại một điểm nào đó. Cậu cũng rất cẩn thận, lời đi âm thanh lặng thinh của bóng đêm xung quanh mình. Cậu biết malach đã ở đây, nhưng cậu khiến bản thân mình không nghĩ tới chúng.

Và cậu chưa bao giờ tự hỏi mình tại sao cậu làm việc này, cố tình đi vào nguy hiểm thay vì lùi xa nó, hay cố gắng lái chiếc Jaguar ra khỏi khu rừng cổ. Dù sao thì Stefan đã không nhờ cậu làm vệ sĩ cho cô ấy.

“Nhưng chúng ta không thể tin vào bất cứ điều gì Damon nói” - cậu nghĩ.

Và bên cạnh đó – ồ, cậu phải luôn để mắt tới Elena, thậm chí trước ngày hẹn hò đầu tiên của họ. Cậu có thể vụng về, chậm chạp, và yếu hơn kẻ thù của họ bây giờ, nhưng cậu luôn cố gắng.

Bây giờ trời tối đen như mực. Những tàn tích cuối cùng của hoàng hôn để lại trên bầu trời, và nếu Matt nhìn lên cậu có thể thấy những đám mây và ngôi sao – với những cái cây có hướng nghiêng đáng ngại từ cả hai bên.

Cậu đang tiến về phía cuối con đường. Chẳng mấy chốc ngôi nhà xinh xắn của Dunstons sẽ hiện ra ngay phía bên phải con đường. Cậu nên hỏi họ nếu họ nhìn thấy –

183. Chương 184

Máu.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu bay tới những giả thiết nực cười, giống như bóng tối được sơn màu đỏ. Nhưng qua ánh đèn flash của chiếc xe cậu thấy những đốm nâu đỏ trên vệ đường, làm thành một đường cong sắc nhọn. Có máu trên con đường. Và không phải chỉ một chút máu.

Cẩn thận đi vòng qua vệt nâu đỏ, để ánh đèn pha của chiếc xe chiếu lên và ra phía xa con đường, Matt bắt đầu sắp xếp lại những việc đã xảy ra.

Elena đã nhảy.

Hoặc là Damon đã đẩy cô khỏi chiếc xe đang chạy – và sau mọi thứ hấn ta đã làm để có cô ấy thì điều ấy chẳng có ý nghĩa gì. Dĩ nhiên, có thể hấn sẵn sàng hút máu cô ấy cho tới khi thỏa mãn. Theo bản năng, những ngón tay của Matt đưa lên chỗ đau ở cổ .. nhưng ,tại sao hấn cứ phải đưa cô ấy lên xe ?

Để rồi giết cô ấy bằng cách đẩy ra ngoài ?

Làm thế thì thật ngu ngốc, nhưng biết đâu Damon đã giao cơ thể cô ấy cho lũ “vật nuôi” bé nhỏ của hấn chăm sóc.

Có thể, nhưng không có khả năng lắm.

Vậy điều gì có khả năng nhất ở đây ?

Ừm thì,ngôi nhà của gia đình Dunstan nằm phía bên này đường phía trước một đoạn nhưng không thể nhìn thấy nó từ chỗ này.Và có khả năng Elena đã nhảy ra khỏi chiếc xe đang chạy khi nó đang quẹo lái. Sẽ cần đến trí óc, lòng can đảm và một sự may mắn tuyệt đối để tin là chuyện đó sẽ không giết chết cô ấy.

Ánh đèn pin của Matt từ từ lia tới những hàng dài cây đỗ quỳen mọc bên đường.

Chúa ơi, đúng là cô ấy đã làm thế.Cô ấy đã nhảy ra ngoài và cố gắng lăn tròn.Hic,hấn cô ấy đã may mắn đủ để không làm gãy cổ mình.Và cô ấy tiếp tục lăn ,rồi bám vào những đám rế cây và dây leo để tự dừng lại.Đó là lí do tại sao đám cây đó bị gãy xéo như vậy.

Một chùm cảm giác phấn khởi như những đám bong bóng dâng lên trong Matt .Cậu đã làm được.Cậu đã tìm thấy dấu vết của Elena.Cậu có thể mừng tượng ra cô ngã thế nào như thể cậu đã có mặt ở đó vậy.

“Nhưng rồi cô ấy đã vấp vào đám rế cây” – cậu tự nhủ trong lúc tiếp tục đi theo các dấu vết.- “Chắc đau lắm.Và cô ấy ngã sấp xuống,lăn trên mặt đường bê tông một lát – tội nghiệp ,cô ấy chảy nhiều máu ,rồi cô ấy lại quay trở lại,lao vào những bụi cây.”

Rồi sao nữa? Đám cây đỗ quỳen không tiết lộ thêm tí manh mối nào về cú ngã của cô.Chuyện gì đã xảy ra? Phải chăng Damon đã vòng chiếc Ferrari đủ nhanh và bắt lại cô ấy ?

“Không” – Matt quả quyết và xem xét mặt đất thật cẩn thận.Chỉ có vài dấu chân để lại ở đây, và đó là dấu chân của Elena.Elena đã đứng dậy tại đây để rồi lại ngã xuống – đó hẳn là do vết thương của cô.Và rồi có vẻ cô ấy gắng đứng lên lần nữa,những những dấu vết ở đây thật kì cục : một vết giày bình thường phía bên này và một vết sâu nhưng giống như vết thụt nhỏ ở phía còn lại.

Một cái nạng.Cô ấy đã tìm ình một cái nạng.Đúng rồi, và cái vết bị kéo lê kia là bên chân bị thương của cô.Cô ấy đã đi đến cái cây này, rồi đi vòng xung quanh nó – hoặc nhảy lò cò xung quanh nó vì thực sự các dấu vết chỉ ra như vậy.Sau đó cô ấy đã đi về phía nhà Dunstan.

184. Chương 185

Cô gái thông minh.Sự thực là giờ đây cô ấy khó có thể bị nhận ra,và dù sao thì,ai thềm quan tâm nếu họ lỡ nhận ra điểm tương đồng giữa cô ấy và Elena Gilbert xinh đẹp trước kia? Cô ấy có thể xưng là chị em họ của Elena đến từ Philadelphia.

Vậy là cô ấy đã đi ..một,hai,ba...tám bước – và đó là hướng nhà Dunstan.Matt đã thấy lối đi và Matt thấy cuồng lên.Cậu chạy một cách hứng khởi suốt phần còn lại của quãng đường , nhảy vài bước khiến cơ thể đang đau ê ẩm nhói lên , và cậu hướng thẳng đến ánh sáng ngọn đèn nơi cổng sau nhà Dunstan bởi gia đình đó không phải tuýp người thích tiếp khách ở cổng trước.

Khi đến cửa,cậu gần như đâm lên nó một cách điên cuồng.Cậu đã tìm thấy cô ấy.Cậu đã tìm thấy Elena !

Khoảng thời gian trước khi cánh cửa hé ra dường như thật dài.Matt lạnh lẽo lấy chân kẹp vào khe hở trong lúc nghĩ : “Đúng rồi, thế là tốt , họ là những người cẩn thận.Họ không phải tuýp người dễ dàng để ột tên vampire vô nhà sau khi đã nhìn thấy một cô gái toàn thân đầm máu.”

“Tôi đây . Cậu muốn gì ?”

“Tôi đây,Matt Honeycutt” – cậu nói chuyện với đôi mắt mà cậu có thể thấy qua khe hở của cánh cửa mở - “Tôi đến vì El..vì cô gái .”

“Cậu đang nói về cô gái nào ?” – giọng nói cất lên vẻ thô lỗ.

“Coi này,bác không cần phải lo đâu.Cháu đây mà – Jake quen cháu ở trường và Kristin cũng biết cháu.Cháu đến đây để giúp đỡ.”

Có gì đó trong giọng nói chân thành của cậu đã tác động đến người đằng sau cánh cửa.Nó được mở ra ,để lộ một người đàn ông to lớn với mái tóc đen mặc áo may ô , râu ria lởm chởm.Đằng sau ông ta là phòng khách cùng một người đàn bà ảnh dẽ ,gần như gầy gò.Trông bà như đang khóc .Đằng sau hai người là Jake – người trên Matt một lớp ở trường cấp 3 Robert E. Lee.

“Jake” – Matt đánh tiếng,nhưng không có câu trả lời nào đáp lại ngoài một cái nhìn chán ngán trong đau khổ.

“Có chuyện gì vậy?” – Matt hỏi , cảm thấy rợn lòng – “Một cô gái đã đến đây một lúc trước – cô ấy bị thương – nhưng – nhưng – mọi người đã cho cô ấy vào,đúng chứ ?”

“Không có cô gái nào đến đây cả” – ông Dunstan đáp gọn.

“Cô ấy hẳn đã đến đây.Tôi đã đi theo dấu vết của cô ấy – cô ấy để lại những dấu máu khô.Mọi người có hiểu không ? ngay gần nhà này thôi.” – Matt nói mà không muốn suy nghĩ.Cứ như nếu cậu có thể nói ra sự thật đủ to thì họ sẽ giao ra Elena vậy.

“Lại thêm rắc rối .” – Jake đáp , vẫn với giọng chán ngán đi cùng với biểu hiện trên khuôn mặt.

Bà Dunstan có vẻ là người cảm thông nhất : “Chúng tôi nghe thấy một tiếng hét trong đêm nhưng khi chúng tôi kiểm tra thì ngoài đó không có ai cả.Và chúng tôi cũng đang có chuyện riêng.”

185. Chương 186

Sau đó,ngay khi bà dứt lời , Kristin xông vào phòng.Matt ngó cô với một cảm giác quen thuộc không biết nói sao.Cô bé đang khoác lên người một thứ gì đó giống với bộ đồ của Tami Bryce.Cô bé đã cắt hai ống quần jean của mình cho đến khi chúng dường như không còn tồn tại.Phía trên cô bận áo lót nhưng..Matt phải quay mắt đi chỗ khác bởi...hai lỗ tròn xuất hiện ở ngay chỗ mà Tami từng che chắn bằng những miếng bìa nối với nhau bằng chỉ và trang trí bằng keo dán.

Chúa ơi ! Cô bé mới chỉ..mười hai ? hay mười ba tuổi ấy nhỉ? Sao cô bé có thể hành động cái kiểu này được ?

Nhưng giấy tiếp theo , cả cơ thể cậu phải rung lên trong cơn sốc.Kristin đã dán chặt người em ấy vào cậu và đang lú lo : “Matt Honey-butts ! Anh đã tới tìm em !”

Matt thở ra thật cẩn thận để vượt qua cú sốc.Matt Honey-Butts . Cô bé không biết cái tên đó.Thậm chí cô bé còn không học chung trường với Tami.Làm sao Tami có thể liên lạc với cô bé và nói cho cô bé những chuyện như vậy được ?

Cậu lắc đầu như muốn xua tan ý nghĩ đó.Rồi cậu nhìn bà Dunstan – người có vẻ tử tế nhất ở đây : “Cháu dùng điện thoại được không ạ?” – cậu hỏi – “Cháu cần..cháu thực sự cần gọi vài cuộc.”

“Điện thoại hỏng từ hôm qua rồi.” – ông Dunstan gay gắt nói.Ông không kéo Kristin ra khỏi Matt,điều đó thật lạ vì trông ông rõ ràng rất giận dữ. – “Hắn là do cái cây đổ.Và cậu biết đấy,điện thoại di động không dùng được quanh đây.”

“Nhưng...” – tâm trí Matt đảo lòng vòng – “..thực sự ý mọi người là không có cô gái nào đến nhà này xin giúp đỡ à? Một cô gái trẻ , tóc vàng ,mắt xanh ? Tôi thề, tôi không phải muốn hại cô ấy.Tôi thề là tôi chỉ muốn giúp cô ấy.”

“Matt Honey-butts ? Em đang làm một hình xăm, dành riêng cho anh đó.” – vẫn ép người phía sau lưng cậu,Kristin giơ ra cánh tay trái.Matt nhìn nó và cảm thấy kinh hoàng.Hắn cô bé đã dùng kim hoặc đinh ghim để tạo ra những cái lỗ trên cánh tay trái và sau đó moi ruột của bút ra để lấy mực xanh đen trét lên đó. Đó cơ bản là một hình xăm hăm dọa do một đứa trẻ tạo ra.Những chữ cái M A T sắp xếp lộn xộn đã hiện rõ cùng với một vết mực có vẻ rất có khả năng sẽ trở thành một chữ T nữa.

“Bảo sao họ lo lắng về việc ỉnh vào nhà” – Matt choáng váng nghĩ thầm.Giờ Kristin đã vòng cả hai tay quanh eo cậu làm cậu khó thở.Cô bé kiễng chân,thì thầm liến thoắng với cậu về những điều tục tũn y hệt như Tami đã nói.

Cậu nhìn bà Dunstan : “Thực sự là cháu chưa gặp Kristin trong vòng..gần một năm thì phải.Chúng cháu cùng tham gia lễ hội cuối năm,và Kristin đã giúp tổ chức cưới ngựa,nhưng...”

Bà Dunstan chậm rãi gật đầu : “Không phải lỗi của cháu.Con bé cũng cư xử với Jake y hệt vậy.Mà đó là anh trai ruột nó đấy.Và cả..cả với bố nó nữa.Nhưng bác nói thật với cháu ,nhà bác không hề thấy cô gái nào cả.Hôm nay không có ai tới đây ngoài cháu ra.”

“Dạ vâng.” – mắt Matt đã rơm nước.Bộ não của cậu – bộ phận phản ứng nhanh lẹ trước sự sống còn đang nói cậu hãy cứu lấy đường hô hấp của mình chứ không phải tranh cãi.Nó bảo cậu nói : “Kristin...Anh thực sự không thở được...”

186. Chương 187

“Nhưng em yêu anh ,Matt Honey-butts.Em không muốn anh rời xa em.Đặc biệt là vì con khốn đó.Con khốn với những hốc mắt chứa đầy giọt lệ...”

Matt lại phải nghe những lời gây sốc đó lần nữa nhưng cậu không thể mấp máy mồm.Cậu đang không có đường khí.Mắt mở lớn,cậu quay sang ông Dunstan – người đứng gần nhất trong vô vọng.

“Không thể —thở—”

Làm sao một đứa trẻ 13 tuổi lại khỏe vậy chứ ? Cần tới bà Dunstan và Jake để kéo cô bé khỏi cậu.Không,thậm chí như vậy vẫn chưa đủ.Cậu bắt đầu thấy những đường kẻ màu xám chằng chịt giăng trước mắt.Cậu cần đường khí.

Một tiếng ‘rắc’ mạnh vang lên , kết thúc với tiếng gãy của xương cốt.Rồi lại một tiếng nữa.Đột nhiên cậu lại hít thở được.

“Không,Jacob! Thôi đi !” – bà Dunstan la lên – “Con bé buông cậu ta rồi , đừng làm con bé đau thêm nữa.”

Khi tầm nhìn của Matt đã rõ ràng,cậu thấy ông Dunstan đang siết chặt dây lưng của ông.Kristin đang khóc lóc : “Tôi ghét các người ! Tôi ghét các người ! Các người sẽ hối hận!”.Sau đó cô bé vội vã chạy khỏi phòng.

“Cháu không biết điều đó sẽ giúp được gì hay chỉ làm mọi thứ tệ thêm nữa.” – Matt lên tiếng khi cậu đã lấy lại hơi thở - “nhưng Kristin không phải là cô gái duy nhất cư xử như vậy. Ít nhất còn một cô bé khác trong thị trấn—”.

“Tất cả những gì ta quan tâm là Kristin” – bà Dunstan nói – “Và cái...thứ đó không phải là con bé.”

Matt gật đầu. Nhưng còn một điều nữa cậu cần làm. Cậu cần tìm thấy Elena.

“Nếu một cô gái tóc vàng đến cửa và cầu xin sự giúp đỡ, mọi người sẽ cho cô ấy vào chứ ?” – cậu hỏi bà Dunstan – “Làm ơn mà ? Nhưng mọi người đừng cho bất cứ gã nào vào – kể cả cháu nếu mọi người không muốn.” – cậu bổ sung.

Trong một giây mắt cậu và mắt bà Dunstan giao nhau, cậu cảm thấy hai người thấu hiểu nhau. Rồi bà gật đầu và tiễn cậu ra khỏi cửa.

“Được rồi”- Matt thầm nhủ - “Elena đã hướng về nơi này, nhưng cô ấy chưa tới đây. Vậy hãy tìm thêm các dấu hiệu.”

Cậu tìm kiếm. Và những gì các dấu hiệu chỉ ra cho cậu là cách nhà Dunstan tầm vài feet, cô đã đột ngột rẽ sang phải, tiến sâu vào khu rừng một cách không lí giải được.

“Tại sao ? Có gì dọa cô ấy sợ ? Hay cô ấy..” – Matt cảm thấy dạ dày ọc lên khó chịu – “..bằng cách nào đó đã bị cái chân khập khiễng chơi xỏ và cuối cùng để lại đằng sau tất cả sự giúp đỡ của con người?”

Tất cả những gì cậu có thể làm là theo cô tiến vào khu rừng.

Chương 29

“Elena!”

Thứ gì đó đang làm phiền cô.

“Elena!”

Làm ơn, đừng thêm đau đớn nữa. Bây giờ cô có thể cảm thấy điều đó, nhưng cô vẫn nhớ...ồ, không còn phải đấu tranh để giành lấy đường khí...

187. Chương 188

Không...hãy để mọi thứ yên. Trong tâm trí, Elena đẩy ra cái thứ đang làm phiền đôi tai và đầu cô.

“Elena, làm ơn...”

Tất cả những gì cô muốn là ngủ. Mãi mãi.

.....

“Chết tiệt, Shinichi!”

Damon đang cầm quả cầu tuyết với khu rừng thu nhỏ bên trong khi Shinichi phát hiện ánh sáng nhạt nhòa của Elena tỏa ra từ nó. Bên trong nó, hàng tá cây vân sam, cây hồ đào, thông và các loại cây khác sinh trưởng – tất cả đều nằm trong một lớp màng trong suốt. Một người thu nhỏ – cứ cho rằng một người có thể bị thu nhỏ và bị đặt vào trong một quả cầu như vậy, sẽ chỉ nhìn thấy cây phía trước, cây phía sau, cây ở mọi phía và cứ thế đi theo một đường thẳng tắp để rồi quay lại điểm xuất phát bất kể người đó đi kiểu gì.

“Nó là một trò tiêu khiển” – Shinichi rầu rầu nói trong lúc quan sát anh một cách chăm chú với đôi mắt ẩn dưới hàng mi của hắn – “Một thứ đồ chơi cho trẻ con. Một cái bẫy chơi khăm.”

“Và người thấy điều này vui ?” – Damon đập quả cầu xuống mặt bàn uống nước làm bằng gỗ lũa bên trong căn chòi tinh tế cũng là nơi trú ẩn bí mật của Shinichi. Đó cũng là lúc anh khám phá ra tại sao thứ đó là đồ chơi cho trẻ con – quả cầu không thể vỡ.

Sau đó Damon dùng một giây – chỉ một giây thôi – để lấy lại bình tĩnh. Elena có lẽ chỉ còn vài giây để sống. Anh cần phát ngôn thật chính xác.

Sau khoảnh khắc đó,một dòng dài những từ ngữ tuôn khỏi môi anh , hầu hết bằng tiếng Anh và hầu hết không chứa những lời chửi rủa hoặc xúc phạm không cần thiết.Anh không quan tâm về việc xúc phạm Shinichi.Anh chỉ đơn giản đe dọa – mà không,anh thề sẽ thi hành với Shinichi loại bạo lực mà anh chỉ nhìn thấy có vài lần trong cả quãng đời dài ngập đầy con người và vampire cùng trí tưởng tượng bệnh hoạn nhất của chúng.Cuối cùng,điều đó đã khiến Shinichi hiểu là anh đang nghiêm túc,và Damon thấy mình bên trong quả cầu với một Elena sóng xoài trước mắt.Cô đang nằm dưới chân anh,và tình trạng cô còn tệ hơn hình ảnh mà nỗi sợ hãi kinh khủng nhất của anh cho phép anh tưởng tượng ra.Cánh tay phải cô bị trật khớp ,nhiều nơi xương gãy và một bên chân bị gãy tệ hại.

Anh kinh hoàng tưởng tượng ra cảnh cô bước đi trong khu rừng trong quả cầu với cánh tay phải máu chảy từ vai đến khuỷu tay,và cô kéo lê chân trái sau lưng như chân của con thú bị thương - điều này còn tệ hơn.Mái tóc cô trộn lẫn với mồ hôi và bùn,xóa tung trên khuôn mặt .Và cô ấy đã loạn trí – theo nghĩa đen ,tức là mê sảng và nói chuyện với những người không có ở đó.

Và cô ấy đang tái dần.

Cô ấy đã thành công kéo đứt một cọng dây leo bằng tất cả nỗ lực của bản thân.Damon xé rách một đám lớn bằng cánh tay lữ dây leo ,bứt chúng khỏi mặt đất một cách tàn bạo trong lúc chúng cố chống cự hoặc cố quấn quanh cổ tay anh.Elena thở hổn hển trong một hơi thở sâu như thể cơn nghẹt thở suýt giết chết cô,nhưng cô không tỉnh lại.

188. Chương 189

Và cô không còn là Elena mà anh nhớ.Khi anh đỡ cô dậy,anh chẳng cảm thấy sự chống cự nào,không cả sự đồng tình,không gì cả. Cô không nhận ra anh.Cô đang mê man trong cơn sốt,mệt mỏi và đau đớn,nhưng trong một khoảnh khắc của cơn nửa mê nửa tỉnh ,khi mái tóc ẩm ướt,rối bời của cô chạm vào tay anh ,cô thì thầm : “Matt...Tìm...Matt.” Cô không biết anh là ai – thậm chí khó mà biết chính cô là ai,nhưng mỗi quan tâm của cô vẫn dành cho bạn bè .Cái chạm truyền từ bàn tay lên đến dọc cánh tay anh như cái chạm của một chiếc bàn là nóng rẫy.Và từ đó anh len lỏi vào tâm trí cô , cố gắng đẩy lùi sự thống khổ cô đang cảm thấy ,chuyển chúng đi bất kì nơi đâu – sang màn đêm – sang chính anh.

Anh quay trở lại với Shinichi và với giọng nói như một cơn gió lạnh lẽo ,anh ra lệnh : “Tốt hơn mày nên tìm ra cách chữa khỏi mọi vết thương của cô ấy – NGAY BÂY GIỜ.”

.....

Căn chòi được bao phủ với cùng một màu xanh bất tận,những cây hồ đào và những cây thông giống như trong quả cầu tuyết.Ngọn lửa cháy lên màu tím và xanh lá khi Shinichi lấy que sắt chọc nó.

“Chỗ nước này đã được đun sôi.Pha trà cho cô ta bằng cái này” – hắn đưa cho Damon một cái bình nước màu đen – thứ từng được chạm bạc tinh xảo nhưng giờ chỉ giữ lại chút xúu, một ấm trà với mấy lá trà và những thứ không-thể-nhận-ra-nổi trôi lềnh phềnh dưới đáy. – “Hãy đảm bảo cô ta uống hết ba phần tư cốc ,cô ta sẽ ngủ rồi tỉnh dậy nguyên vẹn như mới.”

Hắn thúc khuỷu tay vào mạng sườn Damon – “Hoặc người có thể đơn giản cho cô ta vài giọt...chữa phần nào cho cô ta , sau đó để cô ta biết đó là quyền của người có cho cô ta thêm mấy giọt ..hoặc không.Người biết đây...tùy thuộc cô ta chịu hợp tác đến đâu..”

Damon giữ im lặng và quay đi . “Nếu mày nhìn hắn...”- anh tự nhủ – “..mày sẽ giết hắn.Rồi mày lại cần đến hắn.”

“Và nếu người thực sự muốn đẩy nhanh việc chữa trị, hãy thêm vào mấy giọt máu của người.Một số kẻ thích làm kiểu ấy lắm.” – Shinichi bổ sung,giọng hắn lại liến thoắng trong niềm hứng khởi – “Để xem một con người có thể chịu đau đến mức nào,người biết đấy , rồi khi chúng đang chết dần,người chỉ cần cho chúng một tách trà với vài giọt máu và bắt đầu lại.nếu chúng còn nhớ người từ lần trước – nhưng điều ấy ít xảy ra lắm.Chúng thường chịu đựng nhiều đau đớn hơn chỉ để có một cơ hội chống lại người..” ,hắn khúc khích cười và Damon nghĩ rằng hắn có vẻ khá bệnh hoạn.

Nhưng khi anh đột ngột quay sang Shinichi, anh buộc phải thực tâm ngăn mình lại. Shinichi đã trở thành một thực thể rực rỡ, viên ngoài thân thể hắc cháy bùng, bắn ra những lưỡi sáng như pháo hoa, hay đúng hơn là giống những tia lửa từ một mặt trời ở khoảng cách rất gần. Damon gần như bị mù, mà anh biết điều đó có thể lắm. Anh nắm chắc cái bình bạc như thể đang nắm giữ sự tĩnh táo của chính anh.

Có lẽ anh đã mù thật. Anh có một khoảng trắng trong tâm trí – và sau đó là kí ức đột ngột khi cố đi tìm Elena... hay Shinichi. Vì Elena khi không biến mất khỏi tầm mắt của anh nên đó chỉ có thể là lỗi của tui kitsune.

189. Chương 190

“Có một phòng tắm kiểu hiện đại ở đây phải không?” - Damon hỏi Shinichi.

“Ở đây có bất kì thứ gì người muốn ; chỉ cần quyết định trước khi người mở cánh cửa và mở nó với chiếc chìa khóa này. Và giờ...” – Shinichi dài giọng, cặp mắt vàng nhăm hờ. Hắc luân bàn tay còn rảnh của mình vào mái tóc đen bóng gắn kèm những lưỡi lửa của mình – “Giờ ta nghĩ ta sẽ đi ngủ dưới một bụi cây.”

“Đó là tất cả những gì người làm?” – Damon không cố gắng che giấu vẻ mỉa mai trong giọng nói của mình.

“Và vui vẻ cùng Misao. Và đánh nhau. Và tới những cuộc đấu. Chúng... ừm, người phải tận mắt đến và xem mới biết được.”

“Ta không quan tâm đi đến bất cứ đâu.” – Damon không muốn biết những thứ “vui vẻ” mà con cáo này cùng đứa em gái của hắc quan tâm.

Shinichi bước tới, lấy khỏi bếp một cái vạc nhỏ chứa đầy nước sôi. Hắc rót nước sôi lên trên đám lá cây, vỏ cây và những mảnh vụn khác trong ấm trà méo mó bằng kim loại.

“Sao người không đi tìm một bụi cây nào đó ngay đi?” – Damon hỏi, và đó không phải là một lời đề nghị. Anh đã có quá đủ chuyện với lũ cáo – những kẻ giờ đã hoàn thành mục đích của anh, và anh không quan tâm dù chỉ chút xíu tới bất cứ chuyện gì Shinichi có thể gây ra với kẻ khác. Tất cả những gì anh muốn là được ở một mình – với Elena.

“Nhớ lấy, cho cô ta uống hết nếu người muốn giữ cô ta lại một lúc. Cô ta khó mà cứu vãn được nếu không làm thế.” – Shinichi đổ thứ trà màu xanh lá đậm qua màng lọc – “Tốt hơn là làm xong trước khi cô ta tỉnh dậy.”

“Người ra ngoài được chưa ?”

Khi Shinichi bước qua lỗ hổng không gian, cẩn thận đi đúng đường để tới thế giới thực chứ không phải lạc qua một quả cầu khác, hắc thở hắt ra. Hắc muốn quay trở lại và đập Damon bằng từng inch sức sống của hắc. Hắc muốn khởi động lũ malach bên trong Damon và khiến anh... ừm, đương nhiên không đến nỗi giết chết Elena yêu quý. Cô ta là một đóa hoa với dòng mật chưa từng được nếm trước đây và Shinichi không vội nhìn thấy cô ta bị chôn vùi trong lòng đất.

Nhưng phần còn lại của ý tưởng... đúng vậy, hắc đã quyết rồi. Giờ hắc đã biết hắc nên làm gì. Thật đơn giản để theo dõi Damon và Elena âu yếm nhau và sau đó, vào tối Trăng Ấp Đỉnh sẽ đem con quái vật trở lại. Hắc có thể khiến Damon tiếp tục tin rằng họ là “đồng minh”, và rồi giữa cuộc chơi – khi Damon mất cảnh giác... Hắc sẽ cho thấy hắc – Shinichi mới là kẻ điều khiển tất cả.

Hắc sẽ trừng phạt Elena bằng những cách mà cô ta chưa từng mơ thấy trước đây và cô ta sẽ chết trong sự thống khổ tuyệt đối... chết trong tay Damon. Đuôi Shinichi bắt giắc rung lên vì suy nghĩ đó. Nhưng giờ cứ để chúng cười đùa nô giỡn với nhau cho đã. Sự trả thù chỉ càng có ý nghĩa theo thời gian, và Damon khá là khó kiểm soát một khi anh ta nổi điên.

Thật đau đớn phải thừa nhận rằng, chiếc đuôi của hắc – thứ có thực thể ở giữa cơ thể hắc, đã bị thương do hành động tàn ác của Damon đối với động vật. Khi Damon đắm chìm trong khao khát, từng phần sự tập trung của Shinichi đều phải huy động để kiểm soát anh ta.

190. Chương 191

Nhưng vào đêm Trăng Ấp Đỉnh Damon sẽ trở nên bình tĩnh ,sẽ trở nên ôn hòa.Anh ta sẽ thỏa mãn với bản thân mình , và anh ta cùng Elena chắc chắn sẽ tìm vài kế hoạch không khả thi để cố ngăn chặn Shinichi.

Đó là lúc cuộc vui bắt đầu.

Elena sẽ là một nô lệ xinh đẹp khi cô ta còn sống.

Với sự bỏ đi của tội kitsune,Damon cảm thấy anh có thể cư xử tự nhiên hơn.Một tay đỡ đầu Elena,anh cầm lấy chiếc cốc.Anh thử nhấp một ngụm hỗn hợp trước khi cho cô uống và thấy vị của nó chỉ kém buồn nôn chút xíu so với cái mùi của nó.Dù sao Elena thực sự không còn lựa chọn,cô ấy không thể làm được gì bằng ý chí của mình , rồi từng chút từng chút một,hỗn hợp được nuốt xuống.

Sau đó một ít máu của anh cũng được nuốt xuống.Một lần nữa,Elena đã bất tỉnh và không có sự lựa chọn nào khác.

Rồi cô chìm vào giấc ngủ.

Damon không ngừng khấn nguyện.Anh có một kí ức như một giấc mơ trôi lơ lửng trong tâm trí.Giấc mơ đó có Elena đang cố lao khỏi chiếc Ferrari đang đi với vận tốc 100Km/giờ để trốn khỏi ...cái gì mới được chứ?

Trốn khỏi anh ?

Tại sao ?

Không phải chứ ,trong mọi trường hợp,đó không phải sự khởi đầu tốt nhất.

Nhưng đó là tất cả những gì anh có thể nhớ ! Chết tiệt ! Bất cứ chuyện gì xảy ra trước đó hoàn toàn là một khoảng trống.Có phải anh đã hại Stefan không ? Không,Stefan đã đi rồi.Đó hẳn là tên nhóc đi cùng cô ấy , Mutt.Chuyện gì đã xảy ra ?

Chết tiệt ! Anh phải tìm ra chuyện gì đã xảy ra để có thể giải thích với Elena khi cô tỉnh dậy.Anh muốn cô tin anh,tín nhiệm anh.Anh không muốn Elena như muốn một con-mồi-một-đêm.Anh muốn cô chọn anh.Anh muốn cô hiểu được anh thích hợp với cô hơn là thằng em trai nhất gan,u ám của anh.

Công chúa bóng đêm của anh.Đó là vị trí dành cho cô ấy.Anh sẽ ở bên cô như một vị vua,một người bạn đời,bất kì thứ gì cô muốn.Khi cô ấy hiểu mọi thứ một cách rõ ràng hơn,cô ấy sẽ hiểu chẳng còn gì quan trọng.Chẳng còn gì quan trọng ngoài việc họ ở bên nhau.

Anh ngắm nhìn cơ thể bị che khuất dưới lớp chăn của cô với sự bình tĩnh —không,là với cảm giác tội lỗi. Dio mio* - sẽ ra sao nếu anh không tìm thấy cô?Anh không thể xóa khỏi tâm trí hình ảnh cô ấy .. nằm sóng xoài nơi đó..hơi thở yếu ớt...lả đi trên tay anh...

Damon ngồi xuống ,day day sống mũi.Tại sao cô ở trong chiếc Ferrari với anh?Cô ấy đã giận dữ..không,không phải giận dữ.Gần với giận dữ nhưng cũng..sợ hãi anh.Giờ anh có thể hồi tưởng lại điều đó một cách rõ ràng : giây phút cô ấy quăng mình khỏi chiếc xe đang chạy ,nhưng anh không thể nhớ nổi chuyện gì xảy ra trước đó.

Anh đã mất trí à ?

Ai đã làm gì cô ấy?Không...Damon ép suy nghĩ của mình tránh xa khỏi những câu hỏi đơn giản ,buộc bản thân hỏi câu hỏi thực sự : ANH đã làm gì cô ấy ? Đôi mắt Elena,xanh biếc với những đốm hoàng kim như lưu ly xanh , đôi mắt có thể đơn giản đọc ra được mà không cần tới khả năng ngoại cảm.Anh...đã...làm..gì..với..cô mà đáng sợ đến nỗi cô phải nhảy khỏi chiếc xe đang chạy ?

191. Chương 192

Anh đã chọc ghẹo tên nhóc với mái tóc dựng.Tên là..Mutt...Gnat..gì cũng được.Ba người họ ở cùng nhau, anh và Elena đã...chết tiệt ! Từ đoạn đó đến lúc anh tỉnh dậy sau tay lái chiếc Ferrari ,tất cả là một khoảng trống lơ mơ.Anh nhớ đã cứu Bonnie tại nhà Caroline , bị muộn cuộc hẹn lúc 4 giờ 44 phút sáng , cuộc hẹn

với Stefan, nhưng sau đó mọi thứ bắt đầu hỗn loạn. Shinichi , maledicalo** ! Con cáo đó ! Hắn biết nhiều hơn những gì hắn kể với Damon.

“Mình luôn luôn..mạnh mẽ hơn..kẻ thù của mình ” – anh tự nhủ - “Mình luôn luôn..tự kiểm soát”

Anh nghe thấy một âm thanh nhỏ thoát ra và có mặt cạnh Elena trong tích tắc.Đôi mắt xanh biếc của cô nhắm nghiền nhưng hàng mi đang khẽ rung.Có phải cô đang tỉnh lại?

Anh kéo tấm chăn xuống vai cô.Shinichi đã đứng.Có rất nhiều dấu máu khô,nhưng anh có thể nhận thấy dòng máu đã chảy bình thường trở lại.Nhưng có một thứ tệ hại vẫn...không..anh không tin nổi.

Damon cố giữ mình không gào lên trong thất vọng.Lũ cáo chết giẫm đã để lại cô ấy với một bên vai còn trật khớp.

Hôm nay mọi thứ rõ ràng đều không thuận lợi với anh.

Giờ sao? Gọi Shinichi ?

Không bao giờ.Anh cảm thấy tối nay anh không thể nhìn con cáo đó lần nữa mà không giết chết hắn.

Anh sẽ tự khiến vai cô ấy vào lại khớp.Quá trình đó thông thường đòi hỏi có hai người,nhưng anh có thể làm gì đây?

Vẫn giữ Elena trong một vòng kềm tỏa tinh thần mạnh mẽ khiến cô không thể thức dậy,anh quàng tay quanh cô và bắt đầu quá trình đau đớn cố định lại xương cánh tay ,anh đẩy và kéo cho đến khi nghe thấy một tiếng ‘rắc’ ngọt ngào ,báo hiệu xương tay cuối cùng đã trượt trở về khớp .Sau đó anh buông ra.Đầu Elena hết ngã sang bên này lại ngã sang bên kia ,môi cô khô nứt.Anh rút thêm chút trà-liền-xương ma thuật của Shinichi vào chiếc cốc méo mó rồi nhẹ nhàng để đầu cô ngã sang trái để kê cốc vào môi cô.Anh để tâm trí cô được giải phóng chút xíu , cô hơi nâng bàn tay phải lên rồi lại buông xuống.

Anh thở dài và nghiêng đầu cô,hạ miệng cốc để dòng nước có thể chảy vào mồm .Cô nuốt xuống một cách ngoan ngoãn.Chuyện này làm anh nhớ tới Bonnie...nhưng Bonnie không bị thương nặng như vậy.Damon biết anh không thể trả cô về với các bạn cô trong tình trạng thể này,không phải khi đồ lót và quần bò của cô bị rách toạc với dấu máu khô khắp mọi nơi.

Có lẽ anh có thể làm gì đó.Anh tiến tới cánh cửa đóng thứ hai trong phòng ngủ và nghĩ : “Phòng tắm..phòng tắm kiểu hiện đại.” rồi tra chìa vào ổ và mở cửa.Nó y hệt như những gì anh tưởng tượng :một nơi sạch sẽ,đơn giản ,trắng tinh với một bồn tắm cùng đồng lớn khăn sạch đã sẵn sàng cho những vị khách.

Damon cho nước ấm xối lên một trong những chiếc khăn mặt.Anh biết bây giờ tốt hơn nên ôm Elena và để cô ngâm mình trong nước ấm.Đó là thứ cô ấy cần,nhưng nếu ai đó biết được,bạn bè của cô sẽ móc tìm anh khỏi lồng ngực và đóng lên đó một cái cọc gỗ .Anh chẳng cần phải suy nghĩ – anh đơn giản biết nó sẽ như thế.

192. Chương 193

Anh quay trở lại chỗ Elena và bắt đầu nhẹ nhàng lau đi dấu máu khô trên vai cô.Cô lằm bằm,lắc lắc đầu nhưng anh vẫn tiếp tục cho đến khi bờ vai khá dĩ trông có vẻ bình thường,phơi bày dưới lớp vải áo rách.

Anh lấy một chiếc khăn khác và tiếp tục công việc trên mắt cá chân cô.Nó vẫn còn sưng lên – giờ cô ấy sẽ không thể chạy đi đâu được .Xương ống chân cô – chiếc đầu tiên trong hai chiếc ở bắp chân đã liền lại.Lại thêm một bằng chứng cho thấy Shinichi và cái nơi gọi Shi no Shi ấy không lo lắng về tiền bạc,chúng chỉ cần bày thứ trà này lên sạp và thu về một gia tài.

“Chúng ta nhìn mọi thứ...theo kiểu khác.” – Shinichi đã từng nói vậy,đôi mắt vàng kì lạ của hắn dán vào Damon – “Tiền bạc không có ý nghĩa nhiều lắm với chúng ta.Vậy thứ gì có ý nghĩa ? Nỗi thống khổ trên giường bệnh của một tên đạo tặc già ,sợ hãi rằng hắn sắp sửa xuống địa ngục.Nhìn thấy hắn đổ mồ hôi trong lúc cố nhớ lại những điều hắn lãng quên từ lâu.Giọt nước mắt của một đứa bé khi lần đầu tiên nó ý thức được sự cô đơn.Cảm xúc của người vợ không chung thủy khi chồng bà ta bắt được bà ta cùng tình

nhân .Người thiếu nữ...ừm,nụ hôn đầu và đêm đầu tiên của cô ta.Kẻ sẵn sàng chết cho người anh em của anh ta...Đó,những thứ như thế.”

“Và nhiều thứ khác không thể đề cập theo cách lịch sự” – Damon nghĩ thầm – “Những thứ liên quan đến sự đau đớn.Chúng là những kẻ cướp cảm xúc,hút lấy cảm giác của con người để lấp đầy linh hồn trống rỗng của chúng.”

Anh cảm thấy muốn bệnh lần nữa khi cố gắng tưởng tượng – thử tính xem Elena đã phải chịu bao nhiêu đau đớn khi nhảy khỏi xe anh.Cô ấy hẳn đã dự tính một cái chết thống khổ - nhưng như vậy vẫn còn hơn ở lại bên anh.

Lần này,trước khi bước qua cánh cửa dẫn đến phòng tắm lát gạch trắng ,anh nghĩ : “Nhà bếp,hiện đại,với nhiều đá lạnh trong tủ.”

Lần này anh cũng không phải thất vọng.Anh thấy mình đứng trong căn bếp mang đầy vẻ nam tính ,ốp nhôm, sàn lát gạch trắng đen.Trong tủ lạnh có 6 túi đá.Anh đem 3 túi tới chỗ Elena và đặt một túi lên vai ,một túi lên khuỷu tay ,một túi xung quanh mắt cá chân của cô.Sau đó anh trở lại căn bếp đẹp để không tì vết để lấy một cốc nước đá

Chú thích :

*Dio mio : tiếng Ý ,có nghĩa “Lạy chúa” = my godness .

**maledicalo : tiếng Ý,có nghĩa “Khốn kiếp” = damn it .

Mệt.Mệt quá.

Elena cảm thấy cơ thể mình nặng như đeo chì.

Từng bộ phận...từng suy nghĩ..đều nặng nề.

Trong một khoảnh khắc,có thứ gì đó cô phải làm .. hoặc không làm..ngay bây giờ.Nhưng cô không thể khiến suy nghĩ đó hiện lên rõ ràng.Nó quá nặng.Mọi thứ đều quá nặng.Cô thậm chí không thể mở được mắt ra.

Có tiếng loẹt xoẹt.Ai đó đang ở gần đây,ngồi trên ghế.Rồi một thứ chất lỏng mát rượi chạm vào môi cô,chỉ vài giọt thôi nhưng nó kích thích cô thử tự giữ lấy chiếc cốc và uống.Ồ, nước thật ngon.Nó ngon hơn bất cứ thứ gì cô từng uống trước đây.Vai cô đau kinh khủng ,nhưng cơn đau cũng đáng để uống và uống...không! Chiếc cốc đang bị kéo đi.Cô cố gắng một cách yếu ớt để giữ nó lại nhưng nó đã bị kéo đi khỏi tầm với của cô.

193. Chương 194

Sau đó cô thử chạm vào vai mình,nhưng đôi bàn tay dịu dàng,vô hình đó không để cô làm vậy,không cho đến khi chúng rửa tay cô bằng nước ấm.Sau đó chúng áp những gói đá quanh cô và bao cô lại thành một xác ướp trong tấm chăn.Cái lạnh làm những cảm giác đau đớn đột ngột trong cô tê đi ,mặc dù sâu bên trong,vẫn còn đó những nỗi đau khác.

Tất cả thật khó khăn để suy nghĩ.Khi đôi bàn tay đảo những túi đá,cô đang run lấy bầy vì lạnh ,và cô thả mình trôi vào giấc ngủ lần nữa.

.....

Damon trông Elena và gà gât,tỉnh dậy và gà gât.Trong căn phòng tắm không tì vết,anh tìm thấy một cái chải tóc bằng sừng và một chiếc lược.Trông chúng có vẻ có ích.Và một điều anh biết chắc chắn : mái tóc của Elena chưa bao giờ thế này,dù lúc cô sống hay “không sống”.Anh dùng cái chải tóc ,thử nhẹ nhàng chải tóc cô và nhận ra đám tóc rối khó gỡ hơn mình tưởng.Khi anh chải mạnh tay hơn,cô cử động và lăm bắm bằng thứ ngôn ngữ mơ ngủ kì lạ của cô.

Cuối cùng thì chính việc chải tóc đã làm nên điều đó.Elena – hai mắt vẫn nhắm,với lên ,giằng cái chải tóc từ tay anh và rồi,khi chạm đến phần tóc rối lớn nhất,cô cau mày, tay co lại thành nắm và cố kéo cái chải tóc qua đám tóc.Damon thấy thông cảm .Anh cũng từng có mái tóc dài vào một số thời điểm trong sự tồn

tại hàng thế kỷ của mình, và khi không thể gỡ rối được, mặc dù tóc anh cũng mềm mượt tự nhiên như tóc Elena... Anh hiểu cảm giác thất vọng khi buộc phải dứt tóc mình. Ngay khi Damon sắp sửa lấy lại cái chải tóc từ tay cô, cô mở mắt.

“Gi vậ....?” – cô lên tiếng, hai mắt nhấp nháy.

Damon căng thẳng, sẵn sàng khiến cô mê đi nếu cần thiết. Nhưng cô thậm chí còn không thử đánh anh với cái chải tóc.

“Chuyện gì... đã xảy ra?” Những gì Elena đang cảm thấy rất rõ ràng: cô không thích thể này. Cô thấy không hài lòng với sự thức tỉnh đi kèm chỉ một suy nghĩ mơ hồ về những gì đã xảy ra khi cô ngủ.

Trong lúc Damon – người đã sẵn sàng để bị đánh hoặc bay đi đang ngó cô thì cô bắt đầu chậm rãi xâu chuỗi lại những gì đã xảy ra với mình.

“Damon?” – cô ném cho anh một cái nhìn màu lưu ly không-hề-phòng-bị.

Đôi mắt nói: “Tôi đang bị tra tấn hay đang được chữa thương? Hay anh chỉ là một kẻ đứng ngoài, thích thú chứng kiến nỗi đau của người khác trong lúc nhâm nhi một ly rượu cô-nhắc?”

“Họ nấu ăn với rượu cô-nhắc, công chúa à. Họ uống rượu Armagnac. Và anh không uống... cả hai.” – Damon nói. Anh làm tăng thêm hiệu quả bằng cách vội vã bổ sung: “Đó không phải là lời đe dọa. Anh thề với em, Stefan đã để anh lại làm vệ sỹ của em.”

Về mặt kỹ thuật, chuyện đó hoàn toàn đúng nếu xét việc Stefan đã gào lên: “Tên khốn hai mang kia, tốt hơn anh nên đảm bảo không có chuyện gì xảy đến cho Elena, hoặc tôi sẽ tìm cách quay trở lại và xé xác anh ra—”. Phần còn lại bị đứt quãng trong trận chiến, nhưng Damon đã nắm được những ý chính. Và giờ anh nghiêm túc chấp hành công việc được giao.

194. Chương 195

“Sẽ không thứ gì có thể làm hại em nếu em để anh trông chừng em.” – anh nói thêm, hoàn toàn dựa trên phỏng đoán, bởi rõ ràng bất cứ kẻ nào đã làm cô hoảng sợ hoặc kéo cô khỏi chiếc xe đã làm điều đó khi có anh gần bên. Nhưng trong tương lai, sẽ không có thứ gì nắm được cô ấy – anh thề với bản thân mình. Mặc cho anh đã mắc sai lầm nào thời gian qua, từ nay sẽ không còn bất kỳ sự xâm hại nào đến Elena Gilbert – hoặc ai đó sẽ phải chết.

Anh không thử dò xét suy nghĩ của cô, nhưng khi đôi mắt cô nhìn chằm chằm đôi mắt anh một lúc lâu, chúng biểu lộ rõ ràng sự thông suốt và như ẩn chứa lời nói: em biết em đã đúng. Tất cả chuyện đó là do kẻ khác. Và anh biết đằng sau cơn đau thể xác, Elena cảm thấy thực sự hài lòng.

“Em đã làm vai mình bị thương” – cô vươn tay phải để nắm vai nhưng Damon đã cản cô lại.

“Em làm nó trật khớp.” – Damon nói – “Nó sẽ còn đau một thời gian.”

“Và mất cá chân em.. nhưng ai đó... em nhớ mình đang ở trong rừng, ngẩng lên nhìn và đó là anh. Em không thể thở được nhưng anh đã xé đám dây leo khỏi người em và lấy tay đỡ em dậy...” – cô hoang mang nhìn Damon – “..Anh đã cứu em?”

Câu nói mang bề ngoài của một câu hỏi nhưng lại không phải như thế. Cô ấy đang băn khoăn về một chuyện tưởng như không thể. Rồi cô bắt đầu khóc.

Giọt nước mắt của một đứa bé khi lần đầu tiên nó ý thức được sự cô đơn. Cảm xúc của người vợ không chung thủy khi chồng bà ta bắt được bà ta cùng tình nhân...

Và có lẽ cả nước mắt của một cô gái khi cô tin rằng kẻ thù của cô đã cứu cô khỏi cái chết.

Damon nghiêng rằng trong tuyệt vọng. Cái ý nghĩ Shinichi có thể đang quan sát, cảm nhận cảm xúc của Elena, tận hưởng chúng... thật không chịu nổi. Shinichi sẽ trả lại trí nhớ cho Elena, anh chắc chắn điều đó. Nhưng sẽ ở một thời điểm và địa điểm thú vị nhất với hắn.

“Đó là việc của anh” – anh kìm nén – “Anh đã thề sẽ làm điều đó.”

“Cảm ơn anh.” – Elena ghen ngào đáp trong cơn nức nở - “Không,làm ơn..đừng quay đi.Thực đó..Ohhh...có khăn giấy ở đây không? ..hay thứ gì khô ráo cũng được?” ,người cô lại rung lên trong cơn nức nở.

Phòng tắm hoàn hảo có một chiếc hộp đựng khăn giấy.Damon mang nó cho Elena.

Anh nhìn đi chỗ khác khi cô dùng chúng,khịt mũi lần nữa và lần nữa trong lúc thổn thức.Ở đây không có kẻ quyến rũ và bị quyến rũ, không có chiến binh nham hiểm , tình vi và xấu xa ,không cả người phụ nữ duyên dáng chết người.Chỉ còn một cô gái tan vỡ bởi nỗi đau,thổn thức như con nai bị thương,nức nở như một đứa trẻ.

Không nghi ngờ rằng đứa em trai anh sẽ biết nói gì với cô vào những lúc thế này.Còn anh – Damon , chẳng có ý tưởng gì ngoài việc anh biết anh sẽ phải giết chóc vì chuyện này. Shinichi sẽ hiểu khi Elena đã dính dáng vào mà còn giỡn mặt Damon có ý nghĩa gì.

195. Chương 196

“Em thấy sao?” – anh hỏi cộc lốc.Sẽ không ai có thể nói anh đã lợi dụng điều này , không ai có thể nói anh làm cô bị thương chỉ để...chỉ để lợi dụng cô.

“Anh đã cho em máu”- Elena hoang mang hỏi,và khi thấy anh vội vã nhìn xuống ống tay áo đã cuộn lên của mình ,cô nói thêm : “Không..em biết do cảm giác thôi.Khi lần đầu em quay lại trái đất từ thế giới của những linh hồn,Stefan cũng cho em máu và sau cùng em đều cảm thấy..giống thế này.Rất ấm.Có chút không thoải mái.”

Anh quay phắt lại nhìn cô : “Không thoải mái?”

“Vì thấy đầy ắp...ở đây” – cô chạm vào cổ mình – “Chúng em nghĩ rằng đó là một kiểu cộng sinh...xảy ra với vampire và con người khi họ sống chung với nhau.”

“Ý em là với một vampire khi anh ta ĐANG chuyển hóa một người thành vampire?” – anh nói gọn.

“Ngoại trừ việc em không thể bị chuyển hóa khi một phần của em vẫn là linh hồn.Nhưng sau đó..khi em quay trở lại làm người.” – cô nắc cụt,cổ rần ra một nụ cười và lại chải tóc – “Đáng lẽ em nên nói anh hãy nhìn vào em để hiểu rằng em chưa bị chuyển hóa,nhưng...”.Cô làm một động tác tỏ ý bất lực.

Damon ngồi xuống và hình dung việc chăm sóc một Elena với linh hồn của trẻ con sẽ ra sao.Đó thật là một ý tưởng trên người.

Anh hỏi thẳng : “Lúc trước em nói em cảm thấy có chút không thoải mái , ý em là anh nên lấy đi của em một chút máu?”

Cô hơi quay lại rồi ngoái ra đằng sau – “Em đã nói em rất cảm kích.Em đã nói em cảm thấy.. quá đầy.Em không biết làm thế nào nữa để cảm ơn anh.”

May mắn Damon đã có hàng thể kỷ để rèn luyện tính kỷ luật không anh hẳn đã ném thứ gì đó bay ngang qua phòng rồi.Đây là một tình huống..không biết nên cười hay nên khóc .Cô ấy định dùng bản thân mình để cảm ơn anh vì đã cứu cô ấy khỏi nguy hiểm trong khi đó là việc đáng lẽ anh phải làm từ trước nhưng đã thất bại.

Nhưng anh không phải anh hùng.Anh không giống ‘thánh’ Stefan ,bất kể cô ấy đang trong tình trạng quái gì,anh cũng sẽ không từ chối giải thưởng hậu hĩnh này.

Anh muốn cô.

Chương 30

Matt đã bỏ cuộc .Những gì cậu có thể đoán là thứ gì đó đã khiến Elena bỏ qua nhà Dunstan và cô hoàn toàn tả tơi,nhảy lò cò cho đến khi đáp xuống một chiếc giường bằng phẳng,rách rưới tạo bởi những chùm dây leo mảnh.Chúng rũ ra yếu ớt qua những kẽ ngón tay Matt nhưng vẫn làm cậu không yên ,khiến cậu nhớ tới cảm giác bị những xúc tu của lũ bọ quần quanh cổ.

Từ điểm đó trở đi,không còn dấu hiệu di chuyển nào của con người.Như thể một UFO đã hút mất cô ấy.

Sau khi sự cố xảy ra mọi phía cho đến khi mất cả dấu của đám dây leo, cậu bị lạc trong khu rừng cổ. Nếu cậu muốn, cậu có thể mừng tượng ra chung quanh mình đã rõ lên đủ loại âm thanh. Và nếu cậu muốn, cậu cũng có thể nhận ra ánh sáng từ cây đèn pin không còn được như trước mà đã trở thành một luồng sáng vàng mỏng manh.

196. Chương 197

Suốt thời gian đó, trong khi tìm kiếm, cậu vẫn giữ mình im lặng hết mức có thể bởi cậu nhận ra mình có thể sẽ đánh động thứ gì đó không muốn bị đánh động. Nhưng giờ, đầu đó bên trong cậu, một thứ đang dâng lên và khả năng kiểm chế của cậu với nó đang yếu đi theo từng giây.

Khi nó bùng nổ trong cậu, nó làm cậu giật mình như sợ có ai đó cũng nghe được.

“Elleeeeeeeeeeeenaaaa!”

Từ khi còn nhỏ, Matt đã được dạy để cầu nguyện trước khi đi ngủ. Cậu không biết nhiều lắm về nhà thờ nhưng cậu có một cảm giác sâu sắc và chân thành rằng có Ai Đó hoặc Thứ Gì Đó ngoài kia luôn dõi theo chúng ta. Rằng ở đâu đó và bằng cách nào đó, nó biết mọi thứ và là nguyên nhân của tất cả mọi việc.

Niềm tin đó đã được nghiêm túc kiểm chứng hồi năm ngoái.

Nhưng sự trở về từ cõi chết của Elena đã xóa bay mọi nghi ngờ của cậu. Điều đó dường như đã chứng minh mọi thứ mà cậu luôn muốn tin.

“Người không phải để cô ấy quay lại chỉ vài ngày để rồi lại mang cô ấy đi đấy chứ?” – cậu tự hỏi và thắc mắc đó thực sự có đáng đáp của một lời cầu nguyện – “Người sẽ không làm thế, đúng chứ?”

Bởi ý nghĩ về một thế giới không có Elena, không có sự tỏa sáng của cô ấy, ý chí mạnh mẽ của cô ấy, cách cô ấy lao vào những cuộc phiêu lưu điên rồ sau đó lại thoát khỏi chúng bằng những cách điên rồ hơn... ừm, quá nhiều thứ để mất. Thế giới sẽ mang màu u ám và nâu sẫm khi không còn cô ấy. Sẽ không còn màu đỏ của lửa cháy, màu xanh lá óng ánh trên bộ lông loài vẹt, không còn màu thiên thanh, không còn ánh bạc của thủy ngân... và không còn sắc vàng kim. Không còn sắc hoàng kim nhấp nháy trong đôi mắt lưu ly xanh bất tận ấy nữa.

“Elleeeeeeeeeenaaaa! Chết tiệt, trả lời mình đi! Matt đây, Elena! Elleeeeeeeee—”

Cậu dừng lại đột ngột và lắng nghe. Trong khoảnh khắc, trái tim cậu nhảy dựng và cả cơ thể run run. Nhưng sau đó cậu xác định lại những âm thanh cậu nghe thấy.

“Eleeeeeeenaaaa? Maaaatt? Hai người ở đâu?”

“Bonnie? Bonnie! Mình ở đây?” – cậu hướng đèn pin lên trời, chậm rãi ngoáy nó theo một vòng tròn – “Các bồ có thấy mình không?”

“Bồ thấy tui mình không?”

Matt từ từ ngó nghiêng. Và—có—có một, hai, ba luồng sáng của đèn pin.

Trái tim cậu nhảy dựng lên khi thấy ba luồng sáng. “Mình đang hướng tới chỗ mọi người đây” – cậu hô to và thực hiện hành động y như lời nói. Sự đề phòng đã bị vứt lại đằng sau từ lâu. Cậu đang chạy, giẫm đạp lên mọi thứ dây leo phía dưới đang cố bám lấy mắt cá chân mình.

“Cứ ở yên đó! Mình đang tới chỗ mọi người đây!”

Sau đó những ánh đèn pin đã ở ngay trước mặt cậu, làm cậu chói mắt, và bằng cách nào đó, Bonnie đã ở trong vòng tay cậu và Bonnie đang khóc. Điều đó khiến cho tình hình có vẻ bình thường chút. Bonnie đang khóc trên ngực cậu, cậu nhìn thấy Meredith—người đang mỉm cười vẻ lo lắng và... Mrs. Flowers? Đó hẳn là bà ấy, với chiếc mũ làm vườn có những bông hoa giả gắn bên trên và khoảng bảy tám tầng áo len mặc trên người.

197. Chương 198

“Mrs. Flowers?” - cậu lên tiếng, cuối cùng miệng cậu đã bắt kịp với bộ não – “Nhưng...Elena đâu?”

Ba người đang nhìn cậu đột ngột chùng xuống , như thể họ vừa hồi hộp ngóng đợi tin mới và giờ chìm trong thất vọng.

“Tụi này không thấy bồ ấy” – Meredith lặng lẽ đáp – “Bồ đã đi cùng cô ấy mà.”

“Mình đã ở cùng cô ấy.Nhưng rồi Damon tới.Hắn làm cô ấy bị thương Meredith à.” – Matt cảm thấy vòng tay Bonnie ghì lấy cậu – “Hắn lấn cô ấy trên mặt đất ,làm cô ấy như lên cơn động kinh.Mình nghĩ hắn định giết cô ấy.Và—hắn đã thương mình.Mình đoán mình đã ngất đi.Khi mình tỉnh dậy cô ấy đã đi rồi.”

“Hắn mang bồ ấy đi?” – Bonnie sốt sắng hỏi .

“Ừ,nhưng..mình không hiểu chuyện gì đã xảy ra sau đó.” – Đau khổ ,cậu giải thích việc Elena có vẻ đã nhảy ra khỏi xe và những dấu vết không dẫn đến đâu.”

Bonnie rùng mình trong vòng tay cậu.

“Và rồi có những thứ kì quái khác xảy ra” – Matt nói.Thật chậm rãi, thi thoảng ngập ngừng, cậu cố hết sức giải thích về Kristin và điều tương tự với Tami.

“Như thế...thật kì quái” – Bonnie nói – “mình nghĩ mình đã có câu trả lời,nhưng nếu Kristin không hề có quan hệ với bất kì ai trong số những cô bé kia...”

“Cháu yêu,hắn cháu đang nghĩ chuyện gì đó liên quan đến những phù thủy Salem “ – Mrs.Flower lên tiếng.Matt vẫn chú quên với việc Mrs.Flower đang trò chuyện với họ. Bà tiếp tục – “Nhưng cháu không biết rõ Kristin đã ở cùng ai trong những ngày gần đây.Hoặc theo hướng khác,Jim đã ở cùng ai.Lũ trẻ bây giờ khá tự do và cậu ta có thể – họ gọi nó là gì ấy nhỉ? —người trung gian.”

“Bên cạnh đó,kể cả nếu họ sở hữu thứ kí sinh ấy,nó có thể là một loại kí sinh hoàn toàn khác.” – Meredith nói – “Kristin sống bên ngoài , trong khu rừng cổ.Khu rừng cổ tràn ngập lũ côn trùng – lũ malach đó.Ai biết nếu chuyện đó xảy ra khi cô bé chỉ đơn giản ra khỏi nhà ? Ai biết được cái gì đang chờ đợi cô bé?”

Lúc này Bonnie đã run lập cập trong vòng tay Matt.Họ đã bật hết đèn pin lên nhưng đều để chế độ tiết kiệm năng lượng khiến khung cảnh xung quanh trở nên ma quái.

“Nhưng còn năng lực thần giao cách cảm thì sao?” – Matt nói với Mrs.Flowers – “Ý cháu là cháu không tin chút nào chuyện những phù thủy thực sự đã tấn công những cô bé Salem.Cháu nghĩ các em ấy chỉ là những cô bé mắc chứng hoang tưởng tập thể khi ở cùng nhau và bằng cách nào đó đã bị mất kiểm soát .Nhưng làm sao Kristin biết gọi cháu..gọi cháu..bằng cái tên giống Tami?”

“Có lẽ chúng ta đều hiểu sai mọi chuyện rồi.” – Bonnie nói , giọng cô trượt đi đâu đó trong tâm trí đang rối mù của Matt. – “..có lẽ chuyện này không giống chuyện ở Salem ,nơi mà sự cuồng loạn được lan truyền theo chiều ngang,mọi người hiểu ý mình chứ. Có lẽ có ai đó đứng ở vị trí chớp đỉnh , là kẻ gieo rắc mọi thứ đến bất cứ đâu chúng muốn.”

198. Chương 199

Sự im lặng kéo dài một lúc và rồi Mrs.Flowers thì thầm – “Trẻ con thường nói thẳng và nói thật...”

“Ý bà là bà cũng nghĩ như vậy?Nhưng vậy ai là kẻ ở vị trí chớp đỉnh đó? Kẻ nào đang gây ra những việc này?” – Meredith thắc mắc – “Không thể là Damon bởi Damon đã cứu Bonnie hai lần – và cứu mình một lần” .Trước khi có ai kịp hỏi lại ,cô tiếp tục – “Elena đã khá chắc rằng có thứ gì đó đang chiếm hữu Damon.Vậy ‘thứ đó’ là ai ?”

“Kẻ nào đó chúng ta chưa gặp phải ” – Bonnie thì thào vẻ đáng ngại – “Kẻ nào đó chúng ta không hoan nghênh.”

Đúng lúc đó ,có tiếng cành cây ‘răng rắc’ thoát ra phía sau họ.Không hẹn trước,họ cùng quay đầu lại.

“Điều anh thực sự muốn..”- Damon nói với Elena – “..là khiến em ấm lên.Và điều đó có nghĩa nên nấu thứ gì nóng nóng cho em để giúp em ấm từ bên trong và đặt em trong bồn tắm ,như vậy em sẽ ấm lại từ bên ngoài.Và theo những gì đã xảy ra thời gian qua—”.

“Em..không nghĩ em có thể ăn...”

“Thôi nào,đây là truyền thống của người Mỹ đó.Súp táo nhé ? Hay món bánh gà tự làm của mẹ? ”

Cô mím môi cười thâm rồi nhúu mày : “Là bánh táo và súp gà tự làm của mẹ chứ.Nhưng khởi đầu như vậy cũng không tồi.”

“Thế hả ? Anh hứa sẽ không trộn táo và thịt gà với nhau.”

“Em có thể thử chút súp” – Elena chậm rãi đáp – “Và,oh,Damon.Em khát nước quá.Làm ơn.”

“Anh biết,nhưng em sẽ uống quá mức,cổ chịu đi.Anh sẽ làm súp.”

“Chúng thường đựng trong những hộp nhỏ dán nhãn đỏ.Anh kéo phần quai sắt để bẩy nó lên...” – Elena dừng lại khi anh tiến về phía cửa.

Damon biết cô thực sự nghi ngờ toàn bộ dự định này,nhưng anh cũng biết cô sẽ uống bất kì thứ gì khả dĩ uống được mà anh đem cho cô .Cơn khát khiến bạn làm vậy.

Anh là một bằng chứng “không sống” cho điều đó.

Ngay khi anh bước qua cánh cửa,có tiếng ồn khủng khiếp bất chợt vọng ra,như thể một cặp dao thái khổng lồ đang va vào nhau.Âm thanh của nó gần như khiến...khiến từ đầu tới chân anh rớt tóc gáy.

“Damon!” – có tiếng kêu yếu ớt truyền qua cánh cửa – “Damon,anh ổn chứ?Damon!Trả lời em!”

Thay vào đó,anh ngó xung quanh,quan sát cánh cửa trông có vẻ hoàn toàn bình thường và mở nó ra.Nếu bất cứ ai trông thấy anh mở cửa hẳn sẽ thắc mắc vì anh tra chìa khóa vào ổ,hô : “Phòng Elena” rồi mới xoay chìa và mở cửa.

Khi anh bước vào,anh vội phi đến.

Elena đang nằm trên sàn với một đồng ra trải giường và chăn mền.Cô đang gắng đứng dậy nhưng khuôn mặt cô tái xanh trong sự đau đớn.

“Cái gì đã đẩy em khỏi giường?” – anh hỏi.Anh sẽ giết Shinichi thật chậm rãi .

199. Chương 200

“Không có gì.Em nghe thấy một âm thanh kinh khủng qua cánh cửa đóng.Em thử tới chỗ anh,nhưng—”.

Damon nhìn cô chằm chằm . “Em thử tới chỗ anh ,nhưng—” . Sinh vật tả tơi ,kiệt sức,đang bị thương này đã thử giải cứu anh ? Thử mạnh đến độ ngã khỏi giường ?

“Em xin lỗi.” – cô nói , lệ đã dâng trong mắt – “Em chưa quen với trọng lực.Anh có bị thương không?”

“Không bị nặng như em.” – anh đáp,cổ giữ giọng nói có vẻ cộc lốc,mắt anh đảo qua nơi khác – “Anh đã làm chuyện ngu ngốc,rời khỏi phòng và ngôi nhà..nhắc anh ...”

“Anh đang nói chuyện gì vậy?” – Elena hỏi về thiểu não,quan người quẩn mền.

“Chiếc chìa khóa này” – Damon giơ nó lên cho cô xem. Nó màu vàng ,có thể đeo vào như chiếc nhẫn nhưng lại chạm khắc thêm đôi cánh và trở thành chiếc chìa khóa tuyệt đẹp.

“Nó thì làm sao?”

“Cách anh dùng nó.Chiếc chìa khóa này có chứa sức mạnh của tụi kitsune ,nó sẽ mở bất cứ thứ gì và đưa em đến bất cứ đâu,nhưng em phải tra nó vào ổ ,nói em muốn đi đâu rồi xoay chìa mới khiến nó hoạt động.Anh quên không làm thế khi rời khỏi phòng em.”

Elena có vẻ mông lung – “Nhưng nếu chiếc chìa không tìm được ổ thì sao? Hầu hết phòng ngủ thường không lắp ổ khóa.”

“Chìa khóa này dùng được với mọi cánh cửa. Em có thể nói là nó tự tạo ổ ỉnh. Nó là một báu vật của tụi kitsune ,anh lấy được nó từ Shinichi khi anh quá tức giận vì em bị thương. Hẳn sẽ sớm muốn có lại nó.” – đôi mắt Damon hơi nheo lại và anh cười nhạt – “Anh tự hỏi kẻ nào trong số tụi anh sẽ giữ chúng. Anh để ý thấy còn một cái trong nhà bếp – một cái dự trữ, đương nhiên rồi.”

“Damon, mọi thứ về những chiếc chìa khóa ma thuật rất thú vị, nhưng nếu anh có thể để em đứng dậy...”

Ban đầu anh cảm thấy hơi có lỗi. Sau đó là câu hỏi nên đặt cô lên giường hay là không.

“Em sẽ đi tắm” – Elena khe khẽ lên tiếng. Cô tháo nút quần bò và cố gắng cởi chúng ra.

“Đợi một phút! Em sẽ xỉu và chìm trong đó mất. Nằm xuống và anh hứa sẽ giúp em sạch sẽ, thử ăn chút gì nữa nếu em đã sẵn sàng.” – anh có một cảm giác lạ về ngôi nhà.

“Giờ trườn mền lên người và cởi đồ trên giường. Anh mát-xa mạnh tay lắm đó.” – anh thêm vào trong lúc quay mặt ra chỗ khác.

“Coi này, anh không cần phải tránh không nhìn. Đó là điều em đã hiểu được kể từ khi em... quay trở lại.” – Elena nói – “Không cần thiết phải làm thế. Em không hiểu tại sao mọi người phải xấu hổ về cơ thể của mình. (Câu này lúc qua tai anh cứ lùnh bùng không rõ). Ý em là mọi người nói Chúa tạo ra chúng ta, Chúa tạo ra chúng ta không có quần áo, dù chúng ta ra đời sau Adam và Eva. Nếu quần áo thực sự quan trọng thế, sao ngài không tạo ra chúng ta cùng tã lót luôn?”

“Đúng vậy, thực đấy, những gì em đang nói làm anh nhớ lại những gì anh từng nói với một nữ hoàng góa bụa lắm tiền của Pháp” – Damon nói, quyết định để cô cởi quần áo trong lúc anh ngó chăm chăm vào một vết nứt trên một trong những tấm gỗ ốp tường – “Anh đã nói: nếu Chúa toàn năng và toàn trí thì hẳn ngài đã biết trước vận mệnh của chúng ta, vậy tại sao những kẻ tội đồ khi sinh ra cũng hớ hênh trần truồng như những kẻ khốn kiếp?”

200. Chương 201

“Và bà ấy đáp sao?”

“Không nói gì. Nhưng bà ta cười khúc khích và dùng chiếc quạt của bà ta đập ba lần lên mu bàn tay anh, rồi sau đó anh nhận được lời mời ột buổi hẹn. May thay, anh đã có những dự định khác. Em vẫn ở trên giường chứ?”

“Vâng, và em ở dưới tấm chăn.” – Elena mặt mũi đáp - “ Nếu bà ta là một nữ hoàng góa giàu có, em đoán là anh thấy hài lòng”, cô hơi hoang mang thêm vào – “Mà không phải họ là những bà mẹ có tuổi sao?”

“Không, Anne xứ Austria - nữ hoàng của Pháp vẫn giữ được vẻ đẹp nổi bật của mình cho tới phút cuối. Cô ta là người phụ nữ tóc đỏ duy nhất đã—”

Damon dừng lại, khẩn trương tìm ra từ để nói khi anh đối diện với chiếc giường. Elena đã làm như anh bảo. Anh chưa từng nhận ra cô ấy lại giống nữ thần Aphrodite* đang nổi lên từ mặt biển đến thế. Lớp chăn nhàu nhĩ màu trắng làm tôn làn da trắng sữa của cô. Cô ấy cần tắm rửa, hẳn rồi, nhưng chỉ với ý nghĩ biết được dưới lớp chăn mỏng kia, cô ấy đang khỏa thân cũng đủ khiến anh hụt hơi.

Cô đã vò mớ quần áo của mình thành một quả bóng và thả nó tới góc xa nhất trong phòng. Anh không trách cô.

Anh không nghĩ. Anh không ỉnh thời gian để nghĩ. Anh chỉ đơn giản xoay khóa và nói: “Súp gà với chanh và húng tây, nóng, để trong cốc có quai, một lọ tinh dầu hoa mạn thật ấm.”

Sau khi nước súp đã được thuận lợi tiêu hóa và Elena đặt lưng nằm xuống lần nữa, anh bắt đầu nhẹ nhàng mát-xa cho cô bằng tinh dầu. Hoa mạn luôn là một khởi đầu tốt. Nó làm tê da và những giác quan dẫn đến đau đơn, nó đóng vai trò làm tiền đề ột loại dầu khác đặc biệt hơn mà anh dự định dùng cho cô.

Cách này tỏ ra tốt hơn là ngâm cô ấy trong bồn tắm hoặc sưởi nước nóng. Anh biết những nơi cô bị thương , anh có thể hâm nóng các loại tinh dầu đến một nhiệt độ thích hợp ,dùng chúng để trị thương.Và thay cho những tia nước nóng lúc có lúc không chuyên trị các vết thâm,anh có thể làm biến mất cảm giác đau đớn cùng những thứ nhạy cảm khác.

Anh bắt đầu với mái tóc của cô , đổ lên đó một lớp tinh dầu rất,rất mỏng giúp những đám tóc rối bướng bỉnh nhất cũng trở nên suôn mềm.Sau khi tưới dầu,mái tóc cô tỏa sáng như vàng ròng đối chọi với làn da – như mật ong chảy trên lớp kem trắng.Rồi anh chuyển tới vùng cơ mặt : những ngón tay anh khẽ vuốt trên trán cô ,làm chúng giãn ra ,làm chúng thỏa mãn khiến cô bị buộc phải thả mình theo từng chuyển động của anh.Dần dà,chỉ dùng rất ít lực,anh day hai bên thái dương cô.Anh có thể thấy những đường gân xanh mỏng nơi đó ,và anh biết sự mát-xa này có thể đưa cô vào giấc ngủ.

Anh tiếp tục với mặt trong cánh tay,mặt ngoài cánh tay,bàn tay cô,làm cô tan ra với những ngón xoa bóp cổ xưa đi cùng các loại tinh dầu thích hợp cho đến khi cô trở thành một thứ mềm nhũn không xương,rã rời phía dưới lớp chăn.Trông cô trơn láng,mềm mại và săn chắc.Anh nở nụ cười chói lóa quen thuộc của mình ,nhưng chỉ lát sau nụ cười lại nhuốm vẻ mỉa mai.Giờ anh có thể có thứ anh muốn từ cô.Đúng,cô ấy đang không có tâm trạng để từ chối bất kì điều gì.Nhưng anh chưa tính tới rắc rối mà lớp chăn chết tiệt ấy mang lại.

201. Chương 202

Ai cũng biết là sự che đậy,mặc cho nó đơn giản cỡ nào,luôn luôn thu hút sự chú ý tới những nơi cấm kỵ - những nơi người ta không cần quan tâm khi không khỏa thân.Và mát-xa trên từng inch cơ thể cho Elena kiểu này chỉ khiến anh tập trung vào những thứ ẩn giấu bên dưới lớp vải trắng như tuyết kia.

Elena đã lên tiếng về ngái ngủ được một lúc : “Anh có định kể đoạn kết câu chuyện không đấy ? Về Anne xứ Austria,người phụ nữ tóc đỏ duy nhất đã...”

“...đã...à,đã giữ được mái tóc đỏ cho đến cuối đời” – Damon thì thầm – “Đúng vậy.Cardinal Richelieu được cho là tình nhân của cô ta.”

“Có phải Cardinal Richelieu độc ác trong truyện 3 chàng lính ngự lâm không?”

“Đúng rồi,nhưng có lẽ không độc ác như người ta miêu tả , chắc chắn là một chính trị gia có tài.Và một số người nói , cha đẻ của Louis...giờ quay người lại (now turn over).”

“Một cái tên lạ ột vị vua.”

“Hm ? ”

“Louis Now Turn Over” – Elena nói trong lúc quay người lại và thoáng để lộ bắp đùi trắng nõn của mình trong khi Damon gắng tập trung ngó nghiêng phần còn lại của căn phòng.

“Do phong tục đặt tên của nước người ta đó mà.” – Damon đáp bừa.Tất cả những gì anh có thể thấy là hình ảnh thoáng qua của chiếc đùi cứ tua đi tua lại.

“Gi cơ?”

“Gi?”

“Em đang hỏi —”

“Em thấy ầm rồi chứ ? Vậy xong. ” – Damon nói và lơ dềnh vuốt nhẹ lên đường cong cao nhất nhô lên từ dưới cái khăn.

“Này!” – Elena nhੌm dậy và Damon – đối mặt với cả một cơ thể hồng hào,thơm nức tuyệt đẹp ... săn chắc.. làn da mịn như lụa , đã vợi vàng bỏ chạy.

Damon quay trở lại sau một khoảng thời gian vừa đủ ,bình tĩnh đưa ra lời đề nghị cô nên ăn thêm chút súp. Elena đồng ý ,cô ngồi ngay ngắn ,tắm chăn được cô biến thành tấm áo choàng khoác bên ngoài.Thậm chí cô cũng không thử đập vào lưng anh khi anh quay mặt đi.

Thay vào đó,cô thắc mắc : “Nơi này là đâu? Chắc không phải nhà Dunstan , họ là một gia đình cổ lỗ với một ngôi nhà cổ lỗ.Họ từng là nông dân.”

“Oh,cứ gọi nơi này là điểm dừng chân nhỏ bé trong rừng của anh.”

“Ha.Em biết anh không ngủ trên cây mà.”

Damon gượng không cười.Anh chưa từng ở cùng Elena nếu không phải trong những giờ phút cận kề sinh tử.Còn giờ,nếu anh nói anh nhận ra mình đã yêu những suy nghĩ của cô sau khi mất-xa cho cô dưới lớp chăn trong tình trạng khỏa thân...Sẽ chẳng ai tin anh.

“Cảm thấy khá hơn chưa?” – anh hỏi.

202. Chương 203

“Ấm áp như một bát súp táo-gà .”

“Anh sẽ không bao giờ được nghe một câu trả lời nghiêm túc,đúng chứ?”

Anh bắt cô ngồi yên trên giường trong khi anh suy nghĩ về những chiếc áo ngủ với đủ kích cỡ,kiểu dáng ,cả các loại áo khoác ,dép đi trong nhà...Tất cả điều đó diễn ra trong khoảnh khắc anh bước tới nơi đã từng là phòng tắm và hài lòng khi nhận ra phòng tắm giờ là một tủ quần áo cỡ bự với mọi thứ bạn cần ột buổi tiệc đồ ngủ.Từ những bộ đồ lót bằng lụa cho đến những bộ váy ngủ truyền thống , mũ vải ..chiếc tủ này có hết.Damon ôm một đồng tới cho Elena tự chọn.

Cô chọn chiếc áo ngủ dài cao cổ màu trắng làm từ chất liệu có vẻ khiêm tốn nhất.Damon lơ đãng vuốt ve tấm áo choàng màu thiên thanh toát ra vẻ vương giả với viền đăng ten mang phong cách Valenciennes chính hiệu.

“Không phải kiểu của em” – Elena nói,nhanh chóng dúm nó dưới những chiếc áo choàng khác.

“Không phải kiểu của em lúc ở cạnh anh thôi” – Damon thích thú nghĩ thầm – “Cô gái bé nhỏ cũng không ngoan đâu.Em hẳn không muốn cảm dỗ anh làm vài điều khiến em hối hận vào ngày hôm sau.”

“Được thôi,chúc em ngủ ngon—” – anh dừng lại bởi cô đột nhiên nhìn anh với biểu cảm kinh ngạc và đau khổ.

“Matt ! Damon,chúng ta đang đi tìm Matt !Em vừa nhớ ra.Chúng ta đang tìm cậu ấy và em...em không biết nữa.Em bị thương.Em nhớ bị ngã và rồi em ở đây.”

“Bởi anh đã vác em tới đây..” – Damon trầm nghĩ – “..Bởi vì ngôi nhà này chỉ là một suy nghĩ trong đầu Shinichi.Bởi vì hai chúng ta là thứ duy nhất tồn tại trong đó.”

Damon hít một hơi sâu.

Chú thích:

*Aphrodite : nữ thần sắc đẹp trong thần thoại Hi Lạp,nàng sinh ra từ một đám bọt biển .

Chương 31

“Ít nhất hãy để bọn ta đường hoàng tự bước khỏi cái bẫy của người – hay ta nên nói,người tự làm điều đó ?” – Damon truyền suy nghĩ tới Shinichi. Với Elena anh nói : “Đúng,chúng ta đang tìm tên đó.Nhưng em bị ngã.Anh muốn – anh thực muốn yêu cầu em – rằng em hãy ở lại đây và dưỡng thương trong khi anh đi tìm cậu ta.”

“Anh nghĩ là anh biết Matt ở đâu?” – đó là toàn bộ câu hỏi trực chờ trong cô.Đó là tất cả những gì cô cần nghe.

“Ừ”

“Chúng ta đi ngay bây giờ được không?”

“Em không để anh đi một mình được à?”

“Không” – Elena đơn giản đáp lại – “Em phải tìm cậu ấy.Em sẽ không ngủ nếu anh ra ngoài một mình.Làm ơn mà,chúng ta đi bây giờ được không?”

Damon thở dài – “Được rồi.Ở đây có.” – (thực ra là sẽ có) – “..ít quần áo vừa với em trong tủ.Quần bò và những thứ khác.Anh sẽ đi lấy.” – anh tiếp lời – “Cho tôi chừng nào anh thực sự,thực sự vẫn không thể thuyết phục em nằm xuống và nghỉ ngơi trong khi anh đi tìm cậu ta.”

“Em làm được” – Elena thề thốt – “Và nếu anh đi mà không có em,em sẽ nhảy khỏi cửa sổ và đi theo anh.”

203. Chương 204

Cô ấy đang nghiêm túc.Anh quay đi , đem đến cho cô một mớ quần áo như đã nói rồi anh quay lưng lại phía cô trong khi cô chui vào một phiên bản na ná của chiếc quần jean và áo phông Pendleton mà cô đã mặc những nguyên vẹn và không có dấu máu khô.Sau đó họ rời ngôi nhà,Elena luồn tay vuốt vuốt tóc và cứ mỗi bước đi,cô ngoái đầu nhìn lại.

“Em đang làm gì đấy?” – Damon lên tiếng hỏi ngay khi anh vừa quyết định sẽ bế cô.

“Em đang đợi ngôi nhà biến mất” .Khi anh trao cho cô cái nhìn tỏ ý “em đang nói gì thế” , cô tiếp lời – “Quần bò hiệu Armani vừa đúng cỡ của em ?Áo trong hiệu La Perla cũng thế ? những cái áo phông Pendleton quá 2 cỡ , đúng như cái em đã mặc ? Hoặc nơi đó là một cái kho , hoặc nó chứa ma thuật.Em cá phần ma thuật.”

Damon nhắc bóng cô lên như một cách khiến cô im lặng và tiến về phía cửa dành cho khách của chiếc Ferrari.Anh tự hỏi giờ họ đã về thế giới thực chưa hay vẫn ở trong một trong những quả cầu của Shinichi.

“Nó biến mất chưa?” – anh hỏi .

“Yup.”

“Thật đáng tiếc” – anh thầm nghĩ.Anh muốn giữ nó lại.

Anh có thể thử mặc cả với Shinichi chuyện đó,nhưng có những thứ khác quan trọng hơn cần nghĩ đến.Anh khẽ ôm Elena ,nghĩ về những thứ quan trọng hơn rất,rất nhiều.

Ngồi trong xe,anh xác định 3 chuyện nhỏ.Thứ nhất,tiếng ‘click’ mà não bộ anh tự động ghi nhận phát ra từ ghế ngồi cho khách rõ ràng có nghĩa Elena đã khóa đai an toàn đúng cách.Thứ hai,mọi cửa xe đều khóa và trong sự kiểm soát của anh.Và thứ ba,anh lái xe khá chậm rãi.Anh không nghĩ có ai trong tình trạng như Elena còn muốn nhảy khỏi xe lần nữa trong tương lai gần,nhưng anh cũng không muốn mạo hiểm.

Anh không biết bùa phép sẽ này hoạt động đến lúc nào.Elena chắc chắn sẽ thoát khỏi tình trạng mất trí nhớ.Anh thấy đó đơn giản là logic bởi anh đã nhớ lại trước cô ấy nhiều thứ.Cô ấy sẽ nhớ lại sớm thôi..nhưng nhớ cái gì mới được? Rằng anh đã bắt cô lên chiếc Ferrari trái với ý cô(thật tệ nhưng có thể tha thứ được – anh không biết cô sẽ lao khỏi xe mà) ? Rằng anh đã trêu chọc Mike hay Mitch hay gì đó và cô ấy ở bãi đất trống. Tự bản thân anh có một hình dung mơ hồ về chuyện đó – hay đây chỉ là một giấc mơ khác?

Anh ước anh biết được sự thật.Tới khi nào anh mới nhớ lại tất cả ? Nếu được thế ,anh sẽ ở vị trí mạnh hơn khi cần thỏa thuận.

Và kể cả nếu Mac vẫn ở chỗ khu đất trống, khó có khả năng cậu ta đang bị lạnh cóng,kể cả trong một cơn bão tuyết giữa hè .Đêm nay thật lạnh nhưng điều tồi tệ nhất một cậu nhóc có thể tưởng tượng ra là sự hành hạ của bệnh thấp khớp khi cậu ta tầm 80 tuổi.

Điểm mấu chốt là họ không được tìm thấy cậu ta.Cậu nhóc hẳn có vài sự thật không hay ho lắm để kể.

Damon nhận thấy Elena đang lặp lại những hành động đó.Cô ôm cổ,nhíu mày,thở sâu.

“Em say xe à ?”

204. Chương 205

“Không,em...” Dưới ánh trăng,anh có thể thấy gò má cô dần ửng hồng,có thể cảm nhận hơi ấm của cô phả trên mặt anh.Mặt cô đỏ hồng. “Do...” – cô nói – “..cảm giác...đầy ắp đó. Hiện nó thế đấy.”

Một vampire phải làm gì đây?

Nói ‘anh xin lỗi — anh vỗ tay hoan hô mừng đêm trăng áp đỉnh ấy mà’ ?

Nói ‘anh xin lỗi — sáng mai em sẽ ghét anh mất’ ?

Nói ‘bỏ qua chuyện sáng mai , sao chiếc ghế dựa này không sát vào thêm 2 inch’ ?

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ đến bãi đất trống và nhận ra có chuyện gì đó đã thực sự xảy ra với Mutt – Gnat – thằng nhóc đó? Trong hai mươi giây cuối cùng của cuộc đời,Damon sẽ hối tiếc về điều đó .Elena sẽ gọi cả cả tiểu đoàn thiên thần xuống ập lên đầu anh.Damon tin thế,mặc ọi người không tin cô có thể làm vậy.

Anh nhận thấy mình đang nói thật dịu dàng, hơn bất cứ lúc nào , kể cả lúc anh nói với Page hay Damaris – “Em sẽ tin anh chứ?”

“Sao cơ?”

“Em sẽ tin anh trong 15 phút hay 20 phút sau đó chứ ..sau khi chúng ta đến nơi anh nghĩ tên nhóc đó đang ở ?...Nếu cậu ta...anh cá nếu em nhớ lại tất cả ,em sẽ không bao giờ muốn nhìn mặt anh nữa—và em không còn phải kiếm cậu ta.Còn nếu tên nhóc cùng chiếc xe không ở đó thì hẳn hôm nay là ngày may mắn của anh và Mutt đã giành được phần thưởng đáng giá trong cuộc đời cậu ta—và chúng ta tiếp tục tìm kiếm.”

Elena nhìn anh chăm chú – “Damon,anh có biết Matt ở đâu không?”

“Không”.Ừm,nói thế cũng gần đúng.Cô ấy là món đồ trang sức lấp lánh,là màu hồng nhỏ bé đẹp xinh nhưng trên hết,cô ấy sáng suốt...Damon tạm đình chỉ dòng suy nghĩ miên man của anh về trí thông minh của Elena.Giờ phút này mà anh còn nghĩ đọc thơ sao?Anh sắp mất trí à ? Hình như anh đã từng nghĩ về chuyện đó rồi ,đúng không ta ? Tự hỏi mình có điên không chẳng phải chính là bằng chứng mình không điên sao? Người mất trí thực sự không bao giờ nghi ngờ sự tỉnh táo của chính họ phải không ? Có chắc không ? Hay họ có ?Nhưng chắc chắn những điều anh đang tự nói với bản thân này không có chiều hướng tốt.

Merda.*

“Vậy được.Em sẽ tin anh.”

Damon thở hắt ra một hơi dưỡng khí dù anh chẳng cần đến nó và lái xe thẳng tiến khu đất trống.

Đây là một canh bạc cực kích thích trong cuộc đời anh.Mặt khác,nói về chuyện cuộc đời anh –Elena sẽ tìm được cách này hay cách khác để xử tử anh nếu anh thực sự đã giết Mark – anh chắc chắn điều đó.Nhưng nếu không phải...thiên đường vẫn ở lại bên anh.Một thiên đường với Elena rạo rực,Elena sẵn lòng,Elena rộng mở...anh nuốt nước bọt.Anh nhận ra mình đang làm một chuyện gần với cầu nguyện nhất trong suốt nửa thiên niên kỉ.

Khi họ quẹo lái để rẽ vào con đường hẹp,anh để bản thân trong trạng thái siêu-cảnh-giác.Tiếng ‘vu vu’ của động cơ , không khí buổi đêm ..mọi thứ đều đem đến thông tin ột vampire.Anh đã đề phòng có một cái bẫy bày sẵn cho bọn họ ,nhưng lối mòn vắng tanh.Ngay khi anh nhấn ga tiến vào bãi đất trống,anh cảm thấy được ban phước , khu đất trống hơ trống hoác, không có bóng dáng của bất kì chiếc xe nào hay của một tên nhóc có tên bắt đầu bằng vần ‘M’.

205. Chương 206

Anh tựa vào ghế để thư giãn.

Elena đang nhìn anh.

“Anh đã nghĩ có thể cậu ấy ở đây?”

“Ừ.” - Và đây là lúc cho câu hỏi thật sự.Nếu anh không hỏi cô ấy câu này,mọi thứ sẽ trở nên giả tạo và mù mờ - “Em có nhớ nơi này không?”

Cô nhìn quanh – “Không.Em nên thế à?”

Damon mỉm cười.

Nhưng anh vẫn đỗ xe cách nơi đó tầm 300 yard ,tại một bãi đất trống khác,đề phòng trường hợp cô ấy đột nhiên nhớ ra.

“Có malach ở những khoảng đất khác” – anh đơn giản giải thích – “Chỗ này đảm bảo không có quái vật” .
“Oh,mình là kẻ nói dối” – anh khoan khoái nghĩ – “VẬY là mình vẫn còn cái khả năng ấy.”

Anh đã...bối rối hơn bao giờ hết kể từ khi Elena quay trở lại từ thế giới bên kia. Có lẽ kể từ đêm đó, khi anh cởi áo cho cô , anh đã thực sự bối rối theo nghĩa đen –ừm, vẫn không có từ ngữ nào có thể miêu tả tâm trạng anh lúc đó , khi cô mới trở về từ cõi chết và đứng trước mặt anh .Lúc ấy,tại khoảng đất đó,gữa màn đêm, làn da cô tỏa sáng, cô hoàn toàn khỏa thân mà không hề xấu hổ hay có bất kì ý niệm nào về sự xấu hổ. Và trong lúc mát-xa cho cơ thể cô - nơi có những mạch máu ẩn dưới lớp da như đuôi của ngôi sao chổi xanh dương phản chiếu trên bầu trời , Damon đã cảm thấy một điều anh chưa từng cảm thấy trong suốt 500 năm qua.

Anh thấy ham muốn.

Ham muốn giống con người.Vampire không cảm nhận theo cách đó.Ham muốn chỉ là sự kiềm nén trước nhu cầu về máu ,luôn luôn là máu...

Nhưng anh đang cảm thấy nó.

Anh cũng biết tại sao .Sức mạnh của Elena.Máu của Elena.Cô ấy đã đem về cùng mình một thứ đặc biệt hơn cả đôi cánh.Và trong khi đôi cánh đã tan biến,năng lực mới này có vẻ tồn tại vĩnh viễn.

Chú thích :

*Merda : tiếng Ý , = **** , crap , damn it .

Anh nhận ra đã rất lâu rồi kể từ lần cuối anh cảm thấy điều này,do đó có thể anh đã hoàn toàn nhầm lẫn.Nhưng anh không thực sự nghĩ vậy.Anh nghĩ rằng năng lực này của Elena có thể khiến hầu hết hóa thạch của những tên vampire nhồm dấy và biến thành những thanh niên hùng lực dục vọng một lần nữa.

Anh nghiêng người xa hết cỡ mà không gian chật hẹp trong chiếc Ferrari cho phép.

“Elena,có chuyện anh cần nói với em.”

“Về Matt à ?” – cô ném cho anh một cái nhìn thẳng thắn và thông tuệ.

“Nat? Không,không.Về em cơ.Anh biết em đã ngạc nhiên vì Stefan để em lại trong sự quan tâm chăm sóc của một kẻ như anh.”

Trong chiếc Ferrari chẳng có mấy không gian riêng tư , anh có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể cô ấy.

206. Chương 207

“Ừ , em đã nghĩ thế.” – cô đơn giản đáp.

“Ừm,chuyện đó có chút—”

“Có chút vấn đề với năng lực của em, khi mà nó có thể đem lại ‘jigsie’** đến cả những vampire già đời.Từ bây giờ ,vì chuyện đó,em cần một sự bảo vệ mạnh mẽ. – Stefan đã nói thế.”

Damon không biết ‘jigsie’ là cái quái gì,nhưng anh đã được huấn luyện để phủ lên từ đó một tầng nghĩa sao cho khi truyền đạt đến một quý cô , nó sẽ mang vẻ tinh tế chút xíu.

“Anh nghĩ” – anh dè chừng – “rằng trên tất cả, Stefan muốn em nhận được sự bảo vệ khỏi tất cả những thế lực tà ác trên toàn thế giới, và hơn hết là bảo vệ em không bị bắt buộc làm cái .. cái.. ừm.. ‘jigsie’ nếu em không muốn.”

“Và giờ anh ấy bỏ em lại như một tên gốc, ích kỷ với mớ ảo tưởng ngu ngốc rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều muốn ‘jigsie’ với em.”

“Anh đồng ý.” – Damon đáp, cẩn thận với lời nói dối về ý nguyện mới nhất của Stefan lúc khởi hành. – “Và anh đã thề sẽ bảo vệ bằng tất cả khả năng của anh. Thực sự là anh sẽ cố gắng hết sức, Elena à, để không kẻ nào có thể lãng vãng quanh em.”

“Ừ.” – Elena nói – “nhưng rồi có những thứ giống thế này.” – cô làm một động tác ám chỉ Shinichi và mớ rắc rối mà hắn đem lại – “..đến đây và không ai biết cách đối phó với chúng.”

“Đúng vậy.” – Damon đáp. Anh buộc bản thân không được dao động và nhắc mình nhớ về mục đích thực sự khiến anh ở đây. Anh ở đây để...ờ, anh không thuộc phe của ‘thánh’ Stefan. Và vấn đề là, rất đơn giản để...

Cô ấy đang ở đây, mái tóc bay trong gió...nàng thiếu nữ vô tư, mái tóc tung bay...mặt trời trên cao kia chẳng là gì so với mái tóc vàng rờn của...Damon lắc lắc đầu. Từ bao giờ anh bắt đầu ngâm mấy bài dân ca nước Anh vậy? Anh bị cái quái gì vậy?

Anh lên tiếng hỏi cho có – “Hiện em thấy sao?” và vừa nói xong, cô lại đưa tay sờ sờ cổ họng.

Cô nhăn nhó – “Không tệ lắm.”

Và chuyện đó khiến họ nhìn nhau. Rồi Elena mỉm cười và anh buộc phải cười đáp lại, ban đầu chỉ hơi nhếch môi, sau rồi hoàn toàn trở thành một nụ cười.

Cô ấy....chết tiệt, cô ấy là tất cả. Dí dỏm, hấp dẫn, dũng cảm, thông minh...và xinh đẹp. Anh biết đôi mắt anh đang nói lên tất cả những điều đó và biết cô không quay mặt đi.

“Chúng ta nên—đi dạo một chút.” – anh lên tiếng và như thế, chuông reo vang, kèn trumpet chơi liên hồi, hoa giấy tung bay, chim bồ câu tung cánh.

Để đáp lại, cô nói – “Được.”

Chú thích :

**jigsie : giống như ‘malach’, đây là 1 từ sáng tạo cho riêng The vampire diaries. Ma cà rồng – theo lí giải của tác giả ở những tập trước: vampire không quan trọng khái niệm “sex”. Sex xảy ra khi con người xxx con người. Còn đối với vampire, ‘jigsie’ cũng như là sex, xảy ra khi 2 vampire trưởng thành chọn nhau làm bạn đời và cùng chia sẻ máu của con mồi hay máu của chính mình với nhau. ‘Jigsie’ cũng xảy ra giữa 1 vampire và 1 con người khi họ trao đổi máu với nhau. Nói chung, ‘jigsie’ có nghĩa ‘khoái cảm bất tận’, mang đầy tính dục vọng và có ý nghĩa quan trọng với vampire.

207. Chương 208

Họ chọn một lối nhỏ trong khoảng rừng thưa dễ dàng quan sát được với đôi mắt vamprie nhìn được trong đêm của Damon. Damon không muốn cô đi bộ quá nhiều. Anh biết cô vẫn còn đau và không muốn cho anh biết để khi không anh lại bế cô. Có thứ gì đó bên trong anh lên tiếng : “Được rồi, hãy chờ đến khi cô ấy nói mệt và giúp cô ấy ngồi xuống.”

Nhưng một thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của anh đã chảy ra từ đôi bàn chân đương bước đi không lường lự của cô ấy. Bởi vậy anh bế bổng cô lên, anh nói xin lỗi bằng một tá ngôn ngữ khác nhau, hoàn toàn giả ngốc cho đến khi đặt được cô ngồi lên một thân cây bằng phẳng thoải mái và đắp một tấm chăn mỏng lên đầu gối cô.

Anh tiếp tục – “Cứ nói anh biết nếu có thứ gì—bất cứ thứ gì—em muốn.”

Anh lơ đãng gởi lại cô một vài hình ảnh rời rạc từ tâm trí anh để trả lời những hình ảnh cô vừa gửi cho anh bao gồm: một cốc nước, anh đang ngồi bên cô , và một thứ anh đã thấy trong tâm trí cô trước đó mà rõ ràng cô tỏ ra rất thích thú : một con voi con.

“Anh rất xin lỗi,nhưng anh không nghĩ anh biến được thành voi.” – anh nói .Khi anh di chuyển đầu gối mình để khiến nơi cô ngồi được thoải mái hơn , anh bắt được một ý nghĩ lướt qua tình cờ trong cô : rằng anh không khác với Stefan như anh tưởng.

Không cái tên nào khác có thể khiến anh làm cái việc sau đó.Không có từ ngữ hay định nghĩa nào có ảnh hưởng đến anh như vậy.Một giây tiếp theo , tấm chăn mỏng đã rút xuống , chỗ ngồi biến mất và anh đang giữ Elena trong tay , thân thể cô cong lên ,cần cổ trần trụi hoàn toàn phơi bày trước mặt anh.

“Điểm khác biệt...” – anh nói với cô – “giữa anh và thằng em trai anh là nó vẫn hi vọng có thể chui qua một cánh cửa để tới thiên đường bằng cách nào đó.Anh không phải tên ngốc đi rên rỉ về số phận mình như vậy.Anh biết mình sẽ đến đâu.Và anh không...” –anh cười , tất cả rằng nhanh hé lộ –“...quan tâm điều đó.”

Mắt cô mở to –anh vừa làm cô giật mình ,sự giật mình khiến cô phản ứng lại theo bản năng.Suy nghĩ của cô thật dễ dàng đọc ra , chúng hiện rõ trước mắt anh.

“Anh biết—và anh cũng thích vậy.Anh muốn thứ anh muốn.Anh không tốt đẹp như Stefan.Và anh không biết– ”

Anh đã bị quyến rũ - “Còn gì em không biết nữa,em yêu ?”

Cô chỉ lắc đầu,mắt nhắm nghiền.

Để phá vỡ sự im lặng , anh thì thầm vào tai cô : “Vây...thế này thì sao :

Hãy nói anh mặt dày

Và nói anh thật xấu

Nói đi – người kiêu ngạo ơi

–anh là kẻ hết thuốc cứu

Nhưng hồi Enrinyes,hãy trừng phạt

Vì tôi hôn Elena.” ***

208. Chương 209

Đôi mắt cô khẽ mở. “Ôi,không! Làm ơn,Damon” – cô thì thầm – “Làm ơn!Không phải bây giờ!” .Và cô nuốt nước miếng về khổ sở - “Lúc này anh vừa hỏi em có muốn uống gì không rồi đột ngột chẳng cho em uống gì .Em không ngại trở thành thức uống của anh nếu anh thích nhưng trước hết, em thực khát – có lẽ cũng khát ngang với anh vậy?”

Cô khẽ vỗ ‘tap,tap,tap’ lên cổ mình lần nữa.

Damon mềm lòng.

Anh buông tay , tựa vào thân cây gần đó,hua tay trong không khí và một chai thủy tinh tinh xảo xuất hiện.Anh vặn nút chai chất lỏng về thành thạo , ngửi mùi hương của nó –a ,tuyệt hảo – nhâm nhi nó trên đầu lưỡi.Đây là hàng thật giá thật.Rượu Ma Thuật Đen (Black Magic), được làm từ thứ nho Ma Thuật Đen trồng ở đất Clarion.Đây là thứ rượu vang duy nhất mà mọi vampire đều muốn uống ,có một vài câu chuyện truyền miệng kể về cách chúng đã giúp vampire đứng vững trên đôi chân mình như thế nào khi cơn khát không được làm dịu bớt.

Elena đang uống phần của cô , đôi mắt xanh mở to của cô đối chọi với màu tím đậm của rượu khi anh kể cô nghe một vài câu chuyện về nó.Anh thích quan sát cô mỗi khi cô thế này – tìm tòi mọi thứ với tất cả giác quan rộng mở.Anh nhắm mắt ,hoài niệm một vài giây phút trong quá khứ.Rồi anh lại mở mắt để nhìn Elena – người bây giờ trông giống một đứa trẻ bị khát đang háo hức uống nước.

“Cốc thứ hai...” – anh bỗng phát hiện cốc thứ nhất nằm lẫn lóc dưới chân cô – “Elena, em lấy cốc nữa đâu ra vậy?”

“Em chỉ làm giống anh thôi, em hua hua tay. Cái này không nặng lắm thì phải? Nó có vị như nước nho ấy và em đang khát chết đi được.”

Cô ấy thực ngây thơ thế sao? Đúng vậy, rượu Ma Thuật Đen không hăng hay có vị giống chất cồn. Nó rất tinh khiết, được làm ra để phục vụ cái miệng khó tính của vampire. Damon biết loại nho đó được trồng trên đất hoàng thổ lấy từ lòng sông băng. Đương nhiên, chỉ những vampire sống lâu mới thực hiện nổi quá trình đó, bởi để gom góp đủ đất hoàng thổ phải tốn hàng thế kỷ. Rồi khi đất đã sẵn sàng, nho phải được trồng và trong quá trình đó, từ khi thu hoạch cho đến khi ép, tuyệt đối không thể ánh nắng chiếu vào. Chính điều đó đã tạo cho rượu thứ hương vị tinh tế, đen tối, mượt như nhung. Và giờ...

Elena có một vệt “nước nho” dính trên mép. Damon thực muốn hôn lên đó.

“Ừm, một ngày nào đó em sẽ gây ấn tượng với mọi người khi kể với họ em đã uống hai cốc rượu Ma Thuật Đen dưới một phút.” – anh nói.

Nhưng cô đang vỗ ‘tap, tap, tap’ lên cổ mình lần nữa.

“Elena, em có muốn bị rút bớt chút máu không?”

“Có chứ!” – cô reo lên với tông giọng của một người cuối cùng đã được hỏi đúng câu hỏi.

Cô ấy say.

Cô đứng đưa hai tay ra đằng sau, chống xuống mặt chỗ ngồi để khiến nó thuận theo từng cử động của cơ thể mình. Thân cây đã biến thành chiếc sô-pha bọc da đen, thân cây phía sau trở thành lưng ghế. Ngay lúc này, chiếc cổ mảnh mai của Elena đang dựa vào lưng ghế đó, cổ họng cô phơi bày trong không khí. Damon khẽ rên rỉ trong lúc quay mặt đi. Anh muốn đưa Elena tới chỗ có người. Anh lo lắng sức khỏe của cô, hơi quan tâm chút xíu đến sức khỏe của... Mutt, nhưng giờ... anh không thể có mọi thứ anh muốn. Anh không thể hút máu cô ấy khi cô ấy đang say.

209. Chương 210

Elena làm ra vài âm thanh khác lạ có vẻ chính là tên anh: “D’m’n?” – cô lẩm nhẩm. Mắt cô ngập những nước.

Damon đã vì Elena mà làm tất cả những việc một y tá sẽ làm cho bệnh nhân. Nhưng có vẻ cô ấy không nên nốc trọn hai cốc rượu Ma Thuật Đen trước mặt anh thế này.

“En..hó..chị” – Elena thốt ra, thêm vào đó một tiếng nấc cụt rõ to. Cô nắm cổ tay Damon.

“Ừ, đây không phải loại rượu vang cứ uống tham mà được đâu. Khoan đã, ngồi thẳng nào và để anh thử...” .Có lẽ bởi anh đã nói mà không hề suy nghĩ, không hề có ý thô lỗ, không hề có ý điều khiển cô cách này cách khác nên mọi việc diễn ra rất ổn. Elena nghe lời anh và anh đặt ngón tay lên hai bên thái dương cô, nhẹ nhàng. Trong vài giây, mọi thứ chuyển biến, Elena thở đều và chậm rãi. Cô vẫn chịu ảnh hưởng của rượu nhưng không còn say nữa.

Đến lúc rồi. Anh cần nói cô nghe sự thật.

Nhưng trước tiên, cô phải thật tỉnh táo.

Chú thích:

***Nguyên văn đoạn thơ:

“Say I’m bold

And say I’m bad

Say –you vanities

-I'm vainer

But you Erinyes, just add

I kisses Elena.”

Erinyes: nữ thần báo thù trong thần thoại Hi Lạp.

“Hiện ra nào, cà phê đậm đặc 3 lần” – anh nói , hua tay trong không khí.Nó xuất hiện ngay trong tích tắc,đen nhánh và thơm phức như thể linh hồn anh.

“Shinichi nói bản thân cà phê đặc là một sự giải thoát cho nhân loại.”

“Bất kể Shinichi là ai , em đồng ý với anh ta ,hay cô ta nhỉ.Một cốc cà phê đậm đặc gấp 3,mau hiện ra nào.”
– Elena ra lệnh cho luồng ma thuật đã tạo nên khu rừng , quả cầu tuyết và bầu trời này.Nhưng không có gì xảy ra.

“Có lẽ bây giờ nó chỉ phản ứng với giọng của anh.” – Damon nói, thoáng nở nụ cười trấn an với cô ,rồi anh vẫy tay,làm đầy cốc của cô với cà phê.

Nhưng Elena lại đang cau mày làm anh ngạc nhiên.

“Anh nói ‘Shinichi’. Ai vậy?”

Damon không muốn gì hơn là Elena không dính dáng tới tụi kitsune,nhưng nếu anh đã dự định kể cho cô tất cả những gì cô sẽ biết...

“Hắn là một kitsune-một con cáo tinh” – anh đáp –“Và là người đã đưa anh địa chỉ trang web khiến Stefan bỏ đi.”

Biểu hiện trên mặt Elena hoàn toàn đông cứng.

‘Thực ra” – Damon tiếp lời – “Anh nghĩ tốt hơn anh nên đưa em về nhà trước khi tiến hành bước tiếp theo.”

210. Chương 211

Elena ngược đôi mắt nặng trĩu nhìn trời nhưng vẫn để anh bế cô và đem cô về chỗ chiếc xe.

Bởi anh vừa nghĩ ra nơi tốt nhất để kể cô nghe tất cả .

Thật tốt vì bây giờ họ không vội tới chỗ nào đó nằm ngoài Khu Rừng Cổ.Họ không tìm thấy con đường nào lại không dẫn đến những ngõ cụt ,những khu đất trống nhỏ hay những mảng cây rừng.Elena có vẻ không ngạc nhiên khi họ du hành qua một lối hẹp và kết thúc tại ngôi nhà nhỏ nhưng hoàn hảo và nổi bật lúc này.Khi họ bước vào nhà ,anh không nói một lời ,chỉ quan sát bố cục mới của ngôi nhà.

Lần này họ có một phòng ngủ với một chiếc giường lộng lẫy cỡ lớn .Họ cũng có một căn bếp và một khoảng không thoáng đãng.Nhưng bất kì phòng nào trong số những phòng này đều có thể biến thành loại phòng bạn muốn chỉ đơn giản bằng cách tưởng tượng ra nó trước khi mở cửa.Hơn thế,có một chùm chìa khóa bị bỏ lại, Damon đoán là Shinichi .Có lẽ hắn thực sự sợ hãi và đã khiến những cánh cửa trở nên hữu ích hơn.Có vẻ chỉ cần tra chìa khóa vào ổ, nghĩ về nơi muốn đến và tích tắc sau bạn đã ở đó – thậm chí nơi muốn đến là bên ngoài khoảng không gian do Shinichi tạo ra chẳng nữa.Nói cách khác , họ có thể kết nối với thế giới thực ,nhưng Damon không hoàn toàn chắc chắn về điều đó.Nơi đến sẽ là thế giới thực hay một cái bẫy chơi khăm khác của Shinichi ?

Hiện tại, trước mắt họ là một cầu thang xoắn ốc dài ngoằng dẫn đến phần ban công ngoài trời cùng những tấm rèm giăng mắc xung quanh ,trông chúng hết như cảnh tượng ở căn gác mái của khu nhà trọ. “Thậm chí còn có một phòng giống hệt phòng Stefan” – Damon nhận ra khi bế Elena bước lên những bậc thang.

“Chúng ta sẽ lên tới trên đó à?” – Elena có vẻ bối rối.

“Tít trên đó.”

“Và chúng ta đang làm gì ở đây?” – Elena hỏi khi anh đặt cô ngồi xuống một chiếc ghế, bên dưới là một chiếc ghế đầu nhỏ ,phủ vải mỏng để kê chân.

Damon ngồi xuống một cái ghế dựa , anh hơi đung đưa ghế,hai tay chụm lại đặt phía trên một bên đầu gối, mặt anh hơi nghiêng về phía bầu trời đầy mây.

Anh đung đưa một lần nữa ,ngừng lại và quay sang cô.

“Chúng ta đã ở đây” – anh lên tiếng với tông giọng ít mỉa mai tự giễu nhất của mình , điều đó có nghĩa anh đang rất nghiêm túc – “..vì vậy anh sẽ nói em nghe sự thật, toàn bộ sự thật ,và không gì ngoài sự thật.”

Chương 32

“Ai ?” – có tiếng nói cất lên giữa đêm tối trong khu rừng – “Ai ở ngoài đó?”

Bonnie hiếm khi cảm thấy biết ơn ai đó như lúc này - khi Matt đang bảo hộ cho cô.Cô cần sự bảo bọc của con người.Như thế nếu cô vùi mình đủ sâu giữa những người khác thì bằng cách nào đó,cô sẽ được an toàn.Cô chỉ có thể kiềm chế không hét lên khi ánh đèn pin yếu ớt lia đến ,lộ rõ một cảnh tượng không tưởng.

“Isobel!”

Đúng vậy,đó là Isobel,cô ta không còn trong bệnh viện Ridgemont nữa mà đã ở đây,ngay tại Khu Rừng Cổ.Cô ta đứng đó,lấp ló trong tán cây,gần như khóa thân ngoại trừ bùn đất và máu khô dính trên người.Ngay ở đây,đối chọi với khung cảnh này,trông cô ta lại có vẻ kêu gọi như thể một tinh linh rừng sâu, như một nữ thần trừng phạt,lại như một kẻ săn mồi ,sẵn sàng giáng đòn xuống bất kì ai cản đường cô ta.Trông cô ta hốc hác,hơi thở khó nhọc ,bong bóng nước bọt sùi lên bên mép nhưng cô ta không yếu ớt.Hãy nhìn đôi mắt đỏ rực sáng của cô ta và bạn sẽ hiểu điều đó.

211. Chương 212

Đằng sau cô ta còn 2 người nữa : một cao và mảnh dẻ nhưng phần trên khá nặng nề,một thấp hơn và mập mạp hơn, họ đập lên những nhánh cây và thỉnh thoảng lẩm bẩm những lời găm gù ,nguyên rủa .Trông họ như hai chú lùn canh vườn đang cố đuổi theo một tinh linh rừng sâu.

“Bác sĩ Alpert!” – dường như Meredith khá khó khăn để giữ giọng cô ổn định như vốn có.

Cùng lúc, Bonnie trông thấy những vết thương trên người Isobel đã nặng thêm.Cô ta đã nhổ gần hết móng ghim,ghim sắt và kim khỏi người nhưng lại có máu và mủ đang chảy ra từ những cái lỗ chúng để lại.

“Đừng làm cô ấy sợ,” – có tiếng thì thào của Jim vọng ra từ khoảng tối – “Bọn anh vẫn đuổi theo cô ấy từ đó đến giờ.” Bonnie có thể cảm thấy Matt – người vừa hít không khí để hét lên lại vội nén xuống.Cô cũng có thể thấy tại sao phần trên của Jim trông lại nặng nề đến vậy.Anh đang cố Obaasan trên lưng ,bà vẫn mặc đồ kiểu Nhật,tay vòng quanh cổ cậu cháu. “Trông như cái bao ấy” – Bonnie thầm nghĩ.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” – Meredith thì thào – “Tụi này tưởng mọi người đã tới bệnh viện.”

“Được vậy đã tốt,khi tụi ta vừa cho các cháu xuống thì một cái cây đã đổ xuống chắn ngang đường và tụi ta không thể đi vòng qua nó để đến bệnh viện hay bất kì đâu.Không chỉ có vậy,đó còn là một cái cây có tổ ong vò vẽ hay gì đó bên trong ấy.Isobel đã tỉnh dậy trong tình cảnh đó...” – vị bác sĩ bẻ bẻ những ngón tay của bà – “..và khi cô bé ấy nghe thấy tiếng tổ ong,cô bé chấn động và chạy khỏi nó.Tụi ta chạy đuổi theo cô bé .Ta không ngại phải thừa nhận nếu ta chỉ có một mình thì ta cũng sẽ hành động như cô bé vậy.”

“Có ai thấy mấy tổ ong đó trông ra sao không?” – sau một lúc,Matt cất tiếng hỏi .

“Không,lúc đó trời nhập nhoạng tối.Nhưng tụi anh nghe thấy chúng rõ lắm.Thứ kì lạ nhất anh từng thấy đó.Nghe như con ong vò vẽ ấy phải to bằng cả bàn chân ấy,” – Jim đáp.

Lúc này Meredith đang nhéo nhéo tay Bonnie từ phía còn lại.Bonnie chẳng biết thế là bảo cô nên im lặng hay đang động viên cô đừng cảm mà lên tiếng nữa . Mà cô có thể nói gì đây? Nói là : “Những cái cây đó sẽ ở nguyên đó cho đến khi cảnh sát quyết định nghĩa đến chúng” à ? ,rồi nói : “ Ồ,và hãy coi chừng lũ bọ

địa ngục dài bằng cả cánh tay mọi người nhá?” , và nói : “Xí quên ,bên trong Isobel bây giờ chắc cũng có một con đấy” ? Nói thế sẽ dọa Jim chết ngất mất.

“Ta mà biết đường quay lại khu nhà trọ thì ta đã cho ba đứa bay rớt ở đây rồi.” – Mrs.Flower đang nói – “Mấy người này không nằm trong kế hoạch.”

Đáp lại sự ngạc nhiên của Bonnie,bác sĩ Alpert không cự nự gì với cái tuyên bố “không nằm trong kế hoạch” kia.Bà bác sĩ cũng không hỏi Mrs.Flower đang làm cái quái gì với hai đứa trẻ vị thành niên trong Khu Rừng Cổ vào giờ này.Những gì bà nói, trên thực tế lại đáng ngạc nhiên hơn cả : “Chúng ta nhìn thấy chỗ có ánh sáng khi các cháu bắt đầu hét lên.Ngay đằng sau này này.”

212. Chương 213

Bonnie cảm thấy những cơ bắp của Matt gồng lên đối chọi với cô . “Cảm ơn Chúa” - và rồi,thật chậm rãi ,cậu nói tiếp – “Nhưng chuyện đó không thể nào .Cháu vừa mới rời khỏi nhà Dunstan mười phút trước khi chúng ta gặp nhau và chỗ đó nằm ngay phía còn lại của Khu Rừng Cổ sau khi loại ra chỗ có khu nhà trọ.Từ đây tới đó cần ít nhất 45 phút đi bộ.”

“Well,có thể hay không thể thì chúng ta cũng đã thấy khu nhà cho thuê của Theophilia. Từ tầng trên đến tầng dưới đèn đều bật sáng.Chuyện nhầm lẫn là không thể nào.Cháu có chắc là cháu không nhầm lẫn thời gian chứ?” – bà hướng sang phía Matt hỏi.

“Tên của Mrs.Flower là Theophilia” – Bonnie thầm nghĩ và phải khó khăn lắm mới kìm nén được sự thôi thúc muốn cười khúc khích.Không khí áp lực này giờ đang làm cô hết chịu nổi.

Nhưng cô vừa mới chớm nghĩ thế thì Meredith đã tặng cô một cái huých tay.

Đôi lúc cô nghĩ là cô,Elena và Meredith hình như có một loại thần giao cách cảm với nhau.Có lẽ đó không thực sự là thần giao cách cảm nhưng đôi khi,chỉ một cái nhìn,một cái liếc mắt có thể nói nhiều hơn hàng tá trang giấy tranh luận.Và đôi khi – không phải luôn luôn,nhưng có đôi khi – Matt hoặc Stefan có vẻ cũng là một phần của điều đó.Đó không phải kiểu thần giao cách cảm thực sự như khi có tiếng nói vang lên rõ ràng trong đầu bạn hay trong tai bạn ,nhưng đôi khi,tụi con trai có vẻ...cũng bắt được kênh của con gái.

Bonnie biết chính xác ý nghĩa của cái huých tay đó.Nó có nghĩa Meredith đã tắt đèn trong phòng ngủ áp mái của Stefan và Mrs.Flower đã tắt hết đèn của các tầng dưới khi họ rời nhà.Vì vậy trong khi Bonnie đang có một tưởng tượng lung linh của một khu nhà trọ ngập trong ánh đèn thì trên thực tế,khung cảnh đó vốn không thể là thật,ít nhất là ở thời điểm hiện tại.

‘Có ai đó đang cố gây sự với chúng ta’ là ý nghĩa cái huých tay của Meredith.Và Matt cũng có ý nghĩ tương tự, dù có vẻ suy nghĩ của cậu mang một nguyên nhân hoàn toàn khác.Cậu hơi ngả về phía Meredith với Bonnie vẫn ở giữa.

“Nhưng có lẽ chúng ta nên quay trở lại nhà Dunstan.” – Bonnie nói với cái giọng trẻ con và dễ làm người khác mũi lòng nhất của mình – “Họ là những người bình thường.Họ có thể bảo vệ chúng ta.”

“Khu nhà trọ chỉ ở quá một đoạn nữa.” – bác sĩ Alpert đáp khô khốc - “Và tôi thực sự cảm kích lời khuyên làm thế nào khiến sự nhầm lẫn của Isobel ngáy một tẹo hơn của bà” – bác sĩ thêm vào với Mrs.Flower.

Mrs.Flower rung cả người.Thật chẳng còn lời nào...

“Ôi, ơn chúa,cảm ơn vì lời khen.Nhưng có lẽ rửa sạch những vết thương mới là điều cần làm ngay lập tức mới phải.”

Câu nói đó quá lạ lẫm và không giống Mrs.Flower đến nỗi Matt nhéo nhéo tay Bonnie trong lúc Meredith lảo đảo dựa vào cô. “Ái ui” – Bonnie thầm kêu.Thế này thì chúng ta có coi là có thần giao cách cảm hay không đây ?! Vậy hóa ra người nguy hiểm nhất ở đây là bác sĩ Alpert , mịa mai làm sao.

213. Chương 214

“Vây đó.Được thôi,chúng ta tiến về phía khu nhà trọ.” – Meredith bình tĩnh nói – “Và Bonnie à,đừng lo.Chúng mình sẽ lo được cho bồ.”

“Nhất định chúng mình sẽ làm thế” – Matt thêm vào trong lúc nhéo cô lần cuối . Cái nhéo có nghĩa : ‘Mình hiểu.Mình biết ai không ở cùng phe với chúng ta.’ Còn ngoài mặt ,cậu nói với một giọng bộ đồ giả tạo - “Dù sao thì lúc này cũng không hay nếu chúng ta đến nhà Dunstan.Cháu đã kể với Mrs.Flower và hai cô bạn về chuyện đó rồi,nhà Dunstan cũng có cô con gái bị giống Isobel.”

“Cũng tự cầu xé bản thân?” – bác sĩ Alpert hỏi,nghe bà có vẻ bàng hoàng và rùng mình.

“Không.cô bé chỉ hành động khá kì lạ.Nhưng đó cũng không phải một chỗ tốt.”

Nhéo.

“Biết , đã biết lâu rồi mà.” – Bonnie khó chịu nghĩ – “Từ giờ mình biết phải ngậm miệng mà.”

“Vây xin hãy dẫn đường “ – Mrs.Flowet lầm bầm , trông bà có vẻ run rẩy hơn lúc nào hết – “Hãy cùng quay trở lại khu nhà trọ.”

Họ để bác sĩ và Jim dẫn đường .Bonnie giữ tiếng lầm bầm phàn nàn lại trong ruột để phòng ai đó nghe được .Cô , Matt cùng Meredith thì cùng theo dõi vị bác sĩ và Jim.

.....

“Được rồi” – Elena nói với Damon - “Em đã ngồi cứng ngắc như người chìm dưới đáy đại dương , căng như dây đàn ghi-ta và no bụng với mớ tri hoãn này .Vây.....cái ‘sự thật ,toàn bộ sự thật ,không gì ngoài sự thật’ ấy là cái gì thế ? Cô lúc lắc đầu.Thời gian trôi qua khiến cả người cô căng ra.

Damon đáp – “Nói cho dễ hiểu , chúng ta đang ở trong một quả cầu tuyết tí hon do anh tự tạo.Nó có nghĩa chúng không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy chúng ta trong vài phút.Giờ là lúc hoàn thành cuộc nói chuyện nghiêm túc giữa em và anh.”

“Vây tốt hơn chúng ta nên nói thật nhanh.” – cô mỉm cười về động viên với anh.

Cô đang cố giúp anh.Cô biết anh cần được giúp đỡ.Anh muốn nói cô nghe sự thật,nhưng chuyện đó đối chọi quá xa với bản tính của anh ,khó khăn như thể đề nghị một con ngựa hoang quy phục,cho bạn cười vậy.

“Có nhiều vấn đề khác nữa.” – Damon nói nhanh ,và cô biết anh có thể đọc được suy nghĩ của cô – “Bọn chúng – bọn chúng cố khiến anh không thể nói cho em biết điều này.Bọn chúng làm điều đó theo kiểu vẫn diễn ra trong những truyện cổ tích thời xưa , bằng cách đặt ra rất nhiều điều kiện :Anh không thể nói cho em khi đang ở trong nhà hoặc ở ngoài nhà.Ừm, một cái lan can không tính là ‘trong nhà’ nhưng cũng không thể nói là ‘ngoài nhà’. Anh không thể nói cho em dưới ánh mặt trời hay dưới ánh trăng. Ừm,giờ mặt trời đang lặn và chỉ còn tầm 30 phút trước khi mặt trăng lên ,vì vậy có thể nói 2 điều kiện đã giao nhau.Và cuối cùng, anh không thể nói cho em biết khi em đang mặc quần áo hay khóa thân.” Nghe đến đó, Elena bắt chột cảnh giác liếc xuống thân mình ,nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

214. Chương 215

“Và anh nhận ra điều kiện này cũng đang mâu thuẫn, dù hần đã thề với anh hần sẽ thả anh ra khỏi một trong những quả cầu tuyết tí hon của hần nhưng hần đã không giữ lời.Chúng ta đang ở trong một ngôi nhà không phải là nhà mà chỉ là một suy nghĩ trong tâm trí kẻ nào đó.Những gì em đang mặc cũng không phải là quần áo thật – chúng chỉ là những áo giác hư không .”

Elena há mồm lần nữa định nói nhưng anh đã chặn hai ngón tay lên môi cô – “Khoan đã.Để anh nói tiếp khi còn có thể.Anh thực sự nghĩ rằng hần sẽ không bao giờ ngừng đặt ra những điều kiện mà hần đã góp nhặt được từ mớ truyện cổ tích ấy.Hần bị ám ảnh bởi chúng , và bị ám ảnh với những bài thơ cổ nước Anh nữa.Anh không biết tại sao,hần đến từ phía bên kia thế giới – hần đến từ Nhật Bản.Hần là Shinichi.Và hần còn một người em sinh đôi ...Misao,”

Damon ngừng lại, thở khó nhọc sau khi thốt ra điều đó và Elena nhận ra hần vẫn còn vài điều kiện ẩn bên trong ngăn không cho anh kể cô nghe .

“Hần thích cái tên của mình được dịch ra là : cái chết-đầu tiên * , hay ‘no.1 trong những lí do để chết’ .Hai đứa chúng cứ như lũ nhóc tí ấy, với cái mở mặt mã và những trò chơi ...ngoại trừ việc chúng đã hàng ngàn tuổi.”

“Hàng ngàn?” – Elena dần bị kích động ,ngay lúc đó Damon từ từ trượt trên lưng ghế,trông anh kiệt sức nhưng kiên định.

“Anh ghét phải nghĩ xem đã bao nhiêu ngàn năm hai bọn chúng thực hiện những trò ‘đùa vui’ này.Misao là đứa đang gây ra tất cả mọi chuyện cho những cô gái trong thị trấn.Cô ta chiếm đoạt họ với lũ malach của cô ta rồi dùng malach để điều khiển họ.Em còn nhớ lịch sử nước Mỹ chứ ? Chuyện về những phù thủy Salem ấy ? Đó hẳn là Misao, hay ai đó giống cô ta.Và trước sự kiện ấy,chuyện đó đã xảy ra cả trăm lần rồi.Khi em thoát khỏi chuyện này,có lẽ em nên tìm hiểu về những nữ tu Ursuline.Họ là những nữ tu trầm lặng đã bị biến thành những kẻ cuồng khổ thân, và một số thậm chí còn tệ hơn – họ trở nên điên loạn,và những người cố giúp họ đều bị chiếm đoạt sau đó.”

“Cuồng khổ thân? Giống Tami ? Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ...”

“Đầu óc của Misao cũng chỉ là một đứa trẻ.”

“Thế vai trò của Caroline thì sao?”

“Dựa theo những trường hợp tương tự trước đây, hẳn cô ta là kẻ xúi giục – một kẻ sẵn sàng trao đổi với cái xấu xa hay một con quỷ để giúp thực hiện mục đích của chúng.Đó là vai trò của Caroline.Nhưng để ảnh hưởng đến cả một thị trấn ,bọn chúng hẳn phải cho cô ta một lợi ích cực lớn.”

“Cả một thị trấn ? Bọn chúng định thôn tính Fell’s Church sao...?”

Damon quay mặt đi.Sự thật đúng là chúng muốn hủy diệt Fell’s Church , nhưng không có cách nào giúp anh nói ra điều đó.Anh ngồi đó, trên chiếc ghế gỗ cũ ngoài lan can,hai tay siết chặt quanh đầu gối.

“Chúng ta cần ra khỏi đây trước khi chúng ta có thể làm điều gì để giúp ai đó.Ra khỏi thế giới của Shinichi.Điều này rất quan trọng.Anh có thể...ngăn hẳn không quan sát chúng ta một thời gian ngắn ..nhưng sau đó anh rất mệt và cần thêm máu.Anh cần nhiều hơn lượng em có thể phục hồi ,Elena à.” – anh ngẩng lên nhìn cô – “Hắn đã để Người đẹp ở lại đây với Quái vật và hắn sẽ bỏ mặc chúng ta để coi ai sẽ chiến thắng.”

215. Chương 216

“Nếu ý anh là chúng ta phải giết nhau thì hẳn cứ đợi đây.”

“Bây giờ thì em nghĩ vậy thôi.Nhưng đây là một cái bẫy được đặc biệt tạo ra.Chẳng có gì ở đây ngoại trừ Khu Rừng Cổ mà chúng ta đã lái xe vòng vòng qua lúc trước.Cái bẫy cũng không bao hàm bất kì khu nào có người sống.Ngôi nhà này là ngôi nhà duy nhất , hai chúng ta là những sinh vật sống duy nhất .Rồi sẽ đến lúc em muốn anh chết đi thôi.”

“Damon,em không hiểu.Chúng muốn gì ở nơi này chứ ? Mặc dù Stefan đã nói những dòng năng lượng huyền bí ẩn giấu bên dưới Fell’s Church sẽ dẫn đến...”

“Thứ dẫn dắt chúng đến đây là em , Elena à.Chúng hiểu kì như những đứa trẻ và anh có cảm giác chúng luôn gặp phiền toái ở mỗi nơi chúng đi qua.Có khả năng chúng đã ở đây chứng kiến cuộc chiến của chúng ta với Klaus và chứng kiến em hồi sinh.”

“Và vì vậy chúng muốn...hủy diệt chúng ta ? Chỉ cho vui ? Tàn phá thị trấn và biến chúng ta thành những con rối ?”

“Có lẽ vì cả 3 nguyên nhân .Có lẽ chúng thấy vui khi chứng kiến người khác lâm vào tình cảnh của chúng khi chúng ở những vùng đất khác.Và ừ , ‘vui vẻ’ đối với chúng cũng có nghĩa hủy diệt một thị trấn.Nhưng anh tin ý định của Shinichi là quay trở lại với thỏa thuận giữa anh và hắn để đạt được một thứ hắn muốn còn hơn cả thị trấn này, nên có khả năng hai bọn chúng sẽ quay lại cắn nhau vì điều này.”

“Damon,thỏa thuận của anh là gì ?”

“Em.Stefan có em.Anh muốn em.Hắn muốn em.”

Elena cảm thấy một trận ớn lạnh chạy trong từng thớ thịt , cảm thấy sự run rẩy cô độc bắt nguồn từ cơ hoành và lan tỏa ra bên ngoài – “Và chi tiết thỏa thuận là gì ?”

Anh quay đi không nhìn cô – “Bắt đầu tệ rồi đây.”

“Damon,anh đã làm gì?” – cô kêu lên , gần như là hét lên – “Thỏa thuận đó là gì?” Cả người cô run rẩy.

“Anh đã làm một giao dịch với một con quỷ và đúng, anh biết hắn là cái gì khi anh làm thế. Đó là đêm sau khi những người bạn của em bị những cái cây tấn công –cũng là đêm sau khi Stefan đuổi anh ra khỏi căn phòng đó.Đó là...ừ,anh đã tức giận,nhưng hắn đã lấy đi sự tức giận của anh và bành trướng nó lên.Hắn đã lợi dụng anh,điều khiển anh ; giờ anh đã hiểu.Đó cũng là lúc hắn bắt đầu những thỏa thuận và đặt ra những điều kiện trời buộc.

“Damon...” – Elena bắt đầu run rẩy nhưng anh vẫn tiếp tục nói ,nói rất nhanh như thể anh nhất định phải vượt qua chuyện này và đi đến phần kết thúc trước khi anh lại mất tự chủ .

“Thỏa thuận cuối cùng là hắn ta sẽ giúp loại Stefan sang một bên để anh có thể có được em ,trong khi đó hắn sẽ có Caroline và phần còn lại của thị trấn để chia vui cùng em gái hắn.Từ đó dẫn dắt Caroline làm giao dịch với Misao nhằm đạt được thứ cô nàng muốn.”

216. Chương 217

Elena tát anh.Cô chẳng rõ sao cô lấy đầu ra một bàn tay rảnh và làm một cú sét đánh như vậy trong khi vẫn trùm một đồng môn quanh người , nhưng cô đã làm được.Cô nhìn thấy một giọt máu khô đọng lại trên môi anh và cô đợi, đợi anh trả đũa và đợi một sức mạnh đủ để giết chết anh.

Chú thích :

*cái chết-đầu tiên : nguyên bản tiếng Anh : death-first ; có lẽ bắt nguồn từ chuyện Shinichi có thể đọc là Shi – Ni chi (không rành tiếng Nhật lắm nên kui không biết liệu Shi có phải là cái chết còn Ni chi là đầu tiên không ? ,nhưng kui biết ‘Shin’ là ‘sự thật’ , ‘I chi’ là ‘duy nhất ,chỉ một’ nên chắc Shinichi ở đây không đọc là Shin- I chi) =.=!

Chương 33

Damon chỉ ngồi đó.Rồi anh liếm môi , anh không nói gì,cũng chẳng làm gì.

“Đồ tồi !”

“Ừ”

“Anh nói là thực ra Stefan không bỏ tôi đi ?”

“Ừ.Ý anh là –chính xác.”

“Vậy ai đã viết lá thư trong nhật kí của tôi?”

Damon không nói gì ,nhưng anh nhìn qua chỗ khác.

“Ôi Damon!” – cô không biết nên xông vào hôn anh ta hay bóp chết anh ta nữa – “Sao anh có thể..anh có biết là...” – giọng cô vỡ òa và hăm dọa – “..anh có biết tôi đã trải qua những gì kể từ khi anh ấy bỏ đi không ? Từng phút đều nghĩ là anh ấy bỗng dưng quyết định bỏ rơi tôi ? Và nghĩ nếu anh ấy có quay lại tôi sẽ...”

“Anh..”

“Đừng có nói với tôi là anh xin lỗi ! Đừng nói với tôi là ‘anh biết em cảm thấy thế nào’ bởi vì anh không hề thấy vậy. Sao anh có thể cơ chứ ? Anh không có thứ cảm giác ấy !”

“Anh nghĩ –là anh có vài trải nghiệm tương tự.Nhưng anh sẽ không tự bào chữa đâu.Anh chỉ muốn nói là chúng ta không có nhiều thời gian trong khi anh vẫn có thể ngăn Shinichi theo dõi chúng ta.”

Trái tim Elena đang vỡ vụn thành ngàn mảnh ,cô có thể cảm thấy từng mảnh vụn đó chĩa vào lòng mình.Chẳng còn gì quan trọng nữa .

“Anh nói dối,anh đã phá bỏ lời hứa không bao giờ tổn hại đến nhau...”

“Anh biết –đáng lẽ chuyện đó là không thể.Nhưng nó bắt đầu từ cái đêm khi những cái cây bao vây Bonnie ,Meredith và...Mark...”

“Matt!”

“Đêm đó,khi Stefan hạ gục anh và cho anh thấy sức mạnh thật sự của nó –tất cả là vì em.Nó làm thế để anh tránh xa khỏi em.Trước đó nó chỉ hi vọng che giấu được em.Và đêm đó anh cảm thấy...bị phản bội.Đừng hỏi anh chuyện đó thì liên quan gì , bởi trong bao nhiêu năm anh là người hạ gục nó , cho nó ăn đất bất cứ khi nào anh muốn...”

Trong trạng thái tan vỡ ,Elena cố hiểu những điều anh đang nói .Nhưng cô không thể.Và cô cũng không thể phủ nhận cái cảm giác như một thiên thần gãy cánh bị xiềng xích đang hiện diện trong lòng mình.

Hãy nhìn bằng con mắt khác.Nhìn vào bên trong chứ không phải bề ngoài .Mày biết Damon mà . Mày đã nhìn thấy thứ bên trong anh ấy.Nó đã ở đó bao lâu rồi ?

217. Chương 218

“Ôi ,Damon,em xin lỗi! Em biết câu trả lời . Damon –Damon .Ôi chúa ơi ! Em biết có chuyện gì đã xảy ra với anh.Anh đã bị chiếm đoạt còn nhiều hơn những cô gái kia.”

“Anh –có ‘cái đó’ trong người á ?”

Elena nhắm mắt trong lúc gật gật đầu.Nước mắt đang lăn xuống gò má cô và cô thấy mệt mỏi nhưng cô gắng bắt mình làm điều đó : cô tập trung năng lượng của con người trong mình để có thể dùng đôi mắt nhìn vào bên trong con người theo cái cách cô đã học được trước đây.

Con malach trước đây cô thấy bên trong Damon và con mà Matt đã miêu tả thì lớn như một con côn trùng khổng lồ ,có thể dài bằng một cánh tay .Nhưng giờ cô cảm thấy bên trong Damon có một thứ ..cực lớn.Một con quái vật.

Thứ đó đã hoàn toàn chiếm hữu anh ấy ; cái đầu trong suốt của nó nằm dưới ngũ quan đẹp đẽ của anh , thân thể với lớp vỏ kitin của nó dài bằng thân anh ; đôi chân xoắn vặn về phía đuôi của nó ẩn dưới hai chân anh.Trong một lúc cô tưởng chừng sẽ ngắt đi được,nhưng rồi cô trấn tĩnh lại.Vẫn nhìn chằm chằm vào cảnh tượng ma quái đó , cô suy nghĩ – “Meredith sẽ làm gì những lúc thế này?”

Meredith sẽ luôn bình tĩnh.Không phải nói khoác,nhưng cô ấy sẽ có cách nào đó.

“Damon,tình hình tệ lắm.Nhưng phải nhanh chóng tìm cách nào đó khiến nó ra khỏi người anh.Em nhất định sẽ tìm được .Bởi vì chừng nào nó còn nằm trong anh, Shinichi có thể khiến anh làm bất cứ điều gì.”

“Em có muốn nghe anh kể lí do tại sao anh nghĩ con malach lại bành trướng cỡ đó không? Đêm hôm đó,khi Stefan đuổi anh ra khỏi phòng của nó và những người khác ngoan ngoãn trở về nhà , em và Stefan đã đi dạo.Bay thì đúng hơn.Lượn lơ trước mắt anh .”

Trong một lúc lâu chuyện đó chẳng gợi lên điều gì cho cô mặc dù đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy Stefan.Thực ra mà nói,ý nghĩa duy nhất của lần đó đối với cô là đó là lần cuối cùng cô và Stefan...

Cô cảm thấy đông cứng từ bên trong.

“Hai người tiến vào Khu Rừng Cổ.Em vẫn là một linh hồn nhóc tí không hiểu chuyện gì là đúng chuyện gì là sai.Nhưng Stefan hẳn phải biết rõ không nên làm chuyện đó –lại còn ngay lãnh thổ của anh.Vampire rất nghiêm túc về chuyện lãnh thổ.Và ngay chỗ nghỉ ngơi của anh –ngay trước mắt anh.”

“Ôi ,Damon! Đừng mà !”

“Ôi Damon có chứ ! Hai người ở đó, chia sẻ máu với nhau, đề mê đến nỗi không nhận ra anh dù anh có nhảy tới trước mặt mà tách hai người ra chẳng nữa. Lúc đó em mặc chiếc váy ngủ màu trắng cao cổ, trông em như một thiên thần. Lúc đó anh chỉ muốn giết chết Stefan.”

“Damon...”

“Và ngay lúc đó Shinichi xuất hiện. Hẳn chẳng cần ai nói cũng biết anh đang cảm thấy thế nào. Và hẳn có một kế hoạch, một lời đề nghị... một giao kết.”

Elena nhắm mắt lại lần nữa và lắc đầu – “Hẳn đã chuẩn bị từ trước. Anh đã bị chiếm hữu từ trước và đã sẵn sàng để chứa đầy dự tức giận.”

218. Chương 219

“Anh không biết tại sao..” – Damon tiếp tục nói như không nghe thấy cô – “..nhưng anh không thể nghĩ đến chuyện đó sẽ có ý nghĩa thế nào với Bonnie và Meredith và phần còn lại của thị trấn. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là em. Tất cả những gì anh muốn là em, và trả thù Stefan.”

“Damon, anh nghe em chứ ? Lúc đó anh đã bị chiếm đoạt rồi. Em có thể thấy con malach trong anh. Anh đã nói ...” – cô tiếp tục khi thấy anh lại định cắt lời – “..rằng có thứ đã ảnh hưởng đến anh từ trước, bắt anh phải nhìn Bonnie và những người khác chết dưới chân mình đêm hôm đó. Damon, em nghĩ thoát khỏi những thứ đó sẽ khó khăn hơn chúng ta đã tưởng. Đơn cử là, anh thường không đứng đó và quan sát mọi người làm... làm chuyện riêng tư, phải chứ ? Chẳng phải bản thân điều ấy là bằng chứng có gì đó bất thường đã diễn ra sao ?”

“Về... lý thuyết là thế.” – Damon ậm ừ, nghe có vẻ không hào hứng lắm.

“Nhưng anh không nhận ra à ? Chính thứ đó đã khiến anh nói với Stefan là anh cứu Bonnie chỉ vì hứng lên nhất thời, chính thứ đó khiến anh từ chối không kể với mọi người rằng tội malach đã thôi miên và bắt anh chứng kiến cuộc tấn công của những cái cây. Chính thứ đó cùng cái lòng tự trọng ngốc nghếch, cứng đầu của anh.”

“Cẩn thận với những gì em nói. Anh có thể khô héo và bị gió thổi bay mất đấy.”

“Đừng lo” – Elena đáp tỉnh queo – “dù có chuyện gì xảy ra với một trong hai chúng ta, em có cảm giác là cái tôi đồ hơi của anh vẫn sống sót thôi. Thế tiếp theo đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh làm một giao dịch với Shinichi. Hẳn có thể lừa Stefan tới một nơi mà anh có thể gặp nó một mình, rồi vận chuyển nó từ nơi đó đến nơi nào đó mà Stefan không thể tìm thấy em...”

Có thứ gì đó nổi bật rồi nổ tung lần nữa bên trong cô. Đó là một quả bóng căng ních hưng phấn bị dồn nén.

“Không giết anh ấy?” – cô cố gắng thốt thành tiếng.

“Hà?”

“Stefan còn sống ? Anh ấy còn sống ? Anh ấy... anh ấy thực sự còn sống?”

“Đứng vững,” – Damon lạnh băng đáp lại – “Đứng cho vững, Elena. Chúng ta không thể để em ngã được.” – anh giữ hai vai cô – “em nghĩ là anh đã giết nó ?”

Elena đang run rẩy đến mức quá khó để trả lời – “Sao lúc trước anh không nói em biết ?”

“Anh xin lỗi đã bỏ sót.”

“Anh ấy còn sống ..thật chứ Damon ? Anh hoàn toàn chắc chứ?”

“Khẳng định.”

Không hề nghĩ, không hề nghĩ tới bất kì điều gì nữa, Elena đã làm cái việc cô luôn làm tốt nhất – buông mình theo cảm xúc. Cô vòng tay quanh cổ Damon và hôn anh.

Trông một giây Damon đứng cứng nhắc trong cơn shock. Anh đã giao kèo với những tên sát nhân để cướp đi người yêu của cô và tàn phá thị trấn của cô. Nhưng tâm trí Elena không bao giờ nhìn mọi chuyện theo cách đó.

“Nếu nó chết..” – anh ngừng lời và phải lặp lại lần nữa – “..Toàn bộ thỏa thuận với Shinichi dựa trên việc giữ cho nó còn sống – còn sống và tránh xa khỏi em. Anh không muốn mạo hiểm để khiến em tự tử hoặc ghét bỏ anh..” –những từ ấy thoát ra khỏi miệng với tông giọng lạnh lùng xa cách của anh – “ Nếu Stefan chết , anh còn gì để giữ em lại đây ,còn chúa ?”

219. Chương 220

Elena ngó lơ tất cả những điều đó – “Nếu anh ấy còn sống,em có thể tìm thấy anh ấy.”

“Nếu nó còn nhớ em.Nhưng nếu mọi ký ức về em mà nó có bị tước đoạt thì sao?”

“Sao cơ?” – Elena những muốn nổ tung - “Nếu mọi ký ức về Stefan bị tước khỏi em..” – cô lạnh lùng đáp – “em vẫn sẽ yêu anh ấy từ giây phút em nhìn thấy anh ấy.Và nếu mọi ký ức về em bị tước khỏi Stefan,anh ấy sẽ xối tung cả thế giới tìm kiếm một thứ mà thậm chí không biết mình đang tìm cái gì.”

“Vẫn về lắm.”

“Nhưng,ôi Damon , cảm ơn anh vì đã không để Shinichi giết anh ấy.”

Anh lắc đầu với cô, chính anh trông cũng có vẻ hoang mang. “Dường như..anh không thể làm thế.Có liên quan đến lời hứa của anh.Anh nhận ra nếu để nó tự do,hạnh phúc và không nhớ gì,như thế cũng đủ thỏa mãn...”

“Lời hứa với em sao ? Điều anh nhận ra là sai.Nhưng giờ chuyện đó cũng không quan trọng nữa.”

“Nó có quan trọng.Em cũng có liên quan.”

“Không đâu Damon.Những điều thực sự quan trọng hiện nay là anh ấy không chết –và anh ấy không bỏ rơi em.Mọi chuyện còn hi vọng.”

“Nhưng Elena” – giọng Damon giờ đã có chút sức sống,trong đó còn có cả sự hứng khởi và không nao núng – “Em không thấy sao? Bỏ quá khứ qua một bên đi , em phải thừa nhận rằng chúng ta mới thuộc về nhau.Em và anh phù hợp với nhau hơn một cách tự nhiên.Sâu bên trong em hiểu điều đó,bởi chúng ta thấu hiểu nhau.Lí trí của chúng ta tương thông...”

“Stefan cũng vậy.”

“Well,anh chỉ có thể nói nó rất giỏi trong việc che giấu điều đó.Nhưng em không cảm thấy sao ? Em không cảm thấy...” – vòng ôm của anh dần thu nhỏ – “..rằng em có thể là công chúa bóng tối của anh –rằng sâu bên trong em cũng muốn điều đó ? Anh nhìn thấy điều đó ngay cả nếu em không thể.”

“Em không thể trở thành ai đó của anh ,Damon à.Ngoại trừ một người em dâu.”

Anh lắc đầu, bật cười cay đắng – “Không,em chỉ thích hợp với vai trò trung tâm kia thôi.Well,anh chỉ có thể nói rằng nếu chúng ta sống sót sau trận chiến với cặp sinh đôi,em sẽ nhìn thấy những điều bên trong em mà em chưa từng thấy trước kia.Và em sẽ hiểu rằng chúng ta phù hợp bên nhau hơn.”

“Và em chỉ có thể nói nếu chúng ta muốn sống sót qua trận chiến với cặp sinh đôi Bobbsey đến từ địa ngục kia,chúng ta sẽ cần tất cả sức mạnh siêu nhiên mà chúng ta có.Và điều đó có nghĩa phải đưa Stefan quay về.”

“Có lẽ chúng ta không thể đưa nó trở về.Oh, anh đồng ý rằng kể cả nếu chúng ta có đuổi được Shinichi và Misao ra khỏi Fell’s Church,khả năng để chúng ta trả đũa lại chúng là con số 0 . Em không phải chiến binh.Thậm chí chúng ta cũng không thể đả thương được chúng .Và anh thậm chí còn không biết chính xác Stefan ở đâu.”

220. Chương 221

“Vậy cặp sinh đôi là người duy nhất có thể giúp chúng ta.”

“Làm như chúng vẫn có thể giúp chúng ta ấy ...ôi,được được,anh thừa nhận. Toàn bộ chuyện về Shi no Shi là một trò lừa đảo. Thực ra chúng chỉ muốn lấy đi vài kí ức từ những tên vampire đầu đất bởi ‘kí ức’ là đơn vị tiền tệ được sử dụng ở vương quốc nằm bên kia thế giới ,sau đó chúng bán những kí ức đó đi.Chúng là bọn lừa đảo.Nơi đó là một cái ổ chuột khổng lồ với những màn trình diễn kì quái –gần giống một Las Vegas thu nhỏ .”

“Chúng không sợ những vampire mà chúng lừa trả thù sao?”

Damon bật cười ,lần này tiếng cười như có nhạc – “Một vampire không muốn trở thành vampire có địa vị thấp kém nhất trong hệ thống xã hội nơi đó.À,đương nhiên là trừ con người .Con người thường ngu ngốc như những đôi tình nhân hẹn nhau tự tử cho xong đời và như những đứa trẻ nhảy khỏi mái nhà vì chúng cho rằng tấm áo choàng siêu nhân có thể giúp chúng bay...”

Elena thử đẩy mình khỏi anh , để cự nự với anh nhưng anh mạnh đến kinh ngạc – “Nơi đó có vẻ không hay ho lắm nhỉ.”

“Ồ.”

“Và đó là nơi Stefan đang ở ?”

“Nếu chúng ta gặp may.”

“Như vậy,về cơ bản..” – cô vừa nói vừa vạch ra trong đầu những kế hoạch A,B,C và D như cô vẫn thường làm – “..đầu tiên chúng ta cần tìm hiểu qua cặp sinh đôi nơi Stefan đang ở .Thứ hai ,chúng ta phải khiến cặp sinh đôi chữa khỏi cho những cô bé mà chúng đã chiếm hữu.Thứ ba,chúng ta phải khiến chúng rời khỏi Fell’s Church.Nhưng trước nhất chúng ta cần tìm Stefan.Anh ấy sẽ giúp được chúng ta;em biết anh ấy sẽ làm được.Sau đó chúng ta nên hi vọng chúng ta đã đủ mạnh để làm những điều còn lại.”

“Chúng ta có thể dùng sự giúp đỡ của Stefan, được được.Nhưng em bỏ qua điểm quan trọng nhất rồi –ngay bây giờ,những gì chúng ta cần làm là ngăn không để cặp sinh đôi giết chúng ta.”

“Chúng vẫn nghĩ chúng ta là bạn của chúng mà phải không ?” – tâm trí Elena lộn bộn điểm lại các phương án – “Hãy làm chúng tin như thế .Chúng ta sẽ nắm lấy cơ hội khi thời điểm thích hợp tới.Có vũ khí gì chống lại được chúng không?”

“Sắt.Chúng kị sắt –bởi chúng là quỷ.Và Shinichi thân mến bị ám ảnh về em,dù anh không dám nói đứa em gái hấn sẽ hành động thế nào khi cô ta nhận ra điều đó .”

“Bị ám ảnh?”

“Ừ.Về em và về những bài dân ca nước Anh.Anh không biết tại sao lại thế.Ý anh là ,những bài dân ca á ?”

“Ừm,em không biết chúng có ích lợi gì với chúng ta...”

“Nhưng anh cá nổi ám ảnh của hấn về em sẽ làm Misao tức điên.Dù sao thì cô ả đã có anh trai cho riêng mình trong hàng ngàn năm rồi.”

“Vậy chúng ta sẽ sắp đặt để chúng đánh lẫn nhau,hãy giả vờ là hấn sẽ có được em. Damon –sao vậy ?” – Elena hỏi thêm với tông giọng cảnh giác ngay khi vòng tay anh đang bao quanh cô bỗng siết chặt.

221. Chương 222

“Hấn sẽ không có được em.” – Damon đáp.

“Em biết.”

“Anh không ưa lắm cái ý kiến ai đó sẽ có được em.Em thuộc về anh,em nhớ đó.”

“Damon,đừng.Em đã nói anh rồi.Làm ơn...”

“Định nói ‘làm ơn đừng khiến em phải tổn thương anh’ chứ gì ? Nhưng sự thật là em không thể tổn thương anh trừ phi anh để em làm thế.Em chỉ có thể làm tổn thương chính mình khi chống lại anh mà thôi.”

Ít nhất Elena vẫn còn có thể đẩy phần phía trước của hai người cách xa nhau thêm một chút – “Damon,chúng ta vừa đồng ý với nhau và soạn ra một kế hoạch.Thế giờ chúng ta đang làm gì đây ? ọi thứ thành công cốc à ?”

“Không , nhưng anh đã nghĩ ra cách giúp mang đến cho em một siêu nhân hạng A ngay tắp lự.Em đã nói anh nên lấy đi nhiều máu hơn chút..”

“À..vâng.” Đúng vậy,dù đó là trước khi anh thú nhận với cô tất cả những điều tồi tệ anh đã làm . Và cả ...

“Damon,chuyện gì đã xảy ra với Matt ở khu đất trống ? Chúng ta đã đi tìm cậu ấy nhưng không thấy.Và anh có vẻ mừng ..”

Anh không thềm phủ nhận – “Lúc còn trong thế giới thực anh đã nổi giận với tên nhóc đó, Elena à.Có vẻ hắn cũng là một kẻ cạnh tranh với anh.Tên đó cũng là một phần của lí do tại sao chúng ta ở đây nên anh nhớ rất rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Anh có làm đau Matt không Damon ? Bởi bây giờ anh đang làm em đau đấy.”

“Có chứ” – giọng Damon bỗng trở nên nhẹ hẫng và vô tư như thể anh vừa tìm thấy một thú tiêu khiển mới – “Ta chắc chắn đã làm tên đó đau.Ta dùng cơn đau tinh thần trên người hắn và hắn chuyện đó khiến tim hắn ngừng đập nhiều nhịp lắm.Nhưng Mutt khá cứng cỏi đấy.Ta thích điều đó.Ta làm hắn phải vật lộn , mỗi lúc một đau đớn hơn nhưng hắn vẫn cố sống sót bởi hắn sợ bỏ em lại một mình.”

“Damon!” – Elena giật mình định lùi lại nhưng rồi nhận ra như thể cũng vô ích.Anh ta mạnh hơn cô quá , quá nhiều - “Sao anh có thể làm thế với cậu ấy?”

“Ta đã nói rồi , hắn là kẻ cạnh tranh với ta.” – Damon đột nhiên cười phá lên – “Em thực sự không nhớ phải không ? Vì em ,ta đã làm hắn mất thể diện .Vì em,ta cho hắn ăn đất – theo nghĩa đen ấy.”

“Damon —anh điên à ?”

“Không,nhưng ta vừa phát hiện ra chân lý của mình.Ta không cần thuyết phục rằng em thuộc về ta.Ta có thể đoạt lấy em.”

“Không,Damon . Tôi sẽ không trở thành công chúa bóng đêm của anh hoặc ..hoặc thành bất cứ cái gì của anh .Quá cường ép thì anh sẽ chỉ còn một cái xác chết để chơi cùng mà thôi.”

“Có khi ta sẽ thích thế.Nhưng em quên một điều : ta có thể đi vào tâm trí em.Và em vẫn còn bạn bè – những người đang ở nhà , đang chuẩn bị ăn tối hoặc lên giường đi ngủ.Phải không nào ? Những người bạn vẫn còn đầy đủ tứ chi , những kẻ chưa từng biết đến nỗi đau thực sự.”

222. Chương 223

Elena mất một lúc lâu không nói được gì . Rồi cô lặng lẽ đáp – “Tôi lấy lại tất cả những điều tôi vừa mới nói về anh.Anh là một con quái vật , anh nghe rõ chứ ? Anh là đồ ghê tở...” - giọng cô dần chùng xuống – “chúng đang khiến anh làm vậy ,đúng không?..” – cuối cùng cô thốt lên – “..Shinichi và Misao . Một vở kịch hay đó.Giống như khi chúng khiến anh làm đau Matt và em trước đây vậy.”

“Không ,ta chỉ làm những thứ ta muốn” - đó có phải tia sáng màu đỏ xẹt qua trong mắt anh mà Elena đã từng thấy không ? Một màu đỏ lửa cháy vụt hiện ? – “Em có biết lúc em khóc trông em thật đẹp ? đẹp hơn bất kì khi nào.Màu vàng trong mắt em dường như nổi khỏi bề mặt ,từ đó tuôn ra những giọt lệ kim cương.Ta thực muốn có một bức tượng tạc lại dáng vẻ em lúc đang khóc.”

“Damon,em biết anh không thực sự muốn nói thế.Em biết chính cái thứ chúng cấy vào trong anh đang nói.”

“Elena,ta cam đoan với em,đây hoàn toàn là ta.Ta thấy khá thích thú khi ta làm hắn tổn thương em.Ta thích nghe cái cách em khóc.Ta làm hắn xé rách quần áo em –ta phải làm tên đó đau nhiều lắm mới

chịu làm theo lời ta đây.Nhưng em không nhận ra tại sao áo của mình lại rơi tả và phải đi chân đất à ? Do Mutt cả đó.”

Elena buộc tâm trí mình quay trở lại thời khắc cô lao mình khỏi chiếc Ferrari. Đúng rồi,lúc đó,và sau đó nữa , cô đi chân đất ,cánh tay để trần , và mặc mỗi áo lót .Một vài mẩu nhỏ từ quần jeans của cô bị rơi rớt lại sau đó, lẫn vào đám cỏ cây xung quanh.Nhưng chuyện đó chưa bao giờ khiến cô tự hỏi có gì đã xảy ra với giày ,tất của mình hay làm thế nào áo lót của cô lại rơi tả tới đến thế.Lúc ấy cô chỉ thấy biết ơn đối với...với người đã làm đau cô trước tiên.

Ồi,hắn Damon đã nghĩ đến câu chuyện đầy mỉa mai này.Đột nhiên cô nhận ra cô đang nghĩ về Damon chứ không phải kẻ đang chiếm hữu anh. Cái thứ đó cũng không phải Shinichi và Misao.Cô tự nhủ - “Đó không phải là một người ,mình phải ghi nhớ điều đó!”

“Đúng vậy,ta thích thú khiến hắn làm đau em và ta thích làm đau em.Ta bắt hắn đem cho ta một nhành mây có độ dày thích hợp và dùng nó trói em.Em cũng thích điều đó mà ,ta thề đấy.Đừng mắc công tìm những vết thâm trên người làm gì bởi chúng đã biến mất cùng những vết thương khác rồi.Nhưng thực sự cả ba chúng ta đều thích nghe em kêu thét mà. Em..ta..cả Mutt nữa.Trên thực tế, trong số 3 người,có lẽ tên đó là kẻ thích thú nhất mới đúng.”

“Damon , thôi đi ! Em không muốn nghe anh nói về Matt kiểu đó !”

“Ta đã không để hắn nhìn thấy em không mặc gì ..” – Damon lẩm bẩm như không nghe cô nói gì – “..Đó cũng là lúc ta tổng cổ hắn.Đặt hắn vào một quả cầu tuyết khác.Ta muốn săn đuổi em nhiều như em muốn chạy trốn khỏi ta nên đã đặt em vào một quả cầu rỗng – một nơi em sẽ không bao giờ trốn thoát.Ta muốn nhìn thấy cái nhìn đặc biệt đó trong mắt em,khi em cố đấu tranh bằng tất cả những gì em có –và ta muốn thấy nó bị dập tắt.Em không thể chống lại được đâu Elena à.” – Damon đột ngột bật cười với một âm thanh khó nghe làm sao ,và Elena giật nảy mình khi một cánh tay của anh vươn ra , đâm xuyên thủng bức tường ngoài lan can.

223. Chương 224

“Damon...” – cô vừa nói vừa khóc.

“Và ta muốn làm chuyện này.” – không hề báo trước,nắm đầm của Damon nâng cằm cô lên khiến đầu cô ngoặt ra sau.Bàn tay còn lại của anh luồn vào,làm rối tung mái tóc cô , bàn tay đó kéo cổ cô quay trở lại chính xác vị trí mà anh ta muốn . Rồi Elena cảm thấy anh ta lắc mình,nhanh như một con rắn hổ mang , cảm thấy hai vết thương nhức nhối xuất hiện trên cổ và máu cô đang thoát ra từ đó.

Dường như cả thế kỷ đã trôi qua và Elena chậm chậm tỉnh lại.Damon vẫn đang tận hưởng cuộc vui ,rõ ràng anh ta đã lạc lối trong trải nghiệm có được Elena Gilbert.Và chẳng còn thời gian để soạn ra một kế hoạch khác nữa.

Cơ thể cô đang tự chuyển động , nó khiến cả cô và Damon đều ngạc nhiên.Ngay khi anh ta ngẩng đầu lên , bàn tay cô vươn tới giật lấy chiếc chìa khóa ma thuật khỏi ngón tay anh.Rồi cô căng người , cong lại , nâng đầu gối lên cao hết mức có thể và tung một cú đá , khiến Damon văng qua những thanh chắn của lan can,những mảnh vụn gỗ rớt lại tả tơi.

Chương 34

Elena đã từng ngã khỏi ban công một lần và Stefan đã nhảy ra đỡ được cô trước khi cô đụng đất.Một người bình thường bị rơi từ độ cao này sẽ chết không phải bàn .Còn một vampire ,với toàn bộ phản xạ của mình ,anh ta hay cô ta sẽ chỉ đơn giản xoay người trong không trung như một con mèo và đáp xuống đất nhẹ nhàng trên đôi chân.Nhưng một vampire ở trong hoàn cảnh đặc biệt như Damon tối nay thì...

Thông qua tiếng động,cô biết rằng anh ta đã cố xoay người nhưng cuối cùng vẫn bị chạm đất bằng mặt và gãy vài khúc xương.Elena suy điều đó từ tiếng chửi thề của anh ta.Cô không dừng lại để mà nghe chi tiết những lời lẽ ấy.Cô lên đi nhanh như một con thỏ,xuống đến tầng có phòng giống phòng Stefan ;khi đến

đó,gần như vô thức và lập tức,cô thốt ra một âm thanh van xin vô nghĩa,rồi cô xuống cầu thang.Ngoi nhà dường như đã hoàn toàn trở thành một bản sao hoàn hảo của khu nhà trọ.Elena không biết tại sao,nhưng theo bản năng,cô chạy đến một nơi trong khu nhà mà Damon không thông thuộc nhất : khu nhà ở cũ của người làm.Cô chạy một lèo tới đó trước khi dám truyền bất kì lời thầm thì nào tới ngôi nhà , cô gần như van xin nó thay vì ra lệnh cho nó ,và cầu nguyện rằng ngôi nhà sẽ nghe lời cô như nó đã nghe lời Damon.

“Nhà của gì Judith” – cô thì thầm , tra chìa khóa vào một cánh cửa – chiếc chìa xuyên qua như một con dao nóng đâm ngập vào tảng bơ và gần như chuyển động theo ý chí của riêng nó,rồi bỗng nhiên cô đã ở đó ,một lần nữa - ở nơi đã từng là nhà trong 16 năm trời trước cái chết đầu tiên của cô.

Cô đang đứng trên hành lang,cánh cửa phòng bé Margaret để mở , bé đang nằm trên sàn phòng ngủ , đôi mắt to chăm chú vào một quyển truyện màu.

“Chơi đuổi bắt nào bé yêu!” – cô mở lời như thể trong nhà gia đình Gilbert ngày nào cũng có ma xuất hiện và Margaret biết làm sao đối phó với điều đó –“..Em hãy chạy đến chỗ bạn Barbara và bạn ấy sẽ thành người đuổi.Đừng ngừng lại khi em chưa tới nơi,sau đó hãy gặp mẹ của Barbara.Nhưng trước tiên em phải thơm chị ba cái đã.” Và cô nhắc bồng Margaret lên,ôm bé thật chặt rồi gần như đẩy cô bé ra khỏi cửa.

224. Chương 225

“Nhưng Elena—chị đã về..”

“Chị biết,bé yêu,chị hứa ngày nào đó sẽ đến tìm em.Nhưng giờ—chạy đi nào ,bé yêu...”

“Em đã bảo họ chị sẽ về mà.Hồi trước chị cũng về.”

“Chạy đi!Margaret!”

Thẩn thướt trong làn nước mắt,nhưng có lẽ ,dù theo cách ngây thơ của một đứa trẻ,cô bé vẫn nhận ra sự nghiêm túc của tình thế,Margaret chạy đi , Elena bước theo nhưng cô rẽ vào một cầu thang khác ,tách khỏi Margaret.

Rồi cô nhận thấy mình bị đứng chân bởi một Damon đầy vẻ chế giễu.

“Cô em nói chuyện lâu quá đấy,” – anh ta nói trong lúc Elena khản trương nhắm lại các phương án trong đầu.Quay trở lên ban công lúc đầu ? Không.Mấy cái xương của Damon có thể bị đau chút đỉnh nhưng nếu Elena mà nhảy thì lại là một câu chuyện khác ,cô chắc chắn sẽ gãy cổ . Làm sao đây? Nghĩ đi nào!

Rồi cô mở cánh cửa dẫn tới tủ chứa đồ kiểu Trung Quốc trong khi hô “Nhà bác Tilda” mà thậm chí không chắc liệu ma thuật có còn hoạt động không.Cô đóng sầm cánh cửa vào mặt Damon.

Cô đã đến nhà bác Tilda,nhưng là ngôi nhà trong quá khứ của bác Tilda.”Thảo nào hồi xưa người ta cứ cười bác Tilda vì đã trông thấy những thứ kì lạ” - Elena nghĩ thầm ngay lúc cô thấy một phụ nữ xoay người lại với mình,trên tay là một cái khay lớn đựng đầy thứ gì đó tỏa ra mùi của nấm ,bà hét lên và đánh rơi cái khay .

“Elena!” – bác kêu lên . “Cái ..không thể là cháu...cháu lớn quá!”

“Chuyện gì thế?” – bác Maggie – bạn của bác Tilda xuất hiện từ một phòng khác lên tiếng hỏi.Trông bà cao hơn và khắc khổ hơn bác Tilda.

“Cháu đang bị truy đuổi” – Elena khổ sở - “Cháu cần tìm một cánh cửa ,và nếu mọi người nhìn thấy một chàng trai đuổi theo cháu— ”

Ngay lúc đó Damon bước ra khỏi chiếc tủ treo áo khoác .Cùng lúc, bác Maggie giơ chân ra,ngáng anh ta ngọt sớt ,bác nói :”Phòng tắm nằm gần cháu,” và nhặt một bình hoa ,đập vô đầu Damon – người đang tính nhồm đậy.Đập khá mạnh.

Elena lao vọt qua cánh cửa phòng tắm,miệng hô : “Trường trung học Robert E.Lee mùa thu năm ngoái – ngay khi chuông vừa reo!”

Sau đó cô phải bơi ngược trong dòng người tạo bởi hàng tá hàng tá học sinh đang cố đến lớp đúng giờ - nhưng rồi một trong số họ nhận ra cô ,rồi lại một người nữa,và vì cô đã thành công di chuyển đến một thời điểm khi cô chưa chết nên không có ai hét lên “Maaaa!”, nhưng cũng chưa có ai từng trông thấy Elena Gilbert mặc một cái áo phong kiêu nam ra ngoài áo trong hay trông thấy mái tóc cô xổ ra tán loạn qua vai như thế này.

“Đây là phục trang ột buổi diễn!” – cô hét lên và tạo thêm một truyền kì bất hủ về mình trước khi chết bằng cách hô thêm : “Nhà Caroline!” rồi chui vô một cái tủ đựng đồ lau dọn.Một giây sau ,một chàng đẹp trai chói lóa nhất mà bất kì ai từng trông thấy xuất hiện sau cô ,xẹt vô cái tủ bằng một cách tương tự, trong lúc thốt ra vài từ bằng thứ ngôn ngữ nước khác. Khi cái tủ được mở ra lần nữa,chẳng có cô gái hay anh chàng nào ở trong đó .

225. Chương 226

Elena đáp xuống ,chạy dọc trên hành lang và suýt đâm sầm vô một ông Forbes đang khật khưỡng.Ông đang uống một thứ trông như một cốc thủy tinh lớn chứa đầy nước cà chua ép có mùi cồn.

“Bọn tôi không biết nó đi đâu,được chưa?” – ông ta gào lên trước khi Elena kịp mở lời – “Tôi chỉ có thể nói là con bé điên rồi.Nó nói về buổi lễ gì ấy với cái ban công—và cái cách nó ăn mặc ! Thời nay bố mẹ không còn kiểm soát nổi lũ trẻ nữa rồi!” – ông dựa vào tường ,từ từ tụt xuống .

“Cháu rất tiếc” – Elena thì thầm . Buổi lễ.Phải rồi,lễ Ma Thuật Đen thường được tổ chức vào lúc trăng lên hoặc nửa đêm.Chỉ còn mấy phút nữa là tới nửa đêm.Nhưng trong vài phút này,Elena đã vạch ra một phương án B.

“Phiền bác chút” – cô vừa nói vừa nhấc cốc nước khỏi tay ông Forbes và ném nó vô thẳng mặt Damon - người vừa bước ra từ một cái tủ đựng đồ.Rồi cô hô : “Một nơi giống loài ấy không thể nhìn thấy!” và bước vào...

Xe limbo ?

Thiên đường ?

Một nơi giống loài ấy không thể nhìn thấy.Đầu tiên, Elena lo cuống lên,bởi cô không thể nhìn thấy cái gì cả.

Nhưng rồi cô nhận ra nơi cô đang đứng : sâu trong lòng đất,bên dưới ngôi mộ rỗng của bà Honoria Fell.Cô đã từng ở dưới này một lần,chiến đấu để cứu mạng Stefan và Damon.

Hiện tại,ở cái nơi đáng lẽ không còn gì ngoài bóng tối ,chuột và nấm mốc lại có một ánh sáng nhỏ xíu đang le lói.Trông như một phiên bản mini của Tinkerbelle vậy – chỉ là một hạt sáng chao liệng trong không gian thôi , nó không dẫn dắt cô đi theo ,cũng không có ý giao tiếp với cô mà Elena nhận ra dường như nó muốn ...bảo vệ cô .Cô bắt lấy đốm sáng,nó tỏa sáng và man mát giữa những ngón tay cô .Cô nhận ra quanh mình bỗng lan tỏa một vòng tròn sáng,lớn đủ ột người trưởng thành ngồi vào giữa.

Khi cô quay lại , Damon đang ngồi giữa quầng sáng ấy.

So với một kẻ vừa được “ăn” thì trông anh nhợt nhạt một cách kì lạ.Nhưng anh không nói gì ,chỉ nhìn cô . Elena tiến lại chỗ anh và chạm vào cổ anh .

Một giây sau,Damon lại lần nữa uống,chìm vào sâu,sâu bên trong dòng máu lạ thường nhất trên thế giới.

Thông thường anh sẽ nhắm nháp ,cảm nhận mùi vị bữa ăn xem nó có cái vị của quả mọng hay vị của loại quả nhiệt đới ,là mịn màng,phảng phất như khói hay tròn trịa ,ấm như gỗ với dư vị của tơ lụa trên môi...Nhưng không phải lúc này. Không phải với thứ máu này , bởi nó vượt quá bất kì thứ gì anh có thể diễn tả bằng từ ngữ.Thứ máu này đông đầy anh với thứ Quyền năng anh chưa từng biết đến trước kia...

Damon...

Tại sao anh không thể lắng tai nghe ? Làm thế nào anh có được thứ máu lạ lùng mang mùi vị của cuộc sống sau cái chết này ? và tại sao anh không thể nghe thấy lời người áu đang nói ?

Làm ơn , Damon.Xin hãy đấu tranh với nó...

226. Chương 227

Anh nhất định phải nhận ra giọng nói ấy.Anh đã từng nghe thấy nó rất nhiều ,rất nhiều lần...

Em biết chúng đang điều khiển anh.Nhưng chúng không thể hoàn toàn điều khiển anh.Anh mạnh hơn chúng.Anh là mạnh nhất...

Ừm,chính xác.Nhưng anh mỗi lúc lại bối rối hơn.Người ấu nghe có vẻ không vui , trong khi anh là một bậc thầy trong việc khiến những người hiến máu cảm thấy vui vẻ.Và anh không nhớ lắm...anh thực nên nhớ lại chuyện này bắt đầu ra sao.

Damon,em đây.Elena đây.Và anh đang làm em đau.

Quá nhiều đau đớn và bối rối.Từ lúc bắt đầu,Elena đã biết tốt hơn không nên chống cự lại việc những tĩnh mạch của mình bị “khai thác”.Chuyện đó chỉ gây ra nhiều khổ sở hơn thôi,và nó cũng không đem lại cho cô ích lợi gì ngoài việc giúp não bộ cô ngừng hoạt động.

Vì vậy, cô đang cố giúp anh chống lại con quái vật khủng khiếp bên trong anh.Ừm,đúng vậy,sự thay đổi phải diễn ra từ bên trong.Nếu cô thúc ép anh,Shinichi sẽ phát hiện và chiếm hữu anh một lần nữa.Bên cạnh đó , đơn giản là làm căng với Damon sẽ chẳng có hiệu quả đâu.

Thế ngoài việc chết đi cô không còn làm gì được sao ? Ít nhất cô có thể đấu tranh chống lại nó , dù cô biết sức mạnh của Damon sẽ khiến chuyện đó trở nên vô ích.Với từng giọt máu anh lấy đi từ cô,anh trở nên mạnh hơn,thay đổi nhiều hơn,nhiều hơn nữa và trở thành...

Thành gì cơ chứ ? Chuyện này đang làm máu cô cạn kiệt.Có lẽ anh ấy có thể đáp lại lời chủ nhân dòng máu – cũng chính là đáp lại cô.Có lẽ,đầu đó bên trong , bằng cách nào đó,anh ấy có thể đánh bại con quái vật mà không bị Shinichi phát hiện.

Nhưng để làm vậy,cô cần một sức mạnh mới, một thủ thuật mới...

Ngay khi nghĩ về nó , Elena cảm thấy một luồng sức mạnh mới chuyển động trong mình , và cô biết nó vẫn luôn ở đó , chỉ chờ cơ hội thích hợp để được phát huy.Đó là một sức mạnh đặc biệt , không phải để đánh nhau hay thậm chí để cứu mạng cô.Dù sao thì , đã đến lượt cô rồi.Nhưng tên vampire săn đuổi cô cuối cùng sẽ chỉ có được vài ngụm máu của cô,nhưng cô có cả một nguồn sản sinh máu cùng toàn bộ năng lượng tràn đầy của nó.Và khơi dậy cội nguồn ấy cũng đơn giản như việc bạn đưa tay ra phía trước với hai bàn tay cùng tâm trí rộng mở .

Ngay khi cô thực hiện điều đó, những từ ngữ mới xuất hiện ,mấp máy trên môi cô , lạ lùng hơn cả , một đôi cánh mới bùng tỏa ra từ cơ thể cô trong khi Damon vẫn đang giữ chặt hông cô.Đôi cánh thanh khiết này không phải dùng để bay mà để làm một chuyện khác.Khi đôi cánh hoàn toàn giang rộng , nó trở thành một khung hình vòm lớn có màu cầu vồng ,tròn trên đỉnh và áp vào lưng , bao quanh ,bọc lấy Damon và Elena.

Cô gọi tên nó bằng linh trí .Đôi Cánh của Sự Cứu Chuộc.

Bên trong,Damon khe khẽ kêu lên.

Chương 35

Một nhà tù ,với những thứ lộn xộn bắn thủ trên sàn .Những song sắt chắn giữa cô và một Stefan đang nằm ngủ.

Chắn giữa cô và Stefan !

227. Chương 228

Đó thực sự là anh .Elena không biết làm thế nào cô biết điều đó.Mặc dù chúng hoàn toàn có thể giả vờ đánh tráo để đánh lừa thị giác của cô.Nhưng ngay lúc này,bởi không ai đoán được cô sẽ xông vào hầm ngục

nên cũng không ai chuẩn bị cái gì để đối phó với cô.

Đó là Stefan. Anh gầy hơn trước, xương gò má nhô cao. Anh thật đẹp. Tâm trí anh vẫn vậy, vẫn là sự pha trộn của niềm kiêu hãnh cùng tình yêu, bóng tối cùng ánh sáng, hi vọng cùng những trải nghiệm nghiệt ngã về thế giới nơi anh sống.

“Ôi Stefan ! Ôi, hãy ôm em !”

Anh tỉnh lại, hơi ngồi dậy. “Ít nhất để giấc ngủ của ta được yên. Cút đi và đội lên cái mặt khác ấy, đồ quỷ cái !”

“Stefan ! Nói với em thế à !”

Cô thấy những thớ cơ trên vai Stefan cứng ngắt.

“Người..vừa nói..gì thế?”

“Stefan..là em đây.Em không trách anh đã chửi rửa.Em nguyên rửa toàn bộ chốn này và hai kẻ đã tống anh vào đây...”

“Ba” – anh mệt mỏi đáp và cúi đầu – “Nếu người là thật người phải biết điều đó.Đi đi và để chúng dạy cho người về người anh trai phản bội của ta cùng lũ bạn thích rình rập người khác với những tấm lưới kekkai giăng sẵn...”

Hiện tại Elena không có thời gian để tranh luận về Damon. “Ít nhất anh sẽ nhìn em một chút chứ ?”

Cô thấy anh chậm chậm ngẩng lên, chậm chậm nhìn cô, rồi thấy anh ngã mình nằm lên cái ổ làm bằng những nùi rơm bần thỉu, thấy anh ngó cô như thể cô là một thiên thần rơi xuống từ trời cao.

Sau đó anh quay lưng lại phía cô, lấy hai tay che tai.

“Không thỏa thuận gì sất.” – anh nhàn nhạt nói – “Đừng bao giờ nhắc chuyện đó với ta nữa. Biền đi. Người ngày càng hoàn chỉnh hơn nhưng người vẫn chỉ là một giấc mơ.”

“Stefan !”

“Ta nói là Biền Đi !”

Thời gian đang bị lãng phí. Chuyện này thật phũ phàng, sau biết bao thứ cô phải vượt qua chỉ để nói chuyện với anh.

“Anh gặp em lần đầu tiên bên ngoài văn phòng hiệu trưởng cái ngày anh mang giấy tờ đến trường và tính thôi miên cô thư kí. Anh không cần liếc đến em cũng biết em mặt mũi ra sao. Đã có lần em nói với anh rằng em có cảm giác là hung thủ gây ra tai nạn hại chết cha mẹ vì đã nói ‘Bố ơi, nhìn kia’ và chỉ tay ra cửa sổ. Em không bao giờ nhớ nổi thứ đó là cái gì. Từ đầu tiên em học được khi quay lại từ thế giới bên kia là ‘Stefan’, Đã có lần anh nhìn em qua gương chiếu hậu trong xe ô tô và nói em là linh hồn của anh...”

“Người có thể ngừng tra tấn ta một giờ đồng hồ được không ? Elena – Elena thật ấy – sẽ là quá ‘thông minh’ nếu mạo hiểm mạng sống để đến đây.”

“ ‘Đây’ là chỗ nào ?” – Elena hoảng hốt hỏi nhanh – “Em cần biết để đưa anh ra khỏi đây.”

Stefan chậm chậm bỏ tay khỏi tai. Anh quay mặt lại lần nữa với tốc độ còn chậm hơn.

228. Chương 229

“Elena ?” – anh cất tiếng hỏi như một cậu bé sắp chết hỏi hồn ma đáng mến đứng bên giường mình – “Em không là thật. Em không thể ở đây được.”

“Em cũng nghĩ vậy. Shinichi đã tạo ra một ngôi nhà ma thuật, nó có thể đem anh đến bất kì đâu anh muốn nếu anh đọc tên nơi đó và mở cửa bằng chiếc chìa khóa này. Em đã nói ‘Một nơi tôi có thể nghe, nhìn thấy và chạm vào Stefan’ Nhưng—cô nhìn xuống chân—cũng có thể nói em không thực sự ở đây. Có lẽ tất cả chỉ là ảo ảnh.”

“Yên nào.” – Stefan nhồm dấy , siết chặt những thanh chắn từ phía phòng giam của mình.

“Đây là nơi đó à ? Đây là Shi no Shi sao ?”

Anh cười khê ,không phải một nụ cười thực sự - “Không như những gì chúng ta tưởng tượng phải không ? Cho đến giờ,chúng chưa từng nói dối chuyện gì Elena à. Elena ! Anh vừa nói ‘Elena’. Elena , em thực sự đang ở đây !”

Elena không chịu lãng phí giây phút nào.Cô tiến vài bước trên sàn nhà ẩm ướt vương đầy rơm và vôi vàng tiến đến chỗ chắn song ngăn cách cô và Stefan.

Cô ngẩng mặt , xiết những song sắt bằng cả hai tay và nhắm mắt .

“Mình sẽ chạm vào anh ấy.Mình làm được ,mình làm được.Mình là thật , anh ấy là thật—mình sẽ chạm vào anh ấy.”

Stefan cúi xuống để ngang bằng với cô – cô nghĩ vậy – và rồi một đôi môi ám áp chạm môi cô.

Cô phải nắm lấy chắn song bởi cả hai đều run rẩy đương lúc quỳ bằng đầu gối : Stefan run rẩy vì cô có thể chạm vào anh , và Elena run rẩy vì nỗi lo âu được nhắc xuống và thồn thức trong sự vui sướng.

Nhưng—không còn thời gian nữa.

“Stefan ,uống máu em đi , lấy máu em đi !”

Cô tuyệt vọng tìm kiếm một thứ để tựa cửa .Stefan cần sức mạnh của cô và mặc cho Damon đã lấy đi từ cô những gì,cô luôn còn đủ cho Stefan. Nếu chuyện này giết chết cô, cô cũng thấy thỏa mãn.Giờ cô thấy mừng vì lúc đó,trong hầm mộ, Damon đã thuyết phục được cô uống máu anh.

“Bình tĩnh .Bình tĩnh nào tình yêu bé nhỏ của anh.Nếu ý em muốn vậy ,anh có thể cắn cổ tay em , nhưng...”

“Làm ngay đi!” – Elena Gilbert , công chúa của thị trấn Fell’s Church đã ra lệnh.Thậm chí cô còn đủ sức mạnh để rướn thân trên vượt qua đầu gối.Stefan khê ném một cái nhìn về tội lỗi tới cô.

“Ngay lúc này !” – Elena nhấn mạnh,

Stefan ngoạm cổ tay cô.

Đó là một cảm giác kì lạ.Nó hơi đau hơn bình thường khi anh hút máu từ cổ cô .Nhưng cô biết ở cổ tay cũng có những mạch máu rất được ; cô tin Stefan sẽ tìm ra mạch lớn nhất để lượng bị lãng phí ít nhất. An nguy của cô giờ nằm trong tay anh.

Nhưng khi anh lùi lại ,cô chụp lấy nắm tóc gợn sóng đen sẫm của anh và nói – “Nữa đi Stefan .Anh cần nó—ôi ,em biết,nhưng chúng ta không có thời gian tranh cãi đâu.”

Giọng nói chỉ huy – Meredith từng có lần bảo cô rằng cô có khả năng ấy,rằng cô có thể lãnh đạo cả một đội quân. Ừm, có lẽ cô cũng cần lãnh đạo cả một đội quân để xông vào chốn này cứu anh cũng nên.

229. Chương 230

“Mình sẽ kiếm được một đội quân ở đâu đó thôi” – cô lừ đừ nghĩ.

Cơn khát máu mà Stefan đang thể hiện – nó chứng tỏ chúng chưa từng cho anh “ăn” kể từ lần cuối cô nhìn thấy anh.Cô biết anh đang chết dần trong cơn thèm khát được lấy đi nhiều máu hơn bình thường.Tâm trí của anh đã hòa tan cùng cô.

“Anh tin em khi em nói em sẽ lập một đội quân.Nhưng không được đâu.Không ai có thể trở về từ chốn này.”

“Anh sẽ. Em sẽ mang anh về.”

“Elena,Elena...”

“Uống đi nào,uống bao nhiêu cũng được,tứ chừng nào anh phát ốm lên vì nó” – cô đáp ,cảm thấy mình như một bà mẹ người Ý đích thực.

“Nhưng làm sao ...không,em đã nói cách em đến được đây.Chuyện đó là thật sao?”

“Thật đấy.Em luôn nói anh nghe sự thật.Nhưng Stefan , làm thế nào em đưa anh ra khỏi đây bây giờ ?”

“Shinichi và Misao—em biết chúng ?”

“Biết đủ thôi.”

“Mỗi tên có một nửa của một chiếc nhẫn.Cùng nhau, chúng hợp lại thành một chiếc chìa khóa.Mỗi nửa ấy có hình dạng như một con cáo đang chạy.Nhưng ai biết được chúng đã giấu những mảnh ấy nơi nào? Và như anh đã nói , để vào đến đây thôi cũng cần đến cả một đội quân...”

“Em sẽ tìm những mảnh nhẫn cáo .Em sẽ tập hợp chúng.Em sẽ lãnh đạo một quân đội.Em sẽ cứu anh ra khỏi đây.”

“Elena,anh không thể uống nữa.Em sẽ ngắt mất.”

“Cứ tiếp tục đi,em là bậc thầy về chuyện chống ngắt đó.”

“Anh khó có thể tin được đây là em..”

“Cắm mũi mũi nhé ! Uống máu em đi!”

“Vâng thưa quý bà ! Nhưng Elena à ,anh thực sự no rồi.Quá no là khác.”

“Nhưng còn ngày mai?”

“Anh vẫn sẽ no ứ ự.” – Stefan lùi lại , nơi anh vừa cắm xuyên vào mạch máu để lại một vết to bằng ngón tay cái – “Anh thực sự không thể, tình yêu của anh.”

“Và ngày tiếp theo?”

“Anh sẽ vẫn ổn.”

“Anh nhất định như vậy , bởi em đã mang đến cái này . Ôm em đi Stefan.” – cô nói , giọng điệu nhẹ nhàng hơn – “Ôm em qua chấn song này.”

Anh hoang mang làm theo ,và cô thì thảo bên tai anh – “Hãy chứng tỏ anh yêu em .Hãy vuốt tóc em .Hãy nói những lời ngọt ngào.”

“Elena,tình yêu bé nhỏ của anh...” – anh chìm trong cơn mê muội đến độ quên dùng tâm linh để nói – “.chứng tỏ anh yêu em ư?”.Nhưng khi đôi tay anh luồn vào vuốt ve , bối rối trên tóc cô,đôi tay của Elena lại đang bận làm chuyện khác.Cô đang chuyển một bình thủy tinh đựng đầy rượu Ma Thuật Đen từ dưới áo cô sang dưới áo anh.

230. Chương 231

“Em lấy thứ này ở đâu vậy?” – Stefan thì thảo,trông anh như vừa bị sét đánh.

“Căn nhà ma thuật ấy có mọi thứ.Em đã rình để lấy một chai đưa cho anh dùng khi cần.”

“Elena...”

“Sao anh?”

Dường như Stefan đang đấu tranh với điều gì đó.Cuối cùng, anh thì thảo trong lúc đưa mắt nhìn nền nhà – “Không được.Anh không thể để em mạo hiểm vì một chuyện bất khả thi .Hãy quên anh đi.”

“Đưa mặt anh vào gần song sắt đi.”

Anh tuân theo ,nhìn cô nhưng không chịu trả lời bất kì câu hỏi nào.

Cô tát vào giữa mặt anh.

Đó không phải một cú tát mạnh...mặc dù tay Elena bị đau khi đập vào những thanh sắt.

“Anh không thấy hổ thẹn à !” – cô nói . Trước khi anh kịp mở lời,cô nói thêm : “Nghe đi!”

Đó là tiếng tụi chó sủa , giờ còn ở xa nhưng ngày một gần hơn.

“Em là người chúng sủa đuổi” – Stefan nói , giọng anh chợt trở nên cuồng loạn – “Em phải đi mau !”

Cô chỉ tiếp tục ngó anh – “Stefan , em yêu anh.”

“Anh yêu em Elena.Mãi mãi.”

“Em...ôi,em xin lỗi.” – nhưng một điều hiển nhiên là cô không thể đi được .Cô không thể, giống như Caroline cứ nói luôn mồm không chịu rời khỏi căn hộ của Stefan trước đây vậy.

“Elena ! Em phải đi mau.Anh không muốn em chứng kiến điều chúng sẽ làm với...”

“Em sẽ giết chúng.”

“Em không phải kẻ giết người.Em cũng không phải một chiến binh Elena à.Và em không hiểu sao ? xin em đó ,hãy nhớ có lần em hỏi anh :có muốn thấy em làm anh phải nói ‘làm ơn’ bao nhiêu lần không ? Bây giờ một lần hãy tính là một ngàn lần . Làm ơn ? Vì anh ? Được chứ ?”

“Một nụ hôn nữa ...” – trái tim trong lồng ngực cô đang nảy lên,đập loạn xạ như một con chim phát điên.

“Xin em đó !”

Nhắm mắt và lệ tuôn trào, Elena quay người , nắm lấy cánh cửa ngục.

“Một nơi không ai trông thấy tôi , thời điểm trước buổi lễ !” – cô rùng mình,giật mạnh cánh cửa kết nối với một khoảng không thoáng đãng và bước qua.

Ít ra cô đã được thấy Stefan , nhưng phút giây này sẽ còn kéo dài bao lâu trước khi trái tim cô lại tan vỡ lần nữa...

—Ôi Chúa ơi , mình đang rơi—

—Cô đã không biết—

Elena nhận ra cô đang ở đâu đó phía ngoài khu nhà trọ –ở độ cao ít nhất 80 feet và con số đang nhanh chóng giảm xuống. Kết luận trong hoảng loạn đầu tiên của cô là cô sẽ chết , nhưng bản năng đã khiến cô vươn cả hai tay hai chân , đá đám loạn xạ trong không trung bằng cẳng chân cùng bàn chân và đã thành công ngăn mình tiếp tục rơi khi chỉ còn 20 feet.

“Mình bị mất đôi cánh bay lượn vĩnh viễn rồi sao ?” – cô nghĩ trong đầu trong lúc tập trung vào một điểm nằm giữa hai xương bả vai .Cô biết nơi ẩn chứa đôi cánh đó ,nhưng không có gì xảy ra.

231. Chương 232

Cô thận trọng nhích từng tí một trên thân cây ,chỉ dừng lại để chườn qua một nhánh cao hơn chút , chấp nhận chia sẻ chỗ dựa cùng một chú sâu róm .Cô cố tìm một nơi cô có thể nhôm dậy và nhảy xuống.Cành cây này quá cao để có thể từ từ tụt xuống.

Trong lúc đó, cô nhận thấy cô có thể nhìn rõ ràng lối dẫn ra ban công của khu nhà trọ ,và rằng cô càng nhìn thì khung cảnh càng hiện rõ hơn. “Khả năng nhìn của vampire” – cô tự nhủ. Nó có nghĩa cô đang bị Biến Đổi . Hoặc không phải , bởi không hiểu sao bầu trời nơi đây đang sáng dần.

Trước mặt cô là khu nhà trọ tối đen,trống rỗng và có vẻ rùng rợn bởi những điều bố Caroline đã nói về “buổi gặp mặt” và kế hoạch Shinichi soạn ra cho đêm Trăng Ấp Đỉnh mà cô được biết thông qua Damon khi họ nói bằng tâm linh với nhau .Đây có phải khu nhà trọ thật không ? hay chỉ là một cái bẫy khác ?

“Tụi mình thành công rồi!” – Bonnie kêu lên khi họ bước vào ngôi nhà.Cô biết giọng cô có vẻ cường điệu,quá cường điệu là khác,nhưng không hiểu sao khung cảnh khu nhà trọ được thấp sáng rực rỡ như một cây thông Nooen có gắn sao trên đỉnh khiến cô cảm thấy thoải mái , mặc dù cô biết như thế thật điên khùng.Cô cảm thấy có thể khóc lên vì nhẹ nhõm.

“Đúng, chúng ta đã làm được” – giọng nói trầm trầm của bác sĩ Alpert cất lên – “Tất cả chúng ta. Isobel cần được chữa trị ngay. Theophilia, lấy mấy thứ thuốc quái đản của bà đi và ai đó khác làm ơn đưa Isobel đi tắm.”

“Cháu sẽ làm” – Bonnie run run nói sau một thoáng do dự – “Cô ấy sẽ ngoan ngoãn như lúc này phải không bác ? Phải không bác ?”

“Cháu sẽ đưa Isobel đi” – Matt lên tiếng – “Bonnie, bỏ đi với Mrs. Flowers và giúp bà ấy. Trước khi chúng ta vào trong, mình muốn nói rõ một điều : không ai được một mình đi đâu. Phải đi cùng hai hoặc ba người.” – trong giọng cậu hàm chứa quyền uy .

“Chuẩn đây.” – Meredith tỉnh queo đáp lời và chiếm luôn vị trí của một bác sĩ – “Bồ nên cẩn thận Matt à , Isobel là người nguy hiểm nhất.”

Có những âm thanh cao , thanh phát ra bên ngoài ngôi nhà. Nghe như có hai hay ba cô bé đang hát.

“Isa-chan , Isa-chan,

Uống trà và ăn thịt bà..”

“Tami? Tami Bryce?” – Meredith gắng hỏi , mở tung cửa ngay khi những nốt nhạc lại bắt đầu. Cô vọt lên trước , rồi cô kéo tay bà bác sĩ , để bà nấp phía sau mình khi cô tiến lên lần nữa.

Đúng vậy, Bonnie đã trông thấy có ba bóng dáng nho nhỏ , một người trong bộ pijama và hai người đang mặc váy ngủ. Họ chính là Tami Bryce, Kristin Dunstan và Ava Zarinski. Ava mới lên mười một và cô bé không sống gần chỗ Tami hay Kristin” – Bonnie thầm nghĩ .Ba cô bé cười khúc khích điếc cả tai. Chúng bắt đầu cất tiếng hát lần nữa và Matt tiến đến sau Kristin.

“Giúp với!” – Bonnie la lên. Tình cảnh của cô như đột nhiên phải cưỡi lên một con ngựa hoang đang lồng lên , đá loạn xạ về mọi phía . Có vẻ Isobel đã phát điên và cô nàng càng lồng lộn hơn mỗi lúc giai điệu lặp lại.

232. Chương 233

“Mình giữ được cô ấy rồi,” – Matt nói , kẹp cô nàng trong một vòng ôm của một con gấu , nhưng thậm chí cả hai người họ cũng không thể giữ Isobel đứng yên được .

“Ta sẽ cho con bé thêm thuốc an thần” – bác sĩ Alpert nói, Bonnie nhìn thấy những cái nhìn trao đổi thoáng qua giữa Matt và Meredith : những cái nhìn tỏ ý nghi ngờ.

“Không—không , hãy để Mrs. Flowers lo cho cô ấy.” – Bonnie tuyệt vọng kêu lên nhưng mũi tiêm đã gần chọc vào cánh tay Isobel.

“Bà sẽ không cho cô ấy thêm cái gì nữa” – Meredith trở mặt, lạnh nhạt lên tiếng và với một cú đá cao đúng chất đội viên đội cổ động , cô khiến cái kim tiêm bay ra xa.

“Meredith ! Cháu làm sao vậy ?” – vị bác sĩ kêu lên , xoa xoa cổ tay.

“Bà làm sao thì đúng hơn. Bà là ai ? Chúng ta đang ở đâu ? Đây không thể là khu nhà trọ thật.”

“Obaasan ! Mrs. Flower ! Giúp chúng cháu với ?” – Bonnie thở hỗn hển trong lúc cố gắng giữ chặt Isobel.

“Ta sẽ cố” – Mrs. Flowers tiến về phía cô, giọng nói đầy vẻ kiên quyết.

“Không , ý cháu là chuyện bác sĩ Alpert kia , có lẽ cả Jim nữa. Bà có biết...câu thần chú nào..làm người ta hiện nguyên hình không?”

“Ồ !” – Obaasan cất tiếng – “Ta làm được . Để ta xuống đi Jim yêu quý . Mọi người sẽ về nguyên hình ngay thôi.”

*

*

Jayneela - năm thứ hai trung học ,là một cô gái với đôi mắt đen,to vẻ mơ mộng hầu như lúc nào cũng dán vào những quyển sách.Nhưng hiện tại,vì đã gần nửa đêm mà bà cô vẫn chưa gọi điện,cô gấp sách lại và liếc về phía Ty. Tyrone trông có vẻ to lớn ,khôck liệt và khó chơi trên sân đấu nhưng lại là người anh trai tốt bụng , dịu dàng nhất một cô gái mong muốn.

“Anh nghĩ bà ổn chứ ?”

“Hửm ?..” – Tyrone cũng đang cúi mũi vào một quyển sách , nhưng đó là một trong số sách có chủ đề làm-thế-nào-để-vào-được-trường-đại-học-mơ-ước.Như mọi học sinh năm cuối khác, cậu đang phải lựa chọn những quyết định quan trọng – “..Bà đương nhiên vẫn ổn.”

“Ừm,ít nhất em sẽ kiểm tra cô nhóc xem sao.”

“Em biết không Jay ..” – cậu dùng một ngón chân trở cô về chông ghẹo – “..em lo lắng quá rồi.”

Cùng lúc đó cậu quay trở lại, chìm đắm vào chương 6 cuốn sách có tựa: “Cách hòa nhập với cộng đồng” . Nhưng bỗng có tiếng hét phát ra phía trên cậu , một tiếng hét to, âm cao và kéo dài – tiếng em gái cậu . Cậu đặt quyển sách xuống và di chuyển thật nhanh.

*

“Obaasan?” – Bonnie hỏi .

“Một chút nữa thôi cháu yêu” – bà Saitou trả lời.Jim đã đặt bà xuống và giờ bà đối mặt trực diện với anh : bà ngẩng lên trong khi anh nhìn xuống.Và có gì đó...rất không đúng..

233. Chương 234

Bonnie cảm nhận được một đợt sóng hăm dọa đơn thuần.Có phải Jim đã làm gì đó xấu xa với Obaasan trong lúc công bà hay không ? Đương nhiên anh ta có thể làm thế.Sao cô chưa từng nghĩ đến cơ chứ? Lại còn bà bác sĩ lăm lăm cái kim tiêm chỉ trực cho người ta một mũi mỗi khi họ lên cơn “điên điên” kia nữa .Bonnie nhìn sang Meredith nhưng Meredith đang bận đối phó với hai cô bé nên chỉ có thể bất lực nhìn đáp lại.

“Được rồi..” – Bonnie thầm nhủ - “Minh sẽ đá anh ta ở cái chỗ đau nhất ấy rồi đưa bà già tránh xa khỏi anh ta.” Cô quay lại đối diện Obaasan nhưng chợt đông cứng người.

“Ta phải làm một chuyện nữa...” – Obaasan đã nói vậy và bà đang làm vậy . Jim đang cúi gập nửa người đối diện Obaasan – người đang kiễng chân lên.Và họ khóa cứng nhau trong một nụ hôn sâu.

Ôi Chúa ơi !

Họ đã gặp bốn người trong rừng ,giả định trong số đó có hai kẻ bình thường,hai kẻ bị điên thì làm sao biết được hai kẻ điên là những ai ? Ừm,ngoại trừ nếu hai người trong số đó cứ nhìn thấy những thứ không có mặt tại đó...

Nhưng ngôi nhà đang ở đây , Bonnie cũng trông thấy nó. Cô là kẻ điên đó chẳng ?

“Meredith, lẹ lên!” – cô hét văng . Thần kinh cô đã đổ sụp , cô bắt đầu chạy khỏi nhà , hướng về phía khu rừng.

Nhưng một thứ gì đó sà xuống từ bầu trời đã chụp lấy cô ,dễ dàng như con cú chộp một con chuột và giữ cô trong một vòng tay cứng như sắt nguội.

“Định đi đâu à?” – giọng Damon cất lên từ phía trên ,anh lướt thêm vài yard cuối cùng trước khi dừng lại ,mặt cô bị nép dưới một cánh tay rắn chắc của anh.

“Damon!”

Cặp mắt Damon khẽ nheo lại như thể anh vừa trông thấy một chuyện khôi hài – “Ồ , chính kẻ xấu xa ấy đây.Nói gì đi chứ , cục lửa đang cháy của tôi.”

Bonnie bắt đầu kiệt sức khi cố khiến anh buông cô ra.Thậm chí cô còn không xé nổi quần áo của anh ta.

“Gì ?” – cô đớp chát . Bị chiếm hữu hay không thì Damon đã trông thấy cô lần cuối lúc cô gọi anh bằng tâm linh để cứu cô khỏi cơn điên của Caroline.Nhưng dựa theo bản tường trình của Matt,anh ta đã làm những chuyện tồi tệ với Elena.

“Sao các cô gái cứ thích buộc tội người khác thế nhỉ ? Làm thế nào ta dứt cho họ ăn được trong khi họ nghĩ họ đang làm ơn cho ta ?”

Bonnie chẳng biết anh ta đang nói về chuyện gì nhưng cô có thể đoán được .

“Anh đã làm gì Elena ?” – cô hỏi về dữ dội.

“Cho cô ấy thứ cô ấy muốn,thế thôi.” – Damon đáp , đôi mắt đen của anh lấp lánh – “Chuyện đó tệ lắm sao ?”

Bonnie – bị choáng ngợp bởi cái thứ lấp lánh kia đã từ bỏ ý định trốn chạy lần nữa.Cô biết chẳng ích gì đâu.Anh ta nhanh hơn,khỏe hơn và anh ta có thể bay.Dù sao thì , cô đã từng trông thấy biểu cảm này trên mặt anh ta : một loại tự mãn phảng phất.Biểu cảm ấy không phải do Bonnie và Damon ở bên nhau gây ra mà bởi họ là kẻ săn mồi và con mồi theo lẽ tự nhiên.

234. Chương 235

Quay trở lại với Jim và Obaasan ,không phải , với một chàng trai và một cô gái cô chưa từng trông thấy trước đây.Bonnie chẳng có thời gian để ngắm họ biến hình.Cô chỉ thấy cơ thể Jim co lại,mái tóc biến đen ..Nhưng đó chưa phải chuyện kinh ngạc nhất.Thứ đáng ngạc nhiên nhất là bao xung quanh đuôi tóc của anh ta không phải màu đen mà là màu đỏ thẫm.Trông chúng như những lưỡi lửa xuất phát từ đêm tối.Đôi mắt anh ta chuyển vàng và đang cười .

Cô trông thấy cơ thể già nua ,nhỏ nhắn như con búp bê của Obaasan trở nên trẻ hơn ,cao và khỏe hơn . Cô gái này thật đẹp – Bonnie phải thừa nhận điều đó. Cô ta có cặp mắt đen màu quả mận đại lấp lánh,mái tóc mượt như lụa xuôi đến eo. Cô ta mặc áo đầm búp bê ngắn màu đen ,ngực xẻ phô bày những đường cong tinh xảo ở phần trên cơ thể.Và đương nhiên rồi,một chiếc quần da đen bóng phía dưới cũng cho những kết luận tương tự.Đôi giày cao gót đen cô ta đi trông có vẻ đắt tiền và lớp sơn móng chân bóng bẩy màu đỏ rất hợp với màu đỏ trên đỉnh mái tóc cô ta.Giắt bên thắt lưng cô ta là một cây roi màu đen như có vẩy cong vút được gập lại.

Bác sĩ Alpert chậm chậm cất tiếng – “Những đứa cháu của tôi...”

“Chúng không liên quan đến chuyện này “ – chàng trai có mái tóc lạ cười , cất tiếng về quyền rũ – “..Người sẽ không phải lo về chúng,tới chừng nào chúng vẫn ngoan ngoãn làm việc của mình.”

*

“Đây là một vụ tự tử hay cái gì đó..gần giống tự tử” – Tyrone nói với viên cảnh sát điều tra ,cậu gần như phát khóc.

“Tôi nghĩ đó là thằng tên Jim đã đến trường trung học của tôi hồi năm ngoái.Không,không dính dáng tới ma túy..tôi đến đây để gặp em gái tôi :Jayneela.Con bé nhận trông trẻ...coi này,chuyện này không quan trọng,được chứ ? Gã đó đã nhai gần hết bộ móng tay của mình và khi tôi vào, hắn nói : “Anh mãi yêu em,Elena”, rồi gã chộp lấy cây bút chì và...không ,tôi không chắc hắn còn sống hay đã chết.Nhưng ở đó còn một bà già và tôi chắc bà đã chết bởi bà ấy không thở.”

*

“Người là thứ quái quỷ gì vậy?” – Matt ngó gã trai kì lạ và hỏi về gây sự.

“Ta là—”

“—và người đang làm cái quái gì ở đây?”

“Ta là ‘thứ quái quỷ’ Shinichi – gã trai nói to hơn , trông gã có vẻ khó chịu vì bị ngắt lời.Trong lúc Matt vẫn ngó gã chăm chăm , hắn bổ sung bằng một giọng khó chịu hơn – “Ta là một cáo tinh hay người có thể gọi là

:người cáo .Ta là kẻ đang làm rối tung thị trấn của người đó đồ ngu.Ta đã đi nửa vòng trái đất đến đây để làm vậy và ta nghĩ ít nhất bây giờ người đã được nghe kể về ta.Còn đây là em gái đáng yêu của ta : Misao . Chúng ta là song sinh.”

“Tao cóc quan tâm chúng mày sinh đôi hay sinh ba.Elena đã nói có kẻ đứng sau Damon gây ra những chuyện này .Cả Stefan nữa , trước khi cậu ấy...hey,tụi mày đã làm gì Stefan ? tụi mày đã làm gì Elena ?”

Trong khi hai tên giống đực xa lạ đang sững sờ với nhau – nói thể là khá châm chọc cho trường hợp của Shinichi rồi bởi mái tóc hần dài đến gót , Meredith quan sát Bonnie, bác sĩ Alpert và Mrs.Flower.Sau đó cô liếc đến Matt và khẽ đưa tay chạm vào ngực mình.Dường như cô là người duy nhất có thể thuyết phục cậu ấy,dầu cho bác sĩ Alpert đã gật đầu tỏ ý muốn giúp .

235. Chương 236

Rồi,trong khi hai tên ấy đang chuẩn bị quất nhau to hơn, Misao đang cười ngặt nghẽo trên đất và Damon đang đứng dựa vào cánh cửa với cặp mắt nhắm nghiền, họ di chuyển.Không có tín hiệu tập hợp nào phát ra nhưng họ chạy đi theo bản năng như thể một đội : Meredith và bác sĩ Alpert tóm lấy cả hai bên của Matt ,nhấc bổng chân cậu khỏi mặt đất ,cùng lúc đó Isobel bỗng nhảy chồm lên Shinichi với một tiếng hét trầm đục từ cổ họng.

“Tụi này vốn không trông đợi gì từ cô nàng,nhưng thế này cũng tiện”–Bonnie nghĩ vậy khi cô nhảy vọt qua những chướng ngại vật trên đường mà không cần liếc mắt nhìn chúng.Matt vẫn còn la hét và cố chạy về phía khác để tung vài cú đích đáng vô mặt Shinichi ,nhưng cậu không được phép tự do để mà làm thế.

Bonnie gần như không thể tin nổi mọi chuyện khi họ tiến vào khu rừng lần nữa.Thậm chí Mrs.Flowers cũng đuổi kịp và hầu hết bọn họ vẫn còn giữ đèn pin trong tay.

Đây là một phép màu.Họ đã thoát khỏi Damon.Chuyện còn lại cần làm là yên lặng vượt qua Khu Rừng Cổ mà không đánh động thứ gì.Biết đâu họ có thể tìm được đường về khu nhà trọ thật thì sao.Rồi họ sẽ tìm ra cách cứu Elena khỏi Damon cùng hai người bạn của hần.Thậm chí Matt cuối cùng cũng phải thừa nhận thật không may chút nào khi phải vượt qua 3 sinh vật phi-tự-nhiên cùng một lúc.

Bonnie chỉ ước họ đã có thể mang Isobel theo cùng.

*

“Ừm,dù gì chúng ta cũng phải đến khu nhà trọ thật.” – Damon nói trong lúc Misao đã nhẹ nhàng hạ gục Isobel ,đưa cô nàng vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê – “Caroline sẽ có mặt ở đó.”

Misao ngừng ngó Isobel ,cất tiếng vẻ khinh thường – “Caroline ?Tại sao chúng ta cần Caroline ?”

“Đó là một phần của cuộc vui ,không phải sao ?” – Damon nói với tông giọng quyến rũ, tán tỉnh nhất của anh .Ngay lập tức Shinichi thôi cau có và mỉm cười .

“Cô gái đó – cô ta là người chúng ta sử dụng như Kẻ Trung Gian phải không?” – hần liếc em gái vẻ tỉnh nghịch nhưng nụ cười lại pha chút căng thẳng .

“Đúng ,nhưng—”

“Càng đông càng vui “ – Damon nói , trông mỗi lúc một hào hứng hơn.Anh làm bộ không để ý thấy Shinichi đang nhếch mép cười với Misao sau lưng anh.

“Đừng lo em yêu” – hần nói , cù cù dưới cằm cô ta trong khi đôi mắt hần như nhấp nháy – “Anh chưa từng để mắt đến đứa con gái nào.Nhưng đương nhiên, nếu Damon nói là vui thì nó sẽ rất vui .” – cái nhếch mép đã trở thành một nụ cười hả hê.

“Thực sự không có cơ hội cho bất kì ai trong số họ chạy thoát sao?” – Damon nhìn bóng tối trong Khu Rừng Cổ ,gần như lơ đãng cất tiếng hỏi.

“Thôi cho ta xin” – tên cáo tinh dộp chất – “Ngươi là kẻ bị nguyên rửa – một vampire,không đúng sao ? Ngươi vốn không được lãng vãng trong rừng .”

236. Chương 237

“Nơi đó, bao gồm khu nghĩa trang, là lãnh thổ của ta..” – Damon nhẹ nhàng bắt đầu nhưng lần này Shinichi quyết định sẽ cướp lời trước : “Ta sống trong rừng .Ta kiểm soát từng gốc cây ngọn cỏ và mang một vài thí nghiệm nho nhỏ của mình theo .Người sẽ sớm được trông thấy chúng thôi.Vì vậy,để trả lời câu hỏi của người thì : Không , không một ai trong số chúng thoát được.”

“Đó là tất cả những gì ta muốn hỏi” – Damon đáp,vẫn gần như lơ đãng nhưng trong hơn một khắc,anh khóa chặt cái nhìn với đôi mắt hoàng kim kia.Rồi anh nhún vai và quay đi,ngước mắt nhìn vầng trăng có thể trông thấy giữa những tầng mây cuộn xoáy phía chân trời.

“Chúng ta còn vài tiếng trước buổi lễ..” – Shinichi nói sau lưng anh – “chúng ta có thể bị trễ.”

“Tốt nhất là không” – Damon lầm bầm – “Caroline có thể nổi khùng và gây ra một cảnh tượng cực kì tốt đẹp cho những cô nàng kia nếu chúng ta tới trễ.”

Sự thực thì lúc đó,khi mặt trăng đã lên đến đỉnh bầu trời,Caroline đang lái chiếc xe của mẹ cô ta tới cửa khu nhà trọ.Cô ta mặc một bộ váy ngủ mỏng dính như thể được vẽ lên mang màu yêu thích:đồng đỏ và xanh lá .Shinichi nhìn Misao – kẻ đang cúi gập ,bùm tay che miệng cười khúc khích .

Damon đưa Caroline từ chỗ mái hiên đến cửa trước và nói – “Đi lối này để tới chỗ ngồi.”

Có chút lộn xộn khi mọi người tự ổn định chỗ ngồi .Damon vui vẻ nói với Kristin,Tami và Ava : “Ta e ba người không có vai trò gì ở đây .Điều đó có nghĩa ba người sẽ ngồi trên mặt đất.Nhưng nếu tỏ ra ngoan ngoãn,lần sau ta sẽ để ba người đứng cùng chúng ta.”

Những người khác đi theo anh mà không thắc mắc bình luận gì ,nhưng Caroline tỏ vẻ khó chịu và nói : “Tại sao phải vào bên trong ? Tôi tưởng chúng ở bên ngoài?”

“Hàng ghế đầu không an toàn” – Damon nói ngắn gọn – “Trên này chúng ta sẽ coi được toàn cảnh.Đi nào , tới hàng ghế VIP.”

Cặp cáo sinh đôi và cô gái đi theo anh , họ bật đèn trên đường leo lên gác khiến căn nhà tối trở nên sáng hơn.

“Giờ chúng đang ở đâu?” – Caroline vừa nói vừa nhìn xuống.

“Chút nữa chúng sẽ tới đây” – Shinichi nói ,ném cho cô ả một cái liếc vừa có ý giải đáp,vừa có ý khẳng định.Cái nhìn cũng có nghĩa : “Cô ta nghĩ cô ta là ai chứ?” ,lúc này hẳn không muốn văn vẻ gì sất.

“Còn Elena? Cô ta cũng sẽ ở đây chứ ?”

Shinichi không trả lời,Misao chỉ khúc khích cười.Nhưng Damon ghé môi tới sát tai Caroline và thì thầm.

Sau đó,đôi mắt Caroline lóe xanh như mắt mèo.Nụ cười nở rộng trên môi cô ả là nụ cười của con mèo vừa giẫm được chân nó lên con chim hoàng yến.

Chương 36

Elena vẫn đang đợi trên cái cây của cô.

Thực ra chuyện này chả khác mấy với quãng thời gian 6 tháng ở thế giới linh hồn của cô – nơi cô dành hầu hết thời gian quan sát mọi người,đợi họ để nhìn họ thêm nữa.Quãng thời gian đó đã dạy cô tính kiên nhẫn có thể khiến bất kì ai từng biết về Elena hoang dã trước kia phải ngạc nhiên.

237. Chương 238

Đương nhiên Elena rực lửa ngày xưa vẫn còn bên trong cô và đôi khi nó lại vùng lên.Như những gì cô thấy cho đến giờ,chả có chuyện gì xảy ra ở khu nhà trọ cả.Chỉ duy nhất vầng trăng đang chuyển động ,lững lờ trôi trên cao.

“Damon nói Shinichi có chuyện gì đó vào 4 giờ 44 phút sáng” – cô thầm nghĩ. Có lẽ thứ Ma Thuật Đen này hoạt động theo một lịch trình cô chưa từng nghe qua.

Cuối cùng, thứ cô chờ đợi đã dừng lại nghỉ chân ngay bên dưới cô.

Ban đầu là vài dáng hình đang bình thản bước ra từ khu rừng cổ, hướng tới con đường lát sỏi dẫn đến khu nhà trọ. Không khó để nhận ra họ, thậm chí là từ khoảng cách xa. Một người là Damon, cái vẻ “tôi ở ngoài cuộc” ở anh khiến Elena không thể nhầm lẫn khi còn cách một phần tư dặm, tiếp đó là màu linh hồn của anh – giống màu linh hồn của anh trước đây: đen khó dò, không thể bị phá vỡ và cứng như đá. Đó là một cách nguy trang tốt. Thực ra thì, trông nó giống hệt hồi xưa...

Về sau Elena mới nhận ra đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự lo âu.

Nhưng ngay bây giờ, cô đang khẩn trương và gạt ra ngoài mọi suy nghĩ lo lắng. Cô đoán kẻ có màu linh hồn xám đậm, thỉnh thoảng xẹt qua vài tia đỏ sậm là Shinichi. Và kẻ có màu linh hồn giống những cô bé bị chiếm hữu: giống như bùn với những tia màu cam là người em gái sinh đôi của hắn: Misao.

Chỉ có hai kẻ đó - Shinichi và Misao đang nắm tay nhau, thỉnh thoảng còn dựa sát vào nhau. Elena có thể thấy điều đó khi bọn họ ngày càng gần khu nhà trọ hơn. Chúng hành động không giống bất kỳ cặp anh trai em gái nào Elena từng thấy.

Ngoài ra, Damon đang vác trên vai một cô gái gần-như-khỏa-thân, Elena không nghĩ được đó là ai.

“Kiên nhẫn” – cô tự nói với mình – “kiên nhẫn nào” ..Những nhân vật chính cuối cùng đã đến đây như Damon đã hứa. Còn những nhân vật phụ...

Đầu tiên, theo sau Damon và hội của anh là ba cô bé. Cô nhận ra Tami Bryce ngay lập tức nhờ màu linh hồn của cô bé, nhưng hai người còn lại lạ hoắc. Các cô bé nhún nhảy, đi lò cò và đùa giỡn nhau từ lúc ra khỏi rừng cho đến khi chạm đích khu nhà trọ. Đến nơi, Damon nói gì đó với chúng và chúng đi vòng xung quanh để ngồi xuống vườn rau của Mrs. Flower và gần như ngay bên dưới Elena. Chỉ liếc qua màu linh hồn của hai cô bé lạ kia cũng đủ để nhận ra chúng là một trong những thú cưng của Misao.

Rồi một chiếc ô tô cực kì quen thuộc – ô tô của mẹ Caroline đến. Caroline bước xuống và được đưa vào khu nhà trọ bởi Damon. Anh vừa làm gì đó với cái cửa nợ trên vai nhưng Elena đã bỏ lỡ.

Elena phấn khởi thấy ánh đèn tỏa ra khi Damon và ba vị khách của anh leo lên đỉnh khu nhà trọ, thấp sáng mỗi lối đi họ qua. Họ dừng chân ở vị trí cao nhất, đứng thành một hàng ở ban công và nhìn xuống.

Damon búng tay và đèn ở sân sau bật sáng như dấu hiệu chuẩn bị bắt đầu show diễn.

Nhưng Elena chẳng thấy diễn viên – hay những nạn nhân của buổi lễ này đâu cả ả đến sau đó. Họ đang túm tụm với nhau tại một khúc quanh trên con đường dẫn đến khu nhà trọ. Cô có thể thấy tất cả: Matt, Meredith, Bonnie, Mrs. Flowers và vị bác sĩ lạ hoắc, già nua Alpert. Elena chỉ không hiểu tại sao họ không đấu tranh dữ dội hơn: Bonnie thì rõ ràng đã tạo ra đủ âm thanh cho cả bọn, nhưng những người khác hành động như thể họ bị đẩy tiến lên phía trước một cách không tự nguyện.

238. Chương 239

Đó là lúc cô trông thấy cái bóng đen lơ lửng phía sau họ: một cái bóng đen to mà cô không thể xác định rõ hình dáng.

Elena cũng nhận ra dù Bonnie đang la hét rất to nhưng nếu cô tập trung và trấn tĩnh, cô có thể nghe thấy những gì nhóm người đứng ở ban công đang nói. Cái giọng chất chúa của Misao cắt ngang hết thấy:

“May quá! Toàn bộ bọn chúng về rồi nè” - cô ả reo lên và hôn vào má anh trai mình, làm lơ cái nhìn thoáng qua ẩn chứa vẻ khó chịu của hắn.

“Đương nhiên. Anh đã nói rồi.” – hắn vừa bắt đầu thì Misao lại reo lên lần nữa.

“Chúng ta bắt đầu với đứa nào bây giờ?” – cô ả hôn anh trai khiến hắn trở nên dịu dàng hơn và vuốt tóc em gái.

“Em chọn trước đi” – hần nói.

“Yêu anh nhất.” – Misao tỉnh bơ rú lên.

“Hai tên này ..nhí nhảnh quá há.” – Elena nghĩ thầm – “.. sinh đôi đây sao?”

“Con nhỏ âm ỹ kia” – Shinichi chỉ thẳng Bonnie và nói. “Urusei*,nhai ranh! Câm miệng!” – hần thêm vào ngay khi Bonnie bị đẩy và buộc phải tiến lên phía trước bởi cái bóng đen.Giờ Elena có thể trông thấy cô rõ hơn.

Cô có thể nghe thấy tiếng nài xin não lòng của Bonnie ,xin Damon đừng làm chuyện này với..những người còn lại.

“Tôi không xin ỉnh đâu” – cô thút thít khi bị kéo ra chỗ sáng – “Nhưng bác sĩ Alpert là người tốt,bác ấy không liên quan đến chuyện này.Mrs.Flowers cũng thế.Meredith và Matt thì đã chịu đủ rồi. Làm ơn mà !”

Có những âm thanh rời rạc vang lên khi những người còn lại vùng lên chống lại để rồi lại bị đàn áp.Trong số đó,âm thanh của Matt nổi bật hơn cả : “Tên Salvatore kia , cứ chạm đến cô ấy đi nhưng hãy chắc chắn là mày cũng giết tao luôn !”

Trái tim Elena nảy lên khi cô nghe được giọng Matt vang lên khỏe khoắn ,to rõ.Cuối cùng cô đã tìm thấy cậu ,nhưng cô không nghĩ ra cách nào cứu cậu.

“Sau đó chúng ta sẽ quyết định làm gì với chúng đầu tiên” – Misao nói , cô ả vỗ tay như một đứa trẻ hạnh phúc trong ngày sinh nhật.

“Em chọn đi” – Shinichi vuốt ve tóc em gái hần và thì thầm vào tai cô ả.Cô ả quay lại và hôn lên môi hần . Cả hai đều không vội vã.

“Cái..cái quái gì đang diễn ra vậy?” – Caroline lên tiếng. “Con nhỏ đó,nó chưa từng biết xấu hổ là gì sao” – Elena nhủ thầm.Cô nàng còn tiến lên phía trước để nắm lấy bàn tay rảnh rỗi còn lại của Shinichi.

Trong một giây,Elena những tưởng hần sẽ ném cô ta qua ban công và chứng kiến cô nàng đâm sầm vô mặt đất.Nhưng hần quay người lại ,hần và Misao nhìn nhau.

239. Chương 240

Hần phá lên cười.

“Xin lỗi,xin lỗi,em mới là linh hồn của bữa tiệc chứ nhỉ?” – hần nói – “Ừ,em muốn sao nào Carolyn... Caroline ?”

Caroline đang ngó hần chằm chằm – “Tại sao cô ta ôm anh kiểu đó?”

“Ồ Shi no Shi,em gái là vô giá” – Shinichi trả lời – “Và..ừm,đã lâu anh không gặp cô ấy.Tụi anh đang phải làm quen lại.” Nhưng nụ hôn của hần trên môi Misao khó có thể chỉ là tình anh em.

“Tiếp tục nào” – hần nhanh nhẩu nói với Caroline – “Em hãy chọn hoạt động đầu tiên trong đêm hội Trăng Ấp Đỉnh ! Chúng ta sẽ làm gì với con nhỏ đó ?”

Caroline bắt đầu bắt chước Misao : hôn lên tai và má Shinichi – “Em còn bờ ngõ” – cô nàng nói giọng lả lơi – “Em không biết anh muốn em chọn cái gì?”

“Caroline ngốc nghếch.Thường thì sẽ...” – đột nhiên Shinichi bị bao phủ bởi một cái ôm và nụ hôn ra trò từ phía người em gái.

Caroline – người rõ ràng muốn dành sự chú ý về quyền được lựa chọn vừa được trao đã mở lời về hờn giận dù cô nàng chẳng biết thực hư thế nào : “Ừm,anh không nói em thì em không chọn được.Mà dù sao thì,Elena đâu rồi ? Em không thấy cô ta đâu cả !” .Cô ta đang định nói thêm gì đó thì Damon lướt tới ,thì thầm vào tai cô ta .Sau đó cô ả lại cười và hai người họ cùng liếc nhìn những cây thông trồng xung quanh khu nhà trọ.

Đó là lúc Elena cảm nhận được đợt sóng lo âu lần thứ hai. Nhưng Misao lại đang nói và điều đó đòi hỏi mọi sự tập trung của Elena.

“May quá ! Vậy ta sẽ chọn trước .” – Misao rướn người về phía trước, liếc qua phần mái nhà nhô ra , nhìn xuống những con người bên dưới. Cặp mắt đen của ả mở to , bao quát hết mọi vật đang tùm tùm giữa khu đất cần cỗi. Cô ả thật mảnh mai, thật duyên dáng khi cô ta đi qua đi lại để suy nghĩ , làn da cô ả mịn màng, mái tóc đen nhánh và bóng mượt đến cả Elena cũng không thể rời mắt khỏi.

Chú thích :

*urusei : tiếng Nhật , có nghĩa : “Lắm mồm !” hay “Lắm chuyện quá !” hay “Bực mình quá!”

Sau đó khuôn mặt Misao sáng bừng lên ,cô ả lên tiếng – “Căng cô ta trên bệ .Anh có mang mấy thứ lai tạp của anh theo không ?”

Câu cuối ấy không phải một câu hỏi mà giống một câu cảm thán phần khích hơn.

“Những thí nghiệm của anh ? Đương nhiên rồi em yêu .Anh đã nói mà.” – Shinichi lặp lại , hấn thêm vào trong lúc nhìn khu rừng : “Ra đây nào hai đầy tớ trung thành của ta..ờ..giống đực nhé.” .Hắn cắn cắn móng tay. Trong một lúc, mọi người vây quanh Bonnie thấy bối rối .Họ đá, đánh, quăng quật và giẫm đạp khắp nơi hòng chống lại những cái bóng. Rồi những sinh vật ấy tiến lên phía trước trong lúc kẹp Bonnie ở giữa , treo cô lơ lửng bằng những cánh tay mỏng tang.

Lũ lai tạp này là một thứ nửa giống người, nửa giống những cái cây đã tước vỏ. Giả định chúng là nhân tạo thì quả thật ,trông chúng thật lồ bịch và mất cân đối. Mỗi đứa có cánh tay trái dài gần đến chân, cong queo ,nổi đầy u bướu trong khi cánh tay phải thì to bản, sần sùi và chỉ dài đến thắt lưng.

240. Chương 241

Chúng thật xấu xí. Lốp da chúng trông như lớp vỏ kitin của côn trùng nhưng lõi lồi hơn với những lỗ nứt, ụ lồi cùng lớp vỏ cây bao bọc phía ngoài những nhánh cành vươn ra từ thân . Chúng có lông rậm và trông như chưa hoàn chỉnh ở một số chỗ.

Chúng thật đáng sợ. Cách tứ chi chúng xoắn vặn ;cách chúng đi,kéo lên thân mình về phía trước như loài dã nhân ,cách những khuôn mặt người được gắn ở trên đỉnh cơ thể giống cây cối của chúng rồi được đắp vá bằng cả mở nhánh cành rồi rậm xung quanh... chúng đã được tạo ra để trở thành những sinh vật của ác mộng.

Và chúng hoàn toàn trần truồng. Không có quần áo hay thứ gì che phủ những bộ phận dị dạng khủng khiếp của chúng.

Khi lũ malach mang theo Bonnie lê người tiến về phía trước và tiến đến một gốc cây đã bị chặt trông na ná một cái bệ ,Elena đã biết thế nào là kinh hoàng. Chúng quăng cô nằm lên đó, bắt đầu xé từng lớp quần áo của cô bằng những ngón tay khẳng khiu, lóng ngóng .Những ngón tay kêu lách cách mỗi khi có tiếng vải bị xé vang lên. Cho tới khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng dường như chẳng hề quan tâm liệu ngón tay mình có bị gãy nát hay không .

Rồi ,chúng dùng những miếng vải rách ấy để trói Bonnie ra, lần này còn lóng ngóng hơn. Chúng căng người cô ra , buộc tứ chi của cô vào bốn cái ụ lồi ra từ chính cơ thể chúng trong khi chúng dùng bên tay to bản cầm xuống mặt đất và trở thành bốn cái trụ rắn chắc bao quanh gốc cây.

Cùng lúc ấy, từ một nơi xa xa phía bóng đêm, một gã người-lai-cây lừ đừ tiến lên phía trước. Elena trông thấy đây là một “con” giống đực không thể nhầm lẫn hay chỗi cãi.

Trong một giây Elena đã lo là Damon sẽ làm hỏng chuyện , sẽ nổi điên, quay sang tấn công cả hai tên người cáo và tiết lộ phe hiện thời của anh. Nhưng những cảm giác của anh về Bonnie đã hoàn toàn thay đổi kể từ khi anh cứu cô ở nhà Caroline. Anh xuất hiện bên cạnh Shinichi và Misao, trông có vẻ rất thoải mái , thì thoảng lùi lại và mỉm cười , thậm chí còn nói gì đó khiến hai đứa chúng bật cười.

Đột nhiên bên trong Elena có thứ gì đó bị đè nặng như chì.Đó không phải cảm giác lo lắng.Đó là một cơn khủng hoảng cực điểm.Trông Damon chưa bao giờ lại tự nhiên , hòa đồng ,vui vẻ với bất cứ ai như anh đang thể hiện với Shinichi và Misao lúc này . “Chúng không có khả năng làm anh ấy thay đổi” – cô cố tự thuyết phục bản thân . Chúng không thể lại chiếm hữu anh nhanh đến vậy trong lúc cô không ở đó , Elena biết như vậy...

Nhưng trái tim cô thì thảo : “Khi mình phô bày sự thật với anh ấy , anh ấy đã đau khổ,thực sự đau khổ - đau đớn một cách thâm thẳm.Có thể anh ấy đã đến cực hạn như giọt rượu đã tràn ly và chỉ muốn hoàn toàn quên đi . Nếu đúng như những gì cô hiểu về Damon thì anh sẵn sàng mời bóng tối trở lại trong mình.”

“Anh ấy không chịu đứng trong ánh sáng” – cô thầm nhủ . Bây giờ thậm chí anh ấy có thể cười khi thấy Bonnie đang khốn khổ.

Điều này đem lại cho cô những gì ,một khi Damon đã chạy sang phe kia ,không còn là đồng minh nữa mà là kẻ thù ? Elena bắt đầu run lên vì tức giận , căm ghét và ..đúng vậy,cả sợ hãi khi cô mừng tượng hoàn cảnh bây giờ của mình.

241. Chương 242

Chỉ có một mình , đương đầu với ba kẻ địch mạnh nhất có thể tưởng tượng ra cùng đội quân dị dạng , giết người không ghê tay của chúng ,đó là chưa kể đến “đội trưởng đội cổ vũ” Caroline kia.

Như thể chứng thực cho nỗi sợ hãi của cô,như thể muốn cô thấy cơ hội của cô mới thực mong manh làm sao , cái cây cô đang bám vào bỗng như buông cô ra.Trong một giây Elena nghĩ cô sẽ rơi ,lấn lộn và gào thét trên mặt đất.Những điểm tựa của cô bỗng như biến mất ,cô chỉ kịp tự cứu lấy mình bằng cách điên cuồng ,cắn răng bám vào những đám lá thông,lá kim rãnh trên lớp vỏ cây đen.

Mùi nhựa cây đặc quánh bốc lên như đang nói với cô : “Giờ cô chỉ là một đứa con gái bình thường thôi cô bé à.Cô đã ngán đến tận cổ với những Quyền năng , lũ thầy ma và những trò phù thủy.Đấu tranh làm chi nữa ?Cô đã thua ngay từ lúc bắt đầu.Từ bỏ đi , mọi thứ sẽ không đau lắm đâu.”

Cứ như có người đang nói với cô điều đó , cổ khiến suy nghĩ ấy đâm rễ trong cô . Đáng lẽ những lời ấy cũng có thể khơi dậy tính lửa nóng trong tính cách Elena,nhưng thay vào đó,chỉ còn lại một thứ cảm giác chạy xuyên qua cô – một thứ cảm giác chết chóc,vô vọng ,tự trách, chúng mài mòn vũ khí của cô , nhẹ nhàng lượn lờ quanh cô không tan như làn sương mù .

Cô áp cái đầu đang đau như dần của mình vào thân cây.Chưa bao giờ cô thấy yếu ớt,vô dụng thế này ..cả cô đơn nữa ..chưa bao giờ kể từ khi cô trở thành một vampire mới thức tỉnh. Cô muốn Stefan.Nhưng Stefan không thể đánh bại ba kẻ kia ,và cô cũng có thể chẳng bao giờ được gặp lại anh nữa.

Cô mệt mỏi nhận thấy có chuyện đang xảy ra. Damon đang nhìn xuống Bonnie trên bệ ,biểu hiện trên mặt nóng nảy.Khuôn mặt trắng bệch của Bonnie ngửa lên trời cao vẻ chấp thuận,như thể cô đã quyết định không khóc lóc và van xin nữa.

“Nhưng...không thấy tất cả hors d'oeuvres** này rất nhàm chán sao?” – Damon hỏi,biểu hiện thực sự chán ngán.

“Đồ khốn , cứ tìm vui với lũ bạn thân của anh đi” – Elena nghĩ – “Được,anh cứ đợi đó.” Nhưng cô biết sự thật nếu không có anh , cô thậm chí không thể soạn nổi kế hoạch A , cơ hội đấu lại lũ kitsune – lũ người cáo ấy cũng giảm rất nhiều.

“Người đã nói ở Shi no Shi , ta sẽ được thấy những cảnh ấn tượng thực sự ” – Damon vẫn tiếp tục – “..như là những thiếu nữ bị thôi miên tự cắt...”

Elena ngó lơ anh.Cô tập trung hết năng lượng vào cơn đau đang nhức nhối nơi lồng ngực.Cô cảm giác máu đang chuyển động trong các mao mạch nhỏ nhất ,từ những ngõ ngách xa nhất trong cơ thể để rồi hội tụ ngay tại trung tâm...

“Tâm trí con người là vô tận..” – cô tự nhủ - “..Kì lạ và vô tận như vũ trụ này vậy.Còn linh hồn của con người...”

Ba cô gái trẻ bị chiếm hữu đang nhảy nhót quanh Bonnie lúc này đã bị căng ra .Chúng hát bằng cái giọng non nớt ,sai nhạc của bé gái :

“Người sẽ chết ở đây

Khi người chết , ngoài kia ..

242. Chương 243

..họ sẽ phủ đất lên mặt người !”

“Mới thú vị làm sao” – Elena nhận xét .Cô quay lại với những diễn biến đang diễn ra phía mái nhà.Những gì cô thấy làm cô giật mình : Meredith đang đứng chỗ ban công , cử động như thể cô đang vụng vấy ở dưới nước .Elena đã không thấy làm sao cô có thể lên trên đó ..là do ma thuật chăng ? Misao đối mặt với Meredith và cười khúc khích.Damon cũng đang cười ,để lộ ít chế giễu.

“Người muốn ta tin nếu ta đưa cô gái này một cái kéo thì cô ta sẽ tự cắt sao ..” – anh nói.

“Thử thì biết ngay thôi.” – Shinichi xen ngang ,lờ mờ làm một động tác .Gã đang đứng dựa vào đoạn giữa lan can ,vẫn cố tránh xa Damon thêm chút. “Người không thấy nhà vô địch Isobel của chúng ta đẩy sao ?Người vác nó cả một quãng dài đến đây mà nó có dám hó hé nói gì đâu ?”

Damon vươn tay ra . “Kéo” – anh nói và một cây kéo cắt móng tay nhỏ xinh đáp xuống lòng bàn tay anh. Có vẻ như chừng nào Damon còn giữ chiếc chìa khóa ma thuật của Shinichi thì chừng đó lớp màn ma thuật bao quanh họ vẫn tiếp tục tuân lệnh anh ngay cả trong thế giới thật. Anh bật cười – “Không , một cây cờ lớn cơ ,để làm vườn chẳng hạn.Những lưỡi kéo để cắt những thứ cơ khỏe mạnh ,không phải cắt giấy.”

Sau đó thứ đang nằm trong tay anh trở thành một cây kéo tia cây lớn và chắc chắn không phải đồ chơi cho trẻ con.Anh nâng nó lên ,cảm nhận trọng lượng của nó.Và rồi ,để hoàn toàn khiến Elena bị sốc , anh nhìn thẳng lên ngọn cây nơi cô trú ẩn mà không tốn công tìm kiếm và nhảy mất.

Elena chỉ có thể kinh hoàng nhìn đáp lại .

“Anh ta biết” – cô nghĩ – “Anh ta vẫn luôn biết mình đang ở đâu.”

Đó là điều anh ta thì thầm vào tai Caroline.

“Nó đã không có hiệu quả , Đới Cánh Cứu Chuộc đã không có hiệu quả” - Elena thầm nghĩ và cảm giác như thể cô đang rơi , rơi mãi – “Đáng lẽ mình phải nhận ra sẽ chẳng có kết quả đâu . Dù làm gì với anh ta đi nữa , Damon vẫn luôn là Damon .Giờ anh ta đang ình một lựa chọn : nhìn hai người bạn thân nhất bị tra tấn và giết chết hoặc tiến lên phía trước và chặn đứng cơn ác mộng này bằng cách đồng ý gia nhập phe anh ta.”

Cô có thể làm gì đây ?

“Anh ta đã sắp xếp bàn cờ thật hoàn hảo – cô tính toán .Cả hai con tốt đã chia ra, như vậy nếu Elena nhảy xuống và cố cứu Bonnie ,Meredith sẽ toi.Bonnie đã bị trói về bốn phía bằng những cái cọc chắc chắn và bị tên người-lai-cây canh gác.Meredith thì ở gần hơn ,ngay phía mái nhà,nhưng nếu Elena muốn cứu bạn, cô phải đến gần rồi lại phải vượt qua Misao ,Shinichi,Caroline và bản thân Damon nữa.

Elena phải lựa chọn : Tự bước lên phía trước ngay bây giờ hoặc bị bắt buộc lên phía trước cho sự an nguy của một trong hai người đã gần trở thành một phần của cô.

Dường như cô bắt được một tia thần giao cách cảm mờ nhạt trong lúc Damon đứng đó và cười rạng rỡ , nói nói : “Đây là đêm tuyệt nhất đời ta.”

“Lúc nào cô cũng có thể nhảy xuống” – tiếng thì thầm thôi miên, lảng vảng như làn sương ấy lại lên tiếng – “Chấm dứt chặng đường chết chóc này đi . Chấm dứt mọi chịu đựng.Chấm dứt mọi nỗi đau..”

243. Chương 244

“Giờ đến lượt tôi” – Caroline đang nói ,cô nàng len qua cặp sinh đôi để tiến tới đối diện Meredith – “Đáng lẽ tôi phải được chọn đầu tiên.Nên giờ đến lượt tôi.”

Misao cười như điên nhưng Meredith đã tiến lên phía trước ,cô vẫn trong cơn ảo giác.

“Ồ, tùy cô thôi.” – Damon nói nhưng anh không di chuyển và nhìn Caroline về tò mò lúc cô nàng nói với Meredith :“Mày lúc nào cũng có cái lưỡi dẻo như lưỡi rắn.Sao mày không chẻ nó ra làm hai trước khi cắt nó ra từng mảnh hộ bọn tao nhỉ ?”

Meredith giờ tay ra như một con rối gỗ, không nói một lời .

Vẫn để mắt nhìn Damon , Elena thở thật chậm.Lòng ngực cô đau thắt hết như lúc lũ cây hút máu ấy quấn quanh và chặn đứng hơi thở của cô .Nhưng không có sự kích nào có thể ngăn cô làm điều này.

Mình phải lựa chọn sao đây ? Bonnie và Meredith – mình yêu cả hai .

“Nhưng còn biết làm sao đây ?” – cô tê tái nhận ra,cảm giác ấy tràn xuống cả tay và lên đến môi cô. Cô không chắc Damon có thể cứu được cả hai người ...dù cho cô có đồng ý quy thuận anh ta đi nữa.Những tên khác : Shinichi , Misao,và Caroline nữa..chúng muốn thấy máu chảy.Shinichi không chỉ điều khiển những cái cây mà còn điều khiển tất cả những gì có trong Khu Rừng Cổ,bao gồm cả lũ quái vật người-lai-cây. Có lẽ lần này Damon đã quá tự phụ,đã thách thức nhiều hơn lượng anh ta có thể chống đáng.Anh ta muốn cô ,nhưng anh ta đã đi quá xa rồi . Cô không nhìn thấy bất kì lối thoát nào ..

Rồi cô nhận ra. Đột nhiên mọi chuyện bỗng đâu vào đấy và rõ ràng lạ thường.

Cô biết .

Elena ngó Bonnie – lúc này vẫn đang chìm trong kinh hãi.Bonnie cũng đang nhìn cô nhưng khuôn mặt trái tim nhỏ nhắn ấy không biểu hiện kỳ vọng được giải cứu.Bonnie đã chấp thuận vận mệnh của mình : thống khổ và và cái chết.

“ Không” – Elena thầm nghĩ , mặc cho Bonnie có nghe thấy cô hay không .

“Hãy tin tưởng” – cô gọi tới Bonnie.

“Không mù quáng đâu, mình chưa bao giờ mù quáng.Nhưng hãy tin những gì tâm trí bồ nói là sự thật và những gì trái tim bồ mách bảo là đúng đắn .Mình sẽ không bao giờ buông tay ..cả bồ và Meredith.”

“Mình tin.” – Elena thầm nghĩ và linh hồn cô bị chấn động bởi sự quả quyết đó.Cô cảm thấy một chuyện bất ngờ đang diễn ra bên trong mình.Một từ duy nhất đang rung lên trong tâm trí cô khi cô buông tay rời khỏi thân cây của mình và đứng đó.Cũng chính từ đó vang vọng trong tâm trí cô khi cô nhắc trán mình khỏi thân cây lúc còn cách mặt đất 60 feet.

Tin tưởng.

Chú thích:

**hors d'oeuvres : tiếng Pháp ,có nghĩa : món khai vị .

Chương 37

Cô cảm thấy nó chạy dọc tâm trí mình .

244. Chương 245

Lần đầu tiên cô trông thấy Stefan ..cô đã là một người hoàn toàn khác : bên ngoài lạnh lùng, bên trong nóng bỏng ..hay ngược lại ấy nhỉ ? ..Vẫn còn mong lung sau cái chết của cha mẹ không lâu trước đó , bị thể giới và lũ con trai làm ệt mỗi ..Như một công chúa trong lâu đài băng giá..với hi vọng duy nhất là được chinh phục và có được sức mạnh ..cho tới khi cô gặp anh.

Tin tưởng.

Rồi thế giới của vampire...và Damon . Tất cả sự hoang dại mãnh liệt,những nỗi đam mê cô nhận thấy bên trong mình. Stefan là bến đỗ an ổn của cô ,nhưng Damon là hơi thở nóng bỏng bên dưới đôi cánh của cô . Dù cô bay xa đến đâu, dường như Damon lại lừa cô tiến xa thêm chút nữa.Cô biết đến một ngày , mọi chuyện sẽ đi quá xa ..với cả hai người họ.Nhưng hiện tại ,những gì cô phải làm rất đơn giản.

Tin tưởng.

Meredith , Bonnie , Matt..Ồ, hiển nhiên đã có thay đổi trong mối quan hệ giữa cô với họ.Đầu tiên ,cô không biết mình đã làm gì để xứng đáng có được ba người bạn như vậy , nhưng cô cũng không màng chuyện đối xử với họ như những gì họ xứng đáng.Giờ thì họ kẹt lại đây vì cô. Cô không biết làm sao để báo đáp họ , cô chỉ biết nếu cần thiết ,cô có thể chết cho họ .

Phía dưới , Bonnie đang dõi theo chuyển động của cô khi cô nhảy xuống. Những tên khán giả ở ban công cũng trông thấy nhưng cô chỉ nhìn Bonnie : Bonnie giật mình , sợ hãi ,hoài nghi và đang định hét lên cùng lúc nhận ra la hét sẽ chẳng ngăn được Elena bỏ nhào vào con đường ngắn nhất dẫn tới cái chết.

“Bonnie, hãy tin mình.Mình sẽ cứu bà.”

Mình nhớ ra cách bay rồi .

Chương 38

Bonnie biết cô sắp chết .

Cô đã có một linh cảm rõ ràng về điều đó trước khi những sinh vật này – những cái cây di chuyển giống con người với khuôn mặt gớm guốc và những cánh tay to bản sẵn sù bao vây nhóm bạn trong khu rừng cổ.Cô đã nghe thấy tiếng hú của loài chó đen kì lạ , cô quay lại và chỉ bắt được cái bóng thoáng qua của chúng trước ánh đèn pin .Loài chó này có một câu chuyện xa xưa trong gia đình Bonnie : khi một trong số chúng tru lên , một cái chết rất nhanh sẽ tới.

Cô đoán đó là cái chết của cô .

Nhưng cô không nói gì ,kể cả khi bác sĩ Alpert hỏi “Nhân danh thiên đường,cái quái gì vừa vụt qua vậy?” . Bonnie đang luyện tập để trở nên dũng cảm.Meredith và Matt rất dũng cảm.Điều đó tiềm tàng trong hai cậu ấy , là một khả năng khiến họ tiến lên trong khi những người khác bỏ chạy và trốn tránh.Cả hai người họ đều đặt lợi ích của cả nhóm lên trước.Đương nhiên bác sĩ Alpert cũng dũng cảm,mạnh mẽ là khác ; Mrs.Flower thì có vẻ đã quyết định quan tâm đến lũ trẻ này là trách nhiệm đặc biệt của bà.

Bonnie muốn chứng tỏ cô cũng dũng cảm.Cô luyện inh ngẩng cao đầu và nghe ngóng những âm thanh từ lùm cây ,đồng thời dùng tâm linh để lắng nghe hòng tìm kiếm một dấu hiệu của Elena . Mọi thứ rối tung lên khi phải cùng lúc nghe hai thứ .Có quá nhiều thứ để nghe với đôi tai vật chất của cô : mọi âm thanh lảm rầm , thì thảo không thực xuất phát từ những bụi rậm .Nhưng đôi tai tinh thần của cô không bắt được bất kì âm thanh nào của Elena ,mặc cho cô đã gọi bạn ,lặp đi lặp lại : Elena , Elena ,Elena !

245. Chương 246

Cuối cùng , Bonnie buồn bã nhận ra giờ bạn cô chỉ là người thường.Cô ấy không thể nghe thấy cô hay liên lạc với cô.Trong số tất cả bạn bè ,cô ấy là người duy nhất không thể thoát được .

Sau đó họ nhìn thấy tên người-lai-cây đầu tiên lơ mờ hiện ra phía trước.Như trong những cơn ác mộng thừa bé , đó là một cái cây nhưng ...đột nhiên...nó trở thành một “sinh vật” - một cái cây to lớn biết di chuyển về phía họ .Những cành nhánh trên người nó xoắn tụ lại với nhau để trở thành một cánh tay dài .Mọi người la hét và cố chạy thoát khỏi nó .

Bonnie sẽ không bao giờ quên Matt cùng Meredith đã cố giúp cô hạy trốn ra sao.

Tên người-lai-cây không nhanh nhẹn.Nhưng khi họ quay người chạy trốn khỏi nó , họ nhận ra còn một con nữa ngay đằng sau.Bên trái và bên phải cũng có.Họ đã bị bao vây.

Rồi thì, họ bị lôi đến đây như những con bò và nô lệ. Bất kì ai trong số họ thử chống lại chúng đều bị tát , bị trói lại bởi những nhánh cây sắc nhọn ,cứng và gai góc rồi bị lôi đi với những nhánh mỏng hơn thít quanh cổ.

Họ đã bị bắt ,nhưng họ chưa bị giết.Thay vào đó họ bị dẫn đi đâu đó.Không khó để tưởng tượng tại sao chúng làm thế.Thực ra, Bonnie có thể tưởng tượng ra rất rất nhiều lí do tại sao.Vấn đề còn lại chỉ là chúng sẽ chọn ra người sợ hãi nhất.

Cuối cùng,sau hàng giờ liền bị ép tiến lên phía trước, Bonnie bắt đầu nhận ra vài thứ.Họ đang quay trở lại khu nhà trọ.Nói đúng hơn , họ đang quay trở lại khu-nhà-trợ-thật .Xe của Caroline đỗ bên ngoài.Ngôi nhà lần nữa được thắp sáng từ phần giữa đến nóc nhưng vẫn còn vài ô cửa sổ tối om ở vài chỗ.

Những kẻ bắt họ đang chờ họ .

Hiện tại , sau khi đã xả ra hết những khóc lóc cùng van nài ,cô cố trở thành một người dửng dưng cảm một lần nữa.

Khi gã trai có mái tóc lạ lùng nói cô sẽ là người đầu tiên , cô đã hiểu chính xác ý hắn muốn gì và hiểu cô sắp chết ..và bỗng dưng sự dửng dưng bên trong cô bay biến .Nhưng cô sẽ không thét lên nữa đâu.

Cô có thể nhìn thấy ban công và những dáng hình nham hiểm trên đó.Damon đã cười khi tụi người-lai-cây kéo rách quần áo của cô.Giờ anh ta đang cười khi Meredith nắm lấy cây kéo làm vườn.Cô không cầu xin anh ta nữa bởi chuyện đó sẽ không làm mọi thứ xoay chuyển.

Hiện tại cô đang bị lật ngửa , hai tay hai chân bị trói ,quần áo thì chỉ còn mấy dải rách bươm nên đã trở nên vô dụng .Cô muốn chúng giết cô đầu tiên để cô không phải trông thấy cảnh Meredith tự cắt lưỡi mình thành những mảnh nhỏ .

Ngay khi cô cảm giác được tiếng thét cuối cùng đang vọt lên bên trong như con rắn đang bò lên cột thì cô trông thấy Elena phía trên cao ,bên trên một cây thông trắng.

*

“Đôi Cánh Gió” – Elena thì thầm khi mặt đất rất nhanh sắp ập vào mặt cô.

246. Chương 247

Đôi cánh lập tức bung ra từ đâu đó bên trong Elena.Nó không có thực thể , bề ngang tầm 40 feet và trông như được làm bằng vải sa tanh vàng kim ,những màu sắc biến chuyển trên đôi cánh : màu hổ phách đậm ở lưng và màu nhạt hơn ở phần đỉnh.Đôi cánh còn chưa hoàn chỉnh , chỉ đôi lúc nhấp nhô và đập đập nhưng cũng giúp cô đứng vững . Gió thổi luân dưới đôi cánh và giúp đưa cô tới chính xác nơi cô cần đến.

Không phải tới chỗ Bonnie.Hắn ai cũng tưởng như vậy bởi từ độ cao của mình ,cô có thể cấp Bonnie đi an toàn nhưng cô không biết làm sao cắt đứt dây trói cho Bonnie cũng như không biết cô có nâng nổi Bonnie không .

Thay vào đó,vào những phút cuối ,Elena lượn thẳng đến ban công,giật lấy cái kéo làm vườn từ bàn tay đang lơ lửng của Meredith ,cùng lúc cô nắm lấy một nắm tóc dài,đen mượt pha sắc đỏ . Misao rít lên . Sau đó...

Thời khắc đó Elena thực sự cần đến một điều để tin tưởng.Cho tới giờ cô vẫn chưa bay được mà chỉ như lướt trên không.Nhưng giờ cô cần bay lên , cô cần đôi cánh hoạt động...và một lần nữa ,dù chẳng còn thời gian ,cô lại nhớ về Stefan ,nhớ cảm giác lần đầu hôn anh . Thường các cô gái sẽ chờ đợi , lượn vòng quanh và để tụi con trai chủ động ,nhưng không phải với Elena.Bên cạnh đó, lúc đầu Stefan tưởng mọi nụ hôn chỉ có ý nghĩa dụ dỗ con mồi

...và nhớ lần đầu tiên anh hôn cô , lần đầu anh hiểu mối quan hệ này không đáng đến chuyện săn mồi.

Hiện tại cô thực sự cần bay lên...

Mình biết mình có thể...

Nhưng Misao nặng quá và trí nhớ của Elena lại đang trôi dần. Đôi cánh lớn vàng kim run rẩy và ì ra đó. Shinichi đang cố leo lên bằng dây leo để tóm cô, Damon đang giữ Meredith bất động trong tay.

Quá muộn rồi, Elena nhận ra mọi chuyện đã hỏng.

Cô chỉ có một mình, cô không thể chiến đấu thế này được. Kẻ thù quá nhiều.

Cô chỉ có một mình và cơn đau đang lan tỏa trên lưng khiến cô những muốn thét lên. Bằng cách nào đó, Misao đã khiến bản thân trở nên nặng hơn và bất kì lúc nào cũng có thể trở nên quá nặng so với những gì đôi cánh của Elena chịu được.

Cô chỉ có một mình, và giống như những người còn lại, cô sắp chết ..

Nhưng sau đó, xuyên qua nỗi thống khổ đang khiến cô toát mồ hôi đầy người, cô nghe thấy giọng Stefan.

“Elena ! Buông ra đi ! Rơi xuống và anh sẽ đỡ được em !”

“Lạ lùng thay..” – Elena nghĩ – “..như trong một giấc mơ vậy.” Tình yêu và sự hoảng hốt bằng cách nào đó đã bóp méo giọng anh, khiến giọng anh nghe khác đi. Khiến giọng anh gần giống như..

“Elena ! Anh ở bên em!”

...giống như Damon.

Bừng tỉnh khỏi giấc mơ của mình, Elena nhìn xuống dưới. Và Damon ở đó, đang che chắn phía trước Meredith và ngược nhìn cô với hai cánh tay giang ra.

Anh ở bên cô.

“Meredith,” – anh tiếp lời – “..không phải lúc mộng du đâu cô nhóc ! Bạn cô cần cô ! Elena cần cô !”

247. Chương 248

Chậm chậm, lừ đừ, Meredith ngẩng mặt lên. Elena nhìn thấy sức sống và cử động đã trở lại trên khuôn mặt ấy khi bạn cô dõi mắt nhìn đôi cánh vàng kim lớn đang đập dòn.

“Elena !” – cô gào lên – “Mình ở bên bờ ! Elena !”

Làm sao cô ấy biết để nói điều đó ? Câu trả lời là : cô ấy là Meredith và Meredith luôn biết phải nói những gì.

Tiếng hét bị lấp bởi một âm thanh khác : Âm thanh của Matt.

“Elena !” – cậu gào lên phấn khởi – “Mình ở bên bờ, Elena !”

Và giọng trầm trầm của bác sĩ Alpert : “Elena ! Bác ở bên cháu, Elena !”

Và giọng mạnh mẽ vẻ ngạc nhiên của Mrs. Flower : “Elena ! Ta ở bên cháu, Elena!”

Rồi kể cả Bonnie tội nghiệp nữa : “Elena ! Chúng mình ở bên bờ, Elena !”

Trong khi sâu trong tim cô, giọng Stefan đang thì thầm “Anh ở bên em, thiên thần của anh.”

“Tất cả chúng ta luôn bên em/bạn/cháu, Elena!”

Cô không buông tha Misao. Như thể đôi cánh vàng lớn vừa bắt được một trận gió lớn, chúng gần như nhấc bổng cô lên và không thể kiểm soát, nhưng không hiểu sao cô vẫn giữ được mình vững vàng. Cô vẫn đang nhìn xuống, cô thấy nước mắt mình ứa ra và ngã vào vòng tay rộng mở của Damon. Elena không hiểu sao mình khóc nhưng một phần của điều này là nỗi buồn vì đã từng nghi ngờ anh.

Bởi Damon không chỉ đứng về phía cô. Nếu cô không nhầm, anh sẵn sàng chết cho cô, sẵn sàng theo đuổi cái chết vì cô. Anh lao mình vào giữa đám dây leo chẳng chịt để với tới Meredith và Elena.

Chỉ mất một giây để nắm được Misao ,nhưng Shinichi – dưới hình dạng cáo của hắn, sắp nhảy chồm lên Elena .Môi hắn trề ra ,chỉ chực xé rách cổ họng Elena.Đó không phải hình dạng của loài cáo thông thường. Shinichi to gần bằng một con sói hay cỡ một con chó to trên thực tế và cuồng loạn như người sói.

Lúc đó, toàn bộ ban công đã trở thành một mê cung của dây leo ,dây nho và Shinichi đang được chúng nâng lên.Elena không biết đường nào mà né.Cô cần thời gian và cô cần một lối thoát khỏi đây.

Tất cả những gì Caroline làm là thét lên .

Sau đó Elena nhìn thấy lối thoát của mình.Cô lao mình qua một khoảng hở trong đám dây leo .Tiềm thức nói cô biết cô đã vượt qua nó và bằng cách nào đó, tóc Misao vẫn bị cô nắm trong tay.Thực tế thì , bị treo lắt lư phía dưới Elena là một loại kinh nghiệm khá đau đớn ột kitsune cái .

Cái nhìn ngoái lại cuối cùng Elena có thể làm được cho thấy Damon vẫn đang di chuyển nhanh hơn bất cứ thứ gì Elena từng trông thấy.Hiện anh đã nắm được Meredith và đang hối cô chạy qua lỗ hổng chỗ mái nhà hình vòm.Ngay khi cô chạm đích , cô leo xuống và chạy đến bệ gỗ nơi Bonnie đang nằm .Cô húc mạnh vào một tên người-lai-cây.Trong khoảnh khắc , khi Damon nhìn về phía Elena , ánh mắt họ giao nhau và có thứ gì đó như tia điện được sinh ra.Ánh nhìn ấy khiến Elena náo nức.

Rồi cô tập trung lại : Caroline đang hét lên lần nữa ; Misao đang dùng roi kẹp vào chân Elena và gọi bọn người-lai-cây đến kéo cô ta xuống.Elena cần bay cao hơn.Cô không biết cô đang điều khiển đôi cánh hoàng kim của cô kiểu gì nữa ,nhưng dường như chúng đã ngoan ngoãn và vâng lời từng ý nghĩ nhỏ nhất của cô .Một mảnh rất tuyệt đó là đừng nghĩ ‘làm sao để tới được đó’ mà hãy tưởng tượng ‘đã ở đó’.

248. Chương 249

Mặt khác , lũ người-lai-cây đang to dần lên.Chúng giống như những gã khổng lồ trong những cơn ác mộng thời ấu thơ và lúc đầu , Elena tưởng cô mới là người đang thu nhỏ.Nhưng rồi những sinh vật gớm guộc đó cao vượt cả ngôi nhà ,những cành nhánh sống động như rắn của chúng bám vào chân trong khi Misao dùng roi quất cô.Quần bò của Elena đã rách toạc.Cô nuốt vào một tiếng kêu đau đớn.

Mình cần bay cao hơn .

Mình có thể.

Mình sẽ cứu tất cả mọi người.

Mình tin.

Nhanh hơn cú mổ của con chim ruồi,cô phóng lên không trung lần nữa trong khi vãn túm mái tóc đen-pha-đỏ của Misao.Misao la hét , có tiếng Shinichi hét đáp lại trong khi hắn đang đánh nhau với Damon.

Sau đó, đúng như cô và Damon đã tính toán và hi vọng , Misao biến lại dạng cáo và giờ Elena đang nắm gáy của một con cáo cái lớn,nặng đang giãy giụa.

Elena gặp chút phiền toái khi lấy lại thăng bằng.Cô phải tự nhủ phía dưới cánh mình đang chở một thứ nặng hơn trước đây bởi Misao có tới 6 cái đuôi ,điều đó khiến phần nhẹ nhất của một con cáo trở nên nặng nhất.

Cùng lúc ,cô lượn trở lại cái cây lúc trước và đứng trên đó .Độ cao cho phép cô bao quát toàn cảnh bên dưới : lũ người cây quá chậm để bắt kịp cô.Kế hoạch đã diễn ra trôi chảy , mọi người – ngoại trừ Damon , đã quên mất những gì anh đã gây ra.Bằng cách giả như vẫn bị chiếm hữu ,Damon đã lừa Shinichi ,Misao và ..cả Elena ngọt xớt.Theo kế hoạch của họ , Damon sẽ bảo vệ những người vô tội và để Elena dẫn dụ Shinichi.

Có thứ gì trong anh vừa gây , nhưng anh mặc kệ nó và cho cái đầu của Shinichi-dạng-con-người một cú ra trò,khiến đầu hắn đập vào tường và anh quát : “Đồ...khốn kiếp ! Em..traì...của tao..ở đâu?”

“Tao..có thể..giết mày ngay bây giờ !” – Shinichi hét đáp lại nhưng nhịp thở của hắn đang hụt dần.Damon không phải kẻ địch dễ xơi đối với hắn.

“Cứ việc !” – Damon lập tức đập lại – “..Và cô ấy “- anh chỉ vào nơi Elena đang đậu – “..sẽ cắt cổ em gái mày !”

Sự ngạo mạn của Shinichi xẹp xuống.

“Người muốn ta tin là đứa con gái với cái quyền năng vớ vẩn ấy có thể giết chết—”

Trong cuộc đời, sẽ có đôi lúc bạn phải tự chứng tỏ mình.Và đối với Elena – người đam mê những thách thức và vinh quang , thì đây chính là thời khắc đó.Cô hít một hơi sâu , cầu xin sự tha thứ rồi cúi xuống , chọn chỗ để đặt lưỡi kéo làm vườn.Cô nắm chuôi kéo mạnh hết sức có thể.

Một cái đuôi cáo màu đen có chóp màu đỏ lặn xuống đất trong khi Misao rít lên trong giận dữ và đau đớn.Cái đuôi vặn vẹo trên đất,run rẩy như một con rắn chưa chết hẳn .Sau đó nó trở nên trong suốt và biến mất.

249. Chương 250

Đó là lúc Shinichi gào lên – “Đồ khốn khiếp dân đen,mày biết mày vừa làm gì không ? Tao sẽ đập nát mày cùng cái chốn này ! Tao sẽ xé xác mày !”

“Ô , ừ , đương nhiên rồi.Nhưng trước tiên..” – Damon cố tình nhấn mạnh từng từ - “..Mày Phải Vượt Qua Tao .”

Elena hầu như không để ý họ đang nói gì. Điều cô vừa làm không dễ dàng chút nào.Cầm cây kéo trong tay ,cô nghĩ về Meredith khi cô bạn cầm nó trong tay , nghĩ về Bonnie đang bị trói trên bệ, về cảnh Matt quần quai trên đất lúc trước.Cô cũng nghĩ về Mrs.Flower , về ba bé gái bị chiếm hữu ,về Isobel và..nhớ về Stefan.

Lần đầu tự tay khiến một kẻ đổ máu nên đột nhiên ,cô có một cảm giác kì lạ: cảm thấy có trách nhiệm . Như có trận gió lạnh đang thổi ngược mái tóc cô và hét vào khuôn mặt đang đông cứng,thở hổn hển của cô : Không bao giờ mà không có lí do.Không bao giờ trừ phi cần thiết.Không bao giờ nếu vẫn còn cách khác.

Elena cảm thấy có những thứ trong cô cùng lúc trở dậy .Thật đột ngột làm sao , vĩnh biệt những ngày tháng trong sáng, giờ cô đã là một chiến binh.

“Các người nghĩ ta không thể chiến đấu..” – cô hét lên với những hình hài dóm đó – “Các người đã nhầm.Các người nghĩ ta yếu đuối .Các người cũng nhầm nốt.Ta sẽ dùng đến giọt năng lượng cuối cùng trong trận chiến này bởi hai đứa người là những con quái vật . Mà không ...các người thật gớm ghiếc.Nếu ta chết , ta sẽ yên nghỉ cùng Honoria Fell và lần nữa chăm nom Fell’s Church.”

“Fell’s Church sẽ chết trong quần quai và mục rữa với lũ giòi” – một giọng vang lên gần tai cô và đó là một giọng trầm trầm không giống với tiếng la hét giãy giụa của Misao.Elena không cần quay người lại cũng biết đó là giọng của cây thông trắng.Một cành cây cứng đờng vậy, gai góc cùng đám lá kim dính đầy nhựa đập vào sườn cô khiến cô mất thăng bằng và khiến cô vô tình buông tay.Misao nhanh chóng trốn mất ,lùi vào đám cành lá chằng chịt .

“Cái cây..chết tiệt..cút về địa ngục..đi” – Elena hét lên ,dồn tất cả trọng lượng vào chuôi kéo đang cầm trong tay và nhắm vào cành cây vừa đập vào cô. Nó cố đẩy cô ra và khi cô đập cây kéo vào lớp vỏ cây màu đen ,một mảng lớn rơi ra .Nhựa chảy ra như đánh dấu nơi nó vừa bong ra.

Cô tìm kiếm Misao. Theo đuôi một con cáo giữa cả rừng cây không dễ như cô nghĩ.Elena nhìn theo những cái đuôi.Nhưng lạ thay , không vết máu ,không khập khiễng hay bất kì dấu hiệu nào cho thấy con cáo từng bị thương.

Có phải đó là lí do cô ta không trở lại dạng người ? Do mất một cái đuôi ? Bởi nếu cô ta quay trở lại dạng người và trần truồng như trong những câu chuyện về người sói , cô ta sẽ leo xuống dễ dàng hơn.

Nhưng có vẻ Misao đã chọn hình dáng chậm hơn nhưng chắc ăn hơn khi nhảy chuyển từ cành cây này sang cành cây kia.Cô ta ở dưới Elena tầm 10 feet.

Tất cả những gì Elena phải làm là vượt qua đám lá kim bằng đôi cánh của mình rồi khiến đôi cánh dừng lại. Cô cần tin vào đôi cánh của mình và hi vọng cái cây sẽ không hắt văng cô.

250. Chương 251

“Người chậm quá” – Elena gọi với theo. Cô bắt đầu vượt qua đám lá , rút ngắn khoảng cách vốn không khó với chiều cao của con người .

Cho tới khi cô trông thấy Bonnie.

Cơ thể mảnh dẻ của Bonnie vẫn bị trôi trên bề , trông cô nhợt nhạt và hình như đã nhiễm lạnh. Nhưng giờ , bốn trong số lũ người-lai-cây đang nắm lấy hai tay hai chân cô. Chúng kéo cô mạnh đến nỗi cô bị căng ra giữa không trung.

Bonnie vẫn tỉnh , nhưng cô không la hét. Cô không tạo ra bất kì âm thanh nào đánh động sự chú ý về mình và Elena tuyệt vọng , đau đớn nhận ra tại sao cô ấy làm thế. Cô muốn những người khác tập trung vào trận chiến của mình mà không bị vướng bận với suy nghĩ phải giải cứu cô .

Lũ người cây bước lùi lại.

Khuôn mặt Bonnie chìm trong thống khổ.

Elena phải tóm được Misao. Cô cần hai chiếc chìa cào để giải cứu Stefan và người duy nhất có thể nói cô biết chúng ở đâu là Misao và Shinichi. Cô nhìn vào khoảng tối trước mặt và để ý thấy trời đã tối hơn so với lần cuối cô nhìn thấy . Bầu trời đen kịt với những đám mây xám vẩn vù thay vì màu đen tĩnh lặng thường có, nhưng trên trời không có sự giúp đỡ cô cần. Cô cúi xuống. Misao đang tẩu thoát ngày một trơn chu hơn. Nếu Elena để cô ả chạy thoát... Stefan là tình yêu của cô.. nhưng Bonnie—Bonnie là bạn cô... từ thừa ấu thơ.

Rồi cô nhìn thấy kế hoạch B.

Damon đang chiến đấu với Shinichi , hay đúng hơn là đang cố gắng để làm điều đó.

Shinichi luôn nhích khỏi cú đâm của Damon ở khoảng cách vài centimet. Mặt khác, nắm đấm của Shinichi thì luôn đập đúng mục tiêu và giờ khuôn mặt Damon trông như một cái mặt nạ đầm máu.

“Dùng gỗ ấy!” – giọng Misao đột ngột vang lên , chất trẻ con trong giọng cô ta cũng đột nhiên biến mất – “Đồ ngốc , anh chỉ nghĩ xài nắm đấm thôi sao ?!”

Shinichi chứng tỏ sức mạnh thực sự của hắn bằng cách dùng một tay bẻ gãy thanh chắn lan can . Damon cười vẻ thần nhiên . Anh ấy sẽ thích điều đó – Elena biết vậy – dù điều đó có nghĩa sẽ có rất nhiều vết thương khó lành do đám vụn gỗ ấy gây ra.

Đang nghĩ vậy, Elena hét lên : “Damon , bên dưới!” . Tiếng của cô như bị vùi lấp trong những tiếng gào rú , khóc lóc và hét lên giận dữ vang lên từ mọi phía.

Cho tới giờ, không gì có thể phá vỡ sự tập trung của Damon , dường như anh quyết tâm tìm ra nơi giam giữ Stefan , hay ít nhất cũng dập tắt sức mạnh của Shinichi.

Nhưng Damon lập tức ngừng đầu, anh ngó nghiêng tìm kiếm chung quanh . Điều đó làm Elena ngạc nhiên. Rồi anh nhìn xuống.

“Một cái lồng” – Shinichi gào lên – “Xây cho ta một cái lồng.”

Đám cành cây vươn ra từ mọi phía, bao bọc lấy hắn cùng Damon trong thế giới bé xíu do chúng tạo nên.

Lũ người cây lùi thêm chút nữa. Bonnie , dù không cam tâm những vẫn phải hét lên.

“Mày thấy chưa?” – Shinichi phá ra cười – “Từng đứa bạn mày sẽ chết trong thống khổ hay thậm chí tệ hơn nữa. Tội tao sẽ giết chúng mày , từng đứa, từng đứa một !”

251. Chương 252

Đó là lúc Damon dường như phát điên. Anh bắt đầu di chuyển , nhanh như viên đạn bạc , hùng hực như ngọn lửa đang cháy và giống một loài động vật có phản xạ nhanh hơn Shinichi nhiều lần. Tay anh nắm chặt

một thanh kiếm chắc hẳn vừa được gọi ra bằng chiếc chìa khóa ma thuật và thanh kiếm cắt xuyên qua đám cây ,mặc cho chúng cứ xông đến hồng búa vây anh.Tiếp đó anh phóng vọt lên không , nhảy xuống từ ban công lần thứ hai trong ngày.

Nhưng biểu hiện lần này của Damon thật hoàn hảo ,không cái xương nào bị gãy .Anh thực hiện một động tác duyên dáng và đáp xuống cạnh Bonnie nhẹ nhàng như loài mèo.Thanh kiếm của anh nháng lên trong một vòng cung, chặt sạch mọi thứ xung quanh Bonnie ,bao gồm cả những đầu ngón tay như cành cây của tụi người-lai-cây.

Một giây sau đó, Bonnie đã được nhắc bổng và được Damon ôm lấy .Anh dễ dàng nhảy qua gốc cây được dùng làm nơi trốn Bonnie rồi biến mất vào khoảng tối gần ngôi nhà.

Elena thở hắt ra và quay lại với nhiệm vụ của mình.Trái tim cô đập nhanh hơn,mạnh hơn ,trong đó tràn ngập niềm vui,tự hào và biết ơn. Khi cô trượt qua đám lá kim bén nhọn ,cô gần như nhảy qua đầu Misao – kẻ vừa không thức thời chạy trốn khỏi cô.

Cô nắm lấy một nơi trên cổ con cáo.Misao gầm gừ bằng âm thanh lạ lùng của loài vật và cảm phập rùng vào tay Elena.Cô ả cắn sâu đến độ hai hàm răng gần như chạm nhau .Elena mím chặt môi , gồng không thét lên khi máu bắt đầu chảy ra.

“Chết đi, vỡ vụn và trở thành đất bùn” – cái cây vẫn thì thầm bên tai Elena – “..Rồi đất bùn ấy sẽ nuôi dưỡng ta.” Tiếng nói thật âm trầm , ác độc và cực kì , cực kì đáng sợ.

....

Đôi chân Elena tự phản ứng lại lập tức.Chúng đập mạnh và đôi cánh bướm hoàng kim khổng lồ lần nữa giương lên,không chao đảo nữa mà nhấp nhô và ổn định,giữ Elena lơ lửng phía trên bề cây.

Cô kéo cái mõm đang gầm gừ của con cáo cái lên không quá gần mặt mình .

“Hai mảnh chìa khóa đang ở đâu?” – cô tra hỏi – “Nói ,không ta sẽ cắt thêm một cái đuôi nữa.Ta thề là ta sẽ làm đấy.Đừng tự lừa dối mình nữa , người không chỉ đang mất mặt ,đúng không ?Những cái đuôi là Sức mạnh của người ,người sẽ thế nào nếu không còn cái nào?”

“Sẽ thành người thường – trong đó không bao gồm người, đồ quái đản” – Misao cười trong cái lốt bốn chân chặt vật của cô ta ,đôi tai cáo ẹp xuống trên đầu.

“Trả lời ta!”

“Làm như người có thể hiểu câu trả lời của ta vậy.Giả dụ ta nói người biết ,một mảnh được giấu bên trong nhạc cụ của chim họa mi , điều đó có gợi cho người bất kì ý tưởng nào không?”

“Sẽ có thôi nếu người giải thích rõ ràng hơn !”

“Nếu ta nói người biết , một mảnh được chôn trong phòng khiêu vũ của Blodwedd,người có thể tìm được nó chẳng?” – con cáo vừa cười vừa thở hổn hển lần nữa và đưa ra cái manh mối dẫn đến không-đâu-cả , hoặc thậm chí dẫn đến mọi-nơi.

252. Chương 253

“Đó là câu trả lời của người?”

“Không!” – Misao đột ngột rít lên và đá chân loạn xạ như bốn chân của loài chó đang cào cào trên đất.Có điều, ‘mặt đất’ ở đây chính là phần hông của Elena và những cái chân chó có thể chọc thủng ruột của cô.Cô cảm thấy áo mình bị rách.

“Ta đã nói rồi, ta không nói chơi đâu!” – Elena quát lên.Cô dung tay trái nhắc con cái lên mặc cho cánh tay cô đang mỏi nhừ.Cô nắm chặt cây kéo bên tay phải.

“Mảnh chìa khóa đầu tiên ở đâu?” – Elena tra hỏi.

“Tự người đi mà tìm. Người chỉ phải xối tung cả thế giới này cùng mọi bụi rậm của nó thôi mà.” – con cáo lần nữa cố nhích đến gần cổ họng cô , răng nhe ra như muốn ăn thịt cô.

Elena dùng sức nâng Misao lên cao hơn – “Ta đã cảnh cáo người ,vì thế đừng có trách!”

Cô sập lười kéo.

Misao thét lên , tiếng thét gần như bị hòa lẫn vào mớ âm thanh hỗn độn xung quanh. Elena thì cảm thấy ngày một đuối sức hơn.

“Người hoàn toàn là một kẻ dối trá đúng không ? Nhìn lại đi.Ta chưa cắt cái gì gần người cả.Người chỉ vừa nghe tiếng kéo mà đã hét lên rồi.”

Misao đã suýt cào được móng vuốt vào mắt Elena.Được rồi.Bây giờ với Elena không thể bàn đến nhân đạo hay đạo đức gì nữa sất.Cô không bị thương,nhưng Quyền năng của cô đang yếu dần.Cái kéo phát ra những âm thanh “cách,cách,cách” và Misao thét vang,nguyên rủa cô nhưng bên dưới họ, lũ người cây đang dần áp sát.

“Mảnh chìa khóa đầu tiên ở đâu?”

“Thả tao ra rồi tao mới nói” – giọng Misao đột ngột ít gay gắt hơn.

“Bằng vào danh dự của người sao ? mà người có thể phát âm nổi từ ‘danh dự’ không đã ?”

“Bằng vào danh dự và lời hứa của một cáo tinh.Làm ơn mà ! Người không thể cắt cái đuôi thật của một con cáo được.Những cái đuôi mà người đã cắt không đau ,chúng chỉ là biểu tượng của danh dự.Nhưng cái đuôi thật của ta nằm ở giữa , chóp nó màu trắng và nếu người cắt nó , người sẽ thấy máu chảy và chỉ còn một vết thương để lại.” – Misao có vẻ hoàn toàn sợ hãi và đang sẵn sàng hợp tác.

Elena biết cách đánh giá mọi người ,cả những chuyện liên quan đến trực giác nữa.Cả trái tim và tâm trí cô đều mách bảo rằng không nên tin sinh vật này.Nhưng cô thực muốn tin rằng , muốn hi vọng rằng...

Cô chậm chậm hạ mình để con cáo được xuống gần mặt đất hơn bởi cô không muốn buông mình theo cảm dỗ được buông con cáo này ra ở độ cao 60 feet.

“Vậy sao ? Thế bằng danh dự của người ,câu trả lời là gì ?”

Sáu tên người cây đã đến gần,bao vây quanh cô với những ngón tay sắc sù , tẽ nhánh như những cành cây.

Nhưng Elena không hoàn toàn mất cảnh giác.Cô không từ bỏ sự kìm giữ với Misao , cô chỉ nói lỏng ra và giờ cô siết chặt nó lần nữa.

253. Chương 254

Một làn sóng sức mạnh đột ngột dâng lên trong cô ,khiến cô bay nhanh,vượt qua ban công , qua một Shinichi đang giận dữ và một Caroline đang thút thít .Rồi Elena bắt gặp đôi mắt của Damon.Cặp mắt ấy bóng chấy,đong đầy niềm tự hào về cô . Cô được đong đầy bằng thứ tình yêu nóng ấm,nhiệt tình đó.

“Tôi không phải là thiên thần” – cô hét lên với bất cứ ai trong đám người kia chưa nắm được điều này – “..Tôi không phải thiên thần và cũng không phải một linh hồn.Tôi là Elena Gilbert và tôi đã từng đến thế giới bên kia.Giờ tôi đã sẵn sàng để làm bất kì điều gì,kể cả việc hất cẳng một ai đó !”

Có tiếng ồn ào nhộn nhạo phát ra bên dưới ,ban đầu cô không thể phân biệt được.Nhưng sau đó,cô nhận ra tiếng ồn là của bạn cô ,Mrs.Flower và bác sĩ Alpert , Matt ,cả Isobel điên dại nữa.Họ đang được cổ vũ , cô có thể trông thấy họ rõ ràng bởi khoảnh sân đột nhiên được bao phủ bởi ánh sáng.

“Do mình sao ?” – Elena tự hỏi rồi nhận ram bằng cách nào đó,việc này đúng là do cô.Cô đang thấp sáng khu đất bao quanh ngôi nhà của Mrs.Flower trong khi những khoảnh rừng bao quanh vẫn tối đen.

“Có lẽ mình có thể khuếch tán điều này.” – cô thầm nghĩ – “..và biến Khu rừng cổ trở thành một thứ ít tà ác ,tươi non hơn.”

Giá như cô có nhiều kinh nghiệm hơn để làm điều này, Nhưng tại đây, vào thời điểm này, cô cảm thấy mình có thể làm bất cứ điều gì. Cô nhìn thật nhanh về bốn hướng Khu Rừng Cổ vẫn đang bao lấy cô và hô lên : “Đôi Cánh Thanh Tẩy !”. Đôi cánh bướm lớn màu tuyết lung linh giương lên ,nhô cao ,mở rộng, rồi lại rộng hơn nữa .

Cô nhận thức được sự tĩnh lặng , một sự yên tĩnh tuyệt đối đến nỗi sự vùng vẫy chống cự của Misao bỗng trở thành số 0. Trong sự tĩnh lặng đó, cô nhận thức được một thứ : những âm thanh tuyệt vời nhất hòa hợp vào với nhau để tạo nên một giai âm duy nhất, đầy quyền năng.

Và Quyền năng bật ra khỏi cô – không phải thứ quyền năng hủy diệt mà Damon vẫn làm ,đây là thứ quyền năng của tuổi trẻ, mùa xuân, tươi mới, của tình yêu và thuần khiết. Cô trông thấy ánh sáng của mình mở rộng ,rộng thêm nữa , những cái cây hồi xuân ,nhỏ lại và trở nên giống nhau, nhiều khoảng đất trống hiện ra xen lẫn bụi rậm. Những bụi gai và dây leo đã biến mất. Trên mặt đất, những đám hoa đủ màu đua nở, tỏa rộng như một vòng tròn vô tận. Những khoảnh violet ngọt ngào tụ lại với nhau, những dải hoa Queen Anne’s Lace trắng trải ra như những viên đăng ten, dây hồng đại leo khắp nơi. Khung cảnh đẹp tuyệt đến nỗi khiến lồng ngực cô thổn thức.

Misao rít lên. Cuối cùng Elena cũng bừng tỉnh, cô nhìn xung quanh và thấy lũ người cây đã biến mất trong ánh sáng mặt trời. Chỗ chúng từng đứng giờ chỉ còn lại những mảnh cây me dóm ,những gốc cây phong hóa uốn éo theo những tư thế kì dị. Một số trong chúng khá giống dáng người. Trong một giây, Elena nhìn khung cảnh đó và bối rối ,nhưng rồi cô nhận ra điểm khác thường . Mọi người đã biến mất.

“Đáng lẽ em không nên mang anh tới đây!” – giọng Misao cất lên, đáp lại sự ngạc nhiên của Elena. Cô ả đang nói chuyện với anh trai mình – “..Anh làm hỏng mọi chuyện chỉ vì con bé ấy. Shinichi là đồ ngốc !”

254. Chương 255

“Em mới ngốc !” – Shinichi nạt lại Misao – “Em ấy ! Em đã phản ứng lại y như chúng muốn— ”

“Em còn làm gì khác được chứ ?”

“Anh nghe thấy em nói cho cô ta mạnh mẽ” – Shinichi gầm gừ - “Em làm mọi thứ chỉ để cứu mặt mũi mình , đồ ích kỉ..”

“Anh có thể nói em thế sao ? Trong khi anh thì chả mất cái đuôi nào?”

“Đó là vì anh nhanh hơn...”

Misao cắt ngang lời gã – “Đó là lời nói dối ,anh cũng tự biết ! Rút lại lời của anh mau!”

“Em quá yếu để chiến đấu ! Đáng ra em nên bỏ chạy từ trước ! Giờ thì đừng có hét vào mặt anh về điều đó.”

“Sao anh dám nói với em như thế !” – Misao vùng khỏi Elena và lao vào tấn công Shinichi. Hắn ta đã nhầm. Cô ta quả thực chiến đấu rất giỏi. Chỉ sau một giây, chỗ chúng đã trở thành một bãi chiến trường hỗn độn, xoay vòng vòng trong khi chúng liên tục thay đổi hình dạng .Lông đỏ và đen bay tứ tung. Trong sự hỗn độn của hai cơ thể đang xoắn vào nhau như quả bong bóng ấy lọt ra những mẫu đối thoại.

“...vẫn sẽ không tìm thấy những mảnh chìa khóa...”

“..dù sao thì không phải cả hai đứa chúng...”

“...kể cả nếu chúng đã...”

“...cũng có sao chứ?”

“...vẫn phải tìm tên nhóc...”

“..đã nói chỉ đùa giỡn mặc tụi nó cố gắng...”

Cái giọng chói lóe của Misao trỗi lên – “Để xem chúng tìm thấy gì...”

“..tại Shi no Shi!”

Cuộc chiến đột ngột kết thúc và cả hai đều trở lại dạng người.Nhưng giả dụ chúng muốn đánh nhau lần nữa, Elena cũng chẳng làm được gì .

Thay vào đó,Shinichi lên tiếng – “Ta đã phá vỡ quả cầu tuyết.Đây..” – hần quay sang Damon và nhắm mắt – “..là nơi đưa em trái quý báu của người đang ở.Ta sẽ đặt đường đi đến đó vào trong não người , nhưng để coi người có giải mã được bản đồ hay không đã.Và một khi người tới được đó,người sẽ chết.Đừng nói ta không báo trước.”

Hắn quay lại phía Elena và nói – “Ta rất tiếc là cô cũng sẽ chết.Nhưng ta sẽ tưởng nhớ cô trong một bài thơ

Tầm xuân và tử đinh hương

Sáp ong và hoa cúc

Nụ cười của Elena

Xua tan mùa đông

Hoa chuông xanh và violet

Mao địa hoàng và diên vĩ

Dõi theo bước chân em đi

Và nhìn lá cỏ lay lay

Nơi dấu dấu chân nàng qua

Hoa trắng xen lẫn màu cỏ...”

“Ta muốn nghe một lời giải thích rõ ràng hơn về nơi giấu những mảnh chìa khóa” – Elena nói với Shinichi bởi cô biết sau bài hát đó,cô sẽ chẳng moi thêm được gì từ Misao – “Nói toạc ra là,ta mệt mỏi và phát ốm với những trò vớ vẩn của người .”

255. Chương 256

Cô để ý thấy mọi người lại chăm chú ngó cô lần nữa và cô biết lí do tại sao.Cô có thể cảm thấy sự khác thường trong giọng nói,trong tư thế và trong cách cô nói.Nhưng trên hết,sâu bên trong,cô cảm thấy thật tự do .

“Chúng ta sẽ chỉ có thể nói là..” – Shinichi đáp – “Chúng ta sẽ không di chuyển chúng.Tìm chúng thông qua đầu mối hoặc qua bất kì cách nào có thể.” .Gã nháy mắt với Elena rồi quay đi để đối diện với một người nhợt nhạt đang run rẩy.

Caroline.Dù trước đó vài phút cô ta đã làm những gì thì hẳn cô ta vừa khóc,dụi mắt và nắm chặt tay – Elena có thể suy được từ lớp trang điểm đã bị nhòe của cô ta.

“Anh cũng vậy ư?” – cô ta nói với Shinichi – “Anh cũng vậy ư ?”

Shinichi nở nụ cười uể oải của hắn – “Ta thì làm sao?” .Hắn giơ hai ngón tay theo hình chữ V để hình tượng hóa hai câu hỏi của Caroline.

“Anh cũng thích cô ta ? Sáng tác những bài hát...cho cô ta đầu mối để tìm Stefan..”

“Những đầu mối ấy không tuyệt lắm đâu.” – Shinichi thoải mái đáp lại rồi cười lần nữa,

Caroline thử nắm hắn nhưng hắn đã chộp được nắm tay cô nàng.

“Và giờ anh nghĩ anh có thể cứ thế bỏ đi?” – giọng cô nàng vỡ ra trong một tiếng hét ,dù không có âm cao có thể làm vỡ kính như Misao nhưng cũng đậm âm hưởng chói tai của riêng cô nàng.

“Chúng ta sẽ đi” – hắn liếc mắt nhìn Misao đang ủ rũ – “..sau khi đem theo mấy thứ.Nhưng đương nhiên không bao gồm cô.”

Elena thấy căng thẳng, nhưng Caroline lại cố đấm gã lần nữa – “Sau những gì anh nói với tôi ? Sau tất cả những gì anh đã nói ?”

Shinichi nhìn cô nàng từ trên xuống dưới như thể mới thấy lần đầu tiên. Trông hắn thực sự hoang mang – “Nói với cô?” – hắn hỏi- “Chúng ta đã từng chuyện trò trước đêm nay sao ?”

Có tiếng khúc khích cao chót vót vang lên. Mọi người cùng quay lại. Misao đứng đó, khúc khích, hai tay che miệng.

“Em dùng hình ảnh của anh “ - ả nói với anh trai, hai mắt cúi nhìn sàn nhà như thể đang thú nhận một lỗi lầm nho nhỏ - “.cả giọng của anh nữa. Qua tấm gương, khi em đưa mệnh lệnh cho cô ta. Cô ta đang bị khủng hoảng sau khi vừa bị gã nào đó đá. Em nói với cô ta em yêu cô ta và em muốn trả thù kẻ thù của cô ta..và nếu cô ta có thể làm một số chuyện nho nhỏ cho em...”

“Nho nhỏ như lây truyền malach cho những cô nhóc.” – Damon lạnh lùng nói.

Misao lại khúc khích cười – “Và một hay hai cậu nhóc nữa. Ta biết cảm giác khi có lúc malach đó trong người. Không đau ,chúng chỉ là ..nằm đó thôi”

“Người có từng bị người khác bắt ép làm việc người không muốn chưa?” – Elena tra vấn. Cô cảm thấy đôi mắt xanh của mình nóng cháy – “Misao , người nghĩ như thế có đau không ?”

“Không phải anh sao?” – Caroline vẫn đang nhìn Shinichi , cô ta hẳn đã không bắt được nhịp đối thoại – “Đó không phải là anh ?”

256. Chương 257

Hắn thở dài, mỉm cười yếu ớt – “Không phải ta. Tóc vàng kim mới là sở thích của ta. Vàng kim...hoặc đỏ như lửa đối chọi với màu đen” – hắn thêm vào trong lúc liếc nhìn em gái.

“Vậy tất cả là nói dối” – Caroline nói và sau một giây, biểu hiện trên khuôn mặt cô ta chứa nhiều thất vọng hơn là tức giận, trong đó buồn bã là rõ hơn cả – “Anh chỉ là một kẻ hâm mộ nữa của Elena.”

“Coi nè” – Elena vội đáp lời – “Mình không muốn hắn ta. Mình ghét hắn ta. Người duy nhất mình quan tâm là Stefan !”

“Ồ, đó đúng là chàng trai duy nhất ha ?” – Damon hỏi trong lúc đưa mắt liếc Matt – người đã bế Bonnie đến gần họ trong khi hai con cáo còn đang đánh nhau. Mrs. Flower và bác sĩ Alpert cũng theo sau.

“Anh biết ý em là gì mà” – Elena bảo Damon.

Damon nhún vai – “Xưa kia các cô thôn nữ tóc vàng đều sa vào tay địa chủ ..” – rồi anh lắc lắc đầu – “Sao mình lại phát ngôn vớ vẩn thế này nhỉ?” .Cơ thể tâm thức của anh như muốn bao trùm lên Shinichi.

“Đó chỉ là tác dụng phụ của..việc bị chiếm hữu..người biết đó.” – Shinichi phe phẩy tay , đôi mắt hắn vẫn dán chặt vào Elena – “Suy nghĩ của ta ảnh hưởng đến...”

Tình hình có vẻ như một cuộc chiến nữa sắp nổ ra, nhưng rồi Damon chỉ cười và nói, hai mắt hơi nheo lại – “Vậy là người để Misao giỡn với cả thị trấn trong khi người bám theo Elena và ta.”

“Và cả...”

“Mutt” – Damon vội máy móc thêm vào.

“Ý em định nói là Stefan” – Elena tiếp lời – “Em đoán Matt là một trong số những nạn nhân của trò chơi quyền rũ của Misao và Caroline trước khi cậu ấy và em tới chỗ anh , đúng lúc anh hoàn toàn bị chiếm hữu.”

“Và giờ anh nghĩ anh có thể cứ thế bỏ đi.” – Caroline nói bằng một giọng đe dọa run rẩy.

“Chúng ta ĐANG bỏ đi đấy” – Shinichi đáp lại cái đập.

“Khoan đã, Caroline” – Elena nói – “Mình có thể giúp bạn với Đôi Cánh Thanh Tẩy. Bạn đang bị lù malach điều khiển.”

“Tao không cần mày giúp ! Tao cần MỘT NGƯỜI CHỒNG !”

Không khí đột ngột im lặng.Kể cả Matt cũng không dám hé ra một hơi thở.

“Hoặc ít nhất một vị hôn phu” – Caroline thì thầm,một bàn tay đặt lên bụng – “Gia đình tao sẽ chấp nhận chuyện đó.”

“Chúng ta sẽ tìm ra cách” – Elena dịu dàng nói và cô nói thêm về kiên quyết – “Caroline,hãy tin mình.”

“Tao sẽ không thể tin mày nếu..” – câu trả lời của Caroline đầy vẻ khiêu khích.Cô ta nhổ nước bọt về phía Elena rồi im lặng, không biết do cô ta muốn thể hay con malach bên trong cô ta muốn thế.

“Quay lại việc chính” – Shinichi lên tiếng – “Để coi,cái giá trả cho dịch vụ cung cấp manh mối và địa điểm là chút ít kí ức.Để coi..kể từ lần đầu ta gặp Damon đến giờ.Được,ta sẽ lấy của Damon .” – hần mỉm cười xảo trá.

257. Chương 258

“Người không thể làm thế!” – Elena cảm thấy nỗi sợ bắn xuyên qua cô,bắt đầu từ tim và lan tỏa đến từng thớ cơ xa xôi nhất – “Anh ấy bây giờ khác rồi : anh ấy đã nhớ lại nhiều thứ - anh ấy đã thay đổi.Nếu người lấy những kí ức đó đi—”

“Thì mọi thay đổi ngọt ngào ấy sẽ biến mất” – Shinichi đáp lại cô – “Thế cô muốn bị lấy kí ức đi thay chăng ?”

“Đúng!”

“Nhưng cô là người duy nhất được nghe về manh mối dẫn đến chìa khóa.Và dù sao ta không muốn nhìn thấy điều gì qua đôi mắt của cô.Ta muốn nhìn thấy cô..qua đôi mắt của hần ta.”

Giờ thì Elena đã sẵn sàng bắt đầu một trận chiến nữa của riêng cô.Nhưng Damon đã tiến lại và nói : “Cứ tới và lấy thứ mày muốn,Nhưng nếu mày không biến khỏi thị trấn này ngay sau đó,tao sẽ cắt rưng đầu mày với cặp kéo này.”

“Đồng ý”

“Không,Damon—”

“Em có muốn Stefan trở về không?”

“Không phải với cái giá này!”

“Tệ quá” – Shinichi chêm vô – “Không mặc cả được nữa đâu.”

“Damon! Làm ơn ..hãy nghĩ về điều đó!”

“Anh đã nghĩ rồi.Trước hết đó là lỗi của anh khi để lũ malach lan rộng khắp nơi này.Là lỗi của anh đã không tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra với Caroline.Anh vốn không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra cho loài người cho tới chừng nào họ tránh xa khỏi anh.Nhưng anh có thể sửa chữa vài chuyện anh đã làm với em bằng cách tìm lại Stefan.” – anh hơi quay sang phía cô, nụ cười có-quỷ-mới-quan-tâm quen thuộc nở trên môi anh – “Dù sao thì,chăm sóc cho em trai là nhiệm vụ của anh mà.”

“Damon—hãy nghe em này”

Nhưng Damon lại đang nhìn Shinichi . “Đồng ý” – anh nói – “Người đã có vụ mua bán của người.”

Chương 39

“Chúng ta đã thắng trận chiến,nhưng không phải cuộc chiến” – Elena buồn bã nói.Đó là ngày đầu tiên sau trận chiến của họ với cặp cáo sinh đôi.Giờ cô không thể chắc chắn bất cứ chuyện gì ngoài việc cô vẫn còn sống,Stefan đã rời xa và Damon đã trở lại con người cũ của anh lần nữa.

“Có lẽ là bởi chúng ta thiếu mất cậu em trai quý báu của anh” – anh lên tiếng như thể chứng tỏ suy nghĩ của cô. Họ đang đi trên chiếc Ferrari ,đang thử tìm chiếc Jaguar của Elena trong thế giới thực.

Elena lờ anh đi. Cô cũng lờ đi cả tiếng hít nhẹ nhẹ nhưng khó chịu từ một thứ thiết bị anh đã lắp trong ô tô. Trông nó không giống một cái radiô mà dường như chỉ phát ra âm thanh và phát ra tĩnh điện.

Một loại bảng Ouija * mới chăng ? Tất cả những âm thanh đó là để thay ớ kí tự sao ?

Elena rùng mình.

“Anh đã hứa sẽ đi cùng em và tìm anh ấy. Em thề đó, bằng ..bằng danh dự của thế giới bên kia.”

258. Chương 259

“Em đã nói là anh đã hứa và em không phải kể nói dối – ít nhất với anh là thế. Giờ em đã là người và anh có thể đọc được biểu hiện trên khuôn mặt em .Nếu em nói anh đã hứa thì chắc chắn anh đã hứa.”

“Con người ?” – Elena trầm nghĩ – “Mình sao ? Mình là thứ gì đây , với tất cả những loại quyền năng ấy ? Ngay cả Damon cũng có thể thấy Khu Rừng Cổ đã thay đổi ngay trong thế giới thật. Nó không còn là khu rừng chết chóc cổ xưa nữa. Hoa xuân đang nở rộ trong nắng hè. Sự sống có ở khắp nơi.”

“Dù sao thì, chuyện này sẽ cho anh rất nhiều thời gian để ở một mình với em – công chúa bóng đêm của anh.”

“Đó, chúng ta lại quay trở lại vấn đề này rồi” – Elena mệt mỏi tự nhủ - “Nhưng anh ấy sẽ không buông tha mình để dành thế này đâu nếu mình nhắc lại chuyện chúng mình đã cùng nhau đi dạo và cười đùa cùng nhau , lại còn chuyện kê chân lên đầu gối anh ấy nữa... Kể cả mình cũng bắt đầu nghi ngờ chuyện đó là thật.”

Rồi một cú xóc nhẹ xảy ra nhưng thế mình chứng rõ ràng nhất cho phong cách lái xe của Damon.

“Tóm được rồi!” – anh tự reo lên và rồi, ngay khi Elena quay sang, đã sẵn sàng để vịn tay lái hông khiến anh dừng lại thì anh hồ hởi nói thêm – “Nói cho em biết, có một mảnh lớp ở phía đó. Chẳng có mấy loài động vật có bộ lông màu đen ,cong lên và dày tầm mười inch đâu.”

Elena không nói gì cả. Mà có gì để nói với lập luận ấy của Damon chớ ? Sâu bên trong ,cô cảm thấy nhẹ nhõm vì Damon đã không coi cần xe qua các loài động vật nhỏ là một thú vui.

“Chúng ta sẽ ở bên nhau trong một khoảng thời gian” – cô trầm nghĩ và nhận ra thêm một lí do khiến cô không nên bảo Damon khô héo rồi chết quách đi. Shinichi đã đặt vị trí giam giữ Stefan vào não Damon chứ không phải cô. Cô thực sự cần anh đưa cô đến vị trí ấy và chiến đấu với bất cứ kẻ nào đang cầm tù Stefan.

Nhưng mọi thứ cũng ổn nếu anh ấy đã quên luôn chuyện cô có Quyền năng. Đề đề phòng ột ngày nào đó.

Còn trong lúc này, Damon thốt lên – “Cái quái gì...” – anh cúi xuống để điều chỉnh cái thứ không-giống-radiô kia.

“—lặp lại; tất cả đơn vị cần tìm Matthew Honeycutt , nam giới, da trắng, cao 5 foot 11 inch, tóc vàng mắt xanh—”

“Cái gì vậy?” – Elena hỏi.

“Ra đa của cảnh sát. Nếu em thực sự muốn sống trên mảnh đất tự do tuyệt vời này, tốt nhất là nên biết khi nào phải di chuyển—”

“Damon, đừng lôi kéo em vào phong cách sống của anh. Ý em là chuyện về Matt là thế nào vậy?”

“Có vẻ cuối cùng họ đã quyết định tóm cậu ta. Tối qua Caroline không trả thù được nhiều lắm nên anh đoán giờ cô ta đang làm điều đó.”

“Vậy chúng ta phải đón cậu ấy trước – nếu cậu ấy còn ở lại Fell’s Church , chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cậu ấy không thể lái xe của mình và sẽ không thích hợp với chiếc xe này. Chúng ta phải làm gì đây?”

“Để cậu ta cho cảnh sát chẳng?”

259. Chương 260

“Đừng,xin anh đó.Chúng ta phải—” – Elena vừa bắt đầu thì khu đất phía bên trái hiện ra,một khung cảnh ập vào mắt cô , chiếc Jaguar xuất hiện.

“Đó là chiếc xe chúng ta cần” – cô nói với Damon – “ít ra nó cũng có đủ chỗ.Nếu anh muốn cái ra đa dò cảnh sát của mình thì tốt hơn anh nên bắt đầu tháo nó ra khỏi chiếc xe này đi.”

“Nhưng—”

“Em sẽ tới chỗ Matt.Em là người duy nhất cậu ấy nghe lời.Sau đó chúng ta sẽ bỏ chiếc Ferrari trong rừng – hay nếu anh muốn ,chúng ta có thể vùi nó dưới con lạch cũng được .”

“Dưới con lạch ? Em nói giỡn hả?”

“Thực ra chúng ta không còn thời gian để làm việc đó thật.Chúng ta sẽ để nó lại trong rừng thôi.”

Matt chăm chú ngó Elena – “Không.Mình sẽ không chạy trốn”

Elena phóng đôi mắt xanh mạnh mẽ của cô về phía cậu – “Matt ,vào xe mau.Nhanh nào.Bồ phải làm.Bố của Caroline có liên quan đến vị thẩm phán đã kí quyết định truy bắt bồ.Meredith nói chuyện này là tự sát.Đến cả Meredith cũng nói bồ phải chạy đi.À , bồ không cần mang quần áo theo đâu ,chúng ta sẽ kiếm quần áo sau.”

“Nhưng—nhưng—đó không phải sự thật—”

“Họ sẽ biến nó thành thật thôi.Caroline sẽ khóc ,khóc nấc lên ấy chứ.Mình chưa bao giờ nghĩ một cô gái lại có những kiểu trả thù thế này,nhưng Caroline đúng là loại đặc biệt đó.Cô ấy đã điên rồi.”

“Nhưng—”

“Mình nói là đi thôi ! Họ sẽ tới đây trong vài phút nữa.Họ đã tới nhà bồ và cả nhà Meredith rồi.Mà bồ đang làm gì ở nhà Bonnie vậy?”

Bonnie và Matt liếc nhau .

“Ồ , chỉ là coi qua chiếc xe của mẹ Bonnie thôi” – Matt đáp – “Nó lại bị mất lái và...”

“Chuyện đó không quan trọng ! Đi với mình đi ! Bonnie , bồ đang làm gì vậy ? Đang gọi cho Meredith à?”

Bonnie hơi nhảy dựng lên – “Ừ”

“Nói với bồ ấy lời tạm biệt ,chúng ta rất yêu bồ ấy và tạm biệt.Hãy để ý tới thị trấn ,chúng ta sẽ giữ liên lạc..”

Và khi chiếc Jaguar lẩn bánh, Bonnie nói vào điện thoại – “Bồ đã đúng.Bồ ấy đã vứt quách kế hoạch A đi rồi.Mình không biết Damon định làm gì nữa ,anh ta không có trong xe.”

Cô nghe thêm một lúc rồi nói – “Ôkê , mình sẽ làm.Gặp bồ sau.”

Cô cúp máy và bắt đầu hành động.

Chú thích :

*Bảng Ouija : bản bói toán bao gồm những mẫu tự chữ cái và chữ số , người ta sẽ đặt tay lên mũi tên trên bảng và hỏi câu hỏi , mũi tên sẽ di chuyển đến từng chữ cái và chữ số để trả lời câu hỏi đó.Đây được coi là 1 trò gọi hồn không có cơ sở khoa học.

Nhật ký thân yêu

Hôm nay mình đã rời khỏi nhà.

Mình nghĩ không thể gọi đây là việc bỏ nhà ra đi thông thường vì mình đã 18 tuổi và có xe ô tô riêng , mà cũng không ai biết thời gian qua mình vẫn ở nhà.Vì thế,mình chỉ nói tối nay mình đã rời khỏi nhà.

260. Chương 261

Một chuyện hiển nhiên gây shock nữa là mình đã đi khỏi nhà với hai chàng trai. Không ai trong số hai người ấy là bạn trai mình.

Mình nói như vậy , nhưng...nhưng mình không thể ngăn mình nhớ lại một số chuyện. Cái nhìn trong đôi mắt Matt lúc ở khu đất trống , lúc đó mình thành thực nghĩ rằng cậu ấy đã chuẩn bị chết để bảo vệ mình. Mình không thể ngăn mình nhớ lại khoảng thời gian chúng mình còn thuộc về nhau. Đôi mắt xanh đó...ôi, mình không biết mình đang bị làm sao nữa !

Còn Damon nữa. Giờ mình đã biết có một lớp vỏ bọc bao ngoài một lớp đá bao bên ngoài linh hồn anh ấy. Nó được giấu kín, nhưng nó đúng là ở đó. Thành thực mà nói, mình phải thừa nhận anh ấy đã chạm đến thứ gì đó sâu tận bên trong mình, một phần của bản thân đến mình cũng không hiểu rõ, nó làm mình bất an.

Ồi, Elena! Dừng lại thôi ! Mày không nên tiến gần hơn phần đen tối trong con người mày, đặc biệt là lúc này , khi mày đã có Quyền năng. Mày không dám tiến đến nơi đó đâu. Hiện tại mọi thứ đã khác rồi. Mày cần có trách nhiệm hơn (mặc dù đó là chuyện mày chẳng bao giờ làm tốt).

Meredith sẽ không còn ở đây giúp mình trở nên có trách nhiệm nữa. Chuyện này sẽ đi về đâu? Damon và Matt ở trong cùng một chiếc xe ? Đi đường cùng nhau ? Bạn có tưởng tượng nổi không ? Đêm đã khuya và Matt vẫn còn choáng váng về tình thế hiện tại đến độ không thể nhận thức gì thêm. Còn Damon chỉ cười mỉa thôi. Nhưng ngày mai anh ấy sẽ trở lại đáng vẻ tà ác , mình biết mà.

Mình vẫn nghĩ thật đáng tiếc vì Shinichi đã lấy đi Đôi Cánh Cứu Chuộc cùng những kí ức từ Damon. Nhưng mình tin chắc rằng, sâu thẳm bên trong, một phần nhỏ trong Damon vẫn ghi nhớ con người anh ấy khi chúng mình ở bên nhau. Giờ anh ấy sẽ phải trở nên tà ác hơn bao giờ để có thể chứng minh những kí ức ấy đều là giả.

Vì vậy , nếu anh có đọc được những dòng này thì , Damon à , em biết anh sẽ phải khổ sở trong âm thầm vì điều này , nhưng để em kể anh nghe nhé. Anh đã rất tuyệt trong một khoảng thời gian, thật sự rất tuyệt ấy , và chuyện đó thật vui vẻ. Chúng ta đã nói chuyện với nhau. Thậm chí chúng ta cười với nhau vì cùng một câu chuyện tiểu lâm. Và anh...anh đã thật dịu dàng.

Còn giờ chắc anh chỉ nghĩ ‘Ồi dào, chỉ là một cố gắng nữa của Elena muốn mình nghĩ rằng mình có thể thay đổi , nhưng mình biết mình sẽ tới đâu và mình không quan tâm’. Những câu ấy có quen thuộc không Damon ? Có phải gần đây anh đã nói điều đó với ai không ? Nếu đúng vậy , làm sao em biết điều đó ? Phải chăng đó chính là mình chứng điều em vừa kể chính là sự thật ?

Nếu được thế, em sẽ tha thứ cho chuyện anh đánh mất danh dự khi lục lọi những bí mật không thuộc về mình.

Còn chuyện gì nữa nhỉ ?

Đầu tiên : mình nhớ Stefan.

Thứ hai : thực sự mình không chuẩn bị cho chuyến đi này chu đáo lắm. Matt và mình đã lượn qua khu nhà trọ , cậu ấy mang theo số tiền Stefan để lại ỉn trong khi mình quơ một đồng quần áo trong tủ , có chúa mới biết mình đã quơ được những gì : áo quây của Bonnie , quần của Meredith và thậm chí vài bộ đồ ngủ vốn không thuộc về mình.

261. Chương 262

Nhưng ít nhất mình đã quơ được bạn , người bạn vô giá của mình , quà tặng Stefan đã giữ gìn ỉn. Thực sự mình không thích trò gõ chữ trong một văn bản đặt tên là ‘Nhật ký’ đâu. Giấy trắng mực đen mới là phong cách của mình.

Thứ ba : Mình nhớ Stefan. Mình nhớ anh ấy đến nỗi mình đã khóc khi viết những dòng về quần áo. Trông cứ như chính mớ quần áo đã chọc mình khóc cậ , điều này khiến mình như bị điên ấy. Thi thoảng mình chỉ muốn thét lên.

Thứ tư : Giờ mình muốn hét lên.Khi chúng mình quay trở lại Fell's Church,chúng mình đã thấy cảnh thê thảm mà tội malach để lại. Có 4 cô bé mình nghĩ đã bị chiếm hữu đó là Tami , Kristin và Ava – cô bé này mình không biết rõ lắm, và mình không thể nói gì nhiều .Mình có cảm giác rằng chúng mình sẽ không bao giờ biết được phần cuối của câu chuyện bị chiếm hữu này.

Thứ năm : Điều tệ nhất là chuyện xảy ra ở nhà Saitou. Isobel đã ở trong bệnh viện với những vết thương nghiêm trọng trầm trọng. Obaasan – như mọi người vẫn gọi,là bà của Isobel , đã không chết như nhân chứng đầu tiên đã tưởng.Bà ấy chỉ hôn mê sâu thôi , dường như bà đang vượt tới một viễn cảnh xa xăm nào đó.Không hiểu sao,dù không chắc lắm nhưng mình nghĩ , một phần trong mình tin rằng nguồn sức mạnh và dũng cảm mà mình nhận được khi đó có liên quan đến bà.

Nhưng kinh khủng nhất là Jim Bryce.Anh ta..ôi,mình không viết ra nổi.Anh ta từng là đội trưởng đội bóng bầu dục .Nhưng anh ta đã ăn gần hết chính mình : cả bàn tay trái,hầu hết những ngón tay trên bàn tay phải,môi.Anh ta còn chọc một cây bút chì xuyên từ tai đến óc nữa .Họ nói (mình nghe ngóng qua Tyrone Alpert – cháu trai của bác sĩ) rằng đây là chứng Lesch-Nyhan Syndrome (một kiểu hội chứng tâm lý ư ? Lần đầu mình nghe thấy đó) và rằng bệnh này rất hiếm gặp nhưng thực tế vẫn có những người bị giống anh ta.Đó là những gì các bác sĩ nói.Mình thì nói đó là do lũ malach .Nhưng họ sẽ không để mình lôi chúng ra khỏi anh ta.

Mình cũng không biết anh ta còn sống hay đã chết.Anh ta đã được chuyển đến một nơi nghiên cứu lâu dài về trường hợp này.

Về chuyện đó,chúng mình đã thất bại.Mình đã thất bại.Đó cũng không phải là lỗi của Jim Bryce.Anh ta chỉ ở với Carolien có một đêm và từ đó,lây truyền malach cho bạn gái là Isobel và em gái là Tami.Sau đó,cả Caroline và Tami cùng truyền nhiễm cho những người khác.Họ cũng thử truyền cho Matt,nhưng chúng đã không thành công.

Thứ sáu : theo Shinichi nói,những cô bé bị chiếm hữu ấy chắc chắn đã hành động theo lệnh Misao .Chúng nói chúng không nhớ gì về chuyện từ ‘trang trí’ mình hay quyến rũ những người lạ.Có vẻ chúng không nhớ gì về quãng thời gian bị chiếm hữu.Hiện tại chúng hành động như những người khác hẳn.Tốt bụng.Điềm đạm.Có vẻ Misao đã từ bỏ và nếu đúng vậy,mình nghĩ chúng sẽ ổn thôi.

Nghĩ về Caroline mình lại thấy tệ hơn.Cô ấy đã từng là bạn mình và giờ..ừm,gì mình nghĩ cô ấy cần được giúp đỡ hơn bao giờ.Damon đã lấy nhật kí của cô ấy – cô ấy ghi nhật kí riêng của mình bằng cách quay video , chúng mình đã xem cảnh cô ấy nói chuyện với tấm gương..và thấy tấm gương đáp lại.Hầu hết trong gương chỉ có ảnh phản chiếu lại của Caroline nhưng đôi lúc,khi cuộc đối thoại bắt đầu hay kết thúc,có khuôn mặt của Shinichi thoáng qua.Hắn ưu nhìn,lại có vẻ hoang dại.Mình có thể hiểu lí do Caroline ‘đổ’ hắn và đồng ý trở thành người trung gian phát tán malach.

262. Chương 263

Mọi chuyện đã kết thúc.Mình đã dùng phần cuối cùng của năng lượng không biết tên trong mình để trục xuất lũ malach khỏi các cô bé.

Caroline đương nhiên không để mình lại gần.

À còn cả quyền bố kinh hoàng của Caroline nữa : “Tao cần MỘT NGƯỜI CHỒNG!” Cô gái nào cũng biết câu nói đó có nghĩa gì.Cô gái nào cũng sẽ thương xót cho người thốt ra câu nói đó, mặc cho giữa họ không còn tình bạn.

Caroline và Tyler Smallwood đã hẹn hò với nhau khoảng hai tuần trước.Meredith kể rằng Caroline đá hắn ta và việc bắt cóc cô nàng tới chỗ Klaus là sự trả thù của Tyler.Nhưng trước đó họ đã ngủ với nhau mà không áp dụng biện pháp an toàn (Caroline đủ ngốc để làm điều đó mà).Chắc chắn cô ấy biết mình đã có thai và đang tìm kiếm một gã nào đó khi Shinichi xuất hiện lần đầu (cũng là ngay trước lúc mình sống lại).Giờ cô nàng đang chĩa mũi dùi vô Matt.Thật đen đủi làm sao vì cô ta nói chuyện đó xảy ra đúng vào đêm tội malach tấn công Matt và ông già hàng xóm khai đã trông thấy Matt lái xe về nhà , qua đêm trong xe như thể đang say rượu hoặc say thuốc.

Hoặc có lẽ đó không phải vận đen.Có lẽ tất cả cũng là một phần trò chơi của Misao.

Giờ mình phải đi ngủ thôi.Quá nhiều thứ phải nghĩ.Quá nhiều thứ phải lo.Và ,ờ , mình nhớ Stefan ! Anh ấy sẽ giúp được mình đối phó với mớ phiền muộn bằng cái cách dịu dàng ,mạnh mẽ của riêng anh ấy.

Mình ngủ trong xe với hai cánh cửa khóa.Các chàng trai ngủ ngoài xe. Ít ra đó là điểm khởi đầu cho tội mình . Chúng mình đã đồng ý về điều này.

Mình không nghĩ Shinichi và Misao sẽ tránh xa Fell's Church được lâu.Mình không biết chúng có thể dễ yên cho thị trấn trong vài ngày,vài tuần hay vài tháng,nhưng Misao sẽ phục hồi và chúng sẽ sớm mò tới tìm tội mình.

Điều đó có nghĩa Damon,Matt và mình – chúng mình đang phải lẩn trốn,theo cả hai nghĩa.

Và mình không biết ngày mai ,chuyện gì sẽ xảy ra .

Elena.

—HẾT TẬP 5—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-ma-ca-rong-tap-5-dem-xuong>